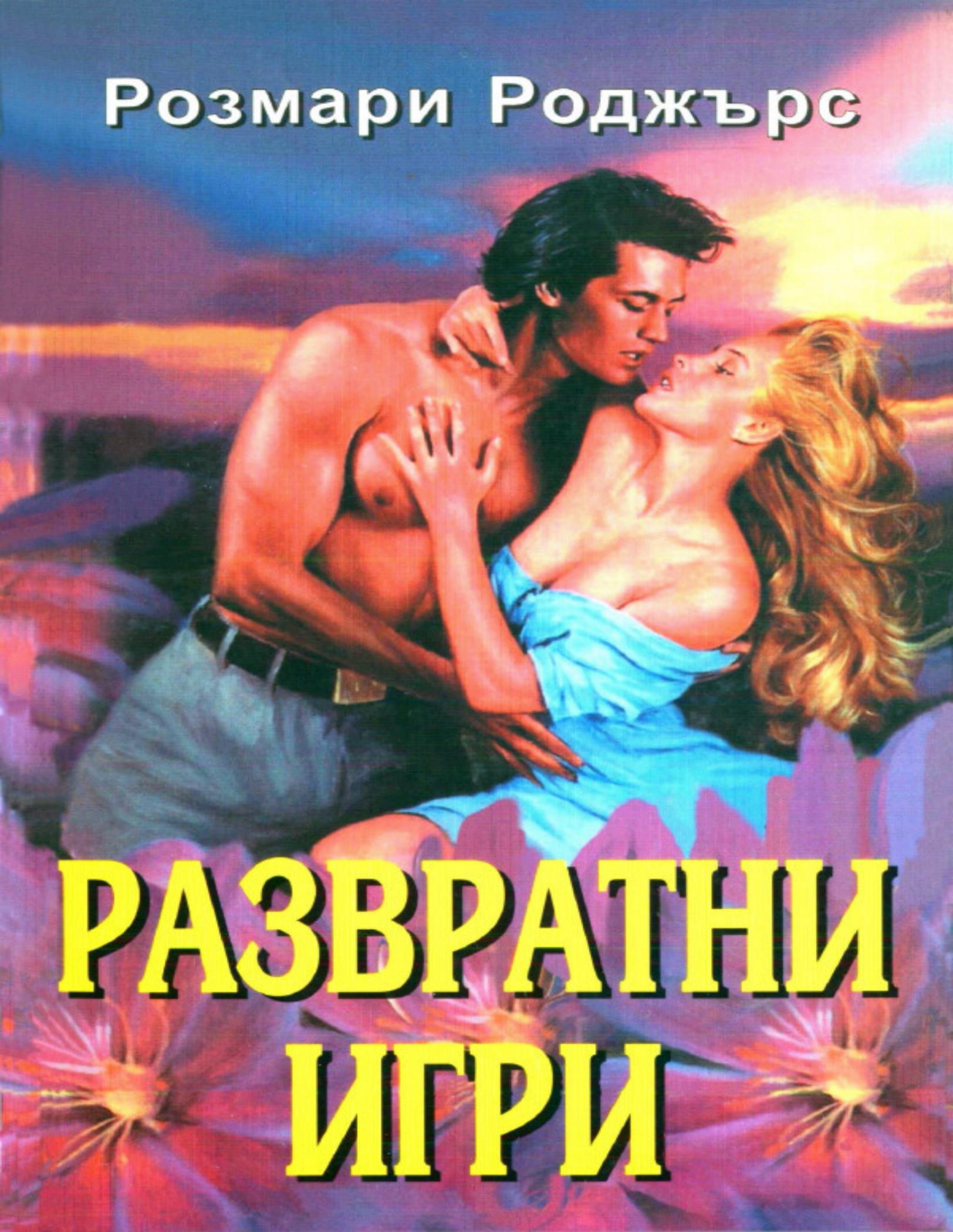

Розмари Роджърс

A romantic illustration of a man and a woman embracing at sunset. The man is shirtless, wearing blue jeans and a black belt, and is holding the woman. The woman has long, wavy blonde hair and is wearing a blue, off-the-shoulder dress. They are looking into each other's eyes. The background is a sunset sky with orange and yellow hues. In the foreground, there are large, stylized purple flowers with yellow centers.

**РАЗВРАТНИ
ИГРИ**

РОЗМАРИ РОДЖЪРС РАЗВРАТНИ ИГРИ

Превод: Ангел Христов

chitanka.info

Темпераментната Мариса научава, че се готвят да я оженят за непознат. Затова тя побягва от испанския манастир, където я възпитават. Но само за да попадне в нов плен — в ръцете на „бунтовния капитан“ Доминик Чалънджър.

Тайнственият авантюрист разкрива на Мариса непознатия свят на чувствеността, в който тя се впуска с готовност. Но в трудните времена войни и интриги, съдбовната любов на Доминик и Мариса е подложена на тежки изпитания...

ПРОЛОГ

БУНТОВНИЦИТЕ

Дневната светлина още не бе изтляла, когато мъглата изпълзя от гората в края на големия парк, сякаш бе дебнала в храсталаците между дърветата и бе чакала падането на нощта, за да запъпли към къщата на върха на малкия хълм. Известно време обикаляше предпазливо каменните стени, след това стана по-дръзка и се стъсти до млечнобял облак, който напълно скри гората от поглед. Сега се притискаше към стъклата на прозорците и сякаш чакаше — ядосана, че не може да прониква през камък, стъкло и дърво, но търпелива.

Госпожица Ситуел припряно спусна тежките кадифени завеси. Потръпна, макар в камината да гореше огън.

— Никога не съм обичала провинцията — оплака се тя. — Прекалено е тихо. А и тази мъгла... някак по-различна от лондонската, през която поне се процежда светлината на уличните фенери. А тук... — погледна голямото легло с балдахин в ъгъла на стаята и сниши глас. — Кажете, госпожице Парсънс, не намирате ли, че е неестествено негова милост да седи в кабинета си и да пише писма, докато съпругата му бере душа?

Госпожица Парсънс сви тънките си устни.

— Негова милост си има причини. Вие не знаете нищо, тъй като сте тук едва от три седмици, но аз бих могла да ви разкажа това-онова... — тя замълча и потри длани. След дългите месеци на самота, желанието да размени някоя дума с друг човек бе прекалено силно и не бе в състояние да му устои. — Да, бих могла да ви разкажа едно — друго. Всичко е дори много по-странно, отколкото навярно си мислите. Зная цялата история. От години съм в семейството, искам да кажа в неговото семейство, и с очите си видях как я гледаше, когато се сгодиха. Присъствах и на завръщането им от Америка. Веднага забелязах, че нещо не е наред, макар да бях още съвсем млада и зелена.

Жената, която лежеше безмълвно в леглото, долови шепота. Тя изхърка в агония.

— Доведе я от Ирландия. Тогава той бе просто лорд Лео и никому не би хрумнало, че един ден ще стане маркиз Ройс...

Болната витаеше между агонията и действителността, но когато дочу госпожица Парсънс да споменава Ирландия, духът ѝ с лекота се върна далеч назад във времето. Изникнаха образи — някои съвсем ясни, други избелели и смътни.

Детството ѝ в Ирландия — никой не я наричаше лейди Маргарет или Ваша милост. Бе просто Пеги, младите мъже я знаеха като хубавата Пеги. Бяха размирни, тежки времена.

Какво я интересуваше външния свят, щом бе млада и целият многообещаващ живот бе пред нея? Не забелязваше намръщената физиономия и мърморенето на доведения си брат Конъл. Стигаше ѝ да успее да се измъкне, за да слезе тайно до селото и да се изповяда пред отец Макманъс или да посети старите арендатори на баща си. Всичко обаче се промени, когато баща ѝ се разболя и накрая се спомина — за щастие, без да узнае какво бе сторил Конъл, за да запази земите си. Да стане протестант, да се отрече от вярата си! — *Сега трябва да мисля и за теб, не разбираш ли? За теб, сестричке, макар по всичко да личи, че не си ми особено благодарна за това. Католиците не могат да притежават земя. Би ли предпочела всичко, което от поколения е било наше, да премине във владение на английската корона? Поне един от нас трябва да се вслушва в гласа на разума!*

Конъл не криеше, че често ходи в замъка Дъблин, крепостта на английското владичество в Ирландия, и прекарва голяма част от времето си с английските офицери. Пеги мразеше англичаните. Те бяха студени, жестоки и високомерни. Държаха се така, сякаш плодородната ирландска земя, която тъпчеха, им принадлежи. Майката на Конъл бе англичанка, а тази на Пеги — францужойка — красива, дребна брюнетка, от която винаги се носеше леко ухание на лавандула. Тъкмо за нея си мислеше тя, когато Конъл я спипа да газии из потока, вдигнала над коленете избелялата си пола. Строгийт му глас грубо бе прекъснал мислите ѝ.

— Вечно ли трябва да се срамувам заради теб? Не обръщай внимание на сестра ми, Лео. Няма кой да я научи как се държи една истинска дама.

Вдигайки поглед, тя за пръв път срещна светлосините очи, които я изучаваха от изразително и прекалено красиво за мъж лице.

— Не се и опитвай да ни избягаш като някоя подплашена водна нимфа, сестричке. Начаса ще те хванем.

Младият англичанин, който приятелски бе поставил ръка на рамото на Конъл, изпитателно я измери с поглед.

— Ще позволите ли?

— Лорд Леофрик Синклер. Сестра ми, лейди Маргарет Галвън.

Два месеца по-късно тя вече бе омъжена за Лео. Скоро напусна Ирландия и никога повече не я видя.

Безкръвната ръка на умиращата помръдна, сякаш се опитваше да прогони спомените, нахлули в гаснещото ѝ съзнание като преливащи се акварели. Неистовият глас на Конъл, който викаше и я заплашваше, тежестта на дланите му, които я налагаха, докато тя не се подчини, меките бели ръце на Лео и блестящите му пръстени, заваления му глас — винаги пиеше прекалено много, преди да се реши да се качи при нея. Виждаше и себе си, трепереща в леглото.

Колко години бяха минали, преди да стане достатъчно зряла, за да схване, че нещо във връзката им куца? Изисканите брачни двойки не прекарваха много време заедно. Нямаше с кого да си поговори, не познаваше никоя по-възрастна жена, към която да се обърне за съвет, и изобщо не знаеше какво трябва да очаква от брака. Конъл ѝ бе напомнил, само:

— Не забравяй обета си, във всичко да се подчиняваш на мъжа си. Повече не ти трябва да знаеш, сестричке — след тези думи той бе разменил с Лео един поглед, останал непонятен за Пеги.

След като напуснаха Ирландия, животът ѝ се бе променил толкова рязко, че тя нямаше много време да мисли за неочакваната женитба и хладния мъж, който сега бе неин съпруг и който обикновено я оставяше да прекара нощта сама.

Отначало Лео я отведе в голямото селско имение в околностите на Корнуол, за да я представи на близките си. Баща му, маркиз Ройс, бе болнав, сприхав старец, който само промърмори:

— Точно така, крайно време беше. Не ти ли казвах, единствено женитбата ще те оправи.

По-големият брат на Лео, граф Станбъри, бе някъде на континента, но Антъни, по-малкият, се показва много мил и силно

стисна дланта ѝ, докато я поздравяваше.

През следващите месеци почти непрекъснато бяха на път, така че Пеги вечно страдаше от преумора. Посещаваха роднини и познати на Лео, който най-често я оставяше сама с тях. Последваха месеците в Лондон, където ден след ден трябваше да пробва рокли или да се среща с разни хора, докато едва не издъхна от умора и Лео най-сетне я остави на мира. Сестра му, лейди Естер Бюмон, я мъкнеше навсякъде със себе си и се грижеше за това, да я запознае с всички членове на висшето общество и винаги да носи подходящите за случая дрехи и бижута. Маркизът им бе предоставил разкошната си лондонска къща и Пеги се учеше да води домакинството и да командва персонала.

Тъкмо бе започнала да свиква с всекидневие в Лондон, когато отново отпътуваха, този път за Америка — маркизът бе преотстъпил на Лео една голяма плантация в Северна Каролина.

Красивото лице на Лео бавно, но необратимо бе започнало да повяхва. С времето Пеги бе свикнала с мисълта, че той винаги ще остане студен и дистанциран. Знаеше, че много жени ѝ завиждат и шушукат, че съпругът ѝ бил един от малкото верни мъже в града. Те обаче и не подозираха, че той споделяше леглото ѝ само когато бе пиян, че никога не я събличаше напълно и винаги лягаше с нея на тъмно, сякаш не можеше да понесе гледката на тялото и лицето ѝ.

Тя бе в пълно неведение относно интимните отношения между мъжа и жената, и след всеки негов неумел опит, винеше собствената си неопитност. Той бе толкова красив и съвършен, че причината трябва да бе у нея. Примиряваше се с факта, че Лео предпочита компанията на приятелите си пред нейната. Едва много, много по-късно узна за слабостта му към силния пол.

Военната служба налагаше на Лео да отсъства от дома им в Северна Каролина със седмици, а понякога и с месеци. За плантацията и имението се грижеше един управител, а всичко, което трябваше да се свърши, бе за робите. На Пеги не ѝ се налагаше дори да реши сама дългите си тъмни коси. Тя започна да чете. Отначало от скука. Вземаше наслуки някоя книга от голямата библиотека, докато постепенно не установи какви големи пропуски има в образованието ѝ. С времето обаче, в душата ѝ припламна странна искра и тя осъзна какво богатство бе знанието. Книгите за изкуство, история и философия разкриваха пред изгладнелия ѝ дух един съвсем нов свят.

Сега вече не се чувстваше самотна и по всяко време можеше да се оттегли в тайния си свят. С времето знанието ѝ вдъхна самоувереност и я избави от плахостта и срамежливостта. Общуването с плантаторите вече не ѝ костваше никакво усилие, защото имаше какво да каже.

Когато се завръщаше, Лео изразяваше задоволството си, че „е захвърлила черупката на глупавото пате“, а Пеги, постепенно привикнала с безделието, убеждаваше сама себе си, че това ѝ харесва.

Докато един ден... По-късно непрекъснато се измъчваше с въпроса, защо трябваше да бъде пробудена жената в нея и да преживее такава изпепеляваща страст, когато съвсем скоро всичко отново ѝ бе отнето. Никога повече не можа да се наслади на безметежността на предишното си неведение.

Когато се случи, бе като парализирана от ужас. Това ѝ попречи да изпадне в паника и да побегне, подобно на някои от жените, които намериха смъртта си, застигнати от томаховки.

Отвлечена от индианци! Това можеше да се случи на жените и децата на другите заселници, но не и на нея, лейди Маргарет Синклер, господарка на една от най-големите плантации в Северна Каролина.

Лео ще каже, че сама съм си виновна — сломено мислеше тя по време на дългия преход на пленниците, все по-дълбоко в гъстите гори, сред трудно проходими тресавища. — Ако не бях отишла у бедната госпожица Ръдърфорд, за да съм до нея при раждането на първата ѝ рожба. Още повече че това не бе необходимо, имаше и други жени...

Но какъв смисъл имаше да се измъчва с подобни мисли? След известно време, цялото ѝ съзнание бе изпълнено само от мисълта, да се задържи на крака, защото ако паднеше, щеше да намери смъртта си, сред тези забравени от Бога, места.

Образите отново избледняха, завъртяха се като в калейдоскоп, докато накрая от хаоса не изникна една сцена, толкова ясна, че тя можа да различи лицето на Жан — каквото се бе запечатало в паметта ѝ при първата им среща.

Беше тъмнокос като нея, но имаше странни сиво-зелени очи като повърхността на езеро през някой облачен ден. За най-голяма изненада я заговори на френски.

— Какво правите сред тези нещастни жени? Никой ли не ви предупреди, че е опасно?

Тя беше прекалено уморена, за да се опита да измисли някакъв отговор. Учудваше се само на раздразнението му. Каза първото нещо, което ѝ хрумна:

— Не сте като тях! Кой сте вие?

— Тук аз задавам въпросите — троснато отвърна той. — Госпожо, съзнавате ли в какво положение се намирате?

— Сега съм в безопасност, не е ли така? — тези думи се изплъзнаха от устата ѝ, без да се замисли. Беше неспособна да мисли, запленена от искрящите сиво-зелени очи, които я пронизваха от загорялото от слънцето лице на непознатия.

— Аз съм кръвен брат на ирокезите — грубо обясни той. — В безопасност? Аз съм също толкова див, колкото и те.

По-късно научи, че е била подарена на Жан от шушоните, но какво значение имаше това, при положение че сърцето ѝ вече му принадлежеше...

Забравили за умиращата, жените пред камината продължаваха да си шепнат. Разговорът им бе следвал хода на мислите на лейди Маргарет.

— Какво става после? Вината не е била нейна. Бедната жена, да бъде отвлечена от диваци...

— Не бих се съгласила с вас. Не забравяйте, госпожице Ситуел, че ми обещахте да не споменавате пред никого за това. Та значи, той си я върнал. Негова милост платил царски откуп за нейното освобождаване. След това обаче, точно девет месеца по-късно, се появило детето. Можете ли да си представите как трябва да се е чувствал лорд Лео? Никога да не узнае със сигурност. Детето обаче получило неговото име и тя го отгледала. Оставяла момчето да прави каквото си пожелае. То ходело на лов с индианците. Запилявало се със седмици.

— Ами лорд Лео? Той не...

— О, той си имал службата с всичките ѝ задължения. Били тежки времена, с въстания и онези луди глави, които проповядвали автономия. Знаете какво излезе на края — революцията и всичко останало... А лейди Маргарет, съпругата на един британски консерватор, която посрещала в дома си офицерите на нейно

величество и техните приятели консерватори, през цялото време шпионирала за бунтовниците! Да, и синът ѝ също, колкото и малък да бил тогава. На десет или единадесет, струва ми се. Той предавал съобщенията. Разбира се, накрая всичко излязло наяве.

— Не е за вярване! — болногледачката почти жадно облиза устните си, отронили тези думи.

— О, един Бог знае какъв скандал щял да излезе от всичко това, ако не бил бащата на лорд Лео. Междувременно негова милост бе станал граф Станбъри, тъй като брат му се спомина в Италия от някаква треска, та, ако не бил маркизът, да потули всичко... Тази история си остана в семейството.

— Ами французинът?

— Ах, той ли? Навярно тя е щяла да му пристане, след като получил откупа, ако някъде нямал жена и деца. Върнал се, когато избухнала революцията. Чух, че го скрила, когато бил ранен и войниците го търсели под дърво и камък. Тогава всичко започнало отначало. Той и тя, и шпионажът. Но лорд Лео научил, когато Доминик, синът ѝ, бил спипан заедно с други бунтовници. За да го спаси, тя се върна в Англия. Уж страдала от някаква нервна болест.

— Да не искате да кажете, че не е била съвсем наред с главата?

Госпожица Парсънс разбра, че се е изтървала и на лицето ѝ се появи каменна маска.

— Никога повече не казвайте това! Не може да е била наред, иначе не би постъпила така, добре го знаете! Тези ирландци, Боже мой. Трябва да е била папистка и дълбоко в душата си винаги си е била такава, макар да се е преструвала, за да оплете лорд Лео. Сигурна съм, че и синът ѝ няма да е много по-различен, ако все още е жив някъде там, в Ирландия. Беше също толкова непоправим, колкото диваците, добре го помня. Изгониха го от „Итън“, а когато негова милост нае частен учител за него и за племенника си Филип, момчето едва не удуши братовчед си с голи ръце. И всичко това, само защото Филип го докачил, че идвал от колониите. Господин Гримс, учителят, трябваше да извика на помощ двама прислужници. След този случай, негова милост изпрати момчето при чичо му в Ирландия. Не искал да го вижда, все едно какво щели да кажат хората. Оттогава минаха много години и никой повече не чу за него. И по-добре, ако питате мен. Със

сигурност не се е променил. Плашеше ме още тогава, като дете. Очите му бяха като бучки сив лед...

— Разбирам... И все пак ми е жал за милейди — промълви госпожица Ситуел. — Като си помисли човек, никога повече да не види рожбата си! Сега той би трябвало да е граф Станбъри, нали?

Госпожица Парсънс смръщи чело.

— Точно така. Много жалко, защото по право титлата се пада на Филип. С ушите си чух неговата милост да го казва. Да, Филип е мил, млад господин, сама ще се уверите. Но не забравяйте, никому нито думичка за онова, което ви разказах. Семейни тайни...

— Но моля ви, да знаете само колко нещо е минало през ушите ми, откакто съм медицинска сестра — миролюбиво я прекъсна госпожица Ситуел. — Доктор Елфинстоун ме препоръчва на всички дами и господа от висшето общество, защото знае, че умея да си държа устата затворена. Спокойно можете да ми се доверите.

Мислите на маркиз Ройс също се рееха далеч назад в миналото. На все още привлекателните му черти бе изписана изпепеляваща омраза.

Защо не свършваше най-сетне? Защо се бе поддавал на мимолетната си страст към Конъл и бе взел сестра му за жена? Като си помислеше само, че в продължение на години се бе поздравявал за този избор!

— Защо най-сетне не се ожениш, по дяволите! Не искам името ни да бъде опетнено от скандал! — бе го предупредил баща му след конфузния епизод с едно конярче. Така бе заминал за Ирландия и се бе запознал с Конъл и тъмнокосата му сестра.

Ех, ако не ме бе направила за смях! И ако не бях така мъртво пиян и бях обуздал гнева си...

Но той не бе имал друг избор, освен да ѝ даде един урок и да я постави на мястото ѝ. Беше я заварил гола в леглото и тя без капка свян и с влудяваща невинност му бе обяснила:

— Лео, свикнах да спя гола. Индианците не носят много дрехи.

Вместо да му е благодарна, че я е освободил и отново я е приел, тя помръкна, а сутрин очите ѝ винаги бяха зачервени от плач. По това

време вече бе заченала проклетото копеле! Наказанието, което й наложи, не можеше да промени нищо.

След като през онази нощ й бе съдрал кожата от бой и я бе унижил, реши, че я е пречупил. Само след два месеца обаче по време на закуска тя съвсем спокойно му съобщи:

— Скъпи, сигурно ще бъдеш щастлив да научиш, че очаквам дете — той скочи, а тя продължи със същия спокоен тон, — не можах да се сдържа да не споделя щастливата новина с госпожица Гордън и с някои дами, чиито мъже са сред най-добрите ти приятели. Те, разбира се, страшно се радват за нас.

Добре поне, че детето не бе от някой див индианец, защото тогава нямаше да има друг избор, освен да го удуши. Не, роди се бяло момченце със сиви очи и тъмни коси, което приличаше на нея. Той нямаше никаква причина да се съмнява в бащинството си, а и тя никога не призна, че е била любовница на онзи проклет французин.

Защо се бе вкопчила в клетия си живот? По думите на доктора било въпрос на часове.

Още докато си мислеше за това, зад вратата се разнесоха стъпки и двете жени се втурнаха при него, неспособни да продумат от вълнение. Лейди Маргарет бе издъхнала.

Докато се облягаше назад, маркизът се усмихна за пръв път тази вечер. Най-сетне всичко бе свършило! Беше подготвил и подписал всички документи. Само докторът трябваше да изготви смъртния акт. На сутринта можеше да се върне в Лондон.

— Лео? Не очаквах да те видя тук толкова скоро след... — докато седнаше в креслото до брат си, лорд Антъни Синклер се закашля, за да прикрие смущението си. Намираха се в салона за пушачи на клуба, в който членуваха.

Маркизът впери поглед в зачервеното, потно лице на Антъни.

— Наистина ли? Мислех, че ти ще бъдеш най-малко изненадан — сухо отвърна той. — Е, да не би да си се измъкнал от Прини само за да изразиш съболезнованията си?

Лорд Антъни се покашля и неловко се размърда в креслото си.

— Защо винаги трябва да караш хората да се чувстват толкова неудобно? Да си призная, предполагах, че може да те заваря тук. Това

ми спестява едно пътуване до провинцията, макар че погребението...

— Погребението се състоя днес следобед, без много формалности. За да ти спестя въпросите, ще ти кажа, че не присъствах. Сега може би ще ми обясниш, защо си ме търсил?

— Всъщност, ако зависеше от мен, не бих те потърсил — искрено отвърна Антъни. — Но злото никога не идва само, а и нямаше никой друг, който би могъл да ти го каже. Знаеш, че Уелският принц те цени. Той ми напомни, че Чатъм се вслушва в думите ти...

— Можеш да си спестиш подробностите, Тони. Говори по същество, ако смея да те помоля.

— Винаги си бил дяволски хладнокръвен, Лео. Та значи, на въпроса. Става дума за сина ти, за Доминик.

Думите му, все пак предизвикаха известна промяна на лицето на маркиза — едно едва забележимо нервно потрепване. В следващия миг Лео вече се бе овладял.

— Наистина ли? Сега вече наистина ме изненада, Тони. Преди няколко месеца дочух, че внезапно бил заминал за Франция, въпреки бурното развитие на нещата там. Какво е станало с него?

Сега Антъни бе съвсем лаконичен:

— Той е тук. В Англия. В затвора „Нюгейт“, за да бъдем точни. Заедно с петима други ирландски бунтовници е обвинен в държавна измяна. И, ако ти не предприемеш нищо, ще избухне отвратителен скандал. До две седмици ще бъде изправен пред съда.

Табакерата на маркиза се затвори шумно. Той попита с присвити очи:

— Знаят ли кой е? Открил ли е някой самоличността му?

— Щял да бъде екзекутиран заедно с още десетина или петнадесетина бунтовници след публично бичуване, ако някой си лорд Едуард Фицджералд не се намесил и не осведомил отговарящия за екзекуцията майор, че мъжът, наричащ себе си „капитан Чалънджър“, е не някой друг, а граф Станбъри, наследникът на маркиз Ройс. Мили Боже, Лео, не ме гледай така, аз нямам вина за това! За щастие въпросният майор се оказал изключително умен и дискретен човек. Наредил да изпатят петима от бунтовниците в „Нюгейт“, разбира се, под строга охрана. Забранено им е да разговарят дори с лекаря на затвора. Никакви разходки из двора, а храната им се подава през един отвор във вратата...

Гласът на маркиза не издаде и следа от вълнение, но ръцете му силно стискаха дръжката на шпагата, с която той не се разделяше.

— Кой друг, освен теб, Уелският принц и този майор знаят за случилото се?

Лорд Антъни отвърна кисело:

— Никой, вече ти казах. Дори и пазачите. Забранено им е да разговарят със затворниците, обвинени в държавна измяна. Въпросът е само, колко дълго може да бъде опазена тайната? Рано или късно ще бъде насрочено съдебно заседание... Предполагам, можеш да си представиш последиците. Всички знаят, че съм сред приближените на Прини, а ти... носят се слухове, че можело да наследиш Чатъм като премиер — министър, ако изобщо някога подаде оставка. Казвам ти, Лео, не можеш...

— И няма да го направя, братко, успокой се. Но тук не е мястото за подобни разговори. На това място и стените имат уши. Ще наредя да докарат каретата ми и ще отидем при Чатъм. Мисля, не би трябвало вече да си е легнал. После можем да поговорим за това на път за „Нюгейт“.

— Значи ще кажеш на Чатъм? Но...

Лорд Антъни трябваше да замълчи, защото брат му вече бе повикал един прислужник, за да се разпорежи за каретата си.

— С помощта на премиер — министъра, ще получим достъп до бунтовниците — обясни Лео и се изправи. — А след това ще видим — той потърка брадичката си и добави замислено, — ще бъде интересно да видим дали е все същия дивак.

Маркизът смръщи чувствителния си нос, погнусен от вонята в тясната килия. Вперил поглед в изнемощелия затворник, отначало не можа да разпознае в него някогашния „дивак“. Едва след известно време, когато очите му свикнаха с полумрака, на бледата светлина от единствения фенер, различи окъсания, подобен на плашило, силует на мъж с оковани ръце и крака, и запушена уста.

Предпочете да остане прав, отказвайки сламеното столче, което бяха побързали да му донесат отнякъде. Замислено смръкна щипка тютюн, преди да посегне към фенера.

След това също толкова бавно направи няколко крачки, прекоси тясното помещение и освети отеكلото брадясало лице на мъжа.

Дали не бе станала грешка? Дали не бе някой негодник, който се опитваше да отърве кожата, представяйки се за английски граф?

Със задоволство установи, че тялото на затворника е покрито с рани и синини.

— Както виждам, войниците ни са все така добросъвестни, когато трябва да усмирят някой размирник — подигравателно рече той. — Изглежда, са те убедили да се признаеш за виновен?

Не получи отговор — всъщност не беше и очаквал, — но мъжът вдигна глава и светлината от фенера освети чифт светлосиви очи, които го стрелнаха гневно.

— Да, ти си. Трябваше да си останеш във Франция. Или си дошъл тук, за да проповядваш смехотворната си кауза?

Очите бяха същите, макар шестнадесетгодишният юноша, когото помнеше, да беше възмъжал. Доминик го гледаше непримиримо, с омраза, също както някога, когато бе изфучал:

— Един ден ще се върна и ще те убия, заради онова, което причини на майка ми и мен.

Но докато майка му бе жива и съществуваше опасност маркизът да я изпрати в лудницата „Бедлам“, Доминик не бе посмял да се върне в Англия.

Маркизът видя напрегнатите мускули по врата на младия мъж, който сякаш се опитваше да каже нещо. Да изкрещи омразата си? Или да помоли за милост? Засега Лео не възнамеряваше да отпущва устата му, тъй като сам имаше да му казва това-онова.

— Майка ти почина снощи. Жалко, че нямаше време да те повикаме. Не подозирах, че вече си на път към къщи. Навярно ще се согласиш с мен, че за нея това беше избавление?

Този път иззад парцала, който запушваше устата на затворника, се разнесе нещо като животинско ръмжене. Лео се усмихна.

— Ах, да, бях забравил, колко привързан беше към клетата жена. Но времето променя много неща и дори най-силната връзка заличава. Трябва да си щастлив, че майка ти напусна този свят, без да узнае какви си ги забъркал — той поклати глава, все още с едва доловима усмивка. — Не, не, на твоето място не бих се опитвал да се нахвърля върху теб. С тези вериги, само ще трябва да преживееш унижението,

да се окажеш в краката ми. Помниш ли боя, който ти хвърлиха конярите ми, задето бе нападнал братовчед си? За съжаление си наследил необузданата природа на майка си. Внимавай какви ги вършиш, иначе ще бъда принуден да те пратя в „Бедлам“.

Той замълча, за да види реакцията от думите си, но Доминик гледаше безизразно над рамото му, сякаш изобщо не го бе чул. След пауза, маркизът отново заговори, този път ласкателно:

— Но стига, не вярвам да се стигне дотам. Ако бъдеш разумен и превъзмogneш животинския си гняв, бихме могли да поговорим. Можеш да кимаш, нали така? Е, ако обещаеш да се държиш прилично, ще ти отпусна устата. Разбра ли ме? Сигурен съм, че можем да се споразумеем. Трябва само да кимнеш.

Известно време не последва никаква реакция и Лео вече обмисляше промяна на тактиката, когато Доминик най-сетне едва доловимо помръдна глава.

— Ето, виждаш ли? Не беше много трудно, нали. Двамата с теб отдавна не сме разговаряли. Повярвай ми, щях да го сторя много порано, ако знаех, че чичо ти Конъл ти дава такава свобода и гледа безучастно как се събираш с изметта от Съюза на млада Ирландия.

Лео постави фенера на столчето, мина зад гърба на Доминик и развърза кожените ремъци, които придържаха парцала. По гърба на младия мъж имаше следи от камшик и гнойни рани. Войниците наистина бяха свършили добра работа с „котката“. Жалко само, че досадният лорд Фицджералд се бе намесил прекалено рано.

Забелязал как младежът се напругна, маркизът му нанесе един удар, който го повали на колене.

— Спести си опитите да се изправиш. С тези вериги едва ли ще успееш, а и трябва да призная, че така се чувствам по-сигурен. Освен това... — Лео направи няколко крачки, и отново вдигна фенера — за теб ще е добре да се покаеш.

От устните на Доминик най-сетне се отрони нещо като дрезгав шепот. Подутият език, изглежда, отказваше да му се подчини.

— Искаш да говориш с мен или да ме предизвикваш?

Лео повдигна вежди.

— Изглежда си понаучил това-онова.

Сега гласът на Доминик прозвуча по-уверено.

— Както навярно се досещаш, чичо ми се опита да ме научи на някои неща, но накрая сам започнах да си избирам учителите.

В очите на маркиза проблесна гневна искра, но той успя да овладее надигащия се гняв.

— Нямам много време, капитан Чалънджър. Защо вие, ирландците, които се правите на водачи, винаги си избирате толкова пресилено драматични имена? В крайна сметка, всички сте едни и същи — престъпници, които стоят на колене пред английското правосъдие.

— Но един англичанин има право да стои прав пред съдията, нали така? Също и пред съдебните заседатели. Никога не си мислел, че титлата, която наследих по някаква ирония на съдбата, ще ми бъде от полза.

— Трябваше да се досетя какво кроиш. Внимавай! Аз гледам доста сериозно на името и титлата си.

— Какво възнамеряваш да правиш? Да наредиш да ме убият, преди да съм успял да се явя пред съда? Или да ме изправят на съд със запушена уста? Не мисля, че английското правосъдие, което почти не достига до Ирландия, ще допусне това.

— Непокорен, както винаги — остро рече Лео. — Навярно преди да бъде обявена присъдата, смяташ да произнесеш пламенна реч за справедливостта, свободата и равенството? О, колко храбро! Изглежда попиваш всички идеи, които идват от Америка. Не мисли, че ще позволя някой да петни името ми.

— Възнамерявам — спокойно отвърна Доминик — да отворя очите на някои хора в Англия за онова, което войската и корумпираните чиновници в Ирландия вършат в името на краля. И ако смяташ, че това ще хвърли петно на името ти, трябва да ти кажа, че би могъл да ме спреш само по един от двата начина, за които ти споменах.

— Има и други.

Това бе всичко, което маркизът просъска през зъби. Той се приближи към вратата и повика пазача. Изчака устата на затворника отново да бъде запушена, след това свали лявата си ръкавица и удари през лицето мъжа, който за пред света бе негов син.

— Ако някога се срещнем отново, можеш да ме извикаш на дуел — каза той на френски. — Но не мисля, че ще се видим повече.

Въздухът навън бе чист и хладен. Лео остана за миг неподвижен, преди да се запъти към каретата, в която нетърпеливо го очакваше брат му.

— Е? — попита Антъни. — Всичко това продължи дяволски дълго и вече бях започнал да се безпокоя. Освен това замръзнах. Цяло щастие е, че си нося бутилка коняк. Какво стана? Видът ти ме плаши.

— Учуден ли си? Взех решението, което трябваше да бъде взето, и дадох необходимите нареждания.

Антъни погледна брат си недоверчиво.

— Значи писмото на Пит помогна, а? Така си и мислех. Той е истинският владетел на Англия, откакто кралят се разболя. Но какво искаш да кажеш с...

— Не ме остави да довърша, Тони. Да, граф Чатъм бе така любезен да ми даде *carte blanche* при уреждането на този неприятен случай. Той ми има пълно доверие — Лео седна и придърпа кожената завивка върху скута си. — Утре следобед, точно в два часа, на нашите петима бунтовници ще бъде позволено да се поразходят из двора, разбира се, след като останалите затворници се приберат по килиите си. След това ще бъдат качени на някой кораб от кралската флота. Както знаеш, това често се практикува в нашите затвори тук и в Ирландия.

— Гръм и мълния! — възкликна лорд Антъни, вперил възхитен поглед в невъзмутимото лице на брат си. — Винаги съм знаел, че си дяволски изобретателен. Значи няма да има съдебен процес? И никакъв скандал, слава Богу!

— А нашият млад бунтовник — добави маркизът — за разнообразие, известно време ще служи на негово величество.

ПЪРВА ЧАСТ
МАНАСТИРСКАТА ГРАДИНА

Малкият кармелитски манастир, чиито варосани в бяло стени почти се губеха сред пръснатите наоколо дървета, се издигаше като миниатюрен оазис край една прашна улица на Толедо. Подобно на разположената наблизо резиденция на Аранхуес, градините на манастира бяха напоявани от един ръкав на Техо.

Ако някоя от младите дами, намерили подслон в манастира, събереше смелост да се покатери на градинската стена, щеше да види безкрайната, опустошена от слънцето равнина на провинция Кастилия. Гледката изглеждаше още по-безутешна, когато човек извърнеше глава и съзреше сенчестите, натежали от плод дървета и грижливо поддържаната зеленчукова градина на манастира. Райско кътче, откъснато от останалия свят, в който върлуваше злото. Тук почти винаги бе тихо, освен по време на служба, когато се разнасяше пеенето на монахините или звънът на камбаните. В този следобед цареше такава тишина, че се чуваше жуженето на пчелите, прелитащи от цвят на цвят в личната градина на игуменката. Стени зад стените...

На каменната пейка в сянката на едно дърво седеше младо момиче, облечено като послушница. Беше свело глава и сякаш наблюдаваше сключените в скута си длани. Отстрани погледнато, момичето бе въплъщение на набожността и смирението, но игуменката, която с въздишка се отдръпна от прозореца, не мислеше така. Бе изпратила Мариса в личната си градина, за да се вгълби в себе си и да се помоли за спасение, но достатъчно добре познаваше момичето, за да се остави да бъде заблудена от сведената глава. Без съмнение, мислите на Мариса бяха другаде. Тя така и не се бе научила на искрено смирение и ако спазваше правилата на монашеското съжителство, то беше по собствени съображения. Във всеки случай, писмото, което майка Анжелина ѝ бе прочела сутринта, навярно я бе разтърсило. Трябваше ѝ време, за да свикне с мисълта, че няма да става монахиня. Изглежда, баща ѝ бе променил плановете си за нея.

Още е толкова млада — мислеше си майка Анжелина, — ще свикне. Може би така ще е по-добре за нея. Никога не съм била

сигурна, че мястото ѝ е тук. Ами ако е избрала манастира само за да се избави от мъчителните спомени?... Жестоко е едно момиче, което е израснало сред грижи и любов, да преживее такива ужаси...

Мариса бе опитала да се моли, както я бе учила игуменката, но пръстите ѝ не бяха сплетени смирено, а големите златистокафяви очи поглеждаха скришом изпод гъстите мигли. Манастирската дисциплина не бе успяла да охлади буйния ѝ темперамент и дори да се опитваше, не чувстваше нито смирение, нито готовност за послушание.

Сутринта неочаквано я бяха повикали при игуменката.

Докато следваше сестра Тереза по дългите студени коридори, Мариса си блъскаше главата над въпроса, какво бе сторила този път.

При вида на дружелюбното, угрижено лице на майка Анжелина обаче, гласът на съвестта ѝ веднага замлъкна.

— Седни, дете мое — игуменката се зае да рови из книжата върху писалището си. — Току-що пристигна писмо от баща ти. Донесе го един пратеник от Мадрид.

— Значи чичо ми е говорил с него? Той съгласен ли е?

Както обикновено, бе дала воля на буйния си темперамент.

Осъзнала това, Мариса придоби смирен вид, както подобаваше на една послушница, и се опита да скрие вълнението си.

Очакваше да бъде смърнена, но това така и не стана. За нейно най-голямо учудване игуменката въздъхна.

— За съжаление... Трябва да разбереш, че Бог ни изпитва по различни начини. Баща ти...

— Не, не разбирам! — възкликна Мариса. — Баща ми не може да има нищо против да стана монахиня. Ако чичо ми е говорил с него...

Разговорът бе приел възможно най-лошата насока. Майка Анжелина, която бе не по-малко развълнувана от Мариса, потърси спасение в необичайна строгост и напомни на момичето, че дължи послушание на баща си.

Мариса не можеше да повярва на ушите си.

— Трябва да се омъжа? За човек, когото дори не познавам? Не може да е истина! Не искам да се омъжвам. Искам да стана монахиня...

Избухването ѝ бе натъжило игуменката, която се опита да я успокои и я изпрати в градината, за да помисли за „дълга“ си.

Дълг! Защо не ѝ позволяваха да намери покой в манастира?

Мисълта за женитбата и за всичко, свързано с нея, извикаха в съзнанието ѝ спомена за онази ужасна нощ в Париж. Бягството по тъмните безлюдни улици, опитите ѝ да убеди сама себе си, че всичко е само лош сън, а след това ослепителният блясък на факлите, виковете и пиянските смехове.

— Я, кой е това? Още аристократи, които се опитват да избягат от госпожа Гилотина? Кой сте вие?

Един мъж, който, изглежда, бе по-малко пиян от останалите, се засмя презрително.

— Остави ги, гражданино! Не виждаш ли, че са цигани? Можем да ги накараме да ни предскажат бъдещето.

— Цигани, ха! Ами русокосата? На нея ние трябва да предскажем бъдещето. Какво ще кажете, граждани?

В този момент тя бе избутана настрана от Делфин, жената, която се грижеше за нея още от люлката.

— Искате ли да узнаете бъдещето си, симпатични господа? Майка ми е твърде стара и слабоумна, а виковете ви могат да изплашат малкия ми брат. Но аз ще ви предскажа бъдещето само за няколко су. Тук вече никой няма пари, та затова сме тръгнали към Испания...

А след това... не, не искаше да си спомня. Тогава не бе разбрала какво става. Осъзнаваше само, че мъжете говореха един през друг и крояха нещо ужасно. Делфин ѝ извика да бяга... В това време мъжете вече разкъсваха дрехите от тялото ѝ. Мариса успя да види само, че са я съборили в канавката и са се нахвърлили върху ѝ. Преоблечената като циганка сестра Анжелина побутна Мариса и я накара да тича, колкото я държат краката.

— Делфин се жертва за теб, дете. За всички нас. Да не би да искаш жертвата ѝ да се окаже напразна?

През следващите седмици всичко това отново, и отново се бе разигравало в съзнанието на Мариса. Тогава бе преоблечена като момче и се убеждаваше, че не е нищо друго, освен едно окъсано циганче. Не, не искаше да бъде жена, не искаше да бъде използвана по толкова отвратителен начин. Предпочиташе да бъде застигната от участта на майка си: подобно на много други, тя бе качена на гилотината и всичко бе свършило за секунди. Красивата ѝ майка! Тя дотолкова се опиваше от живота в Париж и от вниманието на

многобройните си обожатели, че почти бе забравила дъщеря си, която растеше в едно манастирско училище, посещавана само от Делфин.

Първата съдбовна промяна в живота на Мариса бе настъпила, когато ѝ се наложи да напусне Мартиника, където живеела у роднини на майка ѝ, докато баща ѝ беше в Куба. Беше изпратил човек, който трябваше да ги отведе на острова. Мариса никога нямаше да забрави жалбите на майка си:

— Не стига, че ме замъкна в Луизиана. Две деца изгубих там. Като си помисля само... горещината, блатата, треската и самотата! А сега Куба! Не искам да ходя в Куба! Обеща ми да отидем в Испания или Париж. Всички заминават за Париж, дори Мари-Роз дьо Пажери, която се бе заклела, че никога няма да напусне Мартиника. Трябва да видя Париж поне веднъж, иначе ще умра!

В крайна сметка се бе наложила, но Мариса копнееше за някогашния си дом и за баща си, който бе толкова грижовен, когато си беше въщи. Париж ѝ бе чужд, а и мразеше манастирското училище. Почти не виждаше майка си и не знаеше как би издържала, ако не беше Делфин.

— Защо баща ми не се погрижи за мен по-рано? — с горчивина бе попитала тя игуменката.

— Не забравяй какво му е причинила майка ти, като е избягала с теб. Освен това е мислел, че си загинала по време на революцията подобно на много други. Дете, трябва да разбереш, че баща ти ти желае само най-доброто. Той те обича...

— Ако наистина ме обичаше, щеше да ме потърси по-рано. Щеше да ми позволи да стана монахиня, каквото е собственото ми желание. Той мисли само за себе си. Може би майка ми е била права. Казваше, че не искал да я знае, понеже не го била дарила със син. Постоянно плачеше, защото той се забавляваше с други жени, дори с робини. Според майка ми си имал любовница, която предпочитал пред нея...

Това избухване ужасно бе смутило майка Анжелина и тя я бе изпратила в градината.

Колкото и да се опитваше, Мариса не можеше да се отърси от огорчението си. Защо не се бе родила момче, а жена — робиня на настроенията на мъжете? Тогава, преоблечена като момче, се бе почувствала свободна. Циганският живот ѝ се струваше непреодолимо

примамлив. Беше се научила да язди с мъжко седло, да тича боса и дори да краде, без да я спипат. Цяла година свобода... а след това отново манастир. След време обаче, царящият там покой ѝ се бе отразил благотворно и кошмарите, от които се будеше нощем, бяха изчезнали. Необузданата циганка се бе превърнала в послушница, чието най-горещо желание бе да прекара остатъка от живота си зад стените на манастира, където бе намерила спасение.

Съвсем неочаквано тази надежда ѝ бе отнета. Без да я попитат, без да ѝ оставят друг избор, щеше да бъде продадена като робиня.

Тихо изсвирване изтръгна Мариса от мислите ѝ и след миг тя зърна чифт дръзки черни очи. Бланка! Само тя можеше да дръзне да се промъкне в градината на игуменката без позволение.

— Ангел на невинността, за своя *caballero* ли бленуваш? Чух, че си размислила и не искаш да станеш кисела монахиня като сестра Тереза. Не мога да ти се сърдя. На твое място бих сторила същото, ако ми паднеше някой богат и красив мъж. Той е истински мъж! Късметлийка.

— Не зная за какво говориш — отвърна Мариса.

По някакви неведоми пътища, Бланка вечно знаеше всичко, възползвайки се от благоволенieto на игуменката. Не бе послушница, а просто живееше в манастира, когато баща ѝ отсъстваше от града по работа. Той държеше дъщеря му да получи добро възпитание и тъй като в размирните времена бе извел монахините от Франция и ги бе довел в Испания, в манастира се примиряваха с присъствието на Бланка.

— Не зная какво имаш предвид — повтори Мариса. — Не биваше да идваш тук. Ако майка Анжелина ни завари заедно, ще трябва да се изповядам.

— Ах, това ли било — пренебрежително махна с ръка Бланка. — Не се дръж като послушно дете. От мен няма какво да криеш — тя присви черните си очи. — Искаш ли да се обзаложим, че отново ще те повикат? Майка Анжелина има посетител. Не чу ли отварянето на манастирската порта? Изглежда, годеникът иска да хвърли един поглед на бъдещата си невеста.

— Какви ги говориш? — ужасено попита Мариса.

Доволна от въздействието на думите си, Бланка се закиска.

— Изглеждаш така, сякаш всеки момент ще припаднеш от страх! Да не си забравила как изглеждат мъжете? Повярвай ми, твоят избраник ще ти хареса. Баща ти е направил добър избор, щастливке.

Мариса стана рязко и сложи ръце на кръста си, но Бланка бе по-ловка — тя отскочи назад и продължи да я дразни:

— Какво ти е? Мислех, че ще ми бъдеш благодарна, задето съм те предупредила, че годеникът ти е пристигнал. Води и някакъв свой приятел. Изглежда, изгаря от нетърпение да се запознае с теб.

— Не! — извика Мариса. — Няма да се оставя да ме омъжат като... като някоя робиня. Все ми е едно дали е богат и красив, или не. Вече го мразя. Не искам да го виждам! Предпочитам да умра...

— Виж ти — стъписано рече Бланка. — Значи все пак не си толкова кротка, за колкото те мислех. Само така изглеждаш с тези дрехи и с това боне, под което си скрила косите си. Да можеше да видиш лицето на Марио, когато му разказвам за теб! *Жалко за нея*, винаги казва той. Беше против това, баща ми да те остави тук. *Тя е родена циганка*, казва. Но аз... — тя наклони глава и огледа приятелката си. — Мисля, че си си изгубила ума. Видях го с очите си... твоя любим, а приятелят му, който е ужасно дрънкало, ми разказа това-онова. Трябва ти някой да пробуди жената в теб, да ти даде да разбереш, че не си някоя клета душа, търсеца спасение.

— Душата ми е вече изгубена — тъжно отвърна Мариса. — Толкова се опитвах да бъда набожна, но всичко бе напразно. Нищо чудно, че майка Анжелина винаги ме е питала дали наистина се чувствам призвана да служа на Бога. Въпреки това не искам да се омъжвам, чу ли ме, Бланка? Върви си и кажи, че не си ме открила или не... кажи, че съм болна, или... избягала. Не искам да го виждам! Не съм някоя кобила за продан!

— О, това ми напомня — прекъсна я Бланка, — че утре заминаваме за Севиля за големия пазар на коне. Сама знаеш, че баща ми е най-добрият търговец на коне в цяла Испания, поне така говорят всички. После навярно ще заминем за Франция. Там, казват, всичко се било променило. За малко да забравя да ти разкажа. Възможно е двамата с мъжа ти също да заминете за Франция.

Момичетата бяха почти еднакви на ръст, но Бланка бе по-женствена и с по-пищни форми. Семплата ѝ пола и блузата откриваха

загорели от слънцето нозе и ръце, а корсажът подчертаваше налетите ѝ гърди. За разлика от нея, под дрехите на Мариса се криеше почти момчешко тяло и само златистозелени очи под гъстите мигли изпъкваха на изпитото ѝ лице. Редом с Бланка, с нейните черни, падащи свободно върху раменете, къдрици, Мариса изглеждаше бледа и невзрачна. Това впечатление изчезна веднага щом свали строгото бяло боне и дългите ѝ коси плиснаха като разтопено злато под лъчите на слънцето.

— Заминаваш за Франция? Отново свободна! Винаги, когато те видя, се чувствам като птица в клетка.

— Бедното птиче! — меко отвърна Бланка. — Човек не би казал, че се блъскаш с криле в решетките. Изглеждаш щастлива затворничка.

— Това е друго, да избереш сама затвора си. Бих могла да се посветя на Бога. Така е по-сигурно и удобно — да не трябва да мислиш за себе си. Но няма да се превърна в робиня на някой мъж!

— Много глупаво. Още повече че баща ти вече е взел решение. Дори и да не искаш, мъжът ти ще те има. Не ми прилича на човек, който е свикнал да търпи откази. Може би ще промениш мнението си, щом се запознаеш с него.

Игуменката с мъка успя да скрие вълнението и безпокойството си, когато сестра Тереза се върна и ѝ прошепна нещо на ухото, после побърза да излезе, без да удостои с поглед двамата господа.

Майка Анжелина си пое дълбоко дъх.

— За съжаление детето е малко... развълнувано. Нали разбирате, Мариса възнамеряваше да встъпи в нашия орден. Трябва да проявите разбиране — отначало шокът от писмото на баща ѝ, а сега и вашата поява, толкова скоро след като научи... Не бихте ли могли да ѝ даде време да свикне с мисълта? Поне няколко дена?

Мъжете се спогледаха. Единият повдигна вежди, а другият сви рамене и изтупа някаква пращинка от ръкава на кадифения си жакет.

— Разбира се, не бих искал да притеснявам бъдещата си съпруга. Трябва да призная, че и аз съм малко нервен. Права сте, да ѝ дадем време. С приятеля ми сме на път за Севиля, и тъй като минавахме оттук, си позволихме да ви посетим. Не искаме да досаждаме. След около месец ще се върна, това е достатъчно дълга отсрочка, нали?

Доколкото зная, момичето има лели в Мадрид, които са готови да се погрижат за него...

Понеже на лицето на майка Анжелина се изписа неодобрение, мъжът, който досега мълчаливо бе слушал разговора, се намеси:

— Приятелят ми иска да каже, че няма намерение да прибързва. Навярно не би било зле вие, преподобна майко, да подготвите младата дама за промяната, която ще настъпи в живота ѝ. Простете за неочакваното посещение. Беше доста неуместно. Ако позволите, ще се сбогуваме.

Дон Педро Артеага хвърли благодарен поглед на приятеля си и последва примера му, като стана и се поклони на игуменката.

Навън, оставили зад себе си сивата манастирска стена, двамата мъже неочаквано се оживиха, сякаш изпитваха облекчение от факта, че са се отървали толкова леко. Припряно яхнаха конете си.

— Слава Богу, че дойде с мен — замислено рече дон Педро. — Не зная защо позволих на братовчедка ми да ме убеди за тази сватба с някаква послушница! Чудя се как ли изглежда. Щом се бои да се срещне с мен, съм безкрайно щастлив, че успяхме да отложим нещата. Повярвай, нямам голямо желание да идвам отново тук.

Спътникът му се засмя грубо.

— Горее главата. Мисли за удоволствието, което те очаква. Снощи маркиза Алба остана очарована от описанието ти на Нова Испания и тъй като по случайност също възнамерява да пътува до Севиля...

Дон Педро се подсмихна.

— Забеляза ли колко хладно се държа с художника, който неизменно я следва по петите? Но трябва да бъдеш предпазлив с кралицата. Както чух, тя получава всекиго, когото иска да има, а Годой може да бъде опасен съперник.

— Ах, наистина ли? — другият сви презрително рамене. — Само след три седмици напускам Испания, така че Мануел Годой едва ли би видял в мое лице съперник. А Мария Луиза ще си намери някой друг кавалер, за да води за носа любовниците си.

— Питам се, дали завидното ти безразличие не е онова твое качество, което така привлича жените. Докато всички ние галантничим, ти стоиш със скръстени ръце и с тази своя цинична усмивка... просто не разбирам. Дори моята трезвомислеща ледена Инес, едва не обърна живота си нагоре с краката заради теб, а мога да

се закълна, че ти дори не я поглеждаше — дон Педро наблюдаваше безизразното лице на приятеля си, който с такава лекота обуздаваше огнения си жребец, сякаш бе някоя кротка кобила.

След като не получи отговор, той продължи замислено:

— Бих искал да знам, как е приела вестта за заминаването ти. Все пак, ти се дуелира за нея и рани съпруга ѝ, така че тя навярно е очаквала да останеш и да я утешиш. Дон Андре...

— Имаш предвид бъдещия си тъст, прав ли съм? Може би ще е по-добре да не споменаващ пред бъдещата си съпруга, че си приятел с мъжа, който едва не уби баща ѝ. Тя може да размисли и да промени решението си.

— Не смятам, че в главата на малката изобщо има някаква мисъл. Освен може би въпроса, какво ли е да си с мъж. Намирам, че е нечестно от страна на Инес и дон Андре, да ми окачат на врата една предвзета малка монахиня.

Ако не бяха зестрата и връзките на баща ѝ, от които се нуждаеше, за да стъпи здраво в Нова Испания, Педро Артеага би ги изпратил да си търсят друг жених. *Бъди добър с дъщеря ми* — глухо бе казал изнемощелият Дон Андре. — *По време на революцията във Франция, тя преживя прекалено много за едно невръстно дете.* Изразът в очите на доня Инес бе накарал Педро да увери възрастния мъж, че не бива да се безпокои за щастието на дъщеря си. Той изруга под носа си. Даваше си сметка какво бе пропуснал, ръководейки една занемарена плантация из пущинаците на Луизиана. Мислите му кръжаха около очарователната маркиза Алба, за която се носеше слух, че накарала последния си любовник да я нарисува гола. Когато пристигнеха в Севиля, трябваше отново да се види с нея...

Двамата мъже мълчаливо поеха по прашния път към Толедо. Никой от тях не забеляза двата чифта очи, които ги проследиха, докато се стопиха в далечината.

— Мразя го! Кой от тях е дон Педро?

Мариса неведнъж се бе покатервала на манастирската стена, но винаги скришом и само дотолкова, колкото да надникне към улицата. Сега тя седеше, яхнала стената и засенчила очите си с длан.

— По-ниският с тъмните дрехи. Говорих с другия. Изглежда цялата тази работа го отегчаваше.

— Отегчавала го! Не ги ли чу как се хвалеха с последните си завоевания? И това ми било благородници — самохвалци и лъжци! Синият спомена маркиза Алба. Мислиш ли, че наистина говореха за кралицата? Противни са ми и двамата! Как е могъл татко...? — под гъстата коса, лицето на Мариса пламтеше от гняв.

— Крайно време е да пораснеш. Мъжете са си мъже. Ако мисълта за женитбата наистина ти е толкова омразна, можеш само да се радваш, че си има любовница, на която ще отделя повече време, отколкото на теб. Или... — Бланка се усмихна дяволито — или може би ревнуваш?

— Никога няма да се омъжа за такъв човек! Щом не ми позволяват да стана монахиня, искам сама да си избира съпруг. Да, така и ще направя. Ще им покажа.

Усмивката на Бланка се стопи.

— Говориш такива глупости, че човек би помислил, че си слънчасала. Какво мислиш да правиш? Дори майка Анжелина няма да може да ти помогне. Накрая ще трябва да склониш. Може да те бият и затворят, да те оставят без храна, докато се съгласиш на всичко. Чувала съм за такива случаи.

Мариса гордо вирна брадичка.

— Колко си глупава! Мислиш ли, че ще им позволя да сторят това с мен? О, не. Имам роднини във Франция — сестрата на майка ми, която е омъжена за някакъв английски лорд, и кръстницата ми. Те със сигурност ще ме вземат при себе си — тя неочаквано се наведе напред и стисна дланта на Бланка. — Не каза ли, че заминавате за Франция?

Топлият севилски въздух носеше мирис на пикантни ястия и цветя, но и на човешка пот. Беше feria, Страстната седмица, времето на пищни църковни празници, когато тесните улички се изпълваха с народ. Навсякъде можеха да бъдат видени елегантните офицери от кралската гвардия, което потвърждаваше слуховете, че кралицата е инкогнито в града в компанията на най-новия си любовник.

— Забеляза ли колко млади и красиви са всички? — тихо пошушна Бланка на Мариса. — Кралицата се е обградила с красиви мъже. Знаеше ли, че Мануел Годой бил обикновен гвардеец, преди погледът на Мария Луиза да спре върху него, а днес се говори, че е истинският крал на Испания — тя сбута с лакът приятелката си. — Хей, събуди се! Да не те мъчи съвестта?

— Не, разбира се. Би трябвало да ме познаваш по-добре. Просто още не мога да повярвам, че отново съм на свобода.

— Тогава дай воля на радостта си. Държиш се, сякаш си още в манастира. Виж, двама мъже се опитват да привлекат вниманието ни.

Облечените в светли дрехи момичета изтичаха с босите си крака покрай мъжете, които ги проследиха с погледи.

Бланка е права — мислеше си Мариса. Тя бе направила своя избор, беше тук по собствена воля, макар бащата на приятелката ѝ, все още да клатеше глава и да мърмореше неодобрително.

Но защо ѝ бе толкова трудно отново да свикне със свободния цигански живот? Без сама да съзнава, прекараните в манастира години бяха оставили дълбок отпечатък в душата ѝ и сега тя се чувстваше странно изгубена, без закрилящите я от околния свят стени и строгата манастирска дисциплина.

Какво ли щеше да си помисли за нея майка Анжелина? Щяха ли да я търсят? Бе оставила само кратко, набързо съчинено писмо, в което пишеше, че възнамерява да отиде във Франция при роднини на майка си. Тъй като в момента Франция и Испания бяха съюзници и в страната пристигаха много французи, тя се надяваше майка Анжелина да реши, че се е свързала с някого, който да я отведе във Франция. *Ще*

бъда в добри ръце — бе написала, но дали игуменката щеше да ѝ повярва? Какво щеше да си помисли?

Двете момичета неусетно бяха пристигнали в циганския лагер в края на града, където ги посрещна намръщеният Марио.

— Къде бяхте? Пак ли сте се шляли из града?

— Не е твоя работа — тросна му се Бланка.

Мариса въздъхна мислено. Беше се разделила с циганите почти дете, но сега Марио я караше да се чувства жена, и това я смущаваше. Той не сваляше поглед от нея и постоянно се опитваше да я натика в някой тъмен ъгъл, за да погали голите ѝ ръце с грубите си длани и да ѝ прошепне, че я обича, винаги я е обичал и ще убие всеки мъж, който се осмели да я докосне. Всичко това ужасно развеселяваше Бланка.

— Такъв си е Марио. Огън — момче. Пази се от него, мое невинно агънце. Стой край мен.

Но колко дълго можеше да продължи тази игра на гоненица? Франция все още бе едно неясно бъдеще.

Без да обръща внимание на сестра си, Марио пристъпи към Мариса и я сграбчи за китката.

— Чуй ме добре! Утре, докато танцуваме, ще се спотайваш, ясно? Не искам някой да види моята златокоска.

Мариса издърпа ръката си.

— Не съм твоя... Не съм ничия! По-добре върви при твоята Люба, преди да ти е забила някой нож между ребрата. Върви!

— Браво, дай му да се разбере! — Бланка се изплези на брат си, улови Мариса под ръка и я помъкна. — Ела, чака ни работа.

— О, аз съм търпелив, умея да чакам — извика подире им Марио, но мрачното му лице казваше друго.

Като се успокои, нещата ще се оправят — помисли си Мариса. И сама можеше да се грижи за себе си. Подобно на Бланка бе свикнала да носи нож под полата си и Марио знаеше, че ако се наложи, не би се поколебала да го използва. О, как мразеше мъжете!

Циганите се подготвиха за големия пазар на коне, който представляваше кулминацията на тържествата. Палатките и каруците им бяха пръснати из прострялата се между Гуадалкивир и Севиля равнина. След падането на нощта, отвсякъде се носеха звуците на фламенкото — безценното наследство на древните маври, и се танцуваше на светлината на факлите и буйните огънове.

Тази вечер обаче, ведрото настроение не успя да зарази Мариса, която обикаляше наоколо с Бланка. Преди залез-слънце бяха ходили в голямата катедрала, за да се помолят, и навярно затова сега се чувстваше така странно тъжна и изгубена. Години наред бе посрещала страстната седмица зад стените на манастира и сега това веселие ѝ се струваше противоестествено и почти богохулно.

Трябва да свикна със светската суетня — мислеше си, опитвайки се да изглежда весела заради Бланка.

— Хей, циганко, не искаш ли да ми предскажеш бъдещето? — викът на изискано облечения мъж, посегнал към нея, пробуди спомена за Делфин и ужаса от онази нощ. В бягството си от светлините и музиката се бе натъкнала на непознати, които идваха откъм реката.

Без да забележи, бе изгубила кърпата си, а кокът ѝ се бе разпаднал и току-що измитата ѝ коса свободно падаше върху раменете ѝ.

— Какъв късмет! Руса циганка! Можем да я помолим да ни разведе наоколо.

В групата имаше и жени с небрежно наметнати пелерини, изпод които се подаваха изискани рокли с дълбоки деколтета и блестящи на светлината от огньовете и факлите бижута. За нейна най-голяма изненада, жените се смееха също така гърлено и невъздържано како мъжете.

— Не бягай, девойче. Дошли сме, за да погледаме как танцуват циганите. Вижте само косата ѝ, не е ли необичайно за циганка?

Един мъж я бе прегърнал през кръста и не я пускаше въпреки отчаяната ѝ съпротива.

— Стой мирно, глупаче! Никой няма да ти стори нищо. Ето, може би това ще те убеди — смеейки се, пусна в пазвата ѝ монета.

Една от дамите свали качулката от пищно фризираната си коса и каза с дрезгав глас:

— Наистина няма да ти сторим нищо. Но тук ние сме чужденци и ще те възнаградим щедро, ако ни поразведеш наоколо. Бихме искали и да потанцуваме. Мислиш ли, че е възможно?

Жената лъхаше на вино, Мариса потръпна и се опита да си поеме дъх, защото мъжът я притискаше към силното си тяло. Изглежда, си имаше работа с благородници, решили да се позабавляват с народа. Само щеше да стане за смях, ако покажеше, че се страхува от тях.

— Хайде, ще ти платим добре. А ако си избягала от някой мъж, ще те защитим.

Преди да разбере какво става, вече я бяха помъкнали като някакво плашило — като играчка, с която човек можеше да се позабавлява и да захвърли.

Някаква отдавна забравена гордост я караше да мълчи. Не възнамеряваше нито да плаче, нито да ги моли да я оставят на мира. За щастие се бяха запътили към светлините и музиката, и рано или късно, след като се наситеха на новата си игра, Мариса щеше да успее да им се изплъзне.

— Вижте я, съвсем се укроти. Трябва да е заради неустоимия ти чар...

— Дали е глухоняма? Не е промълвила нито думичка.

— Не се бой от нас. Ако ни потанцуваш малко, ще се убедиш, че сме щедри.

— Бедното дете изглежда така, сякаш си е глътнало езика.

— Дете! Тя е поне на петнадесет или шестнадесет! За циганите това е сериозна възраст. Омъжена ли си, хубавице?

Мъжът, чиято стоманена ръка не я пускаше, рече неочаквано:

— Мисля, че е уплашена до смърт. Може би езикът ѝ ще се развърже, когато си пийне малко вино.

Най-сетне се бяха смесили с множеството и докато всички като омагьосани гледаха танцуващите, които се въртяха под звуците на китарите и пляскаха с ръце, Мариса се осмели да вдигне поглед.

Дъхът ѝ секна, когато срещна *неговия*. Очите му бяха като искрящо стъкло и я накараха неволно да потръпне.

Той я притисна по-силно към себе си и се засмя тихо.

— Пак ли се опитваш да ми избягаш? Твърде късно е, спътниците ми са очаровани от теб.

— Изглежда, ти също — каза някой, който бе чул думите му. — Никога не съм те виждал да проявяваш такъв интерес към някоя жена, amigo. А може би просто обичаш лова, а?

— Знаеш, че съм ловец. А това момиче със своята златна грива и полусвенлив — полугневен поглед ми напомня за някой планински лъв. Искаш ли да изпробваш ноктите си върху мен, малката?

Неспособна да сдържа гнева си, тя му се тросна:

— По-лошо! Бих искала да ви забия нож между ребрата и да гледам как кръвта ви изтича...

— Да, истинска дива котка!

— Не вярвам — Мариса видя подигравателната му усмивка. — Мисля, че по-скоро се опитва да ме подразни.

— О, вие... вие... — осъзнала, че непознатият с нетърпение очакваше да чуе продължението, Мариса замълча. Нямаше да му достави удоволствието да я чуе да ругае. Трябва да изчака, докато ѝ се удаде възможност да му се изплъзне и да изчезне сред множеството. Тя отчаяно се заоглежда за някое познато лице. Къде беше Бланка? Ами Марио? Музиката бе толкова силна, че никой не би чул виковете ѝ за помощ. Как можеха да се отнасят с нея като с някаква играчка?

Едва сега забеляза, че малката групичка имаше ескорт. На светлината от факлите зърна въоръжените гвардейци, заобиколили дамите.

Една от тях, загърната в обшита с кожа тъмноредвена наметка, направи няколко крачки към Мариса и рече с упрек:

— Необходимо ли е да държите нашата малка циганка като пленница? Дайте ѝ още пари и я попитайте дали не би се съгласила да потанцува за нас. Но преди това — да се позабавляваме — жената се обърна към Мариса и рече покровителствено: — Какво ни предлагаш, момиче? Как се забавляваш обикновено?

Някакъв дребен мъж ѝ отвърна с басов глас:

— Циганите не се задържат за дълго на едно място, *mí geina*. Те са неспокоен, свободен народ. Вечно на път, като нашия приятел, който възнамерява да ни напусне съвсем скоро.

Мариса бе объркана. *Кралице моя*, беше казал мъжът. Дали това бе просто някой високопарен комплимент или... Възможно ли бе? Бе чувала за безпътния живот в двора на Мария Луиза. Като гръм от ясно небе я порази една мисъл. Гласът, интонацията... Видя се да седи върху манастирската стена. Да, и смехът... Възможно ли бе съдбата да си е направила с нея толкова лоша шега!

Тъмнокосата жена с червената наметка отново я заговори, този път нетърпеливо:

— Не можеш ли да говориш? Къде е семейството ти? Би могла да дойдеш с нас. Музиката събужда у мен желание да танцувам.

Вече бяха сред оживеното множество, образувало кръг около танцьорите.

— Ето, сега ги виждам — заекна Мариса. — Момичето с дългите черни къдрици, което танцува в средата, е сестра ми. Казва се Бланка. А мъжът с китарата с червените панделки, е годеникът ми. Скарахме се за някаква глупост и аз избягах. Очаквах, че ще ме последва.

Тя отново погледна мъжа, който не сваляше ръката си от кръста ѝ. Какви пронизващи очи! Отразяваха светлината на огньовете и факлите като стъкло, а не издаваха нищо. Отгоре на всичко черната наметка му придаваше зловещ вид. С хълбока си Мариса усещаше оръжието, което непознатият носеше под наметката.

— Ако господинът ме пусне, с радост ще потанцувам за благородните дами и господа. След това Бланка може да ви предскаже бъдещето. Тя разбира от тези неща.

— Видяхте ли? Може да говори, и то доста добре. Нека танцува, вече не я е страх. Права ли съм, дете мое?

— Бях малко изплашена, това е всичко — смирено промърмори Мариса, свеждайки поглед. — Пък и годеникът ми е много ревнив.

Нечия длан погали гърдите ѝ и тя потръпна.

— Малка лъжкиня! — прошепна той. — Много бих искал да видя колко е ревнив любовникът ти.

Останалите обаче го подканиха да я пусне най-сетне, за да може да им потанцува, и той трябваше да отстъпи. Мариса направи реверанс и хукна към танцуващите, влизайки в ритъма.

— Не се ли боиш, че може да ти избяга? — хапливо прошепна Педро Артеага на ухото на приятеля си. — Изглежда, изгаря от нетърпение да се върне при онзи мургав младеж, а и съм чувал, че циганките предпочитали сами да избират любовниците си.

— Още не всичко е изгубено. Може би просто се преструва на недостъпна, за да си вдигне цената.

— Боже мой, колко си циничен! Постепенно започвам да си мисля, че не обичаш жените.

— Получавам онова, което искам — какво общо има тук любовта? Всички са еднакви: пресметливи лъжкини, без нито една мисъл в главата си.

— Гледай да не те чуе красивата ни владетелка! Тя не крие симпатиите си към теб. Така че внимавай!

Приятелят на Педро Артеага скръсти ръце на гърдите си и проследи с поглед циганката, която си проправяше път към центъра на кръга от танцуващи.

— Разчитам на това, че сеньор Годой ще ми помогне отново да пипна златооката, ако тя наистина се опита да избяга. Не забеляза ли как нареди на двама гвардейци да я държат под око?

Мануел Годой бе прошепнал нещо на ухото на кралицата, в отговор, на което тя — подразнена от факта, че не ѝ обръщат внимание — се обърна към дон Педро:

— Какво си шушукате? За какво бихме целия този път, ако не за да се позабавляваме? В Нова Испания не танцувате ли?

Мариса се бе добрала до Бланка и без да престава да танцува усмихната, задъхано ѝ разказа за случилото се.

— Не можеш да си представиш колко високомерни бяха! Говореха за мен като за парче дърво. И което е най-лошото, онзи, най-безсрамният от тях, дето си позволи да ме опипва... мисля, че... погледни скришом нататък! Позна ли го? Ами приятелят му?

— Въобразяваш си — отвърна Бланка, но тонът ѝ издаваше неувереност. След кратко колебание добави. — Може и да си права. Оттук не мога да кажа. Ако се боиш, бягай отзад при каруцата. Аз ще ги заговоря, ще кажа, че ти си ме изпратила. Не ме е страх, а ако наистина сипят монети около себе си, о, знай за какво бих могла да използвам няколко от тях.

— Ах, Бланка...

— Невинно агънце — присмя ѝ се тя. — Кога най-сетне ще разбереш, че не можеш вечно да се криеш от мъжете? Не забравяй, вече не си в манастира! Много е просто — трябва да ги използваш като ги караш да си мислят, че те, те използват.

— Хайде да отидем заедно при каруцата — примоли се Мариса — Сега, докато не могат да ни видят. Не им вярвам. Освен това...

— Какво? — черните очи на Бланка блестяха предизвикателно. — На мен не могат да сторят нищо. Навярно красивият caballero, от който избяга, има нужда от утеха.

— Не, не, трябва да се скрием от него — разпалено отвърна Мариса. — Ще ти призная нещо. Толкова ме хвана яд на него, че му откраднах кесията.

За секунда, въпреки невъобразимия шум наоколо сякаш се възцари тишина.

— Какво си направила? — възкликна Бланка. — Да не си полудяла? — улови Мариса за ръка и я дръпна настрани в мрака. — Какво ти става? Пред очите на кралицата и нейния министър! Съзнаваш ли какво може да ти се случи? За тези хора ти не си нищо повече от най-обикновена циганка. Може да те тикнат в затвора и дори да те обесят. Не разбираш ли? Едно е да ограбиш някой непознат на улицата, а съвсем друго — любимец на кралицата! Веднага трябва да се освободиш от кесията. Не, чакай... много злато ли има? — на лицето на Бланка бе изписана смесица от алчност и страх.

— Откъде да знам? Не ми беше до златото, исках да си отмъстя. Защо не му я върнеш, щом не те е страх от него? Можеш да кажеш, че си я намерила.

— Да, защо не? Дай я тук!

Мариса отдавна съжаляваше за постъпката си и се радваше да се освободи от плячката си. Ако можеше да стори същото и със спомена за изгарящата милувка на непознатия! Тя безмълвно подаде кесията на приятелката си.

— Аха, значи вече вземаш пари? Затова ли ме отблъскваш, защото не съм достатъчно богат, за да те купя? — лицето на изникналия изневиделица Марио издаваше заслепяващ гняв. — Видях те как се притискаше към непознатия, който те бе прегърнал. Откъде го познаваш? Уговорили сте се да се срещнете тук, прав ли съм? Ако е така, ще го убия!

— Още един глупак! — презрително рече Бланка. — Мариса, оставям на теб да обясниш всичко на ограничения ми брат. Ще видя какво мога да направя, за да те измъкна от тази каша.

Бланка изчезна, а Марио смутено я проследи с поглед. В следващия миг той сграбчи Мариса за раменете.

— Какво означава това? Какво искаше да каже Бланка?

Огньовете и факлите протягаха огнени езици към луната. Мариса имаше чувството, че е станала друг човек. Подобно на Бланка, сега тя не се боеше от никого и нищо.

— Ако си невинна, докажи го! — бе просъскал Марио. — Ако още не те е имал, той ще бъде много настоятелен. Примами го далеч от останалите и му завърти главата. Останалото остави на мен.

Така, както го представяше Марио, всичко изглеждаше много просто. Той ѝ предлагаше закрилата, от която тя съвсем неотдавна бе изпитала болезнена нужда.

Познаваше Марио и бе сигурна във властта си над него. Непознатият бе друго нещо — високомерен благородник, сигурен, че ако пожелае, може да я има. Последният човек на земята, когото би искала да познава.

Когато се изправи срещу него обаче, крехката ѝ самоувереност се изпари. Той бе сам и тъкмо бе вдигнал към устните си чаша с вино. Съзрял Мариса, остави чашата и се престори на изненадан.

— Значи се върна. Цената ти е висока, не мога да не кажа. Мислиш ли, че си заслужава?

От Бланка нямаше и следа. Беше ли му казала или той сам бе открил загубата?

Мариса се опита да се държи като Бланка и сви рамене.

— Защо сам не се опитате да разберете? Искях да привлека внимание. Но мразя навалищата, задушавам се. Не обичам и някой да се забавлява за моя сметка.

— В такъв случай моля за извинение — той се поклони подигравателно и ѝ предложи чашата с вино. — Вземи. Тъй като сме сами, нека пием за помирението. Не очаквах да се върнеш по своя воля, но това само доказва колко зле познавам настроенията на жените.

Когато се усмихваше, около очите му се образуваше ситна мрежа от бръчици.

Мариса поклати глава.

— Не пия, сеньор.

— Опитна крадла, която не пие? Хубав ребус.

— Да не би да сте очаквал от циганка нещо друго, освен най-лошото? Сами го казахте, докато разговаряхте за мен.

В очите му блеснаха шеговити искри.

— Оле! — възкликна той и надигна чашата. — Значи си и чувствителна. А, изглежда, умееш и да мислиш. Добре. Поне това установихме. Също и цената ти, която е доста соленичка. Предупреждавам те, ще искам много в замяна.

Неочаквано Мариса се оказа в желязната му прегръдка и преди да успее да се възпротиви, той я целуна грубо.

Не беше само мирисът на вино, който я отблъскваше. Тя напразно се опитваше да се съпротивлява — стискаше зъби и извиваше глава, за да се изплъзне от настойчивите му устни. Той обаче все по-силно я притискаше към себе си. Жадното му тяло я плашеше. Тя едва успяваше да си поеме дъх. Ушите ѝ пищяха и вече не намираше сили да се съпротивлява, макар да съзнаваше, че той бе оголил едното ѝ рамо и сега галеше гърдите ѝ.

Трепереща от ужас, Мариса се облегна на него, а когато отвори уста, за да си поеме дъх, усети езика му между зъбите си, и отново направи опит да извърне глава.

Нима наистина искаше да я изнасили тук, пред погледа на толкова много хора? Колко жесток и безчувствен бе този човек, който се отнасяше с нея като с някоя уличница, наета за една нощ!

Миг преди да изгуби съзнание, непознатият вдигна глава. Сега очите му бяха сребристи като добре полирано огледало. Мариса си спомни всички чути някога истории за дявола, който в човешки образ изкушавал жени, и изпита желание да се прекръсти.

От устните ѝ се изтръгна нещо средно между хлипане и стон, но той се засмя цинично.

— Пред мен няма нужда да се преструваш на света вода ненапита, малка разбойничке. Тази вечер нямам желание за обичайните играчки. Хайде, стига вече.

Коленете ѝ бяха толкова меки, че би се свлякла на земята, ако той не я бе уловил за китката. Изглежда възнамеряваше да я отведе при приятелите си и тя нямаше друг избор, освен да използва лъжата, която бе измислила, още преди да се върне при него.

— Не! — започна да се противи. — Моля ви, господине, не искам да ходя при вашите приятели, които ми се присмиват, защото съм една бедна циганка. Каруцата ми е наблизко и вътре няма никого...

— Какво непредвидимо същество си — тихо рече той, и отново я прегърна през кръста. — Само преди миг се държеше така, сякаш целувките ми те отвращават, а сега си готова на всичко.

— Ние, циганките, сме свободолюбиви — припряно отвърна тя. — Обичаме сами да си избираме любовниците си — накрая добави с кадифен глас: — Поне не сте някой натруфен папагал като другите господа.

Не смееше да го погледне. Колко бе глупав! Мислеше се за неотразим. Никак не ѝ бе трудно да го подмами в клопката. Молеше се само Марио и приятелите му да дадат на този caballero урок за цял живот.

Насреща им напираше любопитно множество, което не искаше да пропусне нищо от предстоящото тази нощ. Мълвата за появата на кралицата се бе разнесла светкавично. Говореше се, че с нея била и прочутата маркиза Алба, която обичала да се преоблича като жена от простолудията и да си избира някой мъж от народа.

Устните на Мариса бяха подпухнали, а пръстите на непознатия изгаряха гърдите ѝ. Костваше ѝ огромни усилия да се притиска в обятията на този груб мъж и да се преструва на покорна. Главата ѝ бучеше. Къде беше Марио? Дано само се появи час по-скоро. Никой не им обръщаше внимание и не забеляза как Марио неочаквано изникна от мрака и им препречи пътя. Матовото му лице бе разкривено от гняв, а дясната му длан не се откъсваше от дръжката на подаващия се от колана му нож. Зад него Мариса видя двама от приятелите му, стискащи в ръце тояги.

— Ето какво правиш зад гърба ми! Не мислех, че жена като теб има нужда от повече от един любовник. Или те подмавиха фините му дрехи и парите му? Повлекана с повлекана! Видях ви да се целувате — не можеше да се откъснеш от него. А що се отнася до вас господине, ще трябва да се разделите с желанието си да се забавлявате с някое от нашите момичета.

Гневът му изглеждаше толкова неподправен, че Мариса се вцепени от страх, когато видя двамата мъже да застават от двете страни на Марио, който бе извадил ножа си.

— Смятам най-напред да ви нарежа лицето — изръмжа той, — преди да позволя на приятелите си да ви хвърлят такъв пердах, че да станете по-мек от памук. Вие, аристократите, трябва да се научите къде ви е мястото!

— Вече се чудех кога най-сетне ще се появиш — чу Мариса провлечения подигравателен глас. Понечи да се освободи, но мъжът с ловко движение я дръпна пред себе си. С бузата си усети нещо студено и чу зловещо изщракване. Циганите се вцепениха. Гласът продължи: — Този пистолет може да произведе два изстрела, преди да се наложи да бъде презареждан. Кой от вас е кандидат за първия куршум? Разбира се, възможно е да го получи вашата малка приятелка. Е?

По гърба на Мариса полазиха тръпки. Тя не смееше дори да си поеме дъх. Мъжът говореше сериозно! В гласа му имаше някаква ледена нотка, която недвусмислено издаваше намерението му да изпълни заплахата си.

— Нямате право да ми взимате момичето — заекна Марио. Той понечи да добави още нещо, но един глас зад него го накара да замръзне.

— Какво става тук? — бяха двамата гвардейци, които строго и недоверчиво оглеждаха действащите лица. — Да не би да са се опитали да ви ограбят, господине? Добре, че дон Мануел ни нареди да държим момичето под око. Циганите са майстори на подобни засади...

— Само че аз я очаквах. Не, не мисля, че е необходимо да ги арестувате. И без това скоро няма да се опитат отново.

— Вие тримата изчезвайте. Ако до изгрев-слънце не сте се омели оттук, отивате в ареста.

Приятелите на Марио веднага си плюха на петите, но той се поколеба и се огледа отчаяно, преди да се изгуби в множеството. Мариса се отърси от обзелия я ужас.

— Пуснете ме! Нямате право да ме държите! — тя хвърли заговорнически поглед към гвардейците. — Моля ви, господа! Те искаха само да ме избавят от този... този развратник. А той заплашваше да ме застреля, ако не му се отдам.

— Каква лъжкиня! Чуй, видяхме как открадна кесията на господина, а това може да ти коства много неприятности. Заслужаващ да бъдеш бичувана публично и да ти отрежат красивата дълга коса.

— Ами какво чакате, водете я. Нямам желание цяла вечер да се разправям с любовниците й... и с дългите й пръсти.

Той я побутна напред и двамата гвардейци грубо я сграбчиха за косите и ръцете.

— Не забравяйте да я претърсите за нож.

— Да я отведем ли на кораба, господине?

— Защо не — с безразличие отвърна непознатият. — Не обичам да плащам, без да получавам нищо в замяна. Може би след няколко часа ще е по-отзивчива.

Той се отдалечи, оставяйки я в ръцете на двамата мъже, взели я за обикновена крадла. Не, това трябва да бе сън. Навярно скоро щеше да се събуди в малката си сива килия зад манастирските стени, които я закриляха от целия свят.

Когато единият от гвардейците завърза ръцете й, тя зариде.

— Стига, стига — съчувствено рече той. — Няма смисъл да рониш сълзи. Радвай се, че не ни нареди да те отведем в затвора. Би било жалко да прекараш там няколко години. Така е, когато човек израства без надзор. Вие, циганите, сте сбирщина от крадци. Това ви е в кръвта и ти не си виновна. Но ако се държиш добре и правиш каквото ти казват, цялата тази история може да завърши добре за теб. Най-напред кажи къде криеш ножа? По-добре си признай сама, иначе ще трябва да те съблечем.

Тя прехапа устни и извади ножа си.

— Какво опасно малко оръжие! Ще увиснеш на бесилото, ако наръгаш някого. Виждала ли си някога обесен? Хайде, ела с мен. Добре, че не викаш, иначе щеше да се наложи да ти запушим устата.

Лунният сърп слизаше все по-ниско. От люшкането на кораба й се гадеше. С отвращение слушаше и разговора на пазачите си.

— Тази нощ ще падне истинско забавление. Идеята беше на маркизата. Жалко, че трябва да киснем тук.

— Хайде стига, знаеш, че са щедри с остатъците от забавленията си. Ще си получим своя пай по-късно.

Мариса потрепери. Единият от тях — Хорхе, метна одеяло върху раменете й.

— Ето. Не бих искал да наистинеш. Легни удобно на възглавниците, че по-късно те чака работа — той се засмя грубо.

Тя затвори очи, за да не вижда студените отблясъци на звездите, които ѝ приличаха на жестоки подигравателни очи. Неочаквано си спомни Делфин. Тя се бе жертвала, за да я спаси от една настървена глутница. И за какво? *Съгреших и това е наказанието ми* — мислеше си. — *Майка Анжелина бе права. Винаги е казвала, че ми липсва смирение, за да стана монахиня. Ех, ако я бях послушала...*

Бе минала през ада и бе зърнала очите на дявола, които не бяха като нагорещени въглени, а като посребрено стъкло.

Ако сега стана и им кажа коя съм всъщност, няма да ми повярват или ще решат, че се шегувам. Мили Боже, помогни ми!

Чу някакви гласове, които явно говореха за нея.

— Глупачка! На какво ли се е надявала?

Гласът на кралицата на Испания беше остър:

— Не мога да разбера защо си губите времето с нея. Всички циганки са еднакви и ако малката е крадла...

— О, тя не е като останалите. Баща ѝ трябва да е кастилец, вижте само косата ѝ. Освен това е още съвсем млада.

— Какво значение има? На четиринадесет вече е закоравяла престъпница.

— Независимо от всичко, нашият гост я намира очарователна. Още едно предизвикателство, прав ли съм, господине? И тъй като всеки от нас има компания за нощта, мисля, че е справедливо да му позволим да си избере момиче по свой вкус.

— Мислех, че в Новия свят имате достатъчно такива като нея — пренебрежително рече Мария Луиза. — Или пиратът във вас предпочита плячката пред онова, което му се предлага доброволно?

— Не съм толкова романтичен. Знам по-добро занимание от това, да обикалям около някоя непревземаема крепост. Не, животът ме научи да се задоволявам с по-скромно възнаграждение.

— Като английския кораб, който сте превзели на път за Испания? Наистина, господин капитан, прекалено сте скромни! — засмя се кралицата.

Мариса се запита унесено, за какво всъщност говореха и дали мъжът наистина бе пират. Това ѝ се струваше доста правдоподобно. Той бе свалил тежката си черна наметка и бе разкопчал жакета си, под

който се подаваше бяла риза с рюш. Наистина бе по-семпло облечен от останалите, но облеклото му притежаваше безупречна кройка и му стоеше като излято. Когато мъжът скръсти дългите си крака, Мариса видя блестящите му ботуши за езда.

Откакто се бе качил на кораба и се бе настанил до нея, не я бе докоснал, но тя чувстваше близостта му и усещаше топлината на тялото му. Какво възнамеряваше да прави с нея? Предпочиташе да не мисли за това. Искаше ѝ се корабът да получи пробойна и да потъне, та всички да се удавят. Такъв край бе за предпочитане пред онова, което навярно я очакваше.

Подаде ѝ вино — в цветна стъклена чаша, инкрустирана със скъпоценни камъни. Свита в ъгъла, Мариса отпи покорно, за да не ѝ го излее насила в устата. От виното главата ѝ се замая, след това усети умора. Бяха развързали ръцете ѝ и сега тя потърка с ледени пръсти посинелите си китки. Имаше предчувствие, че ще се случи нещо ужасно, но бе прекалено уморена, за да мисли за това. След малко заспа като изтощено от плач и душевни вълнения дете. В полусън усети да я загръщат в някаква наметка и да я вдигат на ръце.

Сънува пират с кърпа на главата и черна превръзка на едното око — един ужасяващ мъж, който я вдигна на ръце и я хвърли през борда. Но вместо да падне в студената вода и тя да я погълне, потъна в нещо меко. Струваше ѝ се, че чува някакви гласове, но смисълът на думите не достигаше до съзнанието ѝ.

— И защо е всичко това, ако смея да попитам?

— Какво искаш? Цяла вечер ми се пъха в ръцете умишлено, както се оказа в последствие. Нямам намерение да си създавам враг в лицето на министъра. Нали ще я наглеждаш? Долу са подредени игрални маси и не бих искал да скочи през прозореца, преди да се върна.

— Значи вече опивате жените, за да ги направите беззащитни?

— Не говори глупости. Пила е прекалено много. Дай ѝ нещо за ядене, като се събуди.

— Откакто сме в тази забравена от Бога страна, държанието ви не е особено благопристойно. А сега носите в леглото си и това дете. Какво им е на благородните дами, които ви правят мили очи?

— Спести ми проповедите си и ме остави на проклятието ми!

Вратата хлопна и Мариса промърмори нещо насън. Последните седмици коренно бяха променили живота ѝ, а сега заради необичайното опиянение от виното бе мъртва за света.

Когато се събуди, през прозореца се процеждаше бледа утринна светлина. Усети хлад, защото бе отвита. Клепачите ѝ тежаха като олово, а цялото тяло я болеше. Когато обаче понечи да се надигне, някаква тежест я притисна обратно върху възглавниците.

— Значи още си тук. Можеше поне да се съблечеш, докато чакаше. Когато човек е погълнал толкова много вино, колкото мен снощи, не му е до това, да се занимава с женски фусти, моя златна пеперудке.

Тя чу звук от разкъсване на плат и ужасът я парализира. Повтаряше си, че сънува — не можеше да е истина. Една длан се плъзна по разголеното ѝ тяло, а след миг чу дрезгавия му глас:

— Кожата ти е мека и за разнообразие, тази сутрин си послушна.

Тя се вгледа като омагьосана в похотливите сиви очи и усети да я обзема ужас, когато непознатият разтвори бедрата ѝ, а пръстите му започнаха да изучават тялото ѝ. След това той легна отгоре ѝ и обсипа устните ѝ с груби целувки, които лъхаха на вино и тютюн. Едновременно с това, Мариса усети между бедрата си разкъсваща болка, от която цялото ѝ тяло се сгърчи. Помисли си, че непознатият се опитва да я убие, така както някога бяха убили Делфин.

След малко долови някакъв стон, наподобяващ вой на измъчвано животно, и ѝ трябваше известно време, за да разбере, че тези звуци идваха от собственото ѝ гърло. Понечи да се съпротивлява, но движенията ѝ, изглежда, още повече го възбуждаха. Той проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко в нея, а когато се опита да го отблъсне, непознатият стисна ръцете ѝ в желязна хватка над главата ѝ.

Беше безсмислено. Беше във властта на един луд, който я нападаше като животно.

За най-голямо нейно учудване, болката постепенно утихна и отстъпи място на апатия. Сега тя лежеше притихнала с разтворени бедра, напълно подвластна на волята му.

Не знам дори името му, нито той моето. Колко странно... Много скоро съзнанието ѝ напълно угасна — беше много по-лесно човек да се затвори в себе си, сляп и глух за действителността, отколкото да се изправи очи в очи с нея.

— Значи последното ви забавление е да изнасилвате беззащитни девици? А след това навярно ще я предоставите на изисканите си аристократични приятели? О, да, в морето сте мой капитан, но ви познавам толкова отдавна, че имам право да ви кажа мнението си, все едно дали това ви се харесва, или не.

— Никога не си знаел да си държиш езика зад зъбите, стар мърморко. А що се отнася до момичето, откъде можех да знам, че е девствена? През цялото време коленичеше, а и онзи нейн мним любовник... Да не мислиш, че си падам по девици? Ако не бях пиян...

— Чудя се какво възнамерявате да правите с нея. Бих ви посъветвал...

— Спести ми съветите си, Доналд. Не искам да чувам нищо повече. Разчитам на твоята изобретателност. Освободи ме от циганката. Върни я в циганския лагер край Севиля и ѝ дай толкова пари, че да се чувства обезщетена. Глупачка! Просто трябваше да ми каже, че не е била с мъж, и щях да я пусна. Но тя изглеждаше така, сякаш изгаряше от желание да... Хайде, разкарай я. Ще кажа на приятелите си, че е избягала през прозореца. И не забравяй... — капитанът свъси вежди, — когато след три дена пристигна в Кадис, искам корабът да ме чака готов за отплаване и всичките ми хора да са на борда. Не позволявай на циганката да ти завърти главата!

Гласовете на двамата мъже бяха изтръгнали Мариса от неспокойната дрямка, но тя дръзна да отвори очи едва когато чу захлопването на вратата. Плахо погледна изпод дългите си мигли. Лежеше в огромно легло с балдахин наред луксозно обзаведена стая. По стените висяха гоблени и картини, които накараха страните ѝ да пламнат. През широко отворения прозорец се виждаше каменна тераса и фонтан с бликаща от него вода, чиито сребристи капчици пречупваха първите слънчеви лъчи във всички цветове на дъгата.

Когато се размърда, забеляза, че под копринената завивка е напълно гола, и в съзнанието ѝ изплува ужасният спомен за изминалата нощ. Тя подскочи и веднага придърпа завивката до брадичката, защото в стаята стоеше мъж, който я наблюдаваше угрижено.

— Значи вече си будна, бедно дете. Не, не ме гледай така, няма да ти сторя нищо — говореше английски, но някакъв диалект. — Ако знаех какво възнамерява да стори с теб, нямаше да му позволя.

Дружелюбният му тон и чутото преди малко ѝ вдъхнаха доверие към този набит мъж с кафяви очи на шпаньол и късо подстригана прошарена коса, която някога трябва да е била огнено червена.

Тъй като в манастира бе научила не само испански, но и английски, немски и италиански, успя, макар и завалено, да отвърне на майчиния му език. Думите ѝ бяха спокойни, но изпълнени с омраза към мъжа, който той наричаше свой капитан.

Да, мъжът проявяваше съчувствие и се държеше с нея почти бащински. Той отвори една врата, зад която имаше някаква баня.

— Едно езическо изобретение — избоботи той. — Дълбока мраморна вана. Капитанът казва, че древните римляни използвали

подобни вани. Водата се топли от слънцето в цистерна на покрива. Докато се къпеш, ще ти потърся нещо за обличане. Не се безпокой, малката ми. Нищо повече няма да ти се случи, можеш да ми вярваш.

След като Доналд Макгуайър бе затворил вратата след себе си, Мариса отметна копринената завивка и се ужаси при вида на собствената си кръв. Успокои се едва след като си спомни какво ѝ бе разказвала Бланка за първата брачна нощ. Преживяното страдание обаче подклаждаше омразата ѝ към мъжа, който ѝ го бе причинил. Банята, първата, в живота ѝ, бе облицована в мавритански стил, а преливащите се оттенъци на синьото я накараха да се почувства така, сякаш се намираше под водата. До ваната се стигаше по няколко стъпала. Затоплената от слънцето вода изтичаше от позлатено кранче. Златни бяха и запушалките на кристалните шишенца с етерични масла и парфюми. Помещението нямаше прозорци, а се осветяваше през стъкления таван. Една влажна кърпа, небрежно захвърлена на пода ѝ подсказа, че банята е била използвана съвсем скоро. От тайнствения капитан на Доналд, от мъжа, който снощи я бе взел за пленница, а на сутринта безсърдечно я бе обезчестил?

Спомни си ледените му подигравателни думи и порумения, а цялото ѝ тяло пламна от унижение и гняв. Докато водата пълнеше ваната, Мариса се запита дали щеше да ѝ стигне смелост да се удави. Трябваше да го стори, защото не можеше да се върне при циганите. Срамуваше се от дяволитата усмивка, която щеше да се появи на лицето на Бланка, а и се боеше от ревността на Марио. И дума не можеше да става да се върне в манастира. Бе изгубила доверието на всички, при това вината си бе само нейна.

Помещението започна да се изпълва с пара, която замъгли огледалата. Мариса се плъзна във ваната. Мускулите ѝ се отпуснаха и тя започна да диша по-свободно. Мислите ѝ се избистриха.

Мариса не се удави и три дена по-късно за пръв път зърна старото пристанище на Кадис.

Варосани в бяло къщи и крепостни стени, които трябваше да бранят града от нападенията на пирати, се издигаха току до морския бряг. Бе излязъл силен бриз и закотвените в пристанището кораби танцуваха достолепно, поклащани от вълните на прибоя.

Една черупка ги откара до някакъв кораб с продълговат корпус, закотвен на входа на пристанището.

— Красавец, а? Построен е по образа на балтиморските клипери — гордо обясни Доналд. — Трябва му малко такелаж, но е бърз.

Мариса очакваше да види пиратско знаме с череп и кръстосани кости, но на върха на мачтата се вееше някакъв непознат флаг — червени ивици на бял фон, а в единия край син правоъгълник със сребристи звезди, флагът на младата република на Съединените щати.

— Капитанът още го няма — с облекчение въздъхна Доналд, докато ѝ помагаше да се качи на палубата. — Стой тук и не забравяй, че сега си юнга. Ще кажа на екипажа, че говориш само испански, за да те оставят на мира.

Той я въведе в тясна каюта с две койки и малък люк. Видимо обезпокоен, ѝ нареди да остане вътре, докато изпрати да я повикат. Клетият човек, изглежда, вече съжаляваше, че я е качил на кораба и Мариса почувства угризения на съвестта, задето бе злоупотребила с добрината му. По-точно го бе изнудила, научавайки, че корабът ще отплава за Франция.

Франция! Бе избягала от манастира, за да потърси роднините си във Франция. Междувременно циганите бяха напуснали Севиля, а на Доналд, който, за разлика от своя капитан имаше съвест, сърце не му даваше да я изостави сама — бедното момиче имаше нужда от закрила. Но едва когато Мариса на бърза ръка бе отрязала дългите си коси, бе омекнал и бе склонил да я качи на борда на „Чалънджър“, преоблечена като юнга. Пътуването траеше само седмица и ако момичето, което и без това имаше почти момчешка фигура, спазваше указанията му, и двамата можеха да се измъкнат безнаказано от тази каша.

Мариса потръпна при мисълта за възможните последици, ако я спипаха. Трябваше да се опита да избягва капитана и да не му се мярка пред очите. Неволно си спомни съня, в който пиратът я хвърляше зад борда.

Що за човек бе всъщност непознатият със студените очи, който се бе отнесъл с нея толкова безсърдечно?

Казваше се Доминик Чалънджър. Каква самовлюбеност, да кръстиш кораба си на себе си! Или беше обратно? „Чалънджър“ трябва

да бе някакъв прякор. Доналд не бе отронил нито думичка за това, макар с готовност да разказваше за съвместните си приключения с капитана. Двата служили заедно на някакъв кораб от военния флот на негово величество. След това дезертирали и станали пирати. Сега капитанът, както го наричаше Доналд, командваше бързоходна шхуна, която си бе пиратски кораб, макар да плаваше под американски флаг и да бе докарал в Испания новия американски посланик.

— Струва ми се, че крои нещо — бе признал Доналд, — но не ми е работата да задавам въпроси. Имахме някои срещи във Вашингтон, една дори със самия президент! Но ти си дръж устата. Капитанът не обича някой да си пъха носа в работите му.

Всъщност какво я интересуваше всичко това? Веднъж да пристигне във Франция и да открие леля си или кръстницата си. Сега страната се управляваше от тричленен консулт, а и неотдавна в Амьен, Франция и Англия бяха сключили мирен договор. В Париж животът навярно отново бе потекъл по старому...

Сега всичко зависеше от това, да не бъде открита от капитана. Тази мисъл ѝ напомни нарежданията на Доналд. Тя легна на тясната неудобна койка и се покри с мръсната кафява завивка. Без дългата гъста коса чувстваше главата си съвсем лека. Знаеше, че прилича на момче — слаба и стройна, без пищните форми, с които Бланка винаги толкова се бе гордяла. В окъсаните селски дрехи, които ѝ стояха като торба, бе невъзможно да се разпознае някогашната циганка, а още по-малко, послушницата от манастира на кармелитките в Толедо.

Корабът започна заплашително да се клати и от палубата долетяха гласове. Този ден Мариса бе хапнала само комат сух хляб и парче козе сирене, но изглежда, и това бе прекалено много. Тя преглътна конвулсивно и затвори очи. Зави ѝ се свят и я обля студена пот, макар в тясната задушна кабина да бе истинска пещ. Тя се сгуши на кълбо като уплашено дете. Имаше само едно желание — час по-скоро да се избави от ужасното гадене.

Шхуната „Чалънджър“ летеше към открито море. Екипажът се състоеше от четиридесет и осем души вместо предвидените петдесет. Когато се качи на борда, капитанът бе в изключително лошо настроение, така че матросите изпълняваха заповедите на боцмана Бенсън с необикновено усърдие и без обичайните солени забележки.

Доминик Чалънджър изчака да излязат в открито море, после нареди на Бенсън и Доналд Макгуайър да го последват в каютата му и им обърна гръб, без да забележи заговорническите погледи, които си размениха.

— Е? — седна зад масата, върху която в безпорядък бяха нахвърляни морски карти и всевъзможни документи, както и няколко пистолета с различна форма и големина, които, изглежда, служеха за прес папие. — Може би ще ми обясните защо сме с двама души по-малко и защо винаги, когато не съм на борда, дисциплината отива по дяволите! — очите му, впити в лицето на Доналд, придобиха метален блясък. — Защо ти е трябвало толкова много време, за да дойдеш в Кадис? Научих, че си пристигнал малко преди мен — на капитана не бе убегнал фактът, че между двамата мъже, които бяха заклет врагове, цареше необичайно примирие. Бенсън бе методист, привърженик на покойния, известен с фанатизма си, проповедник Джон Уесли, а Доналд Макгуайър — непоколебим калвинист. Двамата често спореха с часове по теологически въпроси и едва не се хващаха за гушите. Днес обаче, между тях явно цареше братска любов. Питаше се дали не ги бе сближило неодобрението им, към собствените му авантюри през времето, прекарано на брега.

Най-сетне Бенсън, по-възрастният от двамата, събра смелост да отговори.

— Нямахме време да ви обясним положението, сър. Позволявам си да докладвам: преди седмица Пари слезе без позволение на брега и докато се връщал, пиян до козирката, паднал от пристана и се удавил. А що се отнася до младия Аме... — адамовата му ябълка подскачаше тревожно — той избяга, господин капитан. С някаква жена, която би

могла да му бъде майка. Продавала риба и плодове на пазара. Изчезнала в същия ден, в който и Аме.

За Бенсън, развратът бе също толкова тежко престъпление, колкото и убийството. Той самият почти никога не слизаше на брега, защото нито пиеше, нито играеше комар — с други думи, не бе подвластен на никой от обичайните за моряците грехове. Като млад искал да облече расо, но бил принуден да стане матрос. Оттогава бе еднакво непримирим както в омразата си към англичаните, така и в настойчивите си опити да покръсти всичките си подчинени.

Доминик тайно го подозираше в пристрастие към млади мъже, но това беше без значение, при положение че Бенсън бе отличен боцман и запазваше самообладание дори и в най-опасните ситуации. Юнгата Аме бе нещо като протеже на Бенсън — нищо чудно, че случилото се толкова бе разстроило боцмана.

Причината за лошото настроение на Доминик бе огромната сума, изгубена на карти предишната нощ, а и прекомерното количество изпито вино, от което главата му така бучеше, че той почти не слушаше Бенсън, обясняващ, че бил наел нов юнга — някакво испанско сираче, което искало да отиде при роднини във Франция.

— Защо не беше на палубата, когато вдигнахме платна? — нетърпеливо попита Доминик.

— В интерес на истината, има морска болест — с известно смущение отвърна Бенсън, — но аз ще се погрижа да се оправи час по-скоро и да поеме задълженията си. Дадох му свободната койка в собствената си каюта. Още е почти дете, не бих искал останалите матроси да го покварят с мръсните си приказки и играта на карти.

Доминик го погледна изпитателно. Дали Бенсън бе сторил това единствено от човеколюбие? Все едно, стига боцманът да си върши работата и да научи на същото и момчето.

— Добре — сухо рече той и махна с ръка. Забелязал облекчението по лицето на Доналд, докато двамата мъже се отправяха към вратата на каютата, той извика след него: — Ти чакай. Защо толкова бързаш да излезеш? Откакто отплавахме, не си отронил нито думичка, а трябва да признаеш, че това е твърде необичайно за теб. Е? Няма ли да се опиташ да спасиш изгубената ми душа?

— Както неведнъж сте казвал — сухо отвърна Доналд, — това не е моя работа. Трябва сам да се справите с проклятието си.

— Така и ще направя! — засмя се Доминик.

Доналд се надяваше, че това е всичко, но се лъжеше.

— Как се отърва от циганката? Стигнаха ли парите, които ти дадох?

За щастие Доналд очакваше този въпрос и се бе подготвил.

— Помоли ме само да я отведа при нейни познати, а това бе най-малкото, което можех да сторя за нея, не съм ли прав? — безизразно отвърна той. — Парите не пожела да вземе. Каза, че не искала възнаграждение за нещо, дето не била продавала.

Доминик само промърмори някаква ругатня и Доналд напусна каютата с известно задоволство. Поне бе уредил нещата, без да трябва да лъже.

Времето се влошаваше. Сред екипажа се носеше мълва, че трябвало да отнесат тайни депеша на новия американски посланик в Париж, така че щели да избягват всички срещи с други кораби — твърде необичайна ситуация за един пиратски кораб. Въпреки това и дума не можеше да става за занемаряване на обичайните задължения — палубите бяха в изрядно състояние, а оръдията — готови за стрелба. Изящният силует на „Чалънджър“ бе добре познат и на последния матрос от флота на Джордж III, нямаше място за притъпяване на бдителността. Освен това, всички знаеха, че въпреки Амиенския мир, английските фрегати дебнеха край бреговете на Португалия и дори в Бискайския залив. Затова „Чалънджър“ пое дълъг обиколен път в открито море, преди най-сетне да се насочи към френското пристанище Нант. За нещастие, откакто бяха заобиколили нос Финистер, неизменно бяха преследвани от бури. Мариса бе в толкова окаяно състояние, че не би се разтревожила дори ако научеше, че корабът потъва. В редките моменти на просветление между пристъпите на морската болест се улавяше, че я блазни мисълта за смъртта, ако тя щеше да сложи край на мъките ѝ.

Всички бяха толкова заети, че напълно я бяха забравили. Само Доналд се появяваше от време на време, за да ѝ донесе храна, която тя почти не докосваше.

Бе изгубила всякаква представа за време и когато един ден успя да се изправи на крака и почувства глад, не знаеше колко време бе

продължил целият този кошмар.

— Изглежда, вече се оправяме — рече Доналд с шеговита нотка в гласа. Беше й донесъл бульон, който тя лакомо излапа. — Не мога да остана дълго — добави той, хвърляйки уплашен поглед през рамо. — Капитанът е в ужасно настроение, защото вчера ни се наложи да заобиколим британец с шестнадесет оръдия. Изгубиха ни в мъглата, но е жалко, че нямаше възможност да си премерим силите.

Мариса потрепери и той утешително я потупа по рамото.

— Не се тревожи, няма да ти се наложи да присъстваш на морско сражение. Скоро ще бъдем в Нант и ще можеш незабелязано да слезеш на брега. Остани тук и не се безпокой. Капитанът е отличен моряк, трябва да му се признае и не е виновен, че е толкова чепат. Животът го е направил такъв. Но за теб, това няма вече никакво значение. Изглеждаш като мокра кокошка, детето ми. Никой не би те взел за момиче. Роднините ти ще трябва добре да те охранят.

След като Доналд си бе тръгнал, Мариса слезе от койката, но бе тъй слаба, че едва се държеше на крака. При едно полюшване на кораба се блъсна силно в някаква преграда и едва не изгуби съзнание.

Искам да умра — за стотен път си помисли тя и запълзя по пода. По бледите й хлътнали страни се стичаха сълзи на изтощение и отчаяние, но тя не ги забелязваше. Не помнеше дори защо е тук, подмятана насам — натам като коркова тапа по вълните.

Мариса не умря. По някое време Бенсън се появи в каютата, вдигна я на ръце и я постави върху койката. Той сърдито й нареди да остане в леглото, защото бурята щяла да продължи цяла нощ. След това й тикна в ръцете една дебела парцалива Библия и я посъветва да се моли за спасението им. По своя си начин, той бе също толкова добър с нея, колкото и Доналд.

Огромни разпенени вълни връхлитаха кораба. Люкът бе закрит от тежък дървен капак и Мариса нямаше представа дали е ден, или нощ. Инстинктивно се бе вкопчила в койката, за да не бъде изхвърлена на земята. Мина й през ума, че всички са били пометени от палубата и е сама на подмятания от вълните кораб. В клопка. Стори й се, че чу някой да се опитва да надвика рева на вълните: *Всички зад борда! Всички зад борда!* Без сама да знае как, се озова до вратата. Най-сетне успя да я отвори. След секунди вече бе мокра до кости, а вятърът я блъсна в лицето. Неочаквано палубата под нозете й пропадна и тя

започна да се търкаля, докато стена от черна вода не се изсипа върху ѝ и не я отхвърли обратно. Не виждаше нищо, а и не можеше да извика, защото, щом отвори уста, тя на мига се напълни със солена вода. Това значи било, да се удавиш... Инстинктивно размаха ръце, за да намери опора. Тъкмо когато краката ѝ омекнаха, някаква ръка я улови през кръста и я задържа, докато водата се отдръпваше.

— Какво по дяволите... — чу гласа на мъжа, с когото се бе сблъскала.

Жадно си пое дъх, издърпана от подветрената страна на люшкащия се кораб. Сега мъжът я блъсна грубо към една водонепроницаема преграда.

— Не заповядах ли... — чу един добре познат глас. — Кой си ти? Някой гратисчия?

С мъка се овладя.

— Аз съм юнгата, господине. Аз... аз... мислех...

— Проклятие! Не можеш ли да изпълняваш заповеди? Трябваше да стоиш в кабината си. Е, както виждам, си се съвзел от морската болест, така че можеш да отидеш до кухнята и да ми донесеш един горещ грог. Хайде, мърдай!

Мариса се провря под ръката му, без да знае накъде да върви. Не биваше да я познае! В този миг обаче корабът отново се разлюля и той я сграбчи, за да ѝ попречи да излети през перилата. Сега ръката му попадна върху гърдите ѝ и за секунда той замръзна неподвижен.

— Проклятие! — изруга той и я повлече по палубата към една врата, която отвори с крак. Грубо я тикна вътре. — Ще стоиш тук, докато намеря време да разнищя тази история — заплашително изръмжа той. — Цяло щастие е за теб, че в момента съм зает.

Тежката врата се хлопна. Мариса легеше върху някакъв килим. Скоро осъзна, че е в каютата на капитана.

Трепереше — отчасти от студ, отчасти от ужас, който замъгляваше сетивата ѝ. След известно време чу тракането на собствените си зъби и този звук я накара да се отърси от унеса. Вдигна глава. Легеше наред локва, образувана от стичащата се от нея вода. Там се люлееше някакъв фенер, който хвърляше по стените танцуващи сенки.

Какво ще прави с мен? — питаше се Мариса, тревожно вперила поглед във вратата, сякаш се боеше, че той ще се появи всеки момент.

Един пират, дезертър, който използваше откраднат кораб за лично облагодетелстване, човек, който не знаеше що е морал...

Омразата ѝ даде сили и макар цялото тяло да я болеше, успя да се изправи. Погледът ѝ случайно спря върху някакво огледало. Бледото уплашено лице, което видя в него, я ужаси. С мъка успя да запази равновесие. Едва се позна. Никога не бе харесвала особено външността си — носът ѝ бе прекалено малък, очите — твърде големи за малкото лице с изпъкнали скули, — но сега, когато бе станала още по-слаба, намираше вида си направо отблъскващ.

Поне сега няма да ме пожелае — припламна в нея слаба надежда. — *А и тогава ме взе само защото бе пиян и искаше да ме накаже.* Въпреки това не можа да се отърси от неприятната мисъл, че е поверена на милостта и великодушието на мъж, който намираше за забавно да отвлече някаква случайно срещната циганка, без изобщо да се тревожи, че може да нарани чувствата ѝ. Веднага след това бе пожелал да се отърве от нея... Как ли щеше да реагира сега?

Корабът скърцаше и се люшкаше така, сякаш всеки момент ще се разпадне. Мариса бе отхвърлена към закованото за пода легло.

Добре, че не станах монахиня — мина ѝ през ума. Тя също не знаеше що е морал. Бяха я изнасилили и вместо да сложи край на окаяния си живот, се наслади на ваната. И сега — парализирана от страх — предпочиташе да бъде изнасилена пред това, да се удави.

Вкопчи се в леглото и опита да се моли, но не успя да си спомни нищо от онова, което в манастира с такава лекота бе излизало от устата ѝ. Бе съгрешила и нямаше право да моли за милост. Вместо Мадоната, чийто благ лик трябваше да ѝ донесе утеха, над нея бе надвиснало едно гневно лице с очи, които я пронизваха като ножове. Имаше чувството, че я режат на парчета, но не ѝ достигаше сила да извика.

Събуди се с приятното усещане за топлина. Да, все още бе жива. Само дето като помръднеше, усещаше болка. Тя отвори очи и видя, че е в леглото. Някой я бе пренесъл и завил. Пред горящ мангал в средата на каютата стоеше мъж, който сваляше подгизналите си дрехи и небрежно ги хвърляше на пода. Гърбът му бе покрит с белези.

Само престъпниците имат белези от камшик. Очите на Мариса се разшириха от учудване, но тя побърза да ги затвори, когато мъжът посегна към една бутилка и я вдигна до устните си.

Потръпна, когато малко по-късно завивката бе отметната.

— Ти, лудетино, кой те доведе тук? Доналд? Или Бенсън? Не го очаквах от старите лицемери! — той я затисна с тялото си, а след това се изтърколи към другия край на леглото. — Не се надявай, сърничке. Тази вечер съм прекалено уморен. Но ако искаш да останеш в това легло, бъди така добра да свалиш мокрите си дрехи. Вкочанила си се като мъртвец.

Тя се подчини механично. След малко заспа, а когато отново се събуди, отначало не разбра защо не е върху твърдата койка, с която бе свикнала. Споменът за случилото се преди няколко часа оживя. Тежестта на нечие тяло притискаше долната част от тялото ѝ, а току пред лицето си видя едно миришещо на пот и морска сол рамо. Тя понечи да се освободи, но нечия ръка я задържа.

— Почакай! Закъде бързаш?

Мариса го гледаше като омагьосана.

— Ти! — той я улови за раменете и се взря в лицето ѝ. — Как успя? Да не би да си омагьосала стария Доналд, а и кораба ми покрай него? Нищо чудно, че непрекъснато ни преследват бури, жената на борда винаги носи нещастие! Как се озова в каютата ми?

За своя изненада Мариса установи, че паниката можеше да вдъхне кураж.

— Сам ме натикахте тук. А ако наистина нося нещастие, защо просто не ме изхвърлихте зад борда? Не се боя от вас. По-лошо от онова, което ми сторихте, едва ли би могло да ми се случи.

— Не бъди толкова сигурна — заплашително процеди през зъби той. — Този кораб е мой. Какво търсиш тук? Да не си прелъстила Доналд, за да те качи на кораба? Юнга... ха! Нищо чудно, че не смееше да се покажеш. Какво кроиш?

— Нищо, нищо! — извика тя. — Не съм сторила нищо и не съм такава, за каквато ме мислите... вие най-добре би трябвало да го знаете. Просто искам да стигна до Франция. Ах, ще ми се да ме бяхте изхвърлил зад борда.

— Която и да си, трябва да призная, че си смела.

— Лесно е да си смел, когато нямаш какво да губиш — отвърна тя.

Едва впоследствие осъзна, че той бе изрекъл последните думи на английски и тя му бе отвърнала на същия език. Уплаши се, когато го видя замислено да смръщва чело.

— Странно... Изглежда, съм те подценил. Отново започваш да ме привличаш, златоочке.

Мариса нямаше представа какво би могло да се случи, ако точно в този момент на вратата не се бе почукало. Подобно на виновно дете, тя побърза да се скрие под завивката.

Появи се Доналд.

— Простете, господин капитан. Реших, че може да искате сухи дрехи. Бенсън нареди да издигнат временна мачта. Ако вятърът се запази, скоро на хоризонта трябва да се появи земя — настъпи неловко мълчание, така че Доналд се покашля и добави: — Още не съм имал възможност да ви обясня...

— Ако не изпитвахме недостиг на хора, щях да наредя да те оковат във вериги. Тогава щеше да обясняваш на плъховете в трюма. Не, най-напред искам да чуя нейното обяснение, твоето може да почака. Вземи и дрехите на бившия юнга и нареди да ги изсушат. Донеси ми закуска. На празен стомах не мога да взема решение.

— Господин капитан, вие не разбирате. Бедното момиче си нямаше никого в Испания, а циганите бяха изчезнали...

— Ти изчезни, негоднико, преди да съм размислил и да съм наредил да те нашибат за неподчинение!

Хвърляйки угрижен поглед към издатината под завивките, Доналд се обърна и излезе.

След миг те бяха дръпнати, а Мариса — сграбчена за косите и изправена на крака.

— Защо, по дяволите, се криеш? Само преди няколко дена беше толкова безстрашна.

Тя с облекчение видя, че той бе обул панталоните си и сега закопчаваше колана си.

— Ето, можеш да облечеш това — хвърли ѝ в лицето една риза. — Така, а сега искам да ми отговориш на няколко въпроса.

Тя се опитваше да нахлузи прекалено широката мъжка риза.

— Вече ви казах всичко.

— Не всичко, само, че не си циганка и уличница. Трябва да призная, че не съм срещал много циганки, които говорят английски. Е, коя си?

Мариса реши, че е най-разумно да му разкаже същата история, която бе разказала и на Доналд, защото не се отклоняваше твърде много от истината.

— Майка ми бе французойка, а баща ми испанец. Щом пораснах достатъчно, ме тикнаха в един пансион и почти ме забравиха. Когато разбрах, че... че са мъртви, избягах с циганите. Научих от Бланка, че ще заминават за Франция. Там живее сестрата на майка...

— Къде?

— В Париж. Омъжена е за един французин, но не помня името му. Помня само, че тя обичаше да ходи на театър. Ако я видя, със сигурност ще я позная. Чух, че в Париж сега се живее весело и всички дами носят красиви дрехи, а в Испания си нямах никого...

— Разбирам — сухо вметна той. — Искала си да получиш възможно най-висока цена за девствеността си или поне такива са били плановете на циганите. Колко жалко, че се появих аз и развалих всичко! Но и ти не трябваше да се шляеш сама в тъмното — в гласа му се появи метална нотка. — Дълбоко в себе си всички жени са курви и въпреки детинския си вид, ти със сигурност не правиш изключение. Жалко, че си отрязала хубавите си коси.

— Все ми е едно какво мислите за мен. Никога не бих станала уличница. Предпочитам да умра!

— Спести ми театралниченето — присмя ѝ се той. — Ако се поохраниш и оставиш косата си да порасне, ще придобиеш съвсем сносен вид. Докато не пристигнем във Франция обаче, ще си останеш,

каквато си. Не искам хората ми да узнаят, че на борда има жена, това може да донесе неприятности. Не бих желал да те оставя в ръцете им, за да ги успокоя. Така че — той стана и се протегна, — най-добре ще е да си затваряш устата и да се подчиняваш. Кой знае, може да научиш нещо, което да ти е от полза, в случай че не откриеш жадната си за забавления леля.

Изглежда, бе приел разказа ѝ за чиста монета, но това не му пречеше да я презира, смятайки я за вятърничаво и лекомислено създание.

След като излезе, той залости вратата на каютата, така че сега Мариса бе затворница. Не знаеше какво се е случило между него и Доналд, но когато шотландецът ѝ донесе закуска и сухи дрехи, изглеждаше доста потиснат. Той само промърмори едно: *Бедно дете* и побърза да излезе.

Пътуването продължи още пет дни и в тях на Мариса бе забранено да напуска каютата. Тя бе безпомощна пленница на един пират, който гледаше на нея като на своя плячка. Когато отказваше да се съблече пред него, той разкъсваше дрехите ѝ, а опитах ли се да му издере лицето, завързваше ръцете ѝ за леглото.

Веднъж се нахвърли върху му с някакъв канделабър, но той с лекота избегна удара, сложи я на коляното си и не спря да я налага, докато не се изпари всичката ѝ гордост и инат, и не започна да го моли за милост.

След този случай Мариса се примири. Оставяше се да прави с тялото ѝ каквото поиска — без да помръдне, със затворени очи и стиснати устни. Тази пасивна съпротива бе нейната малка победа и Доминик все по-рядко се прибираще в каютата си. Той стоеше на руля с мрачно изражение, макар небето над него да бе безоблачно синьо. С Доналд разменяха само по някоя дума, но изпълнените с упрек очи на шотландеца говореха красноречиво. Бенсън мърмореше под носа си цитати от Библията. Доминик проклинаше момичето. Съжаляваше, че изобщо се бе оставил да го омагьоса. Никога преди не бе изнасилвал жена, какво остава за девица. След като я бе прогонил от мислите си, тя най-неочаквано бе изникнала на кораба му. Сега бе с подстригана и измита коса — съвсем според ширещата се напоследък из Европа мода. Беше смесица от инат и покорство, от детинска наивност и цинизъм. Някъде трябва да бе получила добро образование, което

можеше да се окаже от полза, когато пристигнеха във Франция. Вече не бе съвсем неопитна, а в по-женствено облекло лесно можеше да си намери някой богат любовник, а може би дори повече от един. Най-добрите уличници бяха онези, които не си позволяваха никакви чувства...

Но защо го бе грижа за бъдещето ѝ? Никоя жена не бе обсебвала толкова трайно мислите му, нито пък си бе правил труда да завладее някое от тези коварни създания — след Лизет, очарователната, измамна Лизет, която преди много години бе предала него и ирландските му приятели на англичаните.

— Само веднъж да пристигнем в Нант — тихо прошепна Доналд на Исак Бенсън. — Капитанът не е на себе си, откакто...

Нямаше нужда да довършва изречението си. Същите мисли занимаваха и Бенсън.

— Жени! — презрително изръмжа той.

Когато се отвори вратата, Мариса седеше зад писалището на капитана, вгълбена в някакво изпокъсано томче с Шекспирови пиеси. Тя бе така увлечена от четенето, че за пръв път от много време заговори оживено:

— Открих тази книга. Знаете ли, винаги е трябвало да чета само религиозни книги, никога, поезия.

— Стани!

Тя се подчини с въздишка и остави книгата настрана. Беше почти гола. Отдавна се бе отказала да крие тялото си от него. Безразличието ѝ го вбесяваше.

— Държиш се като някоя проститутка в бордей, която чака първите си клиенти — тросна ѝ се той. — Поне легни в леглото. След малко Доналд ще донесе вечерята... Или възнамеряваш да прелъстиш и него?

— Нали именно това искахте от мен — да стана проститутка. Но трябва ли да лежа по цял ден в леглото в очакване да се появите и да ме използвате?

Думите ѝ му подеждяха като студен душ. Когато говореше толкова цинично, още по-ясно проличаваше колко наивна и невинна е

била всъщност, когато я бе срещнал. Преди той да бе направил от нея това, което бе сега.

— Не е необходима такава самопожертвователност — отвърна Доминик, с мъка сдържайки гнева си. — Поне се загърни в някоя кърпа. Уверявам те, малко свян е много по-привлекателна за един мъж, отколкото безсрамната голота.

Гневът му я радваше.

— Откъде ви хрумна, че се опитвам бъда привлекателна? Ако всички мъже са като вас, това е напълно излишно. Толкова сте себичен, че мислите единствено как да задоволите желанията си.

Той я погледна замислено.

— Наистина ли съм толкова себичен? Свикнал съм жените да се появяват и да изчезват от живота ми. Да не би да искаш за теб да направя изключение?

— Искам само свободата си! — тя му обърна гръб, взе една кърпа от неоправеното легло и се загърна в нея. Как само го мразеше! Какви ли мъчения бе измислил този път? Това бе самата истина. Копнееше само да бъде свободна. Далеч от него.

Доналд донесе вечерята. Докато с неохота сервираше, вдигна такъв шум, че капитанът подигравателно го попита да не би ръцете му да са започнали да треперят от старост.

— Защо ви е и вино и шампанско? — кисело отвърна Доналд. Той хвърли съчувствен поглед към Мариса, която се бе сгушила на леглото. Мисълта, че капитанът се отнасяше с нея като с някоя пристанищна проститутка, го вбесяваше.

Доминик прочете мислите му и обясни саркастично.

— Тази вечер по изключение ми се пие шампанско. Можеш да си спестиш проповедите, стари негоднико!

Доналд отвори уста, за да отвърне нещо, но заплашителният поглед на капитана го възпря, така че се обърна мълчаливо и излезе.

Апетитно ухание изпълни каютата веднага щом Доминик вдигна капака на сребърното блюдо. Мариса трепна от неочаквания пукот на запушалката на шампанското. Това значи бе новата му игра. Трябваше да му се моли за храна.

Мирисът на печена риба и ориз с шафран ѝ напомни за Мартиника. Защо майка ѝ не я бе оставила при баба ѝ и дядо ѝ на щастливия остров, вместо да я води във Франция?

Макар да умираше от глад, тя не помръдна.

— Ако нямаш апетит, чаша шампанско ще ти подейства добре, *petite*. Скоро ще бъдем във Франция. Да вдигнем тост за това, че пътищата ни се разделят.

Напоследък той говореше на френски — нещо, което я дразнеше толкова, колкото и подигравателният му тон. Знаеше, че нямаше да се церемони, ако откаже да се храни. Вече почти бе преполовил чинията си, а щом се нахранеше, вечерята щеше да бъде изнесена.

Загърнатата в един чаршаф, тя седна зад масата. Ризата на Доминик бе полуразкопчана и отдолу се подаваше сребърната верижка с цизелиран медальон. Веднъж вече го бе попитала откъде има този странен накит, но той само бе свил рамене.

— Това е амулет.

— Прилича ми на езическо украшение — бе казала тя.

— И ти щеше да се сториш езичница на мъжа, който ми го подари. Не бъди толкова любопитна, лисичке.

Е, тя нямаше желание да разпитва повече. Знаеше достатъчно за него. Въпреки това, тазвечерното му държание я учудваше. Бе наредил да сервират празнична вечеря и от време на време я смъмряше, че не спазва етикета. При това непрекъснато пълнеше чашата ѝ.

— Не се храни като някоя изгладняла дивачка. Нали не искаш леля ти да се срамува от теб? Или любовниците ти...

— Отказвам се от всякакви любовници! Откакто знам какво искат мъжете от жената, съжалявам, че не станах монахиня.

— Само помисли от какво щеше да ти се наложи да се откажеш — около очите му се образува ситна мрежа от бръчици. — Възнамерявам да ти покажа.

Преди да разбере какво става, Мариса вече лежеше върху леглото, а чаршафът бе захвърлен на пода. След това някаква хладна течност се стече между гърдите и по корема ѝ. Тя неволно се изопна като струна и смутено повдигна глава.

— Шампанско — възкликна учудено.

Едва не се засмя, когато той отвърна със сериозен тон:

— Няма ли да мирясаш, вещице? Би било жалко да прахосваме шампанското.

Бе сложила в уста само няколко залъка и главата ѝ се въртеше от виното. Изпита някаква странно усещане, когато устните и езикът му проследиха пътя на течността, все по-надолу и по-надолу.

Опита да се изплъзне, но не успя. Сега езикът му си играеше със зърната на гърдите ѝ и странното усещане се засилваше с всяка изминала секунда, докато накрая цялото ѝ тяло не затрепери от възбуда. Не искаше това да свърши. Не искаше, дори когато пръстите му започнаха болезнено да мачкат гърдите ѝ, а езикът му се плъзгаше все по-надолу. Понечи да стисне бедра, защото се боеше от самата себе си, но един малък дявол се плзеше насреща ѝ, присмиваше ѝ се и я наричаше „лицемерка“. За пръв път изпитваше сексуална наслада и бе съвсем близо до върха, толкова близо, че изпита болезнено разочарование, когато той я затисна с тялото си и впи устни в нейните. Имаше чувството, че е била пред прага на някакво неповторимо преживяване, което в последния момент ѝ е било отнето.

Когато проникна в нея, Мариса се запита защо тази вечер е толкова различен от друг път — не жаден и похотлив, а почти нежен...

За нея той оставаше загадка. Може би шампанското го бе преобразило, а и самата нея, защото тя не изпитваше вече отвращение.

Държа я в обятията си през цялата нощ, а на сутринта я взе пак — този път припряно и нетърпеливо, без целувки и ласки. След това я зави и излезе. Сънят отново я унесе.

Когато се събуди, минаваше пладне. Доналд ѝ донесе поднос с храна и ѝ съобщи, че по залез-слънце щели да пуснат котва в Нант.

След като бе излязъл, Мариса скочи. През люка се виждаше само вода и тя с въздишка на разочарование се върна при леглото. Съзря дрехите си, жалките парцали, които бе носила по време на краткия си маскарад като юнга. Бяха изпрани и сгънати грижливо върху някакъв малък сандък до леглото.

Означаваше ли това, че капитанът искаше за разнообразие да я види облечена? Тя прехапа устна, намръщено оглеждайки ризата и протритите панталони. По време на пътуването се бе отчуждила от реалността. За нея корабът бе целият свят, а и не бе видяла жива душа, освен капитана, Доналд и Исак Бенсън. Възможно бе останалата част от екипажа изобщо да не подозира за съществуването ѝ.

Франция! Но Париж все още бе далеч. Какво възнамеряваше да прави с нея, когато стъпеха на брега? Със сигурност щеше да я пусне да си отиде, защото вярваше, че жените носят нещастие. А след това?

Не ѝ се удаде възможност да го попита. Следобед, Доминик се появи за малко, взе някакви бумажки от писалището си, и отново изчезна.

От палубата долитаха гласове, викове, пискливият звук от боцманската свирка, скърцане на дърво. Бенсън даваше някакви непонятни за нея заповеди, но тя предположи, че свалят платната, защото корабът дотолкова забави ход, че шумът от пореция вълните кил се превърна в едва доловимо плискане. Очакването ставаше все по-непоносимо, но Мариса не смееше да напусне каютата.

Грубият вълнен плат, пран с твърд сапун в солената морска вода, бе започнал да протрива кожата на врата и хълбоците ѝ. Известно време Мариса кръстосва каютата, после се отпусна в едно кресло и взе подвързаното в кожа томче с Шекспирови пиеси, които толкова я бяха увлекли. Докато търсеше докъде бе стигнала предишния ден, се запита

по какви ли неведоми пътища, тази книга се бе оказала у грубия капитан Чалънджър. Трудно ѝ бе да си представи, че той намира време за четене, но книгата бе също толкова овехтяла и измачкана, колкото и едно томче с поезия от някой си Джон Дън, което също откри върху писалището на Доминик.

Докато прелистваше томчето, Мариса попадна на заглавната страница, където с избеляло вече мастило бе написано „Богатството ме прави беден“.

Почеркът бе женски, а и отдолу имаше подпис: *Пег*. Коя бе Пег? Какво общо имаше с капитана?

Мариса не се стърпя да му зададе тези въпроси, веднага щом той се завърна в каютата и уморен и ядосан седна безмълвно на леглото и събу ботушите си.

— Коя е Пег? Жена ви? — преди тези думи да се изплъзнат от устата ѝ и през ум не ѝ бе минало, че той може да е женен. И сама не знаеше, защо тази мисъл толкова я безпокоеше, като се изключи разбира се фактът, че това само още повече би утежнило извършения от нея грех.

Той я погледна недоумяващо.

— Какво?

— Попитах дали жена ви се казва Пег. Или това е само някоя от многобройните ви метреси?

Той пребледня, а на лицето му се изписа такъв гняв, че Мариса неволно отстъпи.

— Ти, проклета вещице! — процеди през зъби той. — Как ти хрумна? Откъде... — погледът му спря върху книгата, изплъзнала се от треперещите ѝ пръсти. Настъпи мъчителна тишина, която сякаш нямаше да свърши никога. Мариса бе опряла гръб в преградата и не смееше да го погледне.

Най-сетне той рече с изненадващо овладян глас:

— Пег бе името на майка ми. Нямам жена и не искам да имам. Разбра ли ме? — тя го погледна най-сетне. — Очите ти са като паници. Успях ли най-сетне да ти внуша страхопочитание? — преди Мариса да успее да отвърне каквото и да било, Доминик стана, приближи се към нея и постави ръце на раменете ѝ. — Повече не си пъхай носа в работите ми, момиче. Онова, което ще научиш, може да не ти хареса.

— Аз... исках само... — заекна тя.

Той я придърпа към себе си, сякаш да ѝ се извини за причинената ѝ уплаха.

— Остави. Не си виновна, че съм такъв непредвидим дявол. Трябва да се радваш, че утре пътищата ни се разделят.

Тя почти охотно се остави да бъде съблечена и отнесена до леглото. След като легна до нея, той започна нежно да гали тялото ѝ, сякаш искаше да запомни всяка извивка и вдлъбнатина.

— Още не си се пробудила за страстта — рече тихо. — А аз съм прекалено себичен и нетърпелив. Понякога обаче ми се иска...

Говореше повече на себе си, а гласът му бе странно променен. Когато усети мъжествеността му да се пробужда, Мариса реши, че той ще я вземе отново, може би за последен път. Нали сам бе казал, че на сутринта пътищата им се разделяли? Вместо това обаче той ѝ обърна гръб, ругаейки тихо.

Мариса не повярва на очите си, когато го видя да става и да се облича.

— Къде отивате? — тя прехапа устни. Не я ли бе предупредил да не му задава въпроси.

Отвърна ѝ с обичайния си хладен тон.

— На палубата, да глътна малко въздух. Повечето от хората ми са на брега, те си нямат като мен някое котенце за леглото. Време е да сменя Бенсън от вахта — той се загърна в тежкото си палто и я погледна с непроницаемите си очи. — Ти заспивай. Трябва добре да си починеш.

Тя се подпря на лакът. Внезапните промени на настроението му я объркваха и озадачаваха.

— А... а утре?

Той ѝ отвърна с подигравателния си смях.

— Утре ще те сваля контрабанда на брега, а след това ще се отървеш от мен. Няма да ти е трудно да си намериш някой нов покровител, може би някой по-любезен и търпелив. Лека нощ, малка циганко!

През целия следващ ден, който ѝ донесе много вълнения, Мариса се чувстваше като лунатичка. Когато се събуди, забеляза, че корабът не се полюшва и не скърца както обикновено, а леглото е огромно и студено.

Доналд бе нервен, тъй като я бе заварил все още там. Той ѝ обърна гръб, за да я остави да се облече. Капитанът се бе наситил на метресата си и сега тя отново бе корабния юнга. Не си бе направил дори труда, да се сбогува с нея, а и не се мяркаше никъде, когато Доналд я изведе на палубата и тя примижа, заслепена от ярката слънчева светлина.

Помощникът я побутна и я накара да нахлупи вълненото кепе над лицето си. Тя бе толкова объркана, че не задаваше никакви въпроси. Не се интересуваше и къде я водят. Важното бе, че е във Франция.

Мариса не подозираше, че Доналд се тревожи за нея. Съжаляваше, че я бе качил на борда на „Чалънджър“. Намираше за несправедлив начина, по който капитанът се бе отнесъл с нея. *По-добре да я бях оставил в някой дом за сираци в Испания, а ако зависеше от мен, дори в някой католически манастир.* Упрекваше и себе си, но още повече — капитана, от когото не бе скрил мнението си.

— Не трябваше да я качваш на борда, щом си искал да я опазиш от мен — грубо бе отвърнал Доминик. — Между другото, какво значение има това. Ако не бях аз, щеше да е някой друг. Да не мислиш, че се е запътила за Франция, защото там по-лесно ще опази добродетелността си?

Мариса дори не подозираше за този разговор. Най-сетне бе в родината на своята майка. Кървавият ужас на революцията бе минало, но тя добре помнеше дните на Терора. Помнеше и някои градове, в които циганите бяха спирали по време на своето бягство, за да припечелят нещо, като танцуват, предсказват бъдещето или крадат. Надяваше се да открие леля си Едме. Във Франция, където всяка

изискана дама си имаше любовник, нямаше значение, че бе изгубила девствеността си. Тук нямаше да бъде дамгосана или отхвърлена.

Бе научила, че да те изнасят, не означава непременно да те разкъсат на парчета, както се бе случило с Делфин, и че в подобни случаи, най-добрата защита бе пасивната съпротива. А ако това бе всичко, което се изискваше от една съпруга, предпочиташе да се омъжи пред това, да бъде метреса, от която човек по всяко време може да се отърве. Тя вдигна глава и се огледа. Бяха оставили зад себе си шума и суетнята на пристанището и вървяха по някаква тясна уличка в най-старата част на града. След дългото обездвижване, Мариса чувстваше силна болка в босите си ходила и предпазливо стъпваше по острия калдъръм.

Доналд я гледаше угрижено.

— Съжалявам, че се налага да ходиш толкова дълго, момичето ми, но би събудило подозрение, ако двама души като нас наемат файтон. Не се безпокой, почти стигнахме.

Уличката бе толкова тясна, че слънцето едва проникваше между надвисналите от двете ѝ страни къщи. Неочаквано Доналд сви в един вход и двамата се оказаха в двора на някаква гостилница. В двора не се мяркаше жива душа, само няколко кокошки се разбягаха кудкудякайки от пътя им. След като се изкачиха по паянтова дървена стълба и минаха по вътрешния балкон, чиито дъски скърцаха при всяка тяхна стъпка, двамата се озоваха в малка, но чиста стая.

За да скрие смущението си, Доналд заговори сърдито и делово:

— На леглото има рокля за теб, а ведрото е пълно с вода, ако искаш да се измиеш. Цяло щастие е, че всички са заети в конюшната. Пристигнали са някакви англичани, които сменят конете си. Откакто бе подписан мирният договор, проклетите англичани са плъзнали из цяла Франция, но това теб не те интересува. Ще слеза да ти донеса нещо за хапване. Заклучи вратата след мен, на подобни места предпазливостта никога не е излишна.

Рокля, най-сетне дамска рокля! Откъде ли я бе изнамерил Доналд? Той обаче вече бе изчезнал, а Мариса нямаше търпение да се отърве от проклетите парцали.

Модата доста се бе променила, откакто бе избягала от манастира. Спомни си, че кралицата на Испания и маркиза Алба бяха облечени в също такива рокли с висока талия, макар и ушити от скъп плат и

украсени със злато и сребро. Роклята, която тя припряно нахлузи, бе от тъмнокафяво сукно, подобно на онова за дрехите на кармелитките. За разлика от тях обаче, се завързваше под гърдите със златна панделка, която стигаше почти до ръба на тясната пола. Същата панделка украсяваше високата яка и буфан ръкавите.

Тази семпла рокля бе най-хубавата, която Мариса обличаше от детските си години. Стоеше ѝ доста добре, макар да ѝ бе малко голяма. Затова пък обувките ѝ ставаха. Тя се огледа в огледалото и пооправи късите си коси. Да, сега изглеждаше по-добре, почти женствено. Трябваше само малко да понапълнее.

Едно почукване я накара да се обърне, а когато чу гласа на Доналд, тя побърза да му отключи. Шотландецът ѝ носеше храна.

Докато Мариса лакомо поглъщаше студения говежди пастет, мъжът я осведоми, че капитанът му бил наредил да я съпроводи до Париж. Ако нямала нищо против, щели да казват, че е от провинция Тулуза и отива при някаква своя леля в Париж, която не е виждала от детството си.

— Откъде знаете толкова много за Франция? — недоверчиво попита Мариса.

— Не се заблуждавай, познавам само няколко пристанища. Капитанът съчини тази история.

— Колко мило от негова страна — саркастично рече тя. — Капитанът е майстор на лъжите.

— Е, да, понякога е трудно да бъде разбран — мъчен човек, а като го хванат дяволите... Но ти, момиче, едва ли ще разбереш.

Мариса не каза нищо. Опитваше се да убеди сама себе си, че вече е забравила Доминик. Не искаше да го вижда никога повече. Вероятно щеше да отплава веднага щом корабът му се сдобиеше с нова мачта. Междувременно Доналд щеше да е изпълнил поръчението си и да се е завърнал в Нант.

След като потеглиха, вече ѝ бе значително по-лесно да мисли за друго. Известно време пощенската карета следваше извивките на Лоара. Спътниците им бяха селяни и дребни чиновници, които не притесняваха Мариса с въпроси. Из цяла Франция можеха да бъдат срещнати някогашни бежанци, търсеци роднини, от които са били разделени по време на революцията. Доналд спа почти през цялото време или поне даваше вид, че спи.

Когато след няколко дни наближиха Париж, Мариса бе обзета от съмнения и цялото начинание ѝ се стори безсмислено. Досега ѝ бе донесло само нещастия и тя вече се разкайваше, че не бе останала в манастира и не се бе омъжила за омразния Педро Артеага. Но вече бе късно да съжалява.

Мариса нямаше представа на коя улица и дори в коя част на града бе спряла пощенската карета. Не носеше никакъв багаж и притежаваше само дрехите на гърба си и малката кесия, която Доналд смутено бе тикнал в ръката ѝ. *Възнаграждението ми* — с огорчение помисли тя, но няколкото монети ѝ даваха чувство за независимост.

Откакто бяха пристигнали, Доналд изглеждаше особено неспокоен и непрестанно уплашено се оглеждаше. Накрая обаче въздъхна с облекчение, когато един мъж, който напрегнато оглеждаше лицата на пристигащите, пристъпи към него и го заговори на английски.

— Вие трябва да сте Доналд Макгуайър. Аз съм Сайлъс Уинтърс, някога служех на „Стела Марис“. Капитан Чалънджър ми поръча да ви отведа до квартирата ви.

Той се поклони на Мариса и ѝ помогна да се качи в един файтон. След това мъжът я остави на мислите ѝ, тъй като, изглежда предпочиташе да разговаря с Доналд, на когото обясни, че корабът му бил потопен от французите, а самият той наскоро бил разменен срещу един френски пленник.

Мариса мълчеше. Боеше се, че ако отвори уста, ще закрепци от разочарование. Не искаше отново да бъде пленница! Вече не се намираше на проклетия кораб, където той бе господар. Беше свободна и ако ѝ досаждаше, щеше да се обърне към жандармите. Докато файтонът трополеше по тесните калдъръмени улички, започна да вали. Газовите фенери вече бяха запалени. *Не може да ми причини това — гневно мислеше Мариса. — Само преди няколко дни каза, че пътищата ни се разделят и изглежда, тази мисъл го радваше.*

Файтонът спря на някаква тиха уличка, пред висока бяла къща. Когато Уинтърс се наведе да ѝ целуне ръка, Мариса промърмори някаква благодарност. Какво ли си мислеше за нея? Какво ли щеше да стори, ако тя неочаквано хукнеше да бяга? Той обаче вече ѝ бе обърнал гръб, за да отключи желязната порта, после вежливо я покани да изкачи стълбите към двора.

Осветената от фенер врата на къщата бе отворена от възрастен прислужник, който въведе Мариса в тесен и доста овехтял вестибюл със затворени врати от двете страни. По изтъркана пътека се стигаше до някакво стълбище.

— Гийом ще ви отведе до стаята ви, госпожице — обясни Уинтърс и се покашля смутено. — За съжаление все още няма друга прислуга. Нали разбирате, в днешно време в Париж е трудно да се намери прилична квартира, тъй като англичаните прииждат на тълпи през канала, за да задоволят любопитството си. Капитанът ще пренощува в дома на посланика, където тази вечер ще има прием. Той се надява тук да ви хареса — мъжът ѝ се усмихна смутено.

Беше млад — най-много двадесет и две-три годишен. Във всеки случай се държеше безупречно.

Мариса реши, че нищо не ѝ пречи да пренощува в къщата. Не можеше да си представи, че възнамеряват да я държат като пленница, а вежливият Уинтърс се преструва, че не знае нищо. На сутринта щеше да си тръгне.

Тя заспа от изтощение, а когато се събуди, ѝ трябваше известно време, за да осъзнае къде се намира. Ужаси се, когато видя месинговия часовник върху корнiza на камината и разбра, че минава пладне. Беше спала прекалено дълго! Дали пиратът се бе върнал? Трябваше да бяга!

Мариса се изми и припряно се облече, без да изпуска вратата от поглед. Безмилостното тиктакане на часовника я подтикваше да бърза. Тя пхна малката кесийка в джоба на роклята си и се втурна към вратата. Внимателно вдигна резето, молейки се да не е залостена отвън. Не, вратата се отвори безшумно. Мариса се приближи на пръсти до перилата на стълбището и се послуша. Не чу никакъв шум и внимателно заслиза по стълбите, като предварително проверяваше дали стъпалото не скърца. Не се мяркаше жива душа, но неочаквано чу някакви гласове и замръзна на място. Гласовете идваха от една откритата врата на долния етаж.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне, когато чу гневния глас на Доминик.

— Проклятие! Тя струва много повече, добре знаете това. Ако спешно не се нуждаех от пари, щях да я задържа. Лесна е за управление, ако човек знае как да го направи. Но аз бързам и трябва да се отърва от нея.

Мариса трябваше да се улови за парапета. Чувстваше се така унижена, че не ѝ достигаше въздух. Кръвта нахлу в главата ѝ, почти не чу отговора на другия мъж.

— Умееете да се пазарите, приятелю, но имам нужда от време, за да помисля. Разбира се, след като съм я видял и съм се убедил с очите си, че не искате прекалено висока цена.

Беше чула достатъчно. Мариса се втурна надолу по стълбите. *Не, не, не! Нямах да позволя да се отнасят с нея като със стока! Как бе възможно да е толкова безсърдечен? Дали го бе планирал от самото начало?*

След секунди беше навън. Взе на един дъх стъпалата към улицата, бутна желязната врата и хукна, колкото я държаха краката, все по-далеч и по-далеч...

Когато зави зад ъгъла, Филип Синклер, който бе излязъл, за да изпробва два нови коня за своята двуколка, трябваше рязко да дръпне юздите, за да не прегازی една млада жена. Беше толкова ядосан, че за малко не изруга на глас. Сякаш гонена от самия Сатана, тя се бе навряла пред краката на конете и сега лежеше хлипайки, по средата на улицата. Дали бе ранена? Сама си беше виновна. Той реши, че е най-добре да се погрижи за нея. Амиенският мир бе крехък и Филип не искаше да си създава неприятности.

Мариса плачеше само от изтощение. Дори и не подозираше, че е била на косъм от смъртта. Неочаквано видя пред себе си лъснати до блясък ботуши и някакъв глас я запита на завален френски, дали не се е наранила и дали има нужда от помощ.

— Трябва да бъдете по-внимателна. За малко не ви сгазих.

Тя бавно вдигна поглед и първото нещо, което съзря, бе жълт крачол, след това златна верижка на часовник, висеща от джоба на раирана копринена жилетка и бяла вратовръзка. Никога преди не бе виждала толкова красив млад мъж. Върху угриженото му лице се спускаха златисторуси коси. Когато Мариса понечи да стане, той ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне.

Филип Синклер видя пред себе си едно мокро от сълзи, обрамчено от златни кичури лице. Усети, че жената трепери и безпокойството му се усили.

— Добре ли сте? Можете ли да се изправите? — приличаше на дете в смешната си кафява рокля и той я взе за дъщеря на някой дребен земевладелец, докато не го заговори на английски с треперещ от възмущение глас:

— Англичанин ли сте, сър? О, ще бъдете ли така добър да ме откарате? Моля, само донякъде... Трябва да побързаме, преди да са открили, че ме няма и да са тръгнали да ме търсят. О, умолявам ви!

Той се поколеба, но искаше да избегне сцените на публично място, пък и думите ѝ бяха събудили любопитството му. Какво се бе случило с тази очевидно образована, макар и бедно облечена жена.

— Добре, елате — лаконично рече.

За нейна радост, непознатият ѝ помогна да се качи в двуколката и без да задава въпроси, подкара конете.

Синклер, който вече съжаляваше за необмисленото си решение, погледна крадешком спътницата си. Тя имаше очарователен профил с чипо носле... но ако го видеха с нея, щеше да стане за смях. Неочаквано му хрумна една твърде неприятна мисъл. Ами ако имаше работа с някоя авантюристка, която умишлено се бе хвърлила пред двуколката му, за да го изнудва? На тръгване от Англия го бяха предупредили да бъде нащрек, особено сега, когато на континента не гледаха с добро око на англичаните.

Спътницата му, която досега не бе издала и звук, неочаквано го хвана за ръкава.

— Спрете! — в отговор на учудения му поглед тя се изчерви и припряно се поправи: — Моля да спрете. Онази сграда... спомням си я.

Сградата се простираше почти по протежение на половината улица. С четирите си сиви кули и високите каменни стени изглеждаше почти призрачно.

Филип дръпна юздите на буйните жребци. За какво говореше? Бе дочул, че по време на революцията сградата е използвана за затвор.

— Някога това беше кармелитски манастир — обясни тя, нервно кършейки ръце. — Тогава никой не вярваше, че опасността е толкова голяма и онези, които не избягаха, между тях сто и петнадесет духовници начело с архиепископа, бяха пребити до смърт. Помня, когато най-сетне се добрахме до Испания, денонощно се молехме за душите им.

Тя потръпна неволно. Неочаквано си спомни защо бе тук с един непознат млад мъж с небесносини очи, който я бе спасил подобно на благородните рицари от отдавна минали времена.

— Наистина ли сте преживяла всичко това? Колко ужасно. В Англия никой не съзнаваше истинската сериозност на положението, докато не бе обезглавен кралят...

Съдейки по чутото, трябва да е роялистка — мислеше си той. Знаеше, че по време на революцията много аристократи бяха изгубили всичко и им се бе наложило да се крият, а много от тях продължаваха

да го правят, тъй като постоянно бяха подозирани в роялистки заговори срещу Бонапарт.

Тя го погледна и Филип за пръв път забеляза прекрасните ѝ златистозелени очи с дълги гъсти мигли, които бяха мокри от сълзи.

— Коя сте вие? — неволно се изплъзна от устните му.

— Мариса Антония Каталина де Кастелянос и Гаярдо — изрече го на един дъх, после добави скромно: — Наричат ме просто Мариса. Това име ми даде мама, която бе французойка. По време на революцията бе арестувана и изпратена на гилотината. Казват, че се държала много храбро.

— Мили Боже! — възкликна Филип.

Неподправеното съчувствие, изписано на лицето му, ѝ внуши почти безгранично доверие, така че тя изрече на един дъх:

— Бях в Испания, в манастир, но трябваше да се омъжа за един човек, когото дори не бях виждала. Затова избягах. Искях да дойда във Франция, в Париж, да открия леля си Едме. Тя е омъжена за един англичанин, лорд... лорд... ах, не мога да си спомня името му. Може би го познавате...

— Но...

Тя бе толкова развълнувана, че не му позволи да я прекъсне.

— Тук живее и кръстницата ми. Мъжът ѝ, граф Дьо Богарне, също трябвало да бъде гилотиниран, но това било няколко дена след екзекуцията на Робеспьер и тъй като вече били спрели да изпращат хора на гилотината... Ох, не зная нищо конкретно.

Главата на Филип Синклер бучеше. Историята на момичето звучеше почти налудничаво. И все пак... Възможно ли бе да става дума за Жозефин Богарне, която се бе омъжила за прочутия корсиканец, направил шеметна кариера от обикновен провинциален лейтенант до Първи консул на Републиката?

— Помните ли името на кръстницата си?

— О, да. Преди да се омъжи за графа, се казваше Мари-Роз дьо Пажери и подобно на майка ми и леля ми бе родом от Мартиника. О, монсеньор, не я ли познавате? Не знаете ли дали още живее в Париж?

Започналият толкова зле ден сякаш се превърна в приказен сън и Мариса сметна, че след като ѝ бе показала възможно най-лошата си

страна, съдбата бе решила да се смили над нея.

Четири часа по-късно вече бе открила не само кръстницата си, но и леля си. Щастието си дължеше на красивия англичанин, Филип Синклер, който нито за миг не се бе поколебал да я откара в двореца Малмезон, в момента резиденция на съпругата на първия консул.

На все още леко замаяната Мариса ѝ трябваше известно време, преди напълно да осъзнае невероятното си щастие. Може би Бог все пак ѝ бе простил...

Кръстницата ѝ, приятелка от детинство на майка ѝ, бе омъжена не за някой друг, а за самия Наполеон Бонапарт — мъжа, завладял половин Европа, а леля ѝ, графиня Ландри, бе използвала крехкия Амиенски мир, за да посети родината си. По една случайност, точно когато младият англичанин бе принудил лакеите да го допуснат до салона на госпожа Бонапарт, графинята гостуваше на своята приятелка в Малмезон.

След това животът на Мариса се промени толкова драстично, че всичко ѝ приличаше на сън. Сега тя бе млада светска дама. Дрехите ѝ бяха дело на известния парижки моделиер Лароа, имаше собствена камериерка и бързо се бе сближила с дъщерята на Жозефин, Хортензия, която познаваше от дете. Каква метаморфоза! Огледалото говореше достатъчно красноречиво. Облечена в разкошни дрехи, с блестящи бижута и очарователна прическа по последна мода, вече не намираще външността си за отблъскваща и можеше да се мери дори с най-обожаваните светски дами. Единствено леля ѝ и кръстницата ѝ знаеха за премеждията, които бе преживяла, но дори и пред тях, не бе разкрила името на мъжа, отнел девствеността ѝ.

Чувстваше се в безопасност и в продължение на няколко седмици бе опиянена от заобикалящия я разкош, а тъй като бе чест гост в дома на първия консул, никой не смееше да задава въпроси за неочакваната ѝ поява в парижкото общество. При случай, Едме и Жозефин намекваха, че момичето е прекарало по-голямата част от живота си в испански манастир.

Мариса остана в Малмезон, а Едме, все още красива и младолика, бе във възторг от възможността да въведе племенницата си в обществото. Дните на момичето бяха заети с часове по езда и танци, а освен това имаше и уроци по география, история и философия. Жени като мадам Дьо Стал бяха направили всестраниното образование

достъпно за нежния пол — поне във Франция и поне за дамите от висшето общество. От леля си научи, че в Англия жените, които дръзвали да изразяват собствено мнение, били наричани „сини чорапи“.

— Скъпа моя, мога да си представя какво ти е било в манастира — казваше Едме. — В Англия се чувствах като в затвор. Как само копнеех за Париж!

Бракът на леля й, изглежда, не бе от най-щастливите. Мъжът й, истински старец, непрекъснато бе заобиколен от лекари и не й отпускаше почти никакви финансови средства.

— Въпреки това съм доволна — беше й доверила тя. — Дал ми е пълна свобода, стига разбира се, да бъда дискретна. А той е много богат. Надявам се, не си ужасена?

Мариса отдавна знаеше, че сред елегантните дами от висшите кръгове трудно може да се намери някоя, която да води и винаги да е водила порядъчен живот. Дори за Жозефин се знаеше, че преди да се омъжи за Наполеон, е била любовница на граф Пол дьо Барас.

В Малмезон Мариса се чувстваше чудесно, още повече, че макар и англичанин, Филип Синклер имаше неограничен достъп до двореца. Публична тайна бе, че Наполеон не храни особени симпатии към англичаните. *Народ от бакали* — обичаше да повтаря той. Постоянно се носеха слухове за някакви заговори срещу Републиката, финансирани от Острова, и уж навсякъде гъмжало от шпиони.

Затова бе учудващо, как стражата безпрепятствено допуска Филип в двореца. Мариса подозираше, че Жозефин му бе издействала тази привилегия заради кръщелницата си.

Въпреки, че сега го виждаше доста често, първото й впечатление не се бе променило — в нейните очи той все още бе най-красивият мъж, а държанието му бе безупречно. Двамата се разхождаха в създадената по желание на Жозефин градина, а понякога седяха на каменната пейка край един искрящ фонтан.

Филип й разказваше за Лондон, за характера и нравите на англичанките и я разсмиваше с духовити анекдоти. Обикновено бяха съпроводжани от група младежи, сред които и Хортензия, но понякога им се удаваше да се усамотят и макар Мариса да разполагаше с повече свобода от болшинството англичанки на нейната възраст, Филип никога не прекрачи границата на приличието.

Тя го привличаше не само със своята тайнственост, но и с метаморфозата, преобразила треперещото невзрачно момиче в цъфтяща красавица. С тъмnozлатистите си къдрици и муселинени дрехи приличаше на някоя горска нимфа — плаха, готова всеки момент да побегне и същевременно необикновено привлекателна.

Отначало само любопитството и известно чувство за отговорност бяха подтикнали Филип да я потърси отново, но сега трябваше да си признае, че бе заплепен от нея. Коя бе тя? Дългото име, с което му се бе представила, не му говореше нищо, но фактът, че бе кръщелница на Жозефин Бонапарт и племенница на графиня Ландри издаваше благородно потекло. Но защо бе изникнала в Париж толкова неочаквано, и то без знанието на роднините си? От какво или от кого се бе опитвала да избяга в деня на първата им среща? Въздържаше се да я притеснява с въпроси, тъй като винаги, когато отвореше дума за това, лицето ѝ помръкваше. Всъщност тайно се надяваше един ден, тя сама да му се довери.

А имаше и други грижи, не на последно място причината, накарала го да пристигне във Франция в толкова несигурни времена. Не бе споменавал пред Мариса, а предпочиташе да дава вид, че става дума за обикновено пътуване за удоволствие. Тя не криеше радостта си, когато го видеше, нито — че ѝ липсваше, когато не я посетеше няколко дни.

Това не остана тайна и за графиня Ландри, която след едно свое завръщане от поредната трескава седмица в Париж, се зае да убеди племенницата си да не се обвързва с Филип Синклер.

— Но защо, защо смяташ, че трябва да се пазя от Филип? Защо? Какво имаш против него, лельо? Той е истински джентълмен, сама го каза.

— О, нямам нищо против него, нищо лично — Едме с въздишка се взря в блестящите очи на племенницата си, докато търсеше подходящи думи. — Безпокоя се за теб. Като те види човек сега, толкова красива, толкова елегантна, трудно би си представил какво е трябвало да преживееш. Филип е първия мъж, с когото флиртуваш, права ли съм? Да, той е много красив, държанието му е безупречно, а и ти гледаш на него като на рицаря, който те е спасил. Но не бива да смесваш благодарността с... с някое друго чувство. Скоро ще се запознаеш с други младежи, които са също толкова красиви, но и... с твоето потекло.

— С моето потекло — пренебрежително повтори Мариса.

— Чуй ме, още помня как ми говореха за бъдещия ми съпруг... колко богат бил, каква чудесна партия. Тогава не исках и да чуя. Но ако бях останала във Франция и се бях омъжила за бедния млад мъж, когото си въобразявах, че обичам, щях да свърша на гилотината. Филип Синклер е много мил, но баща му е само баронет, а отгоре на това и комарджия. Знаеш ли, че Филип е в Париж в преследване на една добра партия — една англичанка? Лейди Арабела Марлоу е в Париж заедно с майка си, за да учи френски. Лорд Антъни е събрал малкото останали му пари и е изпратил сина си по петите ѝ. Разбираш ли?

— Не! — трескаво отвърна Мариса. — Не можеш да искаш това от мен. Ако Филип обичаше друга жена, щеше да ми каже, защото е искрен. Но той идва, защото иска да ме види. Не мога да повярвам, че би се омъжил за жена, която не обича, само за да угоди на семейството си.

— Да, той е влюбен в теб, малка моя, очевидно е. Но докога? Скоро съвестта му ще проговори и той ще си спомни за дълга си, а освен това можеш да бъдеш сигурна, ако чичо му, главата на

семейството, научи какво става тук, веднага ще го повика обратно в Англия. Тогава какво? Мислиш ли, че той ще има смелостта да се противопостави на чичо си и да те вземе? От какво ще живеете? Бъди разумна, това е всичко, което искам от теб. Флиртувай, забавлявай се, но не бъди толкова глупава, да позволиш да ти завъртят главата.

Едме ѝ желаше само доброто, Мариса бе сигурна, а и се срамуваше, че толкова явно бе показала чувствата си към Филип. Обичаше ли го? И сама не знаеше. Наистина, той никога не бе прекратил една определена граница, но ѝ се бе притекъл на помощ и тя намираще за несправедливо някой да разполага с живота му. А що се отнася до тази англичанка, лейди Арабела...

Мариса бе свила длани в юмруци и сега нервно кръстосваше стаята си. Как бе възможно човек да се омъжи за някого, който желаше само зестрата му? *Никога не бих позволила да ми се случи нещо подобно* — мислеше си. Тогава обаче пред нея изникна подигравателното лице на пирата и тя си спомни как се бе оставила да прави с нея каквото пожелае. Не искаше дори да си представи, че някога Филип би могъл да се отнесе така с нея.

Щеше ли да продължи да я уважава, ако научеше всичко? Той бе англичанин, не французин, а всеки знаеше за строгите нрави на англичаните. Ужаси се от мисълта, че може да ѝ се наложи да му признае всичко и да види промяната в изражението му, когато научи.

Ами ако разбере, че и аз съм щяла да наследя известно състояние? — мина ѝ през ума. Навярно бягството ѝ от манастира дотолкова бе разгневilo баща ѝ, че той я бе лишил от наследство. Леля Едме я бе посъветвала да му пише и да му съобщи къде е, но гузната съвест не ѝ позволяваше да го стори. Но как иначе щеше да разбере дали той някога ще ѝ прости? Нямаше много време за размисъл, защото тази вечер Жозефин даваше голям светски прием. Трябваше да се изкъпе и бързо да се преоблече, защото Наполеон бе известен с това, че много държи на точността.

Докато камериерката ѝ я обличаше, Мариса прехвърли през ума си имената на гостите: Сийе и Дюко, другите двама консули, които бяха просто фигуранти, откакто Наполеон бе провъзгласен за пожизнен консул, финансовият министър Талейран, владетел на Беневен, министърът на полицията Жозеф Фуше, генерали, адмирали, чуждестранни дипломати и дори новият руски цар, Александър I.

Мариса не бе на себе си от вълнение, тъй като не искаше да изложи кръстницата си пред толкова отбрано общество. Бялата ѝ муселинена рокля бе обшита със златни цветчета и завършваше с шлейф. Роклята се придържаше от кръстосан под гърдите златен шарф, който хармонираше с кадифените обувки. Изкусно подредени кичури покриваха челото и слепоочията ѝ.

— Възхитително! — възкликна камериерката, след като бе закопчала около врата на Мариса една дебела златна огърлица и се бе отдръпнала крачка назад, за да прецени резултата от усилията си. Тя подаде на девойката копринено ветрило с втъкани златни нишки и добави малко руж върху страните и устните ѝ.

Аз ли съм това наистина? — мислеше си Мариса, разглеждайки отражението си в огледалото. В стаята се появи леля ѝ, която се усмихна със задоволство.

— Изглеждаш чудесно, скъпа. Хайде, трябва да побързаме.

— Чувствам се почти гола — каза Мариса. — Платът е толкова тънък.

Едме се засмя.

— Почакай да видиш Полин! Готова съм да се закълна, че под копринената си рокля наистина е гола. Не прилича на тъгуваща вдовица и Бонапарт със сигурност ще побеснее. Но Полин не дава и пет пари за това, интересуват я само забавленията.

В залите бе ужасно горещо и задушно, тъй като Наполеон бе много зиморничав и бе наредил дворецът да се отоплява дори през лятото. Гостите, търсещи малко прохлада, намираха спасение в осветената от факли градина, в тъмните ъгли на която, можеха да бъдат видени влюбени двойки.

На вечерята бяха поканени само най-знатните гости, останалите щяха да пристигнат едва за бала. Отдясно на Жозефин, начело на масата, около която се бяха събрали владетели, благородници и висиш дипломати, седеше красивият руски цар.

Скоро Мариса установи, че не е толкова трудно да изглежда кокетна, използвайки ветрилото и миглите си. Съседът ѝ по маса, някакъв руски благородник от свитата на царя, не пестеше комплиментите, но Мариса успяваше да го държи на разстояние. Отдясно на нея седеше наскоро провъзгласеният за маркиз Отранто, министър на полицията Жозеф Фуше. Той се усмихваше с тънките си

устни, въртеше чашата между пръстите си, пиеше умерено и наблюдаваше гостите. Мариса инстинктивно изпита антипатия към него.

Руснакът я помоли след вечеря да му покаже градината и постави под масата ръка върху бедрото ѝ. Тя го перна през пръстите с ветрилото си, така както бе виждала да прави леля ѝ.

— Прекалено сте настойчив, монсеньор!

— С радост бих узнал дали наистина сте толкова невинна, колкото изглеждате.

— Ако допусна това, ще се простя с невинността си.

Едва не прихна, толкова доволна бе от остроумния си отговор. Беше лесно да се общува с мъже, когато наоколо бе пълно с хора. Въпреки това, трябваше да намери начин след вечеря да се отърве от настойчивия руснак. Беше ѝ неприятно, че Фуше попива всяка нейна дума.

Изпита истинско облекчение, когато Жозефин стана от масата.

— Извинете, леля ми ме вика — промърмори Мариса и побърза да се отдалечи. Имаше чувството, че Фуше я следи с поглед.

Едме не я бе викала, но се радваше да я види.

— Тази вечер имаш грандиозен успех — рече тя. — Лаская се от мисълта, че и аз съм допринесла за това. Утре трябва да дойдеш с мен в Париж. Не можеш да си представиш колко прекрасно е там. Може би, съвсем скоро ще започнеш да гледаш на живота също толкова несериозно, като всички нас.

Мариса смяташе това за изключено. Тя съзря Хортензия, която неотдавна се бе омъжила за Луи Бонапарт. Беше бледа и вгълбена в себе си и в никакъв случай не приличаше на преливаща от щастие младоженка. Мариса не разбираше и овдовялата съвсем наскоро Полин дьо Клерк, която правеше мили очи на повечето от присъстващите мъже. Дори леля ѝ Едме се усмихна загадъчно в отговор на намека на дама, за някакъв тъмнокос мъж, който на предишния бал я бе обсипал с внимание. Нима всичко това бе просто игра? Неочаквано ѝ хрумна дръзката мисъл да направи Филип поне свой любовник, щом не можеше да се омъжи за него. Изглежда, причината бе в изпитото шампанско, но веднага си представи какви угризения щяха да го измъчват след това, а и как би се почувствала лейди Арабела, когато

научи, че не е единствената жена в живота му. Но защо трябваше да бъде различна от всички жени около себе си?

Тогава го видя. Филип! В синия си кадифен жакет с бяла копринена лента той изглеждаше по-красив отвсякога. Маншетите от рюш подчертаваха изящните му ръце, дългите до коленете панталони бяха от черен сатен, а на кръста си имаше шпага с гравирана върху дръжката розетка. Дори напудрената перука не можеше да накърни впечатлението от неотразимата му външност. Усмивката, с която я дари, накара сърцето на Мариса да трепне.

Той се запъти право към нея и тя му протегна двете си ръце, без да крие радостта си. Нищо не можеше да помрачи щастието ѝ в този момент и тя вече не се безпокоеше, че маркиз Отранто не я изпуска от поглед.

Филип се поклонил пред нея и ѝ прошепнал на ухото:

— Колко красива сте тази вечер! Истински щастливец съм, че мога да ви видя.

— И аз се радвам, че сте тук. Ще ме поканите ли на танц, преди да се е появил настойчивият ми сътрапезник?

Оркестърът тъкмо бе подел един валс — най-новата мода, тръгнала от Виена, — но тъй като Филип видимо се колебаеше, тя го попита:

— Вярно ли е, че в Лондон валсът е смятан за неприличен?

— Зависи къде се танцува — отвърна той.

— Тогава може би не е редно да танцувам с вас?

— Сега сме във Франция, а тук на валса се гледа със съвсем друго око. Лека сте като перце, Мариса. Бих могъл да танцувам с вас вечно.

— Вземах уроци, а и танцът за мен е... — тя замълча. Едва не бе споменала за живота си с циганите. Не, дори не искаше да си спомня за това.

Нощта на бала отлетя прекалено бързо. Предупрежденията на леля ѝ бяха забравени, отлетяха и собствените ѝ опасения и съмнения. Филип бе влюбен в нея, тя усещаше това. Вниманието му я правеше безкрайно щастлива. През тази нощ споменът за студентите подигравателни очи не я навести.

Вече бе започнало да се развиделява, когато изнурена се отпусна в леглото си. Заспа с мисълта за Филип, който на раздяла нежно я бе

целунал по устните.

Първото нещо, което почувства със събуждането си, бе главоболието.

— Ставай, ставай, поспаланке! — извика Едме. — Стига сънува своя англичанин! Чака ни много работа. Днес се връщаме в Париж. Арлен ще опакова нещата ти.

Графинята се засмя, видяла Мариса да притиска длани към слепоочията си.

— Малко кафе ще ти се отрази добре. Пила си прекалено много шампанско, но скоро ще свикнеш. Дори самият Бонапарт бе впечатлен в каква райска птица се е превърнало малкото ми врабче. Така че, идваш с мен в Париж, но само ако се справиш навреме.

Струваше ѝ се невероятно, че ще живее в двореца Тюйлери, постоянната резиденция на Бонапарт и някогашна резиденция на френските крале.

Хортензия, която пътуваше в нейната карета, се засмя на възлението ѝ и рече тихо:

— Със сигурност отново ще видиш своя англичанин. Обичаш ли го наистина? Цяла вечер той не погледна друга жена. Може би, ах, може би трябва сама да направиш своя избор и да се опиташ да бъдеш щастлива.

Мариса почти се срамуваше от щастието си пред Хортензия, която бе принудена да се омъжи против волята си.

— Разбира се, за мен това е възможно — отвърна тя. — Аз съм толкова незначителна, че едва ли някой би имал нещо против.

В този момент Мариса искрено си вярваше.

Ескортирани от елегантни униформени хусари, каретите вече трополяха по широките парижки улици. Навсякъде бяха посрещани от ликуващо множество.

Мариса се чувстваше част от изисканото общество и това усещане се засили, когато влязоха в двореца. Облечени в ливреи лакеи се спуснаха за багажа им, стаите бяха украсени с цветя, а в камините гореше огън. Всички се оттеглиха, за да си починат. За вечерта бе предвидено посещение на някаква пиеса в „Комеди Франсез“, а след това — вечеря при руския посланик. Щеше да ѝ се наложи да свикне с лягането на разсъмване.

— Утре ще ти поръчаме при Лароа всички дрехи, от които се нуждаеш — обяви Едме. — Не прави такава угрижена физиономия, дете. Ти си ми племенница, а при него имам неограничен кредит, с който мога да разполагам както намеря за добре. По-късно, когато нещата с баща ти се уредят, навярно ще получаващ рента. Тази вечер ще трябва да се задоволиш с една от моите рокли. Винаги ми е била малко тясна, така че наредих на Арлен да я преправи за теб. Обличай се бързо.

Мариса се остави да бъде облечена, като да бе някаква кукла. Роклята бе с дълбоко деколте и връзки под гърдите. Стоеше ѝ като излята, а златистата коприна се спускаше на изящни дипли почти до земята.

Едме кимна със задоволство.

— Отлично. Тази вечер ще очароваш всички. Много мъже ще молят да ти бъдат представени. Запомни, не бива да показваш предпочитание към никого. Мъжете обичат състезанието.

Графинята, разбира се, намекваше за Филип.

Още не заела мястото си в театралната ложа, Мариса неволно се заоглежда за Филип. След миг уплашено се сви в креслото си, забелязала, че от всички страни я наблюдават. Откакто се бе появила в

пищната лежа на Жозефин, към нея бяха обърнати повече погледи, отколкото към сцената.

Тази вечер представяха една духовита комедия от Аристофан, която Мариса познаваше отпреди, но въпреки това ѝ бе трудно да се съсредоточи върху ставащото на сцената и с нетърпение очакваше антракта. *Ако е тук, със сигурност ни е видял — мислеше си тя — и ще дойде в ложата ни през антракта.* Забеляза, че леля ѝ бе не помалко разсеяна от нея — тя си играеше с ветрилото и постоянно оглеждаше публиката. Търсеше ли някого? Някой нов любовник? Мариса си спомни за намека от предишната нощ.

Едме бе от жените, омъжени на младини против волята им. Мариса не знаеше дали не трябва да благодари на съдбата, че ѝ бе спестила тази участ, независимо от цената.

Неочаквано в залата стана светло и тя забеляза, че завесата е спусната. Шумът от гласове, който не бе заглъхнал напълно дори по време на представлението, сега се усили. Беше време за визити, но дали Филип щеше да посмее да се появи в ложата в присъствието на Бонапарт? Първият консул сърдито пронизваше с поглед сестра си Полин, както обикновено, наобиколена от мъже. За разлика от Жозефин обаче, която нервно хапеше долната си устна, Полин не даваше и пет пари за неодобрението на Бонапарт.

Сред множеството се разнесе лек шепот, когато Наполеон Бонапарт напусна ложата, съпроводен от брат си Луи. На лицето на Жозефин се бе появила изкуствена усмивка. Мариса я съжаляваше, тъй като бе чула слуховете, че Наполеон е влюбен в някаква актриса, участваща в тазвечерното представление.

Мариса се наведе напред, така че Филип да може да я види, ако бе на партера. В този миг срещна загадъчния поглед на министъра на полицията Фуше, който ѝ кимна с едва доловима усмивка. Тя бързо отмести очи към следващата лежа и усмивката замръзна на устните ѝ. Най-сетне бе открила Филип, не на партера, а в една от ложите, седнал между две дами. Едната от тях носеше син тюрбан и държеше в ръка инкрустиран с брилянти бинокъл. По-младата — скучна блондинка, облечена в бял муселин, трябва да бе лейди Арабела Марлоу. Как бе възможно? След всичко, случило се предната вечер?

— Пак ли бленуваш по своя англичанин, скъпа моя? — чу тя гласа на леля си. — Господин Талейран ни оказва честта да ни поднесе

почитанията си, а ти не забелязваш нищо около себе си.

Мариса се извърна изчервена, но в следващия миг ужасът я парализира напълно. Тя се вторачи в чифт стоманеносиви очи, а гласът на Талейран достигаше до нея сякаш през стъклена стена.

— Позволете да ви представя един свой американски приятел, когото вие, графиньо Ландри, по моему познавате? Капитан Доминик Чалънджър. А това е племенницата на графинята...

Доминик се поклони мълчаливо Мариса събра сили да му кимне сковано. Имаше чувството, че се е вкаменила. Леля ѝ ги избави от неловкото положение, поставяйки длан върху ръката на капитана с думите:

— Всъщност би трябвало да се разсърдя. След всичките ви обещания очаквах да ви видя много по-скоро.

Значи той бе „тъмнокосият кавалер“, за когото ѝ бе говорила леля ѝ! Никога не би ѝ минало през ума.

Коленете ѝ трепереха, но за щастие двамата изглеждаха погълнати от разговора си. В главата ѝ нямаше нито една свързана мисъл и се радваше, че Талейран се показва достатъчно тактичен да я заговори:

— Как намерите първата си вечер в Париж, госпожице? Може би копнеете по спокойствието на Малмезон?

Отговаряше му механично, докато главата ѝ бучеше, а стомахът ѝ се бунтуваше. Какво търсеше той в Париж? Беше се надявала отдавна да е отплавал. Нима наистина той бе мъжът, на когото бе хвърлила око леля ѝ?

Ложата се бе изпълнила с хора, желаещи да поднесат почитанията си на съпругата на първия консул. Мариса гледаше Доминик със смесени чувства. Испитваше облекчение от факта, че той с нищо не бе издал познанството им и същевременно съжаляваше, че не може да го разобличи пред всички. Бе реагирала като уплашено дете, макар той да бе онзи, който трябваше да се бои.

Мариса все още не бе на себе си, когато започна второто действие. Сега ѝ бе съвсем невъзможно да следи ставащото на сцената.

— Какво ти е, скъпа? — прошепна ѝ Едме. — Нали не си нещастна, задето си видяла своя англичанин с бъдещата му съпруга? Не забравяй, че те предупредих...

Неочаквано Мариса се ядоса на леля си и макар да не го показва, отвърна троснато:

— Филип просто изпълнява дълга си. Какво ме засяга това?

Едме бе слисана, но се въздържа от по-нататъшни забележки, тъй като улови един недоволен поглед на Бонапарт. Освен това имаше достатъчно друга грижи. Отдавна някой мъж не я бе запленивал така. Невинната игра, в която се бе впуснала, за да избяга от скуката, се бе превърнала в нещо съвсем различно. Отначало ѝ доставяше удоволствие да предизвиква американеца, но той бе обърнал срещу нея собственото ѝ оръжие, като бе помолил за среща. Какво я бе накарало да приеме без нито секунда колебание и кокетничене? Страните ѝ пламтяха и тя усилено си вееше с ветрилото. Той излъчваше някаква примитивна мъжественост, която я караше да изтръпва при мисълта за една интимна среща. Студените сребристосиви очи сякаш бяха прозрели готовността ѝ, преди още самата тя да си бе дала сметка за нея. Почти се боеше от него, макар по един странно сладък начин. Реши да поразпита Талейран, който се беше представил за негов приятел.

Мариса, която дори не подозираше за мислите на леля си, бе заета със своите душевни терзания. Не искаше да си спомня... нищо! Всички онези ужасни преживявания се бяха случили с някой друг, не с нея. Без да съзнава, бе спряла поглед върху Филип. Наистина ли не я бе забелязал? Изглеждаше така, сякаш се чувстваше неловко, а на лицето му бе изписано необичайно сурово изражение, което досега не бе забелязала.

Скучната млада жена до него смутено мачкаше ветрилото си и от време на време отправяше по някой плах въпросителен поглед към Филип. Когато строгата на вид матрона му говореше нещо, той изглежда я слушаше много внимателно.

Едва сега Мариса забеляза, как през цялото време бе хапала долната си устна. Ех, ако можеше Филип да седне до нея! Искаше ѝ се Доминик да я види с подobaващ кавалер. Поне бе сигурна, че сега, когато му бе дала да разбере, че може да разчита на закрилата на първия консул, той едва ли щеше да посмее да припари. *Знае колко мога да му навредя — мислеше си тя. — Достатъчно е само да разкажа как се е отнесъл с мен и че е искал да ме продаде. О, с удоволствие бих видяла как ще си изпати!*

Докато си проправяше път към ложата на американския посланик, Доминик долови няколко забележки, които го накараха да стисне устни.

— Изглежда е последното увлечение на Бонапарт. Бедната Жозефин. Нищо чудно, че изглежда толкова нещастна. Казват, че я принуждавал да търпи любовниците му...

Каква метаморфоза бе настъпила с момичето! От крадлива циганка и измокрен до кости корабен юнга, за броени дни тя бе станала любовница на Бонапарт. Дали наистина бе племенница на очарователната Едме?

Робърт Ливингстън, американския посланик, хвърли въпросителен поглед към мрачното лице на своя сънародник, безмълвно заел място си. У него се усещаше нещо загадъчно и макар посланикът да имаше други грижи, не можа да не се запита, както вече много пъти бе правил, какво от историите, свързани с името на този човек бе истина. Преди по-малко от сто години той щеше да бъде дамгосан като пират и най-вероятно да свърши на въжето. Вместо това, сега безпрепятствено плякосваше кораби — най-вече, когато имаше нужда от пари. Ливингстън бе чувал историята, как капитан Чалънджър превзел един английски кораб в пристанището Чарлстън и издигнал американски флаг. На времето тази случка бе предизвикала доста скандали.

Разбира се, Чалънджър не бе истинското му име, такова име не съществуваше. Баща му бе англичанин, един истински тори, изгубил владенията си в Новия свят след откъсването на бившите колонии от короната. Но който и да бе капитан Чалънджър, той можеше да се похвали с доста влиятелни приятели.

Ливингстън въздъхна наум, когато мислите му се върнаха към деликатните преговори, които се водеха в момента и се въртяха главно около въпроса за възможността, Франция да откупи пристанището в Ню Орлиънс, след като Испания ѝ бе върнала целия щат Луизиана. В напрегнатите отношения между Франция и Съединените щати бе настъпило затопляне и Бонапарт изглеждаше склонен да преговаря. Слава Богу, както президентът лично го бе уведомил, скоро Ливингстън щеше да сподели отговорността с бившия посланик в

Париж, Джеймс Мънро, който пристигаше, за да финализира преговорите.

Доминик Чалънджър му бе донесъл тайни депеши от президента Джеферсън и от посланика на Съединените Щати в Испания, Пикни, което говореше за доверието на президента към него. Освен това, капитанът бе свързан както с Луизиана, така и с Нова Испания и можеше да се окаже полезен при преговорите. Тази бе причината Доминик Чалънджър все още да не напуска Франция.

Много от зрителите в залата почти не виждаха какво става на сцената.

Мариса не откъсваше поглед от Филип, сякаш се опитваше да го накара да я забележи. За разлика от леля си и кръстницата си, тя не забеляза, че Наполеон, който се бе върнал в ложата в много лошо настроение, често ѝ хвърляше изпитателни погледи.

Филип Синклер се пазеше да погледне. Той седеше скован и бледен и не можеше да повярва на очите си, макар стоически да се опитваше да скрие това. Никога не бе предполагал, че ще види отново този човек, когото бе смятал за мъртъв. Дали чичо му знаеше, че Доминик е жив и както по всичко личи, се радваше на благосклонността на американския посланик в Париж? Какво ли кроеше този път? И най-важното: бе ли го забелязал Доминик? Не биваше да позволи на страха да замъгли разсъдъка му. Трябваше да остане на мястото си и да дава вид, че всичко е наред, макар да съзнаваше, че всичките му планове за бъдещето заплашваха да рухнат. Ако законният наследник на чичо му не бе сред живите, най-късно след няколко години, Филип щеше да наследи всичко. Какво ли се бе объркало? Нима не бе платил достатъчно на проклетите испанци, за да оставят Доминик да издъхне под палещото карибско слънце?

Филип с нетърпение чакаше края на представлението. Трябваше да говори с Уидуърт, английския посланик, и да го помоли да изпрати съобщение на баща му. Истинско щастие, че Уидуърт бе стар приятел на семейството. Трябваше да говори и с Мариса. Защо ли не му бе споменала, че ще пристигне в Париж? Бе я видял едва в антракта, а след това с ужас бе забелязал Доминик да се появява в ложата на

Бонапарт в компанията на Талейран. *Мариса може да ми каже под какво име се подвизава този път* — трескаво разсъждаваше той.

Жозеф Фуше също не следеше пиесата, но по съвсем други причини. Работата му бе да наблюдава и да си вади заключения, подпомаган отчасти от агентите си. Днешната вечер се бе оказала изключително интересна. Той се подсмиваше лукаво, опитвайки се да сглоби отделните парченца на една цялостна картина. Хората му наблюдаваха всеки, който пристигаше във Франция в тези смутни времена, тъй като непрестанно се шушукаше за някакви роялистки заговори.

Предан единствено на първия консул, Фуше нямаше доверие на никой друг, включително на Жозефин и нейните приятели, особено някогашните. Сега погледът му не се откъсваше от младото момиче със златистата рокля. Забележително завръщане! Преди време майка ѝ бе екзекутирана като враг на Революцията, а момичето, тогава все още дете, бе избягало от Франция, за да изникне най-неочаквано по твърде тайнствен и неясен начин. Как бе дошла във Франция? С кого и защо? От самото начало бе възнамерявал да даде нареждания за известни разследвания, но тогава му бяха попречили. Сега обаче бе получил съгласието на Наполеон, който проявяваше интерес към младата дама и искаше да знае всичко за него, както за всяка своя метреса.

Тази задача доставяше удоволствие на Фуше. Наистина ли бе толкова невинна, колкото изглеждаше, или бе пешка в нечии планове? Възнамеряваше да разбере това.

Без да подозира за плетящите се около нея интриги, Мариса се опитваше да изглежда весела и безгрижна. Накрая най-сетне напуснаха театъра и се отправиха към резиденцията на руския посланик.

Жозефин бе притихнала. Тя страдаше от главоболие, което напоследък толкова дразнеше Наполеон, а Хортензия, както обикновено, бе вгълбена в себе си. Едме, напротив, бе в чудесно разположение на духа.

— Толкова си мълчалива, дете — почти с укор се обърна тя към племенницата си. — Надявам се, не си уморена. Вечерта едва сега започва. Чух, че руснаците били превъзходни домакини.

Еуфорията на Едме подразни Мариса. Дали леля ѝ не се надяваше отново да види новия си обожател? Невъзможно бе да я предупреди. Освен това не допускаше, че Доминик щеше да дръзне да стори нещо на една графиня и не намираше за необходимо да разказва всичко на леля си. Цялото ѝ същество бе обсебено от копнежа да забрави. Бе решена да се държи така, сякаш нищо не се е случило.

Погълната от грижите си, тя и не подозираше, че Наполеон, който по време на първия антракт се бе скарал зад сцената с една от метресите си, бе решил да потърси утеха при нея.

Люсиен Бонапарт, омразният девер на Жозефин, бе този, който отвори очите на Мариса. Той я покани на танц, прекъсвайки разговора ѝ с руснака, ухаждал я в Малмезон.

— В момента руснаците са наши съюзници, но не виждам причина за прекалено интимничене — рече той. — Да не би да съжалявате, че изгубихте един толкова пламенен обожател?

Обзета от смесени чувства на облекчение и объркване, тя поклати глава.

— Не. Честно казано, не го харесвам. Прекалено е настойчив за моя вкус.

— А вие не цените настойчивостта у мъжете, така ли да разбирам?

Мариса бе изненадана от насоката, която бе поел разговорът.

— Не ми допада, когато мъжете си въобразяват, че всичко им е позволено, дори и при най-беглото познанство. Навярно ме смятате за прекалено недостъпна.

— О, аз съм достатъчно толерантен, за да приема всичко. Но брат ми е доста конвенционален, що се отнася до жените. Искам да кажа, напоследък.

Смущението ѝ растеше. Какво означаваше това? Знаеше, че Жозефин не можеше да понася девера си и бе склонна да я разбере. Още по-смутена обаче бе, когато не след дълго се оказаха пред самия Наполеон, който в момента разговаряше с цар Александър.

Мариса се овладя достатъчно бързо, за да направи реверанс и би предпочела да остане в тази поза, но Наполеон ѝ протегна ръка и ѝ помогна да се изправи.

— Това е моята чаровна гостенка, госпожица Де Кастелянос, кръщелницата на моята съпруга. Както ваше величество сам може да се убеди, тя е толкова млада, че все още се изчервява.

Тя порумения още повече, срещайки благосклонния взор на царя, който ѝ се усмихваше. Чувстваше, че всички погледи наоколо са обърнати към нея. Какво означаваше всичко това? Защо Люсиен Бонапарт толкова неочаквано я бе поканил на танц и я бе довел тук?

Наполеон я поглъщаше с поглед.

— Госпожице, тази вечер изглеждате особено красива.

В своята униформа и с множеството ордени той изглеждаше доста внушително и Мариса почти не можеше да повярва, че това е същият човек, който в Малмезон понякога бе вземал участие в игрите на младежите и се бе отнасял с нея като мил, но разсеян чичо. Защо я гледаше толкова странно?

— Ти, невинно агънце! — смъмри я Едме двадесетина минути по-късно, след като се бяха оттеглили в един малък салон. — Не разбираш ли, че той е заплепен от теб? Скъпа, пожъна грандиозен успех! Много по-голям, отколкото бях очаквала. Сега трябва да бъдеш много предпазлива. Най-много два танца с един и същ кавалер, разбрахме ли се. И не флиртувай прекалено очебийно, той може да бъде много ревнив, когато хареса някоя жена. Трябва да...

— Замълчи, моля те! — Мариса неволно бе поставила длани на ушите си и гледаше леля си така, сякаш я смяташе за умопобъркана. —

Да не би това да означава, че генерал Бонапарт... че той... не, навярно грешиш. Знаеш, че винаги е бил много мил с мен, също като кръстницата ми.

Едме въздъхна и нетърпеливо тропна с крак. Дали племенницата ѝ умишлено не се преструваше на по-ограничена, отколкото бе? При цялата си трогателна наивност и въпреки младостта си, тя бе натрупала известен опит, превърнал я в истинска жена. Как можеше човек да я вразуми и да я накара да мисли практично?

— Не си ли забелязала, че Жозефин е свикнала със забежките му? Тя го разбира, а освен това от време на време се намира кой да я утеши. Неотдавна едва не избухна нечуван скандал заради младия лейтенант Дени. Тя няма да ти се сърди, можеш да ми вярваш. Стига да бъдеш дискретна... Разбира се, не бива да се предаваш прекалено скоро. Просто се изчервявай, както само ти умееш и дръж невинните си очи широко отворени, сякаш не разбираш нищо...

Тя продължаваше да говори припряно и развълнувано, без да даде възможност на племенницата си да възрази. Намираще, че е крайно време момичето да опознае действителния живот. А в случая... о, говореше се, че Наполеон Бонапарт възнамерявал да се провъзгласи за император! Освен това бе всеизвестно, че спрямо метресите си той проявяваше необичайна щедрост, а когато им се наситеше, ги омъжваше за някой генерал или новоизпечен благородник. Мариса трябваше да разбере колко глупаво се държи и какви възможности ѝ се предлагаха.

— Или искаш да бъдеш изпратена при диваците в Нова Испания, при баща ти, а той навярно ти е много сърдит? А що се отнася до този Педро Артеага, от който си избягала, сега той едва ли би те взел за жена, добре го знаеш. Никой испанец не би те взел за жена — прекалено са праволинейни. Казвам ти всичко това за твое добро, разбираш ли, малка моя? Искам за теб само онова, което би искала и майка ти, ако бе жива — да си щастлива. Не прави такава физиономия, дете! Сега си жена, а не някое глупаче, което мисли само как да избяга и да се скрие. Хайде, трябва да се връщаме в балната зала, преди той да започне да се чуди къде си.

Мариса се чувстваше като в капан. Може да ѝ липсваше житейски опит, но не бе глупава, а и отдавна бе изгубила невинността

си. Неочаквано си спомни за Филип. Ах, да можеше отново да я спаси! Трябваше да намери начин да поговори с него.

Останалата част от вечерта премина, без да се случи нищо особено. Мариса танцуваше, смееше се и бърбеше, но духът ѝ бе другаде. Сега разбираше защо всички се тълпяха около нея, а и не ѝ убегна, че Наполеон често я следеше с поглед. Но откакто знаеше причината за това, не се безпокоеше толкова, тъй като бе убедена, че може да му се противопостави. Намираше за безсмислено да си блъска главата над мъчителни въпроси, каквито не липсваха.

На другия ден имаше уговорена проба при шивач. За нейна радост получи цветя от Филип, който ѝ пишеше, че се надявал скоро да я види. Малко по-късно дойде и пакет, съдържащ прекрасна стола, съпроводена с визитна картичка, на която с разлят почерк бе изписана една — единствена дума: „Наполеон“.

— Виждаш ли? — ликуващо рече Едме. — Не е било сън, малка Пепеляшке.

Вечерта бяха канени на прием в двореца на Талейран и тя пришпорваше бедния Лароа да завърши нова вечерна рокля за Мариса. При други обстоятелства Мариса би се зарадвала на празненството, което ги очакваше, но сега го очакваше със страх и безучастно се остави да ѝ премерят почти готовата дреха. Лароа вече бе чул последните слухове и се учудваше какво намира Бонапарт в това мълчаливо момиче, което наистина имаше прекрасни очи и коса, но както по всичко личеше — нито искрица дух. Той ѝ уши бяла рокля с много рюшове и плисета, за да я направи да изглежда по-зряла и да ѝ придаде някаква гръцка женственост.

— Ще нарека това свое творение „Андромеда“ — рече гордо, докато я въртеше насам-натам като някоя кукла.

Мариса намираше името твърде подходящо, защото се чувстваше като гръцка девица, която щеше да бъде принесена в жертва на някое чудовище.

Жозефин я гледаше тъжно, но както обикновено, бе мила с нея. Възможно ли бе наистина да не ѝ се сърди? За да направи подаръка за Мариса по-малко скандален, Наполеон бе предвидил подаръци и на съпругата и доведената си дъщеря — за Жозефин рубинена огърлица, а за Хортензия красиво ветрило от слонова кост. В момента той бе зает с

неотложни държавни дела, така че щеше да се появи на приема с известно закъснение.

Ръцете на Мариса бяха ледени, макар да носеше копринени ръкавици. Тя се боеше да се появи в обществото, тъй като знаеше, че вече шушукат по неин адрес. Сега неволно изправи гръб, сякаш за да се подготви за неизбежното. Трябваше да има някакъв изход от нейната дилема. Филип щеше да ѝ помогне, убедена бе в това. За пред леля си обаче предпочиташе да дава вид, че се е примирила със съдбата си.

Не можеше да знае, че мислите на Едме са другаде. В мрака на каретата тя се чувстваше като обзета от пламъци. Днес след приема... но как щеше да стане? Доминик бе казал, че може да постигне всичко, което пожелае... Колко самовлюбен и самоуверен бе! Трябваше да му откаже, но в него имаше нещо... дори от най-беглото докосване на пръстите му ѝ прималяваше. Той бе американски дивак, който не си губеше времето с ласкателства и вежливости, а, изглежда, бе свикнал просто да взема каквото иска. Отдавна не се бе случвало някой мъж да я заплени дотолкова и тя се чувстваше като нощна пеперуда, привлечена от пламъка на свещта, в който щеше да намери смъртта си. Знаеше, че не би могла да му устои, ако той намереше удобен случай да я завладее.

Едме потръпна и облиза устни. Желаете ли изобщо да му се противопостави? Той бе горско животно сред цивилизовани хора, с които бе свикнала, и подобно на много други жени, тя се питаше дали наистина ще успее да го обуздае. Сърцето ѝ направо щеше да се пръсне, когато каретата спря пред мраморното стълбище към двореца на Талейран.

Кристал, злато и сребро, както и бижутата на дамите и ордени на господата, блестяха на светлината на хилядите свещи. Мариса бе заслепена от цялото това великолепие. Тази вечер в двореца се бяха събрали владетели, дипломати и благородници от целия свят. Никога не бе чувала на едно място да се говорят толкова много езици и неволно си спомни историята за Вавилонската кула. Стените бяха покрити с коприни в цветовете на Републиката, а между тях висяха гирлянди цветя, чието ухание се смесваше с това на ястията и на парфюмите на дамите. Вечерта бе топла и в градината бе издигнат павилион за танци.

Музикантите вече свиреха. Наоколо бе такава навалица, че Мариса не очакваше да открие Филип. Едме, която не се откъсваше от нея, също се оглеждаше наоколо, сякаш търсеше някого.

Най-сетне оставиха зад себе си дългата редица от гости, чакащи да поднесат почитанията си на домакина. Талейран ги отведе до предназначенията за почетните гости позлатени столове, подредени малко встрани от останалите.

Жозефин и Едме веднага бяха наобиколени от приятели и обожатели, така че на Мариса ѝ се удаде възможност да се поогледа. Беше погълната от това занимание и трепна, когато чу един мек глас да я заговаря:

— Радвам се да ви видя, госпожице. Изглеждате възхитително. Ваш слуга — Жозеф Фуше, маркиз Отранто целуна ръката, която тя с неохота му бе протегнала.

Мариса не харесваше Фуше. Приличаше ѝ на отвратителна граблива птица, обикаляща жертвата си, преди да я връхлети — винаги наблизко, вперил проникателните си студени очи. Не можеше да се отърси и от мисълта, че той бе сред хората, подпалили пожара на революцията. Приятел на Робеспьер, той бе един от онези, които бяха дали съгласието си за екзекуциите на аристократи. Защо вечно я следеше? Дори когато ѝ правеше изтъркани комплименти, дребните му очички не преставаха да я оглеждат изпитателно. *Терорът е минало и няма причина да се боя от него* — мислеше си тя.

Молеше се да я остави на мира, но той продължаваше да ѝ досажда с комплиментите си. Тя се опитваше да си внуши, че маркиз Отранто е на приема като гост, а не в качеството си на министър на полицията. Глупаво бе да се чувства застрашена. Улови се дори, че ѝ се искаше Наполеон да е наблизко, за да я закриля.

— Ще позволите ли да ви отведа до масата, госпожице? Разбира се, само ако нямате нещо друго предвид.

Не ѝ хрумна никакво правдоподобно извинение. Леля ѝ бе погълната от оживен разговор, от нея не можеше да очаква помощ. В крайна сметка Фуше се настани до нея с доволна усмивка.

— Поласкан съм от факта, че се съгласихте да ми отделите от времето си. Знаете ли, госпожице, за мен вие сте една очарователна загадка? Навярно не съм единственият ви обожател, любопитен да

научи нещо повече за вас. Да, трябва да призная, че съм запленил от вас.

Докато слушаше мекия му глас, а дребните студени очички я пронизваха като безпомощна, прободена с карфица, пеперуда, Мариса усещаше една след друга да я заливат ту студени, ту горещи вълни.

Сама не знаеше как бе издържала поднесената скоро след това вечеря. Фуше не преставаше да я затрупва с въпроси, сякаш искаше да свали булото, в което бе обгърнала миналото си. Държеше се с нея така, като че ли е някоя престъпница и крие нещо.

— О, разбирам, че навярно е болезнено отново да извиквате в паметта си неприятни спомени, но ви гарантирам абсолютна дискретност. Навярно съзнавате, в тази обстановка за вас би било по-лесно... Моля, усмихвайте се. Просто изпълнявам дълга си и бих искал да ви спестя един официален разпит в моята канцелария. Моля, доверете ми се. Като баща мога да разбера задръжките ви.

Искаше да знае как бе пристигнала във Франция. Също и за Филип — как се бе запознала с него и какви бяха отношенията им. Тя направи опит да извърта, но той само се усмихна.

— Ако сте разумна, госпожице, ще ми кажете всичко. Можете да бъдете сигурна, че ще си остане между нас.

Думите му звучаха като заплаха. Преструваше се на бащински благоразположен и същевременно й даваше да усети властта му. След това обаче, подобно на рибар, доволен от гърченето на жертвата на въдицата му, престана да настоява и каза, че възнамерявал да й даде време за размисъл. Щели да поговорят друг път. Мариса си отдъхна, макар добре да знаеше колко е хитър този човек. Не след дълго видя Филип да си проправя път към нея. Челото му бе набраздено от бръчки. Неочаквано се сети, че той бе англичанин. *Боже мой, дали Фуше не ме мисли за английска шпионка, замесен в роялистки заговор?*

Тази вечер Филип бе неузнаваем — лаконичен, почти груб.

— Мариса, трябва да говоря с вас! Възможно ли е да останем насаме?

— Може би по-късно, когато започне балът — със свито сърце отвърна тя. — Сега би било... — замълча, защото Едме приближаваше към тях, вежливо усмихната.

— Господин Синклер! Радвам се да ви видя. Сам ли сте? Надявах се да ми се удаде възможност да поздравя лейди Марлоу, с която ви

видях в театъра. Мариса, трябва да се запознаеш с Арабела, дъщерята на лейди Марлоу, тя е очарователна и е почти твоя връстница. Непременно бих искала да те представя на лейди Марлоу. Все пак, може да решиш да дойдеш с мен в Англия. Тя има много позната в лондонското общество, права ли съм, господин Синклер?

— Лейди Марлоу познава всички — отвърна Филип и ѝ целуна ръка. — Ще ѝ предам, че сте питала за нея.

— Много ви благодаря — Едме седна на празния стол до Мариса и Филип се видя принуден да се оттегли.

— Как можа! — процеди през зъби Мариса, щом той се отдалечи.

Едме повдигна вежди.

— Как можах какво? Скъпа, трябва да си ми благодарна, предпазих те от една грешка. Публична тайна е, че годежът му с Арабела Марлоу ще бъде обявен веднага след завръщането му в Лондон. Как само го гледаше! Крайно време е да се научиш да криеш чувствата си, дете. За твое добро е.

Мариса не се сдържа:

— А за чие добро омразният маркиз Отранто ме измъчва с въпросите си? Докато те нямаше, не се отдели от мен. Искаше да знае всичко за миналото ми, всяка подробност. Какво трябваше да му кажа?

— О, Фуше си е такъв — сви рамене Едме, но отвърна поглед. — Това му е работата — да знае всичко за всички. Поне умее да пази тайна. По-добре да ти е приятел, отколкото враг, повярвай ми. Защо не му кажеш онова, което би искал да знае? Тогава ще те остави на мира. Наистина, скъпа моя, безсмислено е да се правиш на тайнствена, макар напълно да те разбирам. Кажи ми истината, а след това забрави всичко. Той не може да ти стори нищо, не и сега.

В този момент в залата настъпи внезапно мълчание. На устата на всички застина едно неизречено име — Наполеон. Господата се покланяха, а дамите правеха дълбоки реверанси. Двамата с Талейран прекосиха залата. Бледото лице на първия консул бе сериозно и само когато забележеше някой познат, той се усмихваше, спираше и разменяше с него някоя дума.

Както обикновено, бе с генералска униформа и въпреки ниския си ръст излъчваше необичайна енергия. Мариса също забеляза това, когато плахо вдигна поглед. Наполеон се приближаваше към нея. За

нещастие точно в този момент Жозефин танцуваше в павилиона с някакъв полски офицер.

— Елате да танцуваме, госпожице. Отдавна не съм го правил.

Това бе заповед, която тя не можеше да не изпълни, макар да бе наясно с причината за тази неочаквана чест. Като добър генерал, Наполеон не си губеше времето, а се устремяваше право към целта.

Беше и добър танцьор и за щастие не държеше да разговарят, докато танцуваха. Мариса искаше да се отдаде на музиката, но не можеше да престане да мисли. *Просто е любезен, нищо повече. Не може да ме принуди да стана негова метреса. Всички жени в Париж, не, в цяла Франция, са в краката му. Защо ще избере точно мен? Всичко е само игра, за да накара Жозефин да ревнува.*

Когато валсът свърши, той я отведе до позлатените столове. Погледът му бе странно изпитателен.

— Танцувате много добре, Мариса. Радвам се, че не говорите, докато танцувате.

Той се поклони едва-едва и се отдалечи към жена си, която междувременно се бе появила в залата. Случката не бе останала незабелязана, така че намеците на всички, присъствали предишната вечер на приема у руския посланик, сега се превърнаха в истинска буря от клюки и сплетни.

— Живеели под един покрив, можете ли да си представите? А той я представя за кръщелница на жена си.

— Коя е тя всъщност? Името ѝ било испанско. Вярно ли е, че майка ѝ била францужойка? Откъде се появи?

— Не помня графиня Ландри да е споменавала за някаква племенница — язвително подхвърли лейди Марлоу. — Не мога да кажа и че е много изискано. Видях я вчера в театъра — каква рокля само бе облякла! Прекалено екстравагантна за толкова младо момиче — тя сниши глас, за да не я чуе дъщеря ѝ, и потупа с ветрилото си английския посланик по ръката. — Разпусната личност, ако питате мен.

Уидуърт, който бе видял Филип Синклер да разговаря с Мариса, само смръщи чело и се въздържа от отговор. Докато даваше вид, че слуша лейди Марлоу, той търсеше с поглед американския си колега. Навярно с малко повече такт, щеше да узнае нещо от Ливингстън за тайнствения непознат, който толкова безпокоеше Синклер. Щеше да е

много неприятно, ако този американски пират с невъзможно име, наистина се окажеше един считан за мъртъв английски граф. Наследникът на маркиз Ройс? Невъзможно! Бе обещал да поговори за това с Талейран, но не смяташе за необходимо да разкрива пред потайния министър на Наполеон, причините за неочаквания си интерес към американски капитан със съмнителна слава. Никак не бе лесно човек да е дипломатичен, когато имаше работа с толкова заплетена интрига. Къде, по дяволите, се губеше Синклер? Беше крайно време да покани Арабела Марлоу на танц.

В този момент, леко замаян от изпитото вино, Филип Синклер канеше Мариса на танц, без да се тревожи, че може да е наблюдаван от Арабела, от властната ѝ майка и дори от самия Наполеон. Мястото на Мариса не бе тук! Тя бе толкова невинна, че навярно изобщо не подозираше какво става наоколо и за всички клюки по неин адрес. Виновна за всичко бе леля ѝ... В гнева си Филип почти бе забравил причината, поради която бе поканил Мариса на танц.

Миг преди това тя седеше като на тръни, защото с крайчеца на окото си забеляза запътилия се към нея Фуше, така че едва не извика от радост, когато Филип изникна пред нея и я покани на танц. Тя скочи импулсивно. Той идваше да я спаси! Най-сетне някой, на когото можеше да се довери.

За нещастие музикантите засвириха кадрил, така че двамата нямаха възможност да приказват.

— Трябва да говоря с вас — настойчиво прошепна Филип след една размяна на партньорите.

Мариса имаше време само да кимне. При следващата промълви припряно:

— По-късно... на терасата.

Когато след малко отново се озоваха един до друг, той прошепна:

— Ще бъда там, дори ако трябва да ви чакам вечно.

Настойчивият му тон и умоляващ поглед разтупкаха сърцето ѝ.

Филип бе влюбен в нея! Навярно ревнуваше и искаше да ѝ предложи да избягат заедно, а тя бе решена да се съгласи. О, да, щеше да тръгне! Унесена в мечти, механично изпълняваше стъпките на кадрила, в очакване най-сетне отново да се озове до него.

В това време не един и два погледа бяха вперени в нея. Жозеф Фуше угрижено стисна устни. Наполеон бе придобил замислено

изражение, а идващата от градината Едме възкликна ужасено:

— О, не, как е могла! Какви ги е намислила? Оставиш я за миг, и...

Бе говорила на себе си, но високият мъж до нея се хвана за думите ѝ.

— Скъпа приятелко, изглежда, вашата така наречена малка племенница има повече от един обожател.

— Не говорете така! — разстроено отвърна Едме. — Англичанинът не е нищо повече от добър познат, но тя не биваше да проявява такава липса на такт и да танцува с него.

— Трябвало е да я научите да крие чувствата си — в гласа на Доминик имаше саркастична нотка.

Едме му хвърли изпълнен с укор поглед.

— Вие не разбирате...

— Необходимо ли е да разбирам?

Едме се опитваше да скрие колко развълнувана бе. Устните ѝ още горяха от целувките му. Ако една двойка не им бе попречила, той навярно щеше да я вземе още там, в градината. Най-много я ужасяваше мисълта, че се бе показала прекалено отзивчива. Тя обичаше да си играе с любовта и умееше да се възползва от властта си над мъжете, но не искаше да признае, че понякога ѝ се случваше да си изгуби ума. Вече не разбираше сама себе си. Инстинктът ѝ подсказваше, че не означава нищо за този мъж и въпреки това се чувстваше странно привлечена от него.

Когато кадрилът завърши, Едме рече с въздишка:

— Трябва да вървя.

— За да натриете носа на племенницата си? — саркастично подхвърли той. — Не мога да си ви представя в тази роля. Ще позволите ли да дойда с вас? — предложи ѝ ръката си.

Неочакваната му любезност я изненада толкова много, че тя механично го улови под ръка. Двамата с мъка си проправяха път сред навалищата и на Едме не ѝ убягна, че много от дамите любопитно наблюдаваха кавалера ѝ, а някои от тях дори с неприкрита завист. През тялото ѝ отново премина сладострастната тръпка, която извикваше у нея близостта му.

Най-сетне се озоваха пред Филип Синклер, който току-що бе отвел Мариса до мястото ѝ. Когато ги видя, той замръзна на място и

пребледня. Преди Едме да успее да каже нещо, се обърна и се отдалечи като някой лунатик.

— Какво му стана? — с раздразнение рече тя. — Обикновено е толкова вежлив...

— Навярно го мъчи съвестта — отвърна Доминик.

Едме бе усетила напрежението в ръката му, но гласът му бе безизразен. Тя поклати глава и го поведе към Мариса.

Мариса се чувстваше унижена. Бе обещала на Филип да се срещнат на терасата, а вместо това трябваше да изтърпи лекцията на леля си, при това в присъствието на капитан Чалънджър. Тя хапеше устни почти до кръв, за да не изкрещи в лицето ѝ истината за нейния кавалер.

Той бе виновникът за всичко, което я бе сполетяло. Мариса трескаво обмисляше как точно би се изразила и си представяше реакцията. Думите на Едме минаваха край ушите ѝ.

— Скъпа графиньо, означава ли гневът ви, че не харесвате празненството ми?

Никой от тях не бе забелязал приближаването на маркиз Беневен. Едме се овладя на мига и му се усмихна. Талейран бе един от бившите ѝ любовници и тя винаги чудесно се бе разбирала с него. Беше убедена, че той ще ѝ помогне да омаловажи и извини постъпката на племенницата си. Защо веднага не се бе сетила да го помоли за помощ?

— Празненството на ваша милост, както винаги, е ненадминато и аз се забавлявам превъзходно, кълна ви се!

Мариса безучастно слушаше размяната на невинни реплики, докато не чу Талейран да казва с коприненомек глас, че приятелят му не бивало да обсебва най-красивата дама на вечерта. Той отдавна чакал да му се удаде възможност да си поговори с нея.

— Междувременно капитан Чалънджър навярно ще бъде така мил да разкаже на госпожицата за Нова Испания и за Луизиана. Баща ви има имения там, ако не греша, госпожице?

Мариса бе онемяла.

— Да, наистина, Доминик — намеси се Едме. — Вече познавате племенницата ми, нали?

Думите ѝ прозвучаха малко изкуствено — по всичко личеше, че с неохота се разделяше с него. Тя улови Талейран под ръка и двамата се отдалечиха.

Мариса понечи да скочи от мястото си, но Доминик спокойно я задържа. След това ѝ помогна да се изправи, така че сега тя стоеше

лице в лице с него.

— Пуснете ме! — полузаповеднически — полуумоляващо рече.

— О, не — провлечено отвърна той. — Не чухте ли какво ме помоли леля ви? Трябва да ви забавлявам и да ви предпазя от нови глупости. Обичате да танцувате, не съм ли прав? Досега не съм ви канил на танц, възнамерявам да наваксам.

Сълзите всеки миг щяха да рукнат от очите ѝ. Искаше ѝ се да извика за помощ, но не желаше да прави сцена пред толкова много хора, така че мълчаливо се остави да бъде отведена към дансинга.

— Трябва да призная, че сте стигнала доста далеч, откакто си тръгнахте така набързо. Но не бива да се оглеждате за други кавалери, откакто сте под покровителството на Наполеон. Още по-малко за Филип Синклер — тонът му стана остър и високомерен. — Много бих искал да зная защо не ми казахте коя сте. Оставихте ме да си мисля, че си имам работа с някаква крадлива малка циганка. Можехте да си спестите много неприятности, ако ми бяхте казала истината. Или може би не сте искала? Да не би да сте жадувала за авантюри?

Тя изгуби такта и щеше да се спъне и падне, ако той не я бе задържал.

Гордостта не ѝ позволяваше да отговори на последния му въпрос.

— Бях в ръцете ви и се срамувах, но вие не бихте разбрал. Не исках някой да знае коя съм. Искях само да бягам.

— И затова дойдохте на моя кораб. Трябваше да си измислите по-правдоподобно извинение.

— Не ви дължа обяснение. Предупреждавам ви, че ако разкажа как постъпихте с мен и че искахте да ме продадете като някоя... някоя...

— Да ви продам? Какво искате да кажете? Скъпа моя, ако възнамерявате да ме изнудвате, ще се наложи да ви разочаровам — никога не съм се интересувал какво мислят за мен хората. Но вие... Ако истината излезе наяве, животът ви далеч няма да е толкова приятен, колкото сега. Не мислите ли, че тогава Наполеон ще погледне на вас другояче?

Мариса пребледня, а в очите ѝ проблеснаха сълзи. Някаква трогателна безпомощност във вида ѝ накара Доминик да съжали за грубостта си. Та тя бе още почти дете, макар да бе нагиздена като

светска дама. Без съмнение той бе първият мъж в живота ѝ... Но защо по дяволите не бе казала нищо? Изглеждаше като че всеки момент ще падне в несвяст, а това щеше да даде храна за клюки...

Той я отведе от дансинга.

— Имате нужда от почивка.

Мариса едва разпозна гласа му. Звучеше така, сякаш се безпокоеше за нея. Радваше се, че ръката му вече не лежи на кръста ѝ. Тя отпи с благодарност от чашата с шампанско, която той бе взел от подноса на един минаващ наблизо лакей. Гърлото ѝ бе пресъхнало.

Това произшествие между американеца и красивата госпожица Де Кастелянос, която само за една вечер се бе оказала в устата на всички, не остана незабелязано. Филип Синклер, танцуващ по задължение с Арабела Марлоу, скърцаше със зъби. За какво си говореха двамата? Защо Мариса бе бяла като платно? Не се съмняваше, че Доминик го бе познал и трескаво обмисляше какво да прави.

За разлика от него, маркиз Отранто запазваше пълно спокойствие. По една случайност бе узнал интересни подробности и сега бе зает с това, да свързва отделните елементи в цялостна картина. Американецът бе пристигнал неотдавна от Испания и корабът му бе на котва в Нант. Там според агентите на Фуше капитан Чалънджър веднага се бе появил във висшите кръгове. Госпожицата също наскоро бе пристигнала от Испания. Двамата се бяха появили в Париж приблизително по едно и също време. Случайност?

Фуше не вярваше в толкова много случайности. Ако се съди по начина, по който разговаряха, двамата трябва да се познаваха. Да, изглежда, спореха, а това навеждаше на мисълта, че се познават отдавна.

Фуше мислеше за донесението на един от агентите му, който работеше в английското посолство. Според него, този господин Филип Синклер имал всички основания да не харесва и да се бои от мъжа, който наричаше себе си капитан Чалънджър. Филип Синклер, който очевидно бе запленил от госпожица Де Кастелянос, минавал за неин „спасител“. Всичко това бе твърде интересно и Фуше се подсмиваше доволно, защото обичаше интригите. Вечерта тепърва започваше и пратеникът му имаше достатъчно време да изпълни задачата си и да се върне.

Запален любител на театъра, министърът си мислеше, че дори великият Молиер не би могъл да сплете нишките на този сюжет така изкусно — всичко се развиваше сякаш от само себе си. Неговата роля бе единствено да внимава и да наблюдава човешките слабости, Фуше се радваше, че е министър на полицията и може да даде воля на вроденото си лукавство и любовта си към интригите.

Без да забелязва нещо друго, освен собствената си слабост и омразата си към мъжа, който седеше до нея, Мариса копнееше вечерта да свърши час по-скоро. Той се държеше така, сякаш бе неин тъмничар. Защо, след като ѝ бе изяснил гледната си точка и я бе заплашил, не я оставеше на мира?

— По-добре ли се чувствате?

Тя се отказа от гневния отговор, който бе на езика ѝ и само кимна.

— Добре — самодоволно рече той. — Надявам се, че се споразумяхме. Вие вървите по пътя си, аз по своя. Може би ще бъдете щастлива да чуете, че не мисля да се задържам в Париж.

— О, отдавна не бях чувала нещо толкова радващо — изплъзна се от устните ѝ. — Още по-добре щеше да е, ако можех да бъда сигурна, че никога повече няма да ви видя!

Той протегна дългите си крака и отвърна небрежно:

— Чувствата ни са взаимни, котенце. Сега обаче трябва да се усмихвате — гласът му придоби метална нотка, когато добави: — Ако позволите да ви дам един съвет, стойте настрана от Синклер. Той не може да ви предложи нищо друго, освен ранно овдовяване, в случай че се омъжите за него.

Мариса нямаше време да отвърне, защото в този момент леля ѝ се върна в компанията на Люсиен Бонапарт.

— Колко мило, от ваша страна, капитан Чалънджър, че правихте компания на племенницата ми. Скъпа, Люсиен би искал да те покани на танц. Трябва да отидете в павилиона, там е по-хладно. Изглеждаш малко изтощена, дете мое. Ах, тази горещина, а и навалицата...

Мариса не се поколеба да приеме поканата на Люсиен. Всичко бе за предпочитане пред присъствието на Доминик.

— Изглежда не харесвате американския приятел на леля си — прошепна ѝ Люсиен, докато я отвеждаше. — Недодялан народ, не съм ли прав?

Докато танцуваха, той рече неочаквано:

— Трябва да избягвате и компанията на англичанина, *ma petite*. Публична тайна е, че мирът с Англия няма да трае дълго.

— Ако имате предвид Филип Синклер — хладно отвърна Мариса, — сигурно знаете, че той е просто приятел, който ми помогна, когато имах нужда и му бе позволено да ме поухажва. Да не би да искате да кажете, че трябва да го отрежа... просто така?

Люсиен се подсмихна.

— Вече се чудех дали можете да показвате ноктите си. Брат ми предпочита жените с характер, поне от време на време.

Дързостта му накара дъха ѝ да секне.

— Брат ви ли, монсеньор? Доколкото зная, всичките ви братя са женени. Дали имам характер, или не, би трябвало да е без значение за тях.

Той направи отегчена гримаса.

— Скъпа моя, досега бяхте неповторима. Не разваляйте всичко с досадни игрички. Брат ми, добре знаете това, в последно време проявява... известна слабост към вас. Аз съм само негов пратеник. Да го кажем направо, той ви желае. Навярно го привлича детинската ви невинност. Та той ми поръча да уредя нещо. Разбирате, трябва да бъде дискретен. Между другото, вие също. Навярно за вас би било най-добре да си намерите някой съпруг, който да е наясно с положението, или някой да се представя за ваш любовник. Трябва да сте поласкана, госпожице. Не се случва често брат ми дотолкова да се забрави, че да покаже чувствата си на публично място...

Мариса слушаше с растящ ужас, неспособна да отвърне каквото и да било. Да ѝ каже съвсем открито, че трябва да стане метреса на първия консул... допускайки, че тя е съгласна и дори поласкана... Доминик Чалънджър се бе отнесъл с нея като с пристанищна проститутка, но трябваше да признае, че той не бе наясно с истинската ѝ самоличност.

Това тук, беше нещо съвсем друго! Хладнокръвно, неморално предложение, за което леля ѝ бе дала съгласието си, без да се интересува от чувствата ѝ.

Слава Богу, Люсиен не очакваше незабавен отговор. Изглежда и през ум не му минаваше, че тя може да откаже, и смяташе, че е прекалено развълнувана, за да намери думи.

Сега той отново се усмихна.

— Вярвам, разбирате какво щастие е това за вас? Да влезем вътре, тук е доста хладно.

— Но аз...

Той започваше да става нетърпелив.

— Не знаете какво да кажете? Леля ви ще ви помогне. Всичко останало ще стане от само себе си.

Люсиен я отведе обратно до позлатените столове. Там завариха Хортензия мълчаливо да си вее с ветрилото. Жозефин се преструваше на силна, но изглеждаше така, сякаш отново бе измъчвана от главоболие. Графиня Ландри не се виждаше никъде, а точно с нея спешно трябваше да говори Мариса.

Не можеше да стори това, което искаха от нея. Всичко друго би било за предпочитане, дори да се върне в манастира. Не може да нямаше никакъв изход... Неочаквано си спомни за Филип, че му бе обещала да се срещне с него. Тази мисъл я окрили. Ако му разкажеше всичко, той със сигурност веднага щеше да ѝ предложи да се ожени за нея и да я отведе в Англия.

По челото на Мариса бяха избили ситни капчици пот — не толкова от горещината в осветената от стотици свещи зала, колкото от вътрешно напрежение. Отново, и отново бе канена на танц и вече започваше да се пита дали и това не бе дирижирано, за да се види няма ли да направи още някоя погрешна стъпка. Бе обсипвана с комплименти, но никой от офицерите на Наполеон не дръзваше да флиртува с нея. Дали вече знаеха, че той я смята за своя собственост?

Скрита зад изкуствената си усмивка, тя стоически понасяше всичко, окриляна единствено от желанието да поговори с Филип. Но къде бе той? Дали не му бяха намекнали да стои настрана от нея? За Доминик Чалънджър предпочиташе да не мисли. Той бе последният, от когото можеше да очаква помощ. Какво означаваше намекът му, че ако се омъжела за Филип, скоро щяла да остане вдовица?

В това време Филип седеше с английския посланик Уидуърт в един малък салон, предоставен на господата за частни разговори. Уидуърт бе объркан и това го караше да говори малко по-грубо от обикновено.

— За Бога, Синклер, не мога да сторя нищо, ръцете ми са вързани. Намираме се във Франция, а освен това сме в мир с Америка. Изглежда се познава с американския посланик, също толкова добре, колкото и с Талейран, нашия домакин. Във всеки случай... — Уидуърт потърка замислено брадичка. — Трябва да призная, че съм любопитен какво търси тук.

Последните думи бяха отправени повече към самия него, отколкото към събеседника му. Филип разбра, че не може да очаква от Уидуърт нищо повече, освен благонамерения съвет „да изчака, за да види как ще се развият нещата“. Но какво трябваше да чака? Да бъде предизвикан на дуел? Куршум или нож в сърцето? Той не си правеше илюзии относно характера на мъжа, будещ у него едновременно омраза и страх. Доминик бе опасен. По някакъв начин бе успял да оцелее и сега, изглежда планираше отмъщение. Твърде възможно бе

това да е единствената цел на престоя му във Франция. Трябваше да бъде сплашен, отстранен. Но как?

Филип се запъти обратно към балната зала. Раменете му бяха отпуснати, а иначе толкова блестящите му и привлекателни очи сега приличаха на стъклени. Лейди Марлоу и дъщеря ѝ навярно вече го бяха търсили. Тъй като ги бе докарал, беше естествено да очакват да ги изпрати до вкъщи. Лейди Марлоу на няколко пъти бе изразила недоволството си от факта, че скъпата ѝ Арабела си легала толкова късно.

В залата не откри нито лейди Марлоу, нито дъщеря ѝ, затова пък забеляза стройната, облечена в бяло и златно млада дама, която седеше до Хортензия. Мариса също го видя и импулсивно понечи да се впусне насреща му, но бе задържана от облечен в черно мъж.

Фуше! Защо най-сетне не я оставеше на мира?

— О, госпожице, надявах се да поговоря с вас. Надявам се, не преча? Какво ще кажете за една кратка разходка в градината? Там е по-хладно, а осветените фонтани са великолепни.

— Бих предпочела...

— Само няколко думи, госпожице. Аз съм доста любопитен — това е част от професията ми, нали разбирате, а вие все още не сте отговорила на въпросите ми. Разбира се, ни най-малко не се съмнявам във верността ви към републиката, така че, убеден съм, няма да ви коства нищо да ми разясните някои неща.

Тя се чувстваше като в капан. Най-сетне бе открила Филип и искаше да бъде с него, но Фуше неумолимо я поведе към градината.

Гневът я правеше дръзка.

— На въпроса, ваша милост — рече с раздражение.

Той не се смути.

— Това бе и моето намерение. За предпочитане е деликатните въпроси да се уреждат по възможно най-бързия начин, не съм ли прав? Както вече казах, разчитайте на дискретността ми. Двамата с вас можем дори да си бъдем от полза.

Накъде биеше? Сега бяха съвсем сами на някаква усамотена алея.

— Какво имате предвид? Не знаех...

— Кога пристигнахте във Франция, госпожице? И с кого? Засега това би било достатъчно.

Мариса стисна устни. Имаше чувството, че сърцето ѝ ще изскочи. Какво знаеше Фуше? Дали не ѝ готвеше някаква клопка? Чу се да казва дрезгаво:

— Подозирате ли ме в нещо? Ако допускате, че съм извършила нещо нередно, настоявам да ме разпитате пред свидетели. Пред леля ми или... или пред първия консул. Да, той със сигурност ще бъде любопитен да узнае какво престъпление съм извършила!

Не бе очаквал подобен развой — това си бе чисто нападение.

Изкушаваше се да я сграбчи за раменете и да я разтърси, за да я накара да изплюе камъчето. Знаеше, че тя крие доста неща, но предпочиташе да принуждава жертвите си към признание като им внушава страх с намеци и заплахи. Така бе най-лесно. А сега тази глупачка се осмеляваше да си показва ноктите.

— Моля за извинение...

И двамата замръзнаха — Мариса от изненада, която премина в облекчение, а Фуше — от гняв, който незабавно отстъпи място на нови кроежи. Англичанинът ставаше дързък. Към какво ли щеше да го подтикне отчаянието му?

Филип Синклер бе блед като платно. Без да обръща внимание на Фуше, той се поклони пред Мариса и каза:

— Надявам се да не преча, но вие ми обещахте този валс.

Какъв банален претекст — презрително си помисли министърът. Но какво толкова тревожеше Синклер? Това можеше да се окаже най-интересният момент от цялата история.

Преди Мариса да бе успяла да отвърне, той се поклони и каза с едва доловима ирония:

— Далеч съм от мисълта, да се месея в тайните на една млада любовна двойка. Ще отида да донеса шампанско, госпожице. Не казахте ли, че сте жадна? Може би по-късно ще имаме възможността да продължим разговора си? Господине, ваш слуга.

Филип кимна, учуден от отстъпчивостта на маркиза. Още преди Фуше да се бе отдалечил, той улови дланите на девойката.

— Мариса...

Ръцете ѝ бяха студени. На лунната светлина тя приличаше на позлатена статуя, която неочаквано се пробуди за живот.

— О, Филип, ако знаехте, как копнеех да ви видя! Поне вие не ми мислите злото. Не мога да ви опиша колко съм отчаяна и каква нужда

имам от истински приятел — тя го дърпаше за ръкава. — Елате, да се махнем оттук. Изобщо му нямам доверие — не ни остави сами току-така. Елате, трябва да говоря с вас!

Изненадан, той се остави да бъде воден. Мариса, изглежда инстинктивно намираще пътя и скоро се озоваха на малка полянка, в единия край на която, имаше елегантен увеселителен павилион.

Едва сега Филип осъзна какво правеше — това бе скривалище за любовни двойки. Ами ако ги откриеха тук?

Той спря. Чу Мариса да се задъхва като преследвано животно и неволно я притисна към себе си. Тя се сгуши в прегръдката му, а той сведе глава... изглеждаше толкова естествено... устните ѝ чакаха...

Целувката му бе нежна и утешителна. Филип щеше да ѝ помогне! Обичаше я!

Той се освободи пръв от прегръдката, в която сякаш се бяха слели. Разумът взе връх — това бе лудост. Желаше я, но рискът бе прекалено голям. Целувката ѝ със затворени устни издаваше невинност, но тя сама го бе довела тук. Спомни си думите на Уидуърт за слуховете по адрес на Мариса. Не можеше да повярва на всичко това. Приличаше на уплашено дете, което се нуждаеше от утеха, а той трябваше да запази самообладание. Иначе бе изгубен. Преди всичко не биваше да забравя, защо бе решил да поиска тази среща.

Тя прекъсна хода на мислите му:

— Ще ми помогнете, нали? Няма да позволя да се разпореждат с живота ми! Той бе много мил с мен, но аз не искам да бъда негова метреса. Не искам да бъда ничия метреса. Ах, защо изобщо избягах от манастира? Мъжът, когото баща ми бе избрал за мой съпруг, навярно изобщо не е бил толкова лош. Но толкова се страхувах. Мислех, че мога да се грижа сама за себе си, но след това...

Той не разбра почти нищо от този порой от думи. Сега мислеше единствено за причината, накарала го да се срещне с нея и попита без заобикалки:

— Какво знаете за мъжа, който нарича себе си капитан Чалънджър? Видях ви да танцувате с него.

— Мразя го! — избухна тя.

Нима ревнуваше? Можеше ли да му довери истинската роля на Доминик Чалънджър в живота ѝ? Тя изпитателно наблюдаваше лицето на Филип и измъченото му изражение я озадачи.

— Защо? Познавате ли го?

Той се засмя нервно.

— Дали го познавам? О, Боже, предпочитам да не го познавах! Не ви ли се похвали с роднинската ни връзка? Той ми е братовчед. Майка му бе една невярна съпруга, а чичо ми с радост би го лишил от наследство, но името на рода ни е древно и уважавано. Един скандал би... Не сте ли разбрала що за човек е? Един интригант, който би унищожил всички ни. Преди време чичо ми го спаси от бесилото. Надяваше се, че блудният син ще се покае и промени. Вместо това... — Филип сниши глас и сега почти шепнеше: — Мисля, че ако можеше, би ме убил. Сигурен съм, крои нещо... отмъщение...

— Но защо? Защо?

Той се самозабрави, подтикван от някакъв демон.

— Защото ме мрази открай време. От детството ни. Навярно не може да ми прости, че чичо ми винаги ме е предпочитал пред него. По-късно бях втори офицер на „Дързост“, а той — обикновен матрос. Постоянно нарушаваше дисциплината, противопоставяше ми се и не следваше заповедите ми, така че наистина нямах друг избор, освен...

— Освен какво?

— ... да се погрижа да бъде наказан. Ставаше дума за дисциплината, разбирате ли? На един военен кораб трябва да цари желязна дисциплина. Не биваше да му позволявам да ме уплаши, но той ме предизвикваше отново и отново. В края на краищата, в едно западноиндийско пристанище избухна метеж. Заедно с няколко други негодници той открадна един кораб. Това се случи в Санто Доминго. Имаше въстание на роби... След това отплаваха към испанската част на острова. Там били затворени, както научихме по-късно, но испанците не пожелаха да върнат кораба, а с това кариерата ми бе провалена. Трябваше да наредя да го обесят — тогава всичко това нямаше да се случи. Аз обаче бях проявил слабост. А сега изниква тук! Какво търси тук? Какво крои? Не би се спрял пред изнудването, знаейки това.

Разкритията му й бяха отнели дар словото. Колко отчаян изглеждаше! Как би могла сега, когато той й се бе доверил, да му признае за случилото се между нея и капитана? Филип щеше да я презре. Щеше да изгуби доверието му. Какво да прави? Да го предупреди? Намекът на Доминик за нейното овдовяване неочаквано

придоби ужасяващ смисъл. Но можеше ли да предупреди Филип, без сама да се издаде?

Воден от любовта си към театралното въздействие, Жозеф Фуше бе режисирал една сцена. Той бе довел зрителите при полянката, тръпнейки от предвкушаната радост от реакцията им. Мекият му глас прозвуча дрезгаво, когато извика:

— Госпожице, ето къде сте била! Нося шампанското... Водя ви и един господин, който изгаря от нетърпение да се запознае с вас. Навярно сте чувала името му? Господин Артеага...

Мариса застина като вкаменена. Зад Фуше, скръстил ръце на гърдите, стоеше Доминик Чалънджър. Леля ѝ се бе вкопчила в него, а на крачка зад тях Мариса видя домакина, маркиз Беневен.

Сега Талейран наруши тишината:

— Драги ми, Фуше, надявам се имате сериозна причина за това. В противен случай намесата ви би била твърде нетактична.

Филип не можеше да помръдне. Само дланите му бяха свити в юмруци.

— Ах, Мариса! — с укор въздъхна Едме.

Педро Артеага пристъпи напред.

— Съжалявам, госпожице, че тогава избягахте от мен. Ако знаех колко противна ви е мисълта, че трябва да се омъжите за мен, сам щях да се оттегля.

Мариса се чувстваше като хванато натясно животно, но накрая, най-сетне успя да си възвърне дар словото.

— Съжалението ви е твърде закъсняло, господине. Зная, че се интересувате само от зестрата ми. Случайно ви чух да разговаряте с приятеля си, докато си тръгвахте от манастира. Учудвам се, че изобщо дръзвате да се покажете пред мен.

Той бе видимо смутен.

— Откъде можех да знам коя сте. Всички ви мислехме за циганка...

— Колко интересно — мръщейки чело се намеси Талейран. — Но докъде ще ни доведе всичко това? Не мога да си представя, че тази млада дама представлява заплаха за обществената сигурност, драги ми Фуше, нито защо ни направихте свидетели на нещо, което ми прилича на интимна среща.

За най-голяма изненада на Мариса, в този момент Доминик сложи край на сцената. Той се отскубна от Едме, приближи се към нея и я улови за ръка.

— Край на играта на криеница. Шпионите на маркиз Отранто са свършили добра работа. Както дон Педро току-що спомена, Мариса бе преоблечена като циганка и аз я направих своя любовница. Тя дойде с мен във Франция. Надявам се, това не е престъпление към Републиката, господин министър на полицията?

Едме зарови лице в шепите си, а Филип Синклер простена.

Само Талейран се засмя, доволен от смущението на Фуше.

— Ах, любовта! А какво подозирахте вие, приятелю? Роялистки заговор? Тъмно съзаклятничество? Струва ми се, че просто извадихме на бял свят ред деликатни факти, които всъщност не ни засягат. Трябва да ви помоля за извинение, госпожице.

Фуше се чувстваше така, сякаш земята се бе изплъзнала изпод нозете му. Сега той извика истерично:

— Това не е всичко! Господин Синклер е англичанин, роднина на маркиз Ройс, а баща му е член на английския кабинет. Госпожицата, която получи достъп до висшите кръгове на нашето общество, многократно е виждана с него. Да не забравяме тайнствената връзка между господин Синклер и този господин, който се опитва да мине за американец...

Доминик го прекъсна остро:

— Не се опитвам да мина за американец, както се изрази негова милост, а съм американски поданик. Ако имате нужда от доказателство, попитайте господин Ливингстън. А що се отнася до връзките ми със Синклер, нямаме какво да крием. Да го кажем направо, аз съм едно законно копеле.

— Как смееш... значи признаваш... — заекна Филип.

— Какво значение има законно или не? — изръмжа Фуше, чието лице вече не бе предишната безизразна маска. — Каквото и да е потеклото на господин Чалънджър, неоспорим факт е, че той се крие зад чуждо име, а в действителност е граф Станбъри. Един англичанин, който се представя за американец — тонът му стана заплашителен. — Ами връзките ви с тази млада дама? Една френска поданичка по майчина линия, която сте обезчестил.

Дори Талейран трепна при това обвинение и последвалия подигравателен смях на Доминик.

— Честта на дамата нямаше да пострада, ако тя бе разкрила истинската си самоличност. Да го наречем ирония на съдбата. Но аз съм готов на всичко в интерес на доброто име на госпожицата. Зестрата ѝ ще ми се отрази добре. Скъпа Едме, не бяхте ли нейна настойница? Тогава, позволете ми да поискам ръката на Мариса.

Мариса понечи да се изскубне от него, но той я държеше неумолимо, докато със саркастична усмивка оглеждаше слисаните невярващи лица на присъстващите. Накрая погледът му спря на Едме.

— Скъпа моя, уверявам ви, че ще бъда много толерантен съпруг. С ваше позволение?

Направи го само за да погоди номер на Филип — сърдито си мислеше Мариса. И за да се предпази от възможните последици от действията си, след като всичко бе излязло на бял свят. Но каквото и да го бе подтикнало към тази постъпка, той бе дал обещание да се ожени за нея и Мариса не можеше да се противопостави по никакъв начин.

През следващите няколко дни с болезнена яснота осъзна, че няма изход от капана, в който се бе оказала. Трябваше да се омъжи за Доминик Чалънджър, макар да бленуваше по Филип и да копнееше да му обясни всичко...

Пленница на времето и обстоятелствата, тя не можеше да избяга от съдбата си. Непрекъснато бе обградена от хора, които не даваха и пет пари за чувствата ѝ. Леля ѝ непрестанно я обсипваше с упреци и току повтаряше с беззвучен глас, че трябвало да е благодарна за късмета си. Мариса с мъка се сдържаше да не ѝ каже какво мисли за безсрамието ѝ да омъжи собствената си племенница за своя любовник. Беше убедена, че двамата продължават да се срещат, при това с положителност не само за да уточняват подробностите около сватбата. Наполеон Бонапарт, чието отношение към нея неочаквано бе станало студено и дистанцирано, бе дал съгласието си за тази женитба и бе пожелал щастие на Мариса.

До деня на сватбата и дори малко преди церемонията, Мариса все още не можеше да повярва, че наистина трябва да се омъжи за човека, когото мразеше и презираше повече от всеки друг.

Не бе виждала Филип от злокобната съдбовна нощ, в която той мълчаливо ѝ бе обърнал гръб и се бе отдалечил заедно с маркиз Отранто.

Докато се усети — така ѝ се струваше — бе напъхана в някаква бяла сватбена рокля от коприна и дантела. Хортензия ѝ помагаше да се облече, а от топлите ѝ лешникови очи струеше съчувствие. Единствено тя разбираше какво е да си принудена да се омъжиш за някого, когато сърцето ти е другаде.

Мариса едва разпозна лицето си в огледалото — лице на марионетка, на което само големите златистозелени очи издаваха някакъв живот.

— Не искам! — повтаряше тя. — От всички мъже на света той е последния, за когото бих поискала да се омъжа. Ще кажа „не“, нека всички разберат колко ми е противен!

— Няма да го направиш — с необичайна твърдост рече Хортензия. — Трябва да се подчиниш. Как, мислиш, се почувствах, когато майка ми каза, че трябва да се омъжа? Още като младоженци не се обичахме. А сега има само ревност и недоверие... О, прости ми! Нямах намерение да ти говоря за себе си, а само да ти обясня, че ти също ще го преживееш. Може би така е най-добре и за двамата ви. Не е чак толкова трудно да се примириш с някои неща, а и е безсмислено да се бунтуваш.

Тези думи все още отекваха в съзнанието ѝ, когато заедно с маркиз Беневен, който трябваше да я отведе до олтара, изкачваше широкото стълбище към двореца Малмезон. Тук щеше да се състои венчавката — скромна церемония, последвана от малко празненство. Така бе най-добре... Мариса се питаше колко ли хора биха искали да знаят причината за неочакваната ѝ сватба с един американски капитан със съмнителна слава. От самата си поява в изисканите среди на парижкото общество тя бе обект на всевъзможни клюки и предположения, а сега злите езици съвсем щяха да се развихрят! Всичко това ѝ бе безразлично, не искаше да мисли за бъдещето, но от главата ѝ не излизаха последните, припряно прошепнати, думи на Хортензия:

— Не се безпокой, ще продължат да те покровителстват.

Какво трябваше да означава това? Нима искаше да ѝ каже, че веднъж омъжена, Мариса трябваше да стане любовница на Наполеон? В крайна сметка той бе свикнал да получава онова, което искаше.

Златният салон изглеждаше препълнен. Мариса уплашено спря на прага и се наложи Талейран да ѝ прошепне:

— Не се изнервяйте, дете мое. Помислете за всички онези жени, които са се венчали не само веднъж, а по няколко пъти. Докато се усетите, всичко ще е свършило.

Тя стисна зъби. *О, Боже, нима бе истина?*

Зазвуча тиха музика — някаква очарователна мелодия от Моцарт. Чуваше се шумолене на коприна и сатен, а всички погледи бяха обърнати към Мариса. Тя зърна Наполеон — внушителен в генералската си униформа, но сериозен и блед, а до него, подобен на сянка, Люсиен Бонапарт, който се усмихваше криво.

Залата се завъртя пред очите на Мариса, но Талейран неумолимо я водеше към мъжа, който трябваше да стане неин съпруг. Не можеше да е истина. Студени сиви очи, изглеждащи сребристи на светлината, тъмно, опасно лице на разбойник. Защо не можеше на неговото място да е Филип? Той би я гледал любвеобилно с небесносините си очи. Тя щеше да му се усмихне в отговор — също така нежно и открито.

Като в някакъв унес произнесе съдбовното „да“. Сивокосият служител извърши церемонията делово и лаконично. Мариса се радваше, че във Франция бяха позволени само гражданските бракове — имаше чувството, че не би понесла фалшивия блясък на църковния.

Дори и след края на церемонията всичко си остана все така недействително. Доминик не я целуна, а само стисна ръката ѝ толкова силно, че сватбения пръстен се врязва в пръста ѝ. Последваха поздравленията. Мариса имаше чувството, че чува нечий чужд глас да благодари беззвучно. Почти не докосна изисканите блюда от сватбената вечеря. По залез-слънце, на терасата, където горяха стотици свещи и факли, имаше танци. Пи шампанско, докато я заболя главата. Лицето я болеше от изкуствените усмивки. Кога най-сетне щеше да свърши всичко това? А после какво?

Тя танцува с мълчаливия си съпруг, с маркиз Беневен, с Люсиен, дори с Наполеон, който надутото ѝ упрекна, че не му се е доверила от самото начало. Тя не знаеше какво да отговори.

— Изглеждате като призрак — рече той и изведнъж гласът му прозвуча угрижено. — Време е да се оттеглите с дамите. Ще ви изпратя при тях — така ще бъдете спасена — след кратка пауза добави тихо: — Не се безпокойте. Уредил съм да прекарате нощта тук, разбира се, след едно официално изпращане.

Мариса не схващаше смисъла на думите му. Малко след това бе отведена. Докато дамите ѝ помагаша да се преоблече, без да престават да бърбят, усети световъртеж и постави ръка пред устата си.

— Скъпа, нали няма... — прошепна ѝ Едме. — Всичко е от вълнението. Повярвай, за твое добро е. Не прави такава физиономия!

Сега си графиня Станбъри, а един ден навярно ще станеш и маркиза. Не разбираш ли какво означава това?

Мариса бе вече с рокля от тъмночервено кадифе. Едме постави на главата ѝ боне и тикна в едната ѝ ръка дантелена кърпичка.

— Нямаш нужда от наметка и без това скоро ще се върнеш. Тогава ще си поговорим на спокойствие и ще ти обясня всичко.

Гняв разпръсна мъглата в главата ѝ. Все още се отнасяха с нея като с дете. Уреждаха всичко без нейно знание и съгласие, без да се интересуват от чувствата ѝ!

Върнаха я в златния салон, където всички вдигнаха тост и тя трябваше да пие нещо много по-силно от шампанско, от което очите ѝ се наляха със сълзи. Отведоха я към малка странична врата, там чакаше Доминик. Наметката с качулка му придаваше зловец вид.

Поне гласът му ѝ се стори познат, когато промърмори сърдито:

— Къде се бавиш? Конете започват да стават нетърпеливи — в следващия миг бе натикана в някаква закрыта карета, а Доминик попита: — Нали нямаш нищо против да поема юздите? В буквалния смисъл... Свикнал съм сам да управлявам.

Колата потегли толкова рязко, че Мариса политна назад. Какво правеше той? Да не би да искаше да обърне каляската и да я убие? Не знаеше откъде ѝ бе хрумнала тази мисъл, но не можеше да се отърве от нея, докато се мятеше насам-натам в бясно летящата карета. Неочаквано копитата на конете и колелата затрополиха приглушено и когато надникна през завесата, Мариса видя, че бяха в някаква гора. Къде отиваха?

Цялото тяло я болеше, а колата летеше ли, летеше, сякаш самият дявол бе по петите им. Мариса вече очакваше да изгубят някое от колелетата и всичко да свърши. Той щеше да скочи от капрата и да я остави да загине. Остана замаяна на мястото си, дори когато съвсем неочаквано и рязко спряха.

Вратата се отвори и Мариса бе издърпана навън. Едва успяваше да се задържи на крака.

— Бързо! Трябва да побързаме, иначе ще ни настигнат.

Веднага бе повлечена през някакъв гъсталак, а каретата продължи сама.

Скоро вече не се чуваше нищо друго, освен шума от стъпките им, изпукването на някоя съчка, шумоленето на окапалите листа,

запъхтяното дишане на Мариса. Наблизо изкрещя сова и тя извика от страх. Доминик не спря, но ѝ хвърли бегъл поглед през рамо.

— Досега се държа прилично. Пази тишина, иначе ще трябва да ти запуша устата.

Сега цялото съзнание на Мариса бе обсебено от мисълта, да запази равновесие, докато Доминик безмилостно продължаваше да я тегли след себе си.

Точно когато вече си мислеше, че не би могла да направи и крачка повече, стигнаха малка полянка. Тук бе завързан кон, който при появата им вдигна глава и изцвили.

Доминик с ловко се метна отгоре му и със същата лекота издърпа Мариса на седлото пред себе си. Когато препуснаха по някаква едва забележима пътечка, тя затвори очи. Искаше да крещи, да се съпротивлява и да задава въпроси, но ръката, която я държеше през кръста, не ѝ даваше да си поеме дъх.

Скоро изгуби съзнание — забеляза това едва когато отново дойде на себе си. Сега галопираха по покрит с чакъл път към някаква къща, част от прозорците, на която бяха осветени.

Няколко мраморни стъпала водеха към голяма дървена врата. Тя се отвори сякаш от само себе си. Мариса бе пренесена през прага, както повеляваше обичаят. *Каква подигравка* — помисли си тя.

— Значи се събуди? Добре. По-тежка си, отколкото предполагах, а и аз не съм някой галантен рицар — той я постави да седне на някаква тапицирана с коприна кушетка.

— Какво значи...

— Най-добре ще е да отложиш упреците си за по-късно, когато прислугата си тръгне. Засега ми позволи да те поздравя с добре дошла в гнезденцето, където ще прекараме медения си месец. За съжаление, това е само една най-обикновена къща, направо колиба в сравнение с Малмезон, но тук поне ще бъдем сами.

Доминик небрежно свали тежката наметка и се обърна към мъжа, който влезе в стаята с поднос.

— Доналд, ти си истинска радост за очите ми, стари мошенико. А питието е точно онова, от което имах нужда.

— Доналд! — изтръгна се от устата ѝ. Тя с облекчение впери поглед в мъжа, който ѝ се поклони и остави подноса на масата.

— Госпожице... или може би трябва да се обръщам към вас с „госпожо“ или „лейди“? Наистина не знам.

Свадливият му тон я върна в миналото. Очакваше той да го изостави и да се обърне към нея с „бедно момиче“, но усмивката, която всеки момент щеше да изгрее на устните му, скоро угасна.

— Благодаря, това е всичко. Стайте са в ред, надявам се. Можеш да вървиш. Вземи и останалите със себе си. Двамата с жена ми искаме да останем сами. Нали така, скъпа?

Мариса потръпна и умоляващо погледна Доналд.

— Не си тръгвайте! Още не съм имала възможност да ви благодаря...

— Доналд! — заплашително изрева Доминик.

Той направи безпомощен жест.

— О, сторих каквото бе по силите ми. Няма нужда от благодарности — и като хвърли дързък поглед към капитана си, добави: — Но ако по-късно имате нужда от нещо, с удоволствие ще ви услужа.

Някъде тиктакаше часовник, но Мариса нямаше представа колко бе часът. Беше се насилила да хапне малко студено месо и да изпие чаша сухо шери, но само за да не ядоса Доминик.

Почти не бяха разговаряли, откакто Доналд с неохота бе напуснал стаята. Доминик бе в лошо настроение и Мариса не смееше да му зададе нито един от измъчващите я въпроси. Защо я бе довел — в известен смисъл отвлякъл — на това усамотено място? Какво възнамеряваше да прави с нея? От нощта на техния странен годеж не бяха оставали сами. Винаги бе присъствал и някой друг, и тя се бе чувствала в безопасност. Беше се преструвала, че не го забелязва, за да му засвидетелства омразата си. Дали сега не възнамеряваше да си отмъсти за това? Ако да, по какъв начин?

Тя седеше на приятно гладката кушетка и даваше вид, че всичко е наред. Забеляза, че той пие много повече, отколкото яде. Лицето му бе непроницаемо и безизразно.

Макар привидно да не я наблюдаваше, когато понечи да стане, й се тросна:

— Остани на мястото си!

Тя се подчини уплашено. Какво възнамеряваше да прави? Какво чакаше?

Неочаквано стана и се приближи към нея. Сега стоеше със скръстени на гърдите ръце и мълчеше. Тишината продължи толкова дълго, че нервите й заплашваха да се скъсат и тя едва се сдържаше да не закреши.

Все пак успя да се овладее и да каже тихо:

— С твое позволение, ужасно съм уморена. Бих искала да си легна... ако позволиш.

— Ако позволя! Боже мой, колко смирена стана, след като постигна целта си. Да не би да си очаквала да ти се извиня за това, че провалих хитрия ти план? Може би Първият консул все още те очаква в леглото си.

Неочакваното нападение я възмути.

— Моята цел? Моят план? Изопачаваш всичко — ти си онзи, който от самото начало е планирал всичко. Ти ме принуди да се омъжа за теб и ме доведе тук, Бог знае с каква цел. С това ще се примиря, но обиди няма да търпя — беше толкова ядосана, че не я бе грижа за последиците от думите ѝ. Сама се учудваше на смелостта си.

Той седна, скръсти ръце и впери доволен поглед в нея.

— Значи госпожата няма да търпи. Да не си въобразяваш, че всичко ще става по твое желание?

— Не зная за какво говориш — пренебрежително отвърна тя. — Не исках да се омъжвам за теб — ти ме принуди. Бих предпочела...

— Какво би предпочела? Каква изкусна лъжкиня и лицемерка! Разбира се, би предпочела Филип Синклер. Трябва да призная, че бързо си се превърнала в интригантка.

— О, ти си непоносим! Мислиш се за много мъжествен, когато се отнасяш така с мен, нали? — гневът почти ѝ бе отнел способността да разсъждава и сега тя скочи, свила ръце в юмруци. — Няма да успееш да ме смачкаш. Ти си чудовище! Не мога да повярвам, че леля ми, която винаги е проявявала изискан вкус, има нещо общо с теб. А може би, това просто е било част от плановете ѝ да ме пробута на някого. Или е прозряла истинската ти същност и е решила да се отърве от теб. Ти си животно! Трябвало е да останеш при уличниците, които не искат нищо друго, освен пари. Случвало ли ти се е да направиш щастлива някоя жена? Ти нямаш чувства. Да, бих предпочела всеки друг, дори Наполеон, за когото се говори, че знаел какво е да обичаш — тя започна да хлипа, но потокът от думи не секна. — Да, правиш с мен каквото пожелаеш, защото си по-силен. Можеш да ме изнасилиш или убиеш — зная, че не мога да ти попреча да го сториш, но няма да ме накараш да изпитвам към теб друго, освен омраза...

— За Бога... — прекъсна я той, стискайки зъби — ако не те познавах, щях да си помисля, че искаш да ми даваш уроци по любов.

— Любов? Ти си неспособен да обичаш. Мястото ти е в някой бордей.

Беше отишла прекалено далеч — разбра това, когато видя заплашително свъсените вежди над пронизващите я ледени очи.

— Така ли говори една дама, която току-що се е сдобила с благородническа титла? Не позволявам на никого да ми налага волята си, скъпа моя, дори и на метресата на най-могъщия човек във Франция

и може би в цяла Европа. Затова те доведох тук. Но стига приказки. Желая те.

— Ти си онзи, който наложи волята си, не аз. И ако ме желаеш, нямам право да ти откажа това, което ти се полага.

Думите ѝ, цялото ѝ държание разпалваха желанието му до краен предел. С едно-единствено движение протегна ръка и разкъса копирената ѝ рокля чак до талията.

Мариса потръпна, олюля се за миг, но запази равновесие. Той продължи да сваля дрехите ѝ скоро тя стоеше пред него напълно гола.

— Тялото ти ми се струва познато — с присъщия си хаплив сарказъм рече той.

— Щом господинът казва — хладно отвърна тя.

Каква игра играеше сега? Обзет от безпомощен гняв, Доминик плъзна поглед по стройната ѝ фигура. Чакаше я да понечи да прикрие голотата си, но тя не помръдваше. Нима вече бе имала достатъчно възможности да се отърси от свенливостта си? Кой друг я бе виждал така? Хапливите ѝ, изпълнени с презрение, думи го изкушиха да я удари и да я накара да падне на колене, но нещо го спря — може би гордото ѝ примирение и поглед на сомнамбул. За свое собствено учудване Доминик постави длани не около шията, а на раменете ѝ. Усети как тя потръпна от докосването.

— Боже мой, наистина ли мислиш, че бих могъл да посегна на живота ти? Ако е така, защо тогава избра точно мен?

— Не съм избирала нищо, ти ме принуди да се омъжа за теб.

— Означаваш ли това, че не си знаела нищо за разговора ми с Талейран? Той ми каза, че Фуше е научил всичко и с присъщата си дипломатичност ми намекна, че ако не те обезщетя, корабът ми ще бъде конфискуван — поклати ядосано глава. — Да не би да твърдиш, че не си знаела нищо? Флиртуваше с Филип пред очите на всички. Двамата ли планирахте всичко? Ти, долна интригантке!

Тонът му я плашеше, но същевременно това разкритие я вбеси. Тя отметна глава назад.

— Не знаех нищо друго, освен че Бонапарт ми е хвърлил око и че всички са се съюзили срещу мен. Помислих си, че Филип би могъл да ми помогне...

— Или си най-изкусната лъжкиня, която някога съм виждал — грубо отвърна той, — или аз съм идиот. Доведох те тук, за да получиш

обезщетение. Досещаше се, нали?

Тя кимна и затвори очи пред настойчивия му поглед.

— Мариса...

Цялото ѝ тяло се напрегна, сякаш за да се противопостави на неочакваната топлина в гласа му. Той продължи със същия тон:

— Женени сме, без никой от нас да го е искал. Станалото — станало. Какво друго да направим, освен да извлечем най-доброто от това положение?

— Не! — остро отвърна тя.

Той неочаквано я вдигна на ръце и я отнесе на горния етаж, без да обръща внимание на протестите ѝ.

Точно от това се бе бояла, откакто бе попаднала в тази къща. Нещата обаче се развиха по-различно от представите ѝ.

Той я постави на осветеното от лунната светлина легло и бавно се съблече пред камината, докато Мариса го гледаше безпомощно. В съзнанието ѝ нахлуха болезнени спомени и тя си каза, че няколко промърморени от един служител думи не променят нищо. Бе възнамерявала да не се съпротивлява, каквото и да се случи, и се надяваше всичко да свърши толкова бързо, колкото тогава, на кораба.

И двамата бяха голи. Мариса го мразеше, но тялото му бе топло и тя не можеше да попречи на дланите му да я галят. Доминик рядко бе откривал в някоя жена нещо друго, освен инструмент за телесна наслада. Сега обаче в него припламна някакво непознато чувство, което бе неспособен да задуши. Въпреки че не криеше омразата си към него, тя все пак му принадлежеше. Необяснимо защо, тази мисъл го опиваше и за пръв път му доставяше наслада да усеща коприненомеката ѝ кожа. Той плъзна пръсти по малките ѝ стегнати гърди и забеляза, че зърната им настръхнаха. Най-сетне от устните ѝ се отрони тих стон — някакво неясно *Не!* Доминик я затисна с тялото си и продължи да я гали, без да престава да я целува. Устните ѝ потрепериха и се отвориха. Той зарови пръсти в къдриците ѝ, за да задържи главата ѝ неподвижна, докато устните му си играеха със зърната на гърдите ѝ. След това, когато тя бе на път да забрави всичко друго, освен влудяващите му ласки, пусна главата ѝ, а устните му се плъзнаха надолу по тялото ѝ. Тя се напрегна и стисна бедра. Това го възбуди още повече.

Той разтвори бедрата ѝ с перверзно удоволствие и целуна влажното пулсиращо сърце на нейната женственост. Мариса направи плах опит да се съпротивлява, преди да се предаде и да му позволи безпрепятствено да проникне в нея.

Никога не бе подозирала за съществуването на подобни усещания. Отначало бе настръхнала вътрешно, но след това тялото ѝ взе превес над душата и тя се почувства беззащитна пред каращите я да потръпва вълни на наслада. Устните и езикът му се опиваха от сладостта на устата ѝ и Мариса нямаше нищо против. Желаете да усети мъжествеността му все по-навътре в утробата си — тази неочаквана реакция я накара да забрави всичко. Краката ѝ сякаш от само себе си се обвиха около кръста му, ръцете ѝ се вкопчиха в мускулестото му тяло, а насладата, предизвиквана от всеки негов тласък, събуди в душата ѝ някакво непознато досега чувство.

Всичко това се бе случило, без някой от тях да промълви. Сега лежаха слети и никой не дръзваше да наруши тишината, докато Мариса не усети мъжествеността му отново да набъбва в нея. Този път той се сдържа и я целува и гали, докато тялото ѝ не започна да се мятта от желание и тя не му се отдаде безрезервно.

Веднага след това Мариса заспа и когато се събуди, лежеше в обятията му, а върху леглото падаха първите слънчеви лъчи.

Събитията от изтеклата нощ ѝ се струаха някакъв сън и ѝ трябваше време, за да осъзнае защо лежи гола с него в това легло.

Доминик не само я държеше в обятията си, но и бе праметнал крак върху нея, сякаш за да не остави никакво съмнение в правата си над тялото ѝ. Мариса бе започнала да осъзнава случилото се и кръвта ѝ кипна. Предпазливо, почти плахо извърна глава и се загледа в профила на спящия. Не можеше да повярва, че това е същият мъж, който толкова често брутално я бе използвал, за да задоволи сексуалните си желания. Сега той бе неин съпруг и любовник, но все още ѝ оставаше чужд. Бе се отчуждила дори от самата себе си — една задоволила глада си за физическа любов жена... най-сетне жена. Колко странно, че точно той бе събудил жената в нея.

Доминик се размърда. Ръцете му я притиснаха по-силно, устните му докоснаха челото ѝ и внезапно погледът ѝ срещна сребристосивите очи, които сега изглеждаха странно замислени.

— Добро утро, графиньо. Добре ли спяхте?

Недоверчивото подигравателно изражение бе изчезнало от лицето му. Сега той ѝ се усмихваше ведро, почти нежно.

Мариса му се усмихна в отговор.

— О да, като се има предвид колко малко време за сън ми оставихте.

Доминик се засмя и тя с учудване си даде сметка, че никога не го бе чувала да се смее.

— Ако не ме лъже паметта, *ти* не ми остави много време за сън, чудна малка вещице! Не, че се оплаквам — той я целуна едновременно собственически и нежно.

Никога не го бе виждала такъв. Тя все още се срамуваше за това, че му се бе отдала. Нямаше доверие нито на него, нито на самата себе си. Дали не си играеше с нея? Може би се опитваше да заличи впечатлението от жестокостта си, за да я превземе с измама. Как така от животно изведнъж се бе преобразил във внимателен любовник?

Не искаше да мисли за това. Тялото ѝ жадуваше за новото и необикновено усещане, което той бе събудил в нея. Копнееше да се увери, че то действително съществува, че не е било просто сън.

Тя затвори очи и го погали плахо и същевременно с любопитство. И преди го бе виждала гол, но сега всичко бе съвсем различно. Той я бе посветил в тайната на собственото ѝ тяло, но Мариса не знаеше нищо за неговото. Какви ласки харесваха мъжете? Тази мисъл дотолкова я смути, че пръстите ѝ замръзнаха. Когато отвори очи, го видя да стиска устни.

— Не спирай! — подкани я той. — Или си разочарована, че тялото ми не е толкова гладко и хубаво като твоето?

Тя се изчерви и отдръпна ръка, като да се бе опарила.

— Един лорд...

Доминик я прекъсна с предишния груб тон:

— Не ме наричай така! Аз съм американец и титлата, на която твоите приятели отдават толкова голямо значение, не означава нищо за мен. Разбра ли?

— Но...

— Не съм и твой господар, макар някога да имах такова намерение — той я притисна към себе си и устните му погалиха бузата ѝ. — За Бога, Мариса, не се преструвай. Циганка или графиня, остани, каквато винаги си била.

Какво ли щеше да се случи, ако точно в този момент Доналд не бе почукал на вратата? Сега обаче Доминик реши да я остави да закуси сама в леглото, облече се и излезе заедно с прислужника си.

В малката баня имаше само умивалник с кана с вода и овална вана с лъвски крака, пълна с гореща вода. Мариса се изкъпа по възможно най-бързия начин и когато се върна в спалнята, откри на леглото блуза с дълбоко деколте и широка пола на цветчета. Доналд бе заел дрехите от готвачката, която очевидно бе доста пълна, но чиста и спретната. Мариса с копнеж си спомни безчислените си дрехи, коя от коя по-красиви и тази мисъл събуди спомена за това, как и защо бе попаднала тук. В този слънчев ден обаче, тя не искаше да мисли нито за миналото, нито за бъдещето.

Изглежда, Доминик се чувстваше по същия начин, защото я взе със себе си на разходка из някаква подивяла градина. Наблизо лъкатушеше малка рекичка, на най-тясното място, над която бе построено дървено мостче. По него се стигаше до открит павилион.

Вървяха хванати за ръка като любовна двойка и само от време на време разменяха по някоя незначителна реплика. Доминик бе облечен в бяла селска риза, която носеше разкопчана. Въпреки ранния час слънцето вече приличаше, а из въздуха жужаха пчели.

Мариса се чувстваше щастлива, но дали винаги щеше да е така? Тя бе омъжена за Доминик и нещата между тях изглеждаха напълно променени. Враждата и недоверието бяха изчезнали като мъгла под топлите лъчи на слънцето.

Доналд предвидливо им бе дал прясно изпечен хляб и сирене, и двамата седнаха на брега на реката, за да похапнат. Бяха се събули и потопили крака в лениво течащата вода. Една любопитна риба, се блъснала в ходилото на Мариса. Това я накара с писък да извади крака от водата. Доминик само това чакаше, за да се хвърли върху ѝ.

— Вече се чудех, кога ли ще легнеш — промърмори, докато сваляше блузата от раменете ѝ, за да ги целуне. Не след дълго Мариса вече бе съвсем гола, а устните му галеха гърдите ѝ.

Любиха се в тревата, а когато страстта им утихна, останаха да лежат неподвижно един до друг.

— Като се сетя, че исках да стана монахиня — неочаквано рече Мариса.

Доминик се подсмихна.

— Радвам се, че размисли. Ролята на полуопитомена циганка ти отива повече.

— Мразех те! Ти беше толкова подъл и жесток.

— Зная — сухо отвърна той. — Снощи вече ми каза какво мислиш за мен. Приличаше на накокошинено врабче, което се пъчи като боен петел. Възнамерявах да се държа като животно и да те накарам да страдаш, но по някакъв начин ти успя да изтриеш от съзнанието ми всяка друга мисъл, освен желанието да те притежавам — проследи с показалеца си линията на малкото ѝ чипо носле. — Ти си странна смесица от непослушно дете и загадъчна жена. Колкото и да се опитвах, не успях да се справя с теб.

— Мислиш ли, че е необходимо да се справиш с мен, както се изразяваш? Вече постигна всичко, което искаше.

— Ти също — с лека нотка на раздразнение отвърна той. — Успя да ме накараш да забравя, защо съм тук и какво трябваше да свърша, да не говорим за някои други неща. Да не би да си се научила на магия при циганите? Запитвала ли си се какво търсиш тук с мен, как ме прелъстяваш, макар съвсем доскоро да бягаше от мен като от дявол?

Блаженото чувство на безметежност бе отлетяло и сега Мариса се подпря на лакът.

— Искаше да ме продадеш на някакъв ужасен мъж! Чух те с ушите си — говореше за мен така, сякаш ставаше дума за някаква стока. Пазареше се за цената. Как посмя!

— Какви ги говориш? Да те продам? Възнамерявах веднага щом пристигнем във Франция, да те оставя на мира, но не можех да те избия от главата си. Как мислиш, защо накарах Доналд да те доведе в Париж? Имах неотложни дела, иначе бих те довел лично, пък и ти толкова бързаше да откриеш роднините си. О, не вярвам и на думичка от тази история, но...

— Чух те! — ядосано повтори тя, като съвсем се изправи. — Слизях по стълбите, когато те чух да се пазариш с някакъв мъж за цената, която искаше да получиш за мен...

Тя замълча, защото той внезапно бе избухнал в смях.

— Мили Боже! — извика, след като се успокои. — Това да ти е за урок. Друг път не подслушвай чужди разговори, глупаче. Говорехме за шхуната, за „Чалънджър“. Да, възнамерявах да я продам, но когато разбрах, че новата мачта ще струва много по-малко, отколкото смятах първоначално, реших да я задържа. Затова ли избяга?

Тя не се остави да бъде омиловителна толкова лесно, още повече че бе станала жертва на глупаво недоразумение, а той ѝ се бе изсмял.

— Значи си искал да ме задържиш като твоя метреса. Защо според теб трябваше да се оставя да бъда използвана?

Усмивката изчезна от лицето му и той смръщи чело.

— Какво мислиш, е смятал да прави с теб Наполеон? Да се разведе и да те направи своя жена? Или възнамеряваше да използваш братовчед ми Филип като параван, за да можеш необезпокоявана да се радваш на вниманието на първия консул?

Ясният слънчев ден сякаш внезапно бе помръкнал. Мариса потрепери. Защо бе подела този спор?

— Моля те, недей — тихо рече тя, спомнила си изпълнените с горчивина думи на Филип и желанието си да се омъжи за него. На лицето ѝ бе изписана смесица от противоречиви чувства. Доминик я натисна обратно в тревата и се наведе над нея.

— Как се промени изражението ти, когато споменах името му! Наистина би трябвало да се научиш да криеш чувствата си. Беше ли ти любовник? От него ли научи толкова много за мен, че да насъскаш Фуше и да го пуснеш по петите ми?

— Не, не! — тя безпомощно направи жест с глава и затвори очи, за да не вижда гневния блясък в очите му. Как бе възможно да се промени толкова бързо?

— О, ти наистина си съвършена актриса — скръцна със зъби той. Изглежда, бе забравил как току-що я бе упрекнул, че не умеела да крие чувствата си. — Изпълни ролята си съвършено. Почти ми е жал, че всичко свърши — толкова убедително имитираше съпротива и отдаване. Моите поздравления! За малко да ти позволя да ме водиш за носа.

Мариса заплака. Не разбираше как бе възможно един човек да се преобрази толкова бързо.

Той я отблъсна, промърморвайки някаква ругатня, скочи на крака и я погледна отвисоко.

— Играта свърши, скъпа. Стани и се облечи. Време е да се връщаме.

Бе толкова дълбоко наранена, че не намери сили да го помоли за разбиране и за възможност да му обясни всичко.

Докато Мариса обличаше измачканите си дрехи, той ѝ обърна гръб. По обратния път не продума и не я докосна.

Чувстваше се празна — в душата ѝ нямаше и следа от чувство, нито дори омраза или отчаяние. Само непоносимо гадене.

Тя се качи в спалнята, в която бяха прекарвали нощта и се хвърли върху оправеното легло. Лежеше съвсем неподвижно, защото се боеше да не повърне.

Доминик нареди да му занесат гарафа с коняк в работния кабинет. Прислугата даваше вид, че не забелязва нищо и дори Доналд не обелваше нито дума.

Вече се бе смрачило, а Доминик все още не излизаше от кабинета, така че Доналд реши да занесе вечеря на Мариса. Шотландецът почука плахо и като не получи отговор, бутна вратата и влезе в стаята. Уплаши се при вида на бледото ѝ напрегнато лице и по своя си неумел начин се опита да я утеши, но тя само клатеше глава. Въпреки всичко бе повърнала и отдаваше окаяното си телесно състояние на изпитото с хляба и сиренето червено вино. Доналд изнесе подноса мълчаливо и затвори вратата.

Само допреди няколко часа бяха изглеждали толкова щастливи. Никога преди не бе виждал капитана толкова ведър и спокоен. Какво се бе случило?

Същият въпрос измъчваше и Мариса. Тя все още не бе наясно с чувствата си. Доминик я бе накарал да го пожелае, откривайки ѝ спящата в нея страст. Това ли бе всичко? Възможно ли бе все още да обича Филип? Това ли бе издало лицето ѝ при споменаването на името му? Да, обичаше Филип, който бе искрен и открит, за разлика от непредвидимия и капризен Доминик, който дълбоко в душата си може би наистина бе жесток.

Изтощена от плач, тя се унесе в сън и се събуди едва когато Доминик нахлу в стаята, без да почука. Взе я необуздано и грубо, както преди време на кораба, когато я бе смятал за леконравно и вятърничаво създание. След това излезе, без да продума, оставяйки я да лежи унижена и измъчвана от разкъсваща болка в слабините. Малко преди разсъмване Мариса отново се унесе в неспокоен сън, а когато се събуди, слънцето вече се издигаше над хоризонта. Цареше мъчителна тишина.

Болката в слабините ѝ напомни за изтеклата нощ. Какви ли мъчения и унижения ѝ предстояха?

Къщата бе притихнала. Къде се бавеше Доналд? Не трябваше ли вече да ѝ е донесъл закуската? Реши сама да слезе и да си потърси нещо за ядене.

Не можеше да облече разкъсаната блуза, затова се уви в един чаршаф и след като преодоля световъртежа от ставането, бавно се запъти към вратата. Докато слизаше по стълбите, трябваше с две ръце да се хване за парапета, за да не припадне. От една от стаите излезе мъж с обло лице и безизразни очи, който я зяпна глупаво. Мариса не го бе виждала преди. Трябваше ѝ време, за да преодолее смущението си и да си възвърне самообладанието.

— Къде са останалите? Къде е Доналд? Бих искала да закуся.

Непознатият се ухили широко.

— Всички заминали. Никой тук, освен Жан.

Тя се опита да подреди мислите си.

— Какво значи това? — попита строго.

Той се сви уплашено.

— Не се сърди на Жан! Жан не направил нищо лошо. Нов господар казва, Жан остане тук, и Жан остава.

Мили Боже, беше сама с един идиот! Някаква конвулсия се надигна в нея и тя увисна на перилата с разкривено от болка лице.

Когато спазъмът отшумя, се изправи и си наложи да говори спокойно.

— Жан, много мило, от твоя страна, че си останал, но трябва да ми кажеш къде са другите. Освен това имам нужда от нещо за ядене.

За щастие той я разбра.

— Жан донесе хляб от кухнята. Жан мил.

— Точно така, и изглежда ти имат доверие, щом са те оставили за мой прислужник, нали така?

Той закима усърдно.

— Жан мил. Жан обслужи господарката. Жан остава прислужник?

Би се разбрала по-лесно с някое тригодишно дете. А и тези конвулсии...

— Ще бъда много доволна от теб, ако ми кажеш какво ти наредиха. Какво каза новият господар? Помниш ли?

Жан отново закима.

— Да, Жан помни. Той каза, господарката може да се върне при приятелите си — погледна я така, сякаш очакваше похвала.

Мариса се олюля. Спазмите станаха непоносими и тя се свлече стенойки, на стълбите. Смътно осъзна, че слугата се е навел над нея. На облото лице бе изписано безпокойство.

— Нещо лошо ли казал Жан? Жан мил.

— Жан, аз съм болна, много болна. Трябва да повикаш помощ, разбираш ли? Някой лекар или който и да било там.

От устните ѝ се изтръгна болезнен стон.

— Моля! Помощ!

Усети нещо топло да изтича между бедрата ѝ и в този момент ѝ причерня пред очите.

ВТОРА ЧАСТ
ТЪМНАТА НОЩ НА ДУШАТА

Около нея звучаха гласове — някои от тях познати, други не. Всички говореха за нея, но тя не можеше да отвори очи.

— Нямах представа за състоянието ѝ. Изобщо не ѝ личеше — това бе гласът на леля ѝ.

— Има различни жени, скъпа графиньо. Невинаги в началото се наблюдават видими признаци. Изгубила е детето, това не може да се промени. Главното сега е...

Главата ѝ бучеше. От време на време, до съзнанието ѝ достигаха отделни реплики.

— Някои жени не са създадени за майки. Ако ме бяхте повикали по-рано, може би щях да успея да направя нещо. Племенницата ви има прекалено тесен таз... А и днешната мода... трябва да ѝ забраните. Говорете със съпруга ѝ, нека известно време я пази...

За какво говореха?

— Мъжът ѝ замина. Щом племенницата ми се съвземе, ще я отведе със себе си в чужбина. Ще се възстанови напълно, нали? Бедната...

Беше по-приятно да се остави да бъде люляна от обгръщащия я мрак, отколкото да си блъска главата над смисъла на онова, което чуваше. Някъде дълбоко в себе си знаеше, че събуждането ще бъде мъчително, по-мъчително дори от физическата болка.

Накрая все пак отвори очи. Лежеше в някакво легло. Прозорецът бе отворен. Чувстваше се съвсем слаба, но поне конвулсиите бяха преминали. Някой я бе сложил да легне удобно и я бе завил в топла дантелена завивка.

— О, скъпа, най-сетне се събуди! Да знаеш колко се тревожехме! Никога не бих си простила, ако... Слава Богу, онзи идиот е имал достатъчно мозък, да повика помощ — облечена в семпла муселинена рокля, Едме не преставаше да попива сълзите си с измачкана дантелена кърпичка.

Мариса се опита да си спомни нещо, но когато спомените нахлуха в съзнанието ѝ — жестоки и болезнени, предпочете да не го бе

правила.

— Доминик? Той... — едва чуто прошепна тя.

Едме пристъпи към леглото, кършейки ръце.

— Не се вълнувай, *cherie*. Лекарят каза... О, ти ни разказа всичко, докато бе в безсъзнание. Сега не мисли за това. Само за прекрасните преживявания, които ни очакват в Лондон, нас двете. Представи си, Филип Синклер идваше всеки ден, за да се осведомява за състоянието ти. Не се ли радваш? Ти го харесваш, нали? — очите ѝ плуваха в сълзи.

Жозефин и Хортензия също плачеха, когато идваха да я видят. Само на Мариса не ѝ бяха останали сълзи. Научи, че е плакала много, но сега се чувстваше съвсем празна.

По-късно, когато поукрепна, в душата ѝ се пробуди едно-единствено чувство — омраза. Спомнеше ли си за преживяното — за подлия начин, по който Доминик я бе измамил и използвал, за безскрупулността, с която си бе играл с чувствата ѝ, чакайки я да му се отдаде, за да я изостави, като подеме спор, който бе планирал от самото начало, — когато мислеше за всичко това, кръвта във вените ѝ кипваше от заслепяващ гняв.

Бе узнала от Фуше, че „Чалънджър“ е отплувал същия ден, в който Доминик я бе изоставил, и тя се молеше корабът да потъне час по-скоро.

За нейна най-голяма изненада, по време на болестта ѝ, Фуше бе един от най-редовните ѝ посетители и тя всеки път трябваше да се насилва да отвръща с вежливост на неизменното му „милейди“ или „графиньо“. Защо трябваше непрекъснато да ѝ напомня за позора на един брак, който не ѝ бе донесъл нищо друго, освен празна благородническа титла и душевна пустота.

Фуше обаче си имаше причини, които Мариса узна едва когато лекарят най-сетне ѝ позволи да стане.

Бе напуснала усамотението на Малмезон и от няколко дни бе в Париж. Веднъж, на излизане от една проба при Лароа, попадна право в ръцете на маркиз Отранто.

— Графиньо Станбъри, каква щастлива случайност! — той се поклони и ѝ целуна ръка. — Възнамерявах да ви посетя, преди да отпътувате за Англия. Става дума за една услуга, която бихте могла да направите на Франция. Ще позволите ли да ви изпратя?

Без да дочака съгласието ѝ, той се качи в каретата и впери в нея студените си любопитни очи.

Както обикновено, започна доста отдалече.

— Всички ние ужасно съжаляваме, че ни напускате, графиньо. Дори Първият консул наскоро ми намекна нещо в този смисъл. Но като се има предвид английската Ви титла и облаците, които отново се скупчват на хоризонта, така би било най-добре за вас. Да смените обстановката. Освен това, съществува вероятност скоро да станете маркиза Ройс.

— Моля?

Фуше повдигна вежди с престорено учудване.

— Не са ли ви споменали за това? Мислех, че уважаемата ви леля... или може би господин Синклер... Искрено съжалявам, че ви изненадах... приятно, надявам се — той се усмихна криво, а Мариса затаи дъх. — Бихте ли имала нещо против да станете маркиза? Доколкото разбрах, старият маркиз е тежко болен. Отскоро му се налагало да пази леглото. Навярно това е накарало племенника му да отпътува толкова неочаквано — въздъхна и добави със сладникава въздишка: — Да, тъжно, тъжно. Смъртта ни напомня за собствената ни тленност. Но в някои случаи..., когато човек е стар и болен, а целият му живот вече е зад него... Убеден съм, госпожо, вие сте достатъчно францужойка, за да погледнете на нещата от практичната им страна. Ще станете маркиза и ще притежавате огромно състояние! Как ви се струва това? Тъй като е твърде възможно бъдещият маркиз, вашият съпруг, да дръзне да се появи в Англия...

Спокойният глас на Фуше продължаваше да жужи, а Мариса го слушаше безмълвно. Онова, което ѝ предлагаше, беше чудовищно. Намеците му, да използва достъпа си до висшето общество, за да се сближи с емигрантите в Англия...

— Искате да ги шпионирам?

— Да шпионирате? — Фуше я погледна с упрек. — Но моля ви! Достатъчно интелигентна сте, за да знаете, че никога не бих се осмелил да ви предложа нещо подобно. За военните тайни си имам своите добре обучени, усърдни агенти. Но тъй като зная за верността и благодарността ви към семейство Бонапарт... Навярно сте чула какви коварни интриги плетат емигрантите, за да върнат на френския престол своя бурбонски крал? Целта им е да убият първия консул, за да

предизвикат хаос и да възстановят тиранията. Всичко разбира се, се финансира с проклетото английско злато! — противно на обичайното, Фуше говореше твърде разпалено.

Мариса заекна:

— Не разбирам какво мога да сторя аз. Навярно ще бъда посрещната с недоверие, най-вече сред англичаните, които са били в Париж и знаят... — тя се изчерви от смущение и сериозно се замисли с какво око щеше да погледне на нея английското общество. Ами Филип? По време на болестта ѝ той всекидневно ѝ бе изпращал цветя, след което обаче се бе сбогувал твърде хладно и делово, под предлог, че неотложни дела го зовели у дома.

Фуше отхвърли всичките ѝ възражения с аргумента, че била задължена на семейство Бонапарт. За англичаните не трябвало да се тревожи — за тях щяла да бъде едно красиво лице и знатна титла, а освен това леля ѝ имала влияние в тамошното общество. Лично той щял да се погрижи за всичко — официално щяла да бъде обявена в немилост, заради брака си с един английски граф.

Въпреки нежеланието ѝ, още няколко пъти ѝ се наложи да се срещне с Фуше, а Жозефин със сълзи я помоли да му съдейства.

— Не бива да допускаме на съпруга ми да му се случи нещо — заговорнически рече тя. — Той е ужасно непредпазлив, а емигрантите имат шпиони навсякъде. Ако се сприятелиш с някого в Лондон, навярно би могла...

Хортензия също се опита да я склони да съдейства на Фуше, така че в крайна сметка ѝ дойде до гуша и реши да приеме. В края на краищата, не ставаше дума за истински шпионаж, а само за това, да се сближи с френските емигранти и да събира информация. И защо не? Тя бе безкрайно задължена на хората, приели я като своя дъщеря.

Двете с леля ѝ бяха наели малко жилище, в което останаха да живеят сравнително изолирано чак до деня на заминаването си. Напуснаха Франция в една студена, сива утрин — по една случайност в същия ден, в който от Съединените щати в Париж бе пристигнал някой си господин Монро и бе посрещнат от угрижения Ливингстън.

Талейран бе споменал за предстоящото пристигане на Монро по време на своята прощална визита.

— Специален пратеник на американския президент Томас Джеферсън. Трябва да го посрещна, иначе бих ви изпратил до

пристанището, графиньо — макар да му бе направило впечатление апатичното държание на Мариса, той се задоволи със съвета: — В Англия се обличайте добре. Климатът там е коварен.

— Колко мило от страна на Талейран — възкликна Едме, след като го бе изпратила, но Мариса вече бе забравила посещението му. Тя се упражняваше да изключва съзнанието си, без да престава да се усмихва механично, когато бе необходимо и да прави незначителни забележки, за да покаже, че слуша събеседника си.

Графиня Ландри проля няколко сълзи, когато платноходът се отдели от брега. Тя се връщаше при престарелия си съпруг и заради приличието, щеше да ѝ се наложи да прекара известно време с него в провинцията. Тази мисъл я ужасяваше, но дори Лондон щеше да ѝ се стори скучен след бляскавия парижки живот.

Мариса не се надяваше на нищо. Престоят ѝ в Париж поне я бе научил да понася всичко, което можеше да ѝ предложи съдбата.

Въпреки лошото време, пътуването мина спокойно. На английска земя ги посрещна карета на Едме и след кратък отдих в една странноприемница продължиха към Лондон.

Мариса спа почти по целия път, включително и при смяната на конете. Едме я събуди едва когато наближиха Лондон. Бяха се споразумели да разговарят изключително на английски. В момента граф Ландри бе в едно от имененията си в Съмърсет, но във внушителната му градска резиденция на Гросвенър Скуеър се бяха подготвили да посрещнат графинята и племенницата ѝ.

— Прислугата ще ни очаква във вестибюла — прошепна Едме на племенницата си. — Навярно всички изгарят от любопитство да те видят.

Щом пристигнаха, Едме пое всичко в свои ръце и Мариса само трябваше да се усмихва и да кима с глава за поздрав.

Няколко часа по-късно тя се отпусна в удобното затоплено легло и потъна в сън.

Лондон бе гръмнал от слухове и предположения за хубавата племенница на графиня Ландри. Дамите шушукаха за някакви скандали, Уелският принц не криеше, че е очарован, а много мъже посещаваха скучни приеми с едничката надежда, да срещнат младата графиня. Всички тръпнеха в очакване. Как щеше да постъпи маркиз Ройс с младата жена, която се представяше за негова снаха? Щеше ли да я признае?

Едме усърдно разпространяваше историята, че Мариса била дъщеря на испански благородник и на нейната храбро загинала на гилотината сестра. Момичето успяло да се спаси от Терора, за да се върне след време във Франция и да открие леля си.

Все пак оставаха открити много въпроси. Вярно ли бе, че Наполеон проявявал интерес към нея? Ами прибързаната женитба с тайнствения син на Ройс, когото никой не помнеше — имаше ли Наполеон пръст в тази работа? Къде бе съпругът ѝ? Говореше се, че името му било Доминик.

Предупреден за всичко това от сина си, който напоследък бе необичайно мълчалив, лорд Антъни Синклер, пътуваше с пощенската карета към имението на брат си видимо налегнат от грижи. Кой бе очаквал след толкова години тази мръсна история отново да излезе наяве? Люлян от измамно чувство за сигурност, той вече се бе виждал наследник на Лео и следващ маркиз Ройс... Как бе възможно Доминик да изникне отново жив и здрав, при това под все същото смехотворно име, под което се бе подвизавал по време на ирландското въстание? И най-вече: къде бе той сега?

Противно на лекарското предписание да пази леглото, Леофрик Синклер, пети маркиз Ройс, седеше в едно кресло.

Гласът му бе измамно благ.

— Скъпи Тони! Тъй като знам, че не харесваш атмосферата на болничните стаи, не се надявах да те видя тук. Или някакъв делови

въпрос те е накарал да напуснеш Лондон в средата на сезона?

— Не си в леглото... — както обикновено Антъни се чувстваше неловко в компанията на брат си и от устата му се бе изтръгнала първата хрумнала му мисъл.

— Все така наблюдателен. Не се безпокой, изглежда съм безнадеждно болен, както бе добър да ми съобщи лекарят. Има неща, пред които са безсилни дори богатството и властта. В крайна сметка всички сме смъртни. В моя случай, виновен за това изглежда е разгулният ми живот на младини. Позволи ми да ти дам един съвет, пази се, ако искаш да се насладиш на маркизката титла. Напълнял си, а съдейки по червеното ти лице, те заплашва удар. Ела, седни, не се пули такъв! Помниш ли превъзходното ми уиски? Или би предпочел коняк?

— Лео, аз...

— Седни, де!

По знак на маркиза някакъв млад мъж, чието присъствие Антъни едва сега забеляза, пристъпи напред и му подаде един стол.

— Кавалер Дюран — представи го Лео. — А това, както навярно вече сте се досетил Морис, е брат ми, лорд Антъни Синклер. Ще бъдете ли така добър да ни донесете коняк, приятелю?

Лорд Антъни се поклони сковано. Кавалер Дюран? Някой френски емигрант, съдейки по името. Новият „приятел“ на Лео? Той се опита да прогони мисълта, минала веднага през ума му. Това не го засягаше. Затова пък въпросът, довел го тук, не търпеше отлагане.

На слънчева светлина кавалерът се оказа доста женствен младеж, приближаващ трийсетте. Кестенява коса обрамчваше красиво лице с пълни устни и леко кисело изражение.

— На вашите услуги — вежливо рече той и се запъти към някакъв шкаф.

— Кавалер Дюран е издънка на много стар и знатен род — провлачено обясни Лео. — Той е отличен фехтовач и също толкова добър стрелец. Помислих си, че Филип би могъл да вземе някой урок при него, когато има време, разбира се. Морис е отличен инструктор, а доколкото разбирам, дуелите стават все по-модерни... Е, Тони? Можеш да говориш спокойно.

Антъни седна и пое подадената му кристална чаша, промърморвайки някаква благодарност.

— Значи вече знаеш. Как става така, че винаги знаеш всичко?

— Имам си начини, скъпи братко. Междувременно трябваше да си го разбрал. Очаквах те дори по-рано.

Лицето на лорда стана още по-червено.

— Изчаках... исках да съм сигурен...

Дюран застана зад креслото на маркиза с ръка върху облегалката. Кой бе този мъж? *Проклятие, на смъртно легло или не, Лео би трябвало да е по-предпазлив!*

— Е? Хайде, Тони, не си бил толкова път, за да се осведомиш за здравето ми, или се лъжа? Доколкото знам, така наречената графиня Станбъри е съвсем млада. Загадъчната племенница на графиня Ландри. Какво друго научи.

— О, що се отнася до това, тя наистина е племенница на Едме. Внучка на покойния граф Еймър, който натрупал състояние в Мартиника, но не успял да остави син, а само две дъщери. По време на революцията майката на момичето била изпратена на гилотината заради връзките ѝ с кралицата. Дъщеря ѝ, тогава още дете, успяла да избяга с някакви монахини. Израснала е в кармелитски манастир в Испания. Трябва да е най-много седемнадесет — осемнадесет годишна, има добри маниери. Доколкото зная, баща ѝ е губернатор на някаква провинция в Нова Испания, та се предполага, че момичето ще наследи това-онова. Но...

— Но! Стигаме до същината, нали, братко? Разкажи ми всичко, което знаеш. За съжаление се изморявам много бързо. За теб всичко това е жизненоважно, прав ли съм? Сигурно си направил подробни проучвания.

Въпреки че присъствието на кавалер Дюран го смущаваше, Антъни описа, каквото бе научил, подчертавайки ролята на Филип в цялата история.

Докато говореше, му мина през ум, че Лео не изглеждаше чак толкова болен. Дали не се опитваше да води някого за носа? В присъствието на Дюран, Антъни не можеше да попита брат си за това.

Когато свърши, маркизът рече замислено:

— Значи отново е решил да изчезне. Питам се защо. И какво е накарало младата дама да дойде точно тук и да се перчи из Лондон с новата си титла? Не би ли било по-естествено да се върне при баща си или да остане във Франция?

— Госпожа Бонапарт била нейна кръстница. Доколкото разбрах от Филип, било й е неудобно от това, че Наполеон искал да я направи своя любовница.

— А Доминик я е спасил? Не, скъпи Тони! Най-добре ще е да ми изпратиш Филип. Той също е заинтересован от тази история, нали така? Или е вярно, че не можел да се откъсне от очарователната млада графиня?

Тази забележка завари Антъни толкова неподготвен, че той се задави с коняка си и се закашля.

Маркизът злорадо се наслаждаваше на въздействието на думите си.

— Лейди Марлоу ще да е бясна. Доколкото зная, сега лорд Ормзби е фаворит за ръката — и състоянието — на дъщеря й. А, Тони, трябва ли един смъртно болен да се занимава с онова, което е твоя работа?

В този момент Дюран се наведе и се осмели да прошепне нещо на ухото на маркиза, при това на омразния за лорд Антъни френски. Вместо да го смъмри, маркизът само повдигна вежди.

— Наистина ли? Е, добре, братко, може би не е необходимо да съдим племенника ми толкова строго. Запозна ли се вече с нея? Не? Изпрати ми, моля те, Филип. Нека бъде така добър да доведе новата ми снаха. Крайно време е да се запознаем, не мислиш ли?

Филип Синклер бе по-учуден от реакцията на маркиза дори от баща си. След като бе получил нетърпящата отказ покана на чичо си и едно писмо, което трябваше да отнесе на Гросвенър Скуеър, той вече не знаеше какво да мисли. Какво кроеше чичо му? Не бе в негов стил да капитулира толкова бързо, но отстрани погледнато, имаше ли нещо по-естествено? Ако маркизът признаеше Мариса за своя снаха, това щеше да й отвори всички врати. Само така щеше да се сложи край на слуховете и клюките.

Филип познаваше безскрупулността на чичо си, никой друг не я познаваше по-добре от него. Бе възнамерявал да замине за Корнуол и лично да му обясни всичко, но като страхливец бе предпочел да остави тази задача на баща си. Сега си блъскаше главата над въпроси, на които не намираще отговор. Трябваше ли да предупреди Мариса да се

пази? И от какво всъщност? Откакто бе пристигнала в Лондон, не бе имал възможност да поговори насаме с нея, а и тактичността не би му позволила да отвори дума за неочакваната ѝ женитба и за болестта, която едва не ѝ бе коствала живота. Дори пред баща си не бе споменал за това. Въпросът бе, какво от цялата тази история знаеше чичо му?

Тази сутрин прислужникът на Филип, така и не можа да угоди на иначе толкова вежливия си господар. Накрая Филип изхвъркна от дома си на Портланд Плейс, оставяйки на леглото си разхвърляни в безпорядък вратовръзки.

Когато се събуди, лорд Антъни научи, че синът му е излязъл и е тръгнал в посока Хайд Парк. В една набързо надраскана бележка Филип му съобщаваше, че трябвало да отиде до Гросвенър Плейс, където щял да остане целия следобед и се надявал да види уважаемия си баща вечерта в театъра.

Лорд Антъни трябваше да се примири с мисълта, че е сам с главоболието и грижите за сина си, който в това време очакваше да бъде приет в Ландри Хаус.

— Ще има да вземаш.

Филип бе въведен в будоара, където Едме тъкмо пиеше чай. Графинята бе с елегантен морскосин пенъар от индийски муселин, украсен с панделки в същия цвят. Тя вдигна поглед от някакво писмо, което държеше в ръцете си, и се усмихна замислено.

— О, Филип! Не бяхте ли обещал да заведете Мариса на разходка? За съжаление тя все още не е готова. Снощи се прибрахме късно. Нали нямате нищо против да ми правите компания, докато тя се приготви, сигурна съм, че няма да се забави — едва сега забеляза колко блед бе Филип и остави писмото на мъжа си настрана. — Какво има? Изглеждате така, сякаш...

Когато след около половин час Мариса слезе в будоара, Филип беше толкова погълнат от разговора си с графинята, че дори пропусна да направи на Мариса някой от щедрите си комплименти. Изправи се почти с неохота и мълчаливо ѝ целуна ръка.

Едме наруши неловката тишина.

— Представяш ли си скъпа, имаш покана от маркиз Ройс... почти кралска заповед, нали Филип? Скъпият ни Филип ще те

съпроводи идната седмица. Не ти ли казах, че всичко ще се оправи? За мен тази покана също е добре дошла, тъй като Ландри ме вика в Съмърсет. Поканил е стари приятели и иска да изиграя ролята на домакиня. Тъкмо се чудех какво да правя — нали разбираш скъпа, не мога да те оставя сама. Сега обаче всичко се подрежда. Няма да отсъстваме твърде дълго от Лондон, обещавам ти. Една седмица, най-много две. Осъзнаваш ли какво означава това? Щом маркизът те признае, пред теб ще се отворят всички врати и...

Мариса я прекъсна сухо.

— Все още не знаем дали маркизът ще ме признае, а и нямам намерение да ходя по балове и приеми — струват ми се прекалено отегчителни.

— Мариса!

— Не съм ли права? Освен това никой не гледа на мен като на равна и от цял Лондон единствено лейди Джърси ме покани на приема си. О, все ми е едно. Навярно маркизът просто иска да опипа почвата, да ме поогледа, така да се каже. А аз не обичам да бъда оглеждана като кобила на неделен пазар. Освен това съм сигурна, че няма да му допадна. Пък и какво ме интересува признанието му? Предпочитам сама да избирам приятелите си...

— Но те не са част от светското общество — разпалено отвърна Едме. — Зная, че се чувстваш най-добре с френските емигранти, но не можеш да се срещаш само с тях!

Двете почти бяха забравили Филип, който се покашля смутено.

— Мариса, моля те! Мисля, че чичо ми има искреното желание да те опознае. Ако не се боите от него...

Думите му постигнаха желаната реакция. Мариса вирна брадичка и рече:

— Защо трябва да се боя? Не може да ми стори нищо, а и не може да ме упрекне, че... че...

Ах, защо споменът за Доминик все още бе толкова болезнен — за женитбата им, която ѝ се струваше някакъв сън, за студените сиви очи, от които за кратко бе струила измамна нежност... Филип поне бе честен. Въпреки всичко, което знаеше за нея, той не би я изоставил или предал. В интерес на истината, бе напрегната заради предстоящата среща с маркиз Ройс. Тайната, отчуждила баща от син и превърнала двама братовчеди във врагове, разпалваше любопитството ѝ. Какво бе

казал Доминик? Законно копеле. Какво означаваше това? И защо не използваше фамилното си име? Може би щеше да ѝ се предостави възможност да му отмъсти...

Едме и Филип се радваха, че бе променила решението си и в дните до заминаването им леля ѝ се показва много по-благоразположена към приятелите на Мариса. Тя ѝ оставяше повече свобода и прояви учудваща щедрост, без да любопитства за какво племенницата ѝ използва парите. Въпреки това, навярно биха я обзели известни съмнения, ако знаеше, че Мариса се бе пристрастила към комара и често посещаваше игралния салон на господин Бътлър на Брутън Стрийт. Бе запленена от начина, по който съдбата си играеше с хората посредством някоя карта или въртенето на рулетката. Още повълнуваща обаче намираше една друга игра. Тук, в игралния салон, се срещаха френските емигранти роялисти, а тя трябваше да узнае за тях, колкото може, повече. Имаше и изискани частни домове, които освен игрални зали предлагаха и помещения за тайни разговори и рандевута. *Леля ми би се смаяла — мислеше си почти със задоволство, — ако знаеше колко много членове на висшето общество могат да бъдат срещнати по тези места!* Филип често я съпровождаше — в интерес на нейната сигурност, както се изразяваше — и Мариса трябваше да признае, че в компанията му наистина се чувстваше по-сигурна. Когато губеше, Филип ѝ осигуряваше жетони, без никога да иска в замяна нещо друго, освен някоя бегла целувка. Да, тя харесваше Филип и му вярваше. Беше ѝ обещал след завръщането им от Корнуол да я заведе в най-необикновения и таен лондонски клуб — така наречения „Клуб на проклятието“, собственост на една францужойка от благородно потекло, в който често можел да бъде видян дори самият граф Д'Артоа.

Тъй като двамата с Филип отново се разбираха чудесно, а Едме не криеше задоволството си от този факт, Мариса очакваше сравнително спокойно предстоящото посещение в Корнуол и срещата си с маркиз Ройс.

Грейторп, имението на рода Ландри в Съмърсет им бе на път, така че Мариса и Филип придружиха графинята и пренощуваха там. Граф Ландри, мил, необикновено жизнен за възрастта си мъж, бе безкрайно щастлив от възможността да се запознае с племенницата си. Той я отведе до прозореца, за да я разгледа по-добре — бе силно късоглед — и обяви, че била копие на скъпата му Едме.

— Нали ще ми позволиш да гледам на теб като на своя дъщеря? — неочаквано попита той след вечеря. — Винаги съм искал да имам дъщеря, но се ожених твърде късно. Пропиях времето си в безсмислени светски занимания и войни. Поживях и в Индия навремето, когато Източноиндийската компания получи парче от сладкиша.

Едме се усмихваше учтиво, макар и малко изкуствено, скривайки прозевките си зад ветрилото. Мариса напротив, слушаше с интерес многословния разказ на графа, който ѝ напомняше за собствения ѝ баща и други мъже, възпитани с идеята, че са призвани да завладеят нови земи за Испания. Когато изрече това на глас, графът се подсмихна, видимо развеселен.

— Значи ме сравняваш с конкистадорите? О, дете, щеше ми се да се бях родил един-два века по-рано. Тогава, струва ми се, животът ми нямаше да мине съвсем напразно! Един от предшествениците ми е служил при Дрейк и Хоукинс. Ограбвал натоварените със съкровища галеони, с които предците ти се завръщали в Испания от колониите.

Двамата се засмяха, но Едме само мръщеше чело, а Филип бе вперил празен поглед в чашата си за вино.

На сутринта Мариса със съжаление се сбогува с чичо си, към когото се бе привързала. Чувствата им, изглежда бяха взаимни, защото графът бе станал необичайно рано, за да присъства на изпращането. Той ѝ каза да гледа на Грейторп като на свой дом и тикна в ръката ѝ кесия с пари — символично обезщетение за онова, което предците му били ограбили от нейните, както се пошегува. Хвърли заговорнически поглед към сънената си съпруга и добави, че както Грейторп, така и

лондонската им къща винаги ще са на нейно разположение, а при нужда, Мариса можела да се обърне към него за съвет или помощ. След тази дълга реч се обърна и повлече нозе към къщата.

Очите на Мариса се наляха със сълзи, които тя с мъка преглътна, тъй като не искаше да показва вълнението си пред Филип. Беше се зарекла занапред да си дава вид на дръзка и безгрижна млада жена и да не позволи на никого, включително и на маркиз Ройс, към когото Филип имаше толкова голям респект, да я уплаши.

Въпреки това ѝ се искаше да можеха да останат в Грейторп. Природата тук ѝ допаднаше — всичко наоколо бе по-зелено и култивирано в сравнение с Испания.

Когато наближиха Корнуол, ѝ направи впечатление, че тази част на Англия е съвсем различна. С тъмните си коси и очи, хората също не правеха изключение. Едва сега разбра полушеговитата забележка на граф Ландри, че местните жители се били смесили с испанците доплували до брега след потъването на армадата.

— Също и с французите — бе добавил той. — Корнуолците открай време са си контрабандисти.

Мариса бе съпроводжана от камериерката си Симънс — енергична жена на средна възраст, а Филип — от своя камериер. Така изискваше приличието, тъй като на няколко пъти им се наложи да пренощуват в крайпътни странноприемници. От друга страна, това им отнемаше възможността да водят интимни разговори.

Местностите откъдето минаваха, ставаха все по-голи и сурови и пред тях вече се издигаха тъмни планини. Когато на хоризонта изникна Клиф Парк, доловиха мириса на морето, което се разбиваше в назъбените скали, дали името на замъка.

Пристигнаха по залез-слънце. Лепкава мъгла забулваше всичко, а приглушеният тропот от копитата на конете звучеше призрачно. Дори след като бяха оставили зад себе си широката алея и поеха по лъкатушещ през някакъв парк път, мъглата продължи да ги следва по петите.

Мариса се бореше с промъкващите се в душата ѝ съмнения. *Не подбрахме добре часа на пристигането си. На сутринта всичко щеше да изглежда съвсем различно.*

Филип скочи от каретата и ѝ помогна да слезе по спуснатите от прислужника стъпалца. От двете страни на масивната входна врата

висяха обвити в мъгла фенери. Докато изкачваха широкото мраморно стълбище, входната врата се отвори и през нея се процеди още светлина.

На вратата ги очакваше възрастен прислужник, а зад него — изключително елегантен млад мъж с кестеняви къдрици, който се държеше като стопанин на къщата. Филип го представи на Мариса като кавалер Дюран. Името ѝ бе познато от Лондон, където французинът се бе издържал с уроци по фехтовка. Но какво правеше тук? И защо Филип не ѝ бе споменал за него?

Дюран ги поздрави и се извини от името на маркиза, който по нареждане на лекаря вече бил в леглото. Всичко било подготвено, включително и лека вечеря. Той се радвал да се запознаят, вече бил слушал много за нея...

Какво толкова бе слушал за нея? Мариса бе прекалено уморена, за да си блъска главата над този въпрос. Най-сетне бяха пристигнали, а Филип бе до нея, макар и необичайно мълчалив.

Малко по-късно тя с облекчение се качи в стаята си, в която имаше огромно легло с балдахин, голяма камина и копринени гоблени по стените. Вечерята ѝ бе донесена в стаята, но почти не я докосна и след като се съблече с помощта на камериерката, легна и веднага заспа от изтощение.

Едва на сутринта, докато седеше пред тоалетната масичка, а Симънс фризираше косата ѝ, намери време да поразмисли върху положението си. Да бие толкова път, за да получи одобрението на маркиза, сякаш бе някоя кандидатстваща за работа гувернантка! Нямаше нужда от одобрението му. За нея беше без значение дали той ще я хареса.

Окрилена от тази мисъл, тя напусна стаята си. Беше облечена в строга рокля, която подчертаваше стройната ѝ фигура.

Възрастен прислужник я въведе в голямо помещение в източната страна на замъка, където тя очакваше да заvari Филип, но когато двукрилата врата се затвори зад нея, се оказа насаме с маркиза.

— Моля да ме извините, но не мога да стана — промълви той с дрезгав шепот. — Надявам се нямате нищо против отначало да бъдем насаме? Приближете се, за да мога да ви видя по-добре, или не сте толкова любопитна, колкото мен?

— Напротив — запазвайки присъствие на духа отвърна Мариса и пристъпи към креслото.

Видя мъж, който някога трябва да е бил много красив — също като Филип, — но сега лицето му бе похабено и сякаш обхванато от разложение. Само сините очи бяха запазили проникателния си поглед. *Колко са жестоки* — неволно си помисли тя. Усмивката на тънките устни не стигаше до очите. Изглежда му доставяше удоволствие да я оглежда от глава до пети, но без похотливост, а като шивач, който съвсем делово взема мярка. Съвсем очевидно се опитваше да ѝ внуши страх. Точно затова тя устоя на погледа му.

Най-сетне маркизът наруши тишината:

— Трябва да призная, че си ви представях малко по-иначе. Наистина ли сте толкова млада, колкото изглеждате? — не дочака отговора ѝ. — Кажете, дете, той ли ви избра, или вие него? Как се стигна до тази неочаквана и неподходяща женитба? Надявам се да не се преструвате на скромна. Искреността ще бъде от полза и за двама ни.

Мариса изпита инстинктивна антипатия към маркиза. Не знаеше какво да каже. Значи това бе бащата на Доминик... Предпочиташе да вижда в негово лице чичото на Филип. Доминик не ѝ бе дал нищо друго, освен способността да мрази. Е, и името, което той ненавиждаше. Имаше всички основания да не се остави да бъде сплашена от маркиза.

— Аз съм в по-неизгодна позиция, ваша светлост — умишлено безизразно рече тя, — тъй като не зная какво сте очаквал от мен. Във всеки случай не бива да очаквате да бъда толкова открита с един непознат, колкото бихте искал — пое си дълбоко дъх и добави: — Трябва да ме приемете такава, каквата съм, ваша светлост.

— Смела сте — дългите му пръсти стиснаха облегалките на креслото. — Значи не търсите благословията ми. За пари ли сте дошла? Или с надеждата, да ви призная за своя снаха? Двамата с него ли скроихте този план?

Самообладанието ѝ бе поставено на сериозно изпитание. Страните ѝ пламтяха от гняв.

— Просто приех поканата ви, ваша светлост. Не изгарях от желание да се запознаем. И не искам нищо от вас.

Тя се обърна и понечи да излезе.

— Почакайте! Откъде знаете, че просто не ви изпитвам? Върнете се! Щом не искате нищо от мен, ще ви призная, че аз искам нещо от вас. Ще отхвърлите ли молбата на един смъртно болен?

— Злоупотребявате със състоянието си, за да принуждавате другите да ви се подчиняват. Пред мен обаче това няма да мине.

— Добре — доволният му тон я накара отново да се обърне към него. — Значи можем да се откажем от машинациите. Моля ви да ми помогнете да защитя името си, а за целта трябва да зная истината — само истината и цялата истина.

Любопитството ѝ взе връх, така че тя бавно се приближи. Последва поканата му и седна на един стол недалеч от креслото му. След това постави длани в скута си и се опита да придаде на лицето си непроницаемо изражение, но студените сини очи, които нито за миг не я изпускаха от поглед, я караха да се чувства неловко.

След дълга изкуствена пауза той заговори:

— Да оставим празните приказки и да бъдем честни, какво ще кажете? Все едно дали се опитвам да използвам състоянието си, или не, истината е, че не ми остава много време. Но това не е важно. Важното е, да се погрижа титлата и състоянието ми да попаднат в добри ръце. В по-голямата си част, земите ми са неотчуждима ленна собственост, но дори и без тях състоянието ми си остава значително. Имението принадлежи на рода Синклер от няколко поколения и бих искал да го предам на някой Синклер. Както навярно знаете, надяхах се да направя Филип свой наследник.

— Защо ми разказвате всичко това? — попита Мариса.

Маркизът ѝ отговори с въпрос, който прозвуча доста по-остро от предишните му думи:

— Какво знаете за цялата тази история? Вашият брак... По любов ли се омъжихте или по принуда, както ми намекна Филип.

В златистозелените очи, които го гледаха открито, припламна искра.

— Този брак бе натрапен и на двама ни, ваша светлост. За любов, както се изразихте вие и дума не може да става. За мъжа, за когото трябваше да се омъжа, знаех само, че е морски разбойник и че предпочита да минава за американец. Имах всички основания да го мразя. Титлата, която ми донесе тази женитба, не означава нищо за

мен. Използвам я само за да му отмъстя — беше се увлякла и казала повече, отколкото би желала, но маркизът изглеждаше доволен.

— Какво разбирате под отмъщение? О, да, отмъщението лекува от горчивината и омразата, не съм ли прав? — той замълча, а след това продължи с тон, който я накара да потрепери: — Аз зная какво е отмъщение... и омраза, и безсилен гняв, а също любов — една любов, която вие, госпожо, едва ли бихте разбрала. Смятам, все още не познавате удовлетворението, което носи отмъщението за причинени злини, но като половин испанка, кръвта ви навярно крещи за мъст, прав ли съм? Навярно бихме могли да си помогнем взаимно, ако не проявите присъщата на вашия пол слабост. Достатъчно ли сте смела? Умеете ли да преследвате целта си? Е, ще разбере това по време на престоя ви тук. Двамата с Филип сте свободни да си изясните чувствата, които изпитвате един към друг. Под този покрив не се държи особено на условностите.

Мариса сама не бе наясно със случилото се. Имаше чувството, че бяха сключили някакъв договор. Но какъв точно? И какво се искаше от нея? Маркизът позвъни и нареди на безшумно появилия се прислужник да донесе шери.

— И поканете племенника ми и кавалер Дюран — сякаш между другото добави той.

Мариса забеляза, че Дюран почти не се отделяше от маркиза. През останалото време французинът усъвършенстваше и без това изумителните си фехтовални умения. По нареждане на чичо си, Филип често вземаше участие в тези упражнения, които се провеждаха в едно празно подземно помещение с голи стени и сводест таван. Понякога Мариса също присъстваше и пряко волята си се чувстваше запленена от разигравашото се пред очите ѝ.

Дюран винаги бе олицетворение на вежливостта и ѝ обясняваше някой и друг удар. Младата жена намираше приличната на балет фехтовка изключително привлекателна. Пистолетите не ѝ допадаха — след изстрела миришеха също толкова убийствено, колкото и изглеждаха.

Тя излизаше на езда с Филип и обикновено следваха стръмна, водеща към морето пътека. От двете ѝ страни се виждаха пещери,

които по думите му, някога били използвани от контрабандисти.

— А може би все още се използват. Митничарите по тези места са свикнали да си затварят очите, пък и нали с мира вече е свършено. Говори се, че Наполеон събирал флота, при това не само, за да върти контрабанда с коняк и коприна. Много от тези контрабандисти са и шпиони. Между другото, ние също можем да се поучим от примера на французите, макар че най-големият риск поемат френските роялисти.

— Не е ли също толкова рисковано да ми разказвате всичко това? Все пак...

— Забравихте ли, че ви казвам всичко, Мариса. Имам ви пълно доверие и зная какво е трябвало да понесете. Нали точно затова дойдохте в Англия, за да избягате?

Двамата стояха на брега. Той се наведе към нея, но Мариса извърна глава, така че устните му само погалиха бузата ѝ.

— Нали не мислите, че съм прекалено настоятелен, Мариса? Аз ви обичам... мисля, че отдавна го знаете. Точно затова мога да чакам. Вие сте ранена птичка и аз нямам намерение да ви улавям. Бих искал да ми вярвате...

Тя импулсивно посегна към ръката му.

— Но аз ви вярвам. Просто... ах, вие знаете това по-добре и от мен. Тук можем да бъдем искрени един с друг, но в Лондон... там аз съм графиня Станбъри, а вие сте братовчед на съпруга ми. Все пак съм омъжена...

— Сякаш не го знам — необичайно рязко я прекъсна той. — Но сте омъжена за човек, който сякаш просто се е разтворил във въздуха. Мислила ли сте някога за това, че един ден може да останете вдовица, и тогава... О, скандалът няма да ме уплаши! Бих се радвал да стана ваш съпруг... само ако и вие го искате, разбира се...

Думите му накараха Мариса да потръпне. Неволно си спомни как бе изнасилена от един непознат, на когото не знаеше дори името. Беше нарекъл това „игра“ и я бе зарязал с дете в утробата. *Радвам се, че го изгубих. Да, радвам се!* Сега бе свободна и започваше да разбира, защо маркизът я бе повикал тук и ѝ даваше възможност да остава насаме с Филип.

Можеше да го направи свой любовник и ако в резултат от тази връзка на бял свят се появеше дете, някое момченце, то щеше да наследи маркизката титла, при това щеше да е истински Синклер.

Имаше ли представа Филип какво се разиграва зад гърба му? И ако да, дали чувствата му не бяха по-скоро плод на желание да отмъсти на омразния си братовчед, отколкото истинска любов? Едно нещо не можеше да му бъде отречено — той никога не направи опит да я притисне, никога не отиде по-далеч от това, да ѝ стисне ръката или да я целуне леко и Мариса му бе благодарна за тактичността и търпението.

Въпреки това подозираше, че нещата нямаше да останат такива още дълго. Изглеждаше неизбежно, рано или късно двамата с Филип да станат любовници.

В деня на заминаването си за Лондон, Мариса имаше още един разговор на четири очи с маркиза. Лицето му бе още по-изпито и бледо, но духът — по-жив отвсякога.

— Е? Срамежлива ли сте или племенникът ми просто не ви допада? — поде той без заобикалки. — Каква е причината? Може би Филип не е достатъчно настойчив?

Междувременно бе престанала да се бои от него — той бе просто един озлобен старец, който харесваше млади мъже. Освен това, Мариса бе научила толкова много за брака на маркиза, че ѝ бе жал за покойната му съпруга — майката на Доминик, тайнствената Пеги.

Не можеше да понася маркиз Ройс, но имаше нещо, което ги свързваше по-силно от всяка симпатия и приятелство — омразата.

— Никой от двамата ни няма нужда от сводници, ваша светлост. Ако реша да го направя, бих желала сама да избира времето и мястото.

За най-голямо нейно учудване той избухна в смях, който премина в кашлица.

— Така да бъде, госпожо. Ако не бях толкова слаб, сам щях да се намеся. Филип има нужда от силна ръка, а брат ми е прекалено слаб, така че съм принуден да разчитам на вас, госпожо. На вашия здрав разум. Верният ми Морис скоро ще отпътува за Лондон. Знаехте ли, че той е непримирим роялист? Надявам се да ми донесе добри новини.

Тя не успя да разбере дали това бе завоалирана заплаха, или не. Каза си, че ѝ е все едно. Веднъж да пристигнеше в Лондон и щеше да ѝ олекне. Изглежда, Филип се чувстваше подобно на нея — далеч от чичо си той се държеше много по-свободно и непринудено. Мариса се питаше дали също бе имал подобен разговор с маркиза и какво му бе отговорил.

На другия ден, докато каретата ги отдалечаваше от назъбените скали и пълзящите мъгли на Корнуол, Мариса се опита да забрави, че изобщо е срещала маркиза. *Омръзна ми да ме използват за чужди цели* — мислеше си тя. — *От днес нататък сама ще си бъда господар.*

Лесно бе да се каже, но в Лондон я очакваха множество изненади.

Първата дойде от страна на бащата на Филип, който досега бе игнорирал съществуването ѝ. На сутринта след завръщането им от Корнуол, той я посети и изключително любезно ѝ съобщи, че брат му, маркиз Ройс ѝ предоставял великолепната си градска резиденция за времето на престоя ѝ в Лондон. Освен това, маркизът бе открил банкова сметка на нейно име, по която вече имало преведена значителна сума. Нямало нужда графиня Станбъри да бъде в тежест на леля си, рангът ѝ изисквал да притежава собствено домакинство. Занапред госпожа Уилоуби, една разорена вдовица от знатно потекло, щяла да бъде на нейните услуги.

Мариса още не се бе съвзела от изненадата, когато се появи лейди Естер Бюмон, сестрата на братята Ройс и леля на Филип, която предложи да ѝ помогне да се уреди в новия дом.

Ето какво бе станало с решението ѝ сама да си бъде господар. От леля си не можеше да очаква подкрепа — Едме бе заслепена от късмета на племенницата си и се опитваше да извлече възможно най-голяма изгода за себе си.

— Така е редно скъпа, а и по-евтино. Колко мило от страна на маркиза. Това е дори повече, отколкото съм очаквала, дете мое. Сега всички врати ще се отворят пред теб. О, колко се радвам! Мисля, че дори баща ти не би имал нещо против. Сега спокойно можем да му пишем, без да се боим, че ще ни упрекне за нещо. Ех и ти, защо помръкна? Ще бъдем почти съседки и можем да се виждаме толкова често, колкото пожелаем!

Мариса добре знаеше какво означава неочакваният жест на маркиза, но сърце не ѝ даваше да признае това пред леля си. Той ѝ напомняше за негласния договор, който бяха сключили и за едно неизречено обещание. Но дотолкова бе свикнала с лукса, че вече не можеше да се откаже от него. И макар съвсем ясно да си даваше сметка за всичко това, нямаше сили да се противопостави на потока на събитията.

Името и влиянието на Ройс бяха достатъчни, за да ѝ осигурят достъп в кръговете на консерваторите. Макар и принуден да се оттегли от политиката, маркизът все още бе изключително влиятелна фигура. Говореше се, че ако не била болестта му, щял да стане министър-

председател вместо Хенри Адингтън. Сега бащата на Филип бе неофициален гарант и покровител на Мариса.

Дори красивият Брюмел ѝ засвидетелства уважение и след като неколkokратно се бе появил на публични места с нея, младата графиня Станбъри окончателно бе приета във висшето лондонско общество.

Така тя отново се оказа пешка в нечия игра. Поне не хранеше илюзии относно неочакваната щедрост на маркиза. Изглежда, Филип също, съдейки по необичайната му резервираност, откакто тя живееше отделно от леля си. Мисълта, че ролята на безгласна марионетка не допадаше и на него, я окрили. Още по-изненадана бе, когато един ден ѝ каза, че не бил забравил обещанието си да я въведе в „Клуба на проклятието“.

Междувременно животът в Лондон бе започнал да я отегчава. Общественото признание бе нож с две остриета, защото сега трябваше да понася почти нетърпимите ограничения, налагани ѝ от титлата и социалното положение.

При една разходка в Хайд Парк — рядко ѝ се удаваше да се изплъзне от опеката на госпожа Уилоуби, — той отвори дума за клуба. Мариса толкова се зарадва, че едва не му се хвърли на врата.

— Наистина ли, Филип? Но как...

Той ѝ се усмихна съзаклятнически.

— Успях да спечеля Сали Рептън на наша страна. Утре вечер тя ще дойде да ви вземе, а след това ще се срещнем у тях. Ще излезем заедно, така е най-добре. Ще дойде и лорд Дрюмон. Ако все още искате...

— Разбира се, че искам! Животът ми е толкова скучен.

Сега разполагаше с достатъчно пари, за да играе до насита. Нямаше нужда да се притеснява колко ще изгуби... ако изгубеше, а тя бе сигурна, че ще спечели. Ако ли не, поне щеше да се наслади на забранения плод.

Мариса отказа заплануваното посещение в „Дрюри Лейн Тиътър“, извинявайки се пред леля си с несъществуващо главоболие. Уилоуби не се опита да протестира, когато я видя да излиза с дама.

Докато седяха в каретата, дамите трябваше да сложат маски. На Мариса това се стори изключително вълнуващо.

В тиха, странична уличка в един от крайните квартали на Лондон каретата спря пред внушителна на вид къща, през прозорците, на която

се процеждаше светлина.

Лорд Дрюмон почука, в отговор на което, шпионката на вратата се отвори.

— Кой е?

— Дрюмон с приятели. Очакват ни.

Мариса сама не знаеше какво бе очаквала след това драматично начало, но освен че бе малко по-люксово обзаведен, игралният салон по нищо не се различаваше от всички останали, които бе виждала. Сред посетителите зърна много познати лица на членове на висшето общество, емигранти, чуждестранни дипломати. Почти всички дами носеха маски, а също и някои от господата, но тя разпозна по жестовете един приближен на кралското семейство маркиз. Маската ѝ придаваше усещане за сигурност и въпреки това, първото впечатление я разочарова, тъй като, ако не бяха игралните маси, щеше да реши, че се намира на най-обикновен прием.

— Елате, маркизата би желала да се запознае с вас — рече Дрюмон. — Тя държи да поздравява лично всеки гост.

— Маркизата?

Той се усмихна.

— Така я наричат, заради външността и маниерите ѝ — облича се старомодно и носи напудрена перука. Казва се мадам Дьо л'Егъл, но казват, че това било псевдоним, зад който се криело благородно потекло.

Мариса бе въведена в малка стая в приземния етаж, обзаведена изцяло в червено и златно, на фона, на които изпъкваха бялата перука и бледото лице на маркизата. Мадам Дьо л'Егъл принадлежеше към онзи рядък тип жени, останали сякаш без възраст. Под грима кожата ѝ изглеждаше гладка, а в синьо-зелените очи имаше младежки блясък.

Тя протегна отрупаната си с пръстени ръка и рече дрезгаво:

— Значи вие сте графинята, за която говорят всички? Простете за откровеността, но аз съм си такава. С годините установих, че така е най-добре. Казват, че сте имала невероятни очи... о, да, вярно е! Радвам се, че ни посетихте, графиньо и се надявам това да не е последната ни среща.

Мариса за малко не се поддаде на абсурдния импулс да направи реверанс, но вместо това пое предложената ѝ ръка и отвърна вежливо. След нея дойде ред на Филип, който бе поздравен с усмивка и някаква

прошепната забележка, накарала го да се изчерви. Мариса се запита дали той е чест гост на това място, което като че ли с нищо не оправдаваше името си.

Изглежда не грешеше, тъй като Филип уверено я поведе из залите. От една галерия се носеше тиха музика, а на светлината на покрити с розови абажури свещници плътно притиснати, танцуваха потънали в блажена забрава двойки.

Мариса се засмя.

— Това ли е причината за лошата слава на клуба? О, чух, че градините Воксхол...

Филип я прекъсна.

— Там посетителите далеч не са толкова дискретни — след малко добави с потискано вълнение: — Не биваше да ви водя тук. И все пак по-добре аз, отколкото някой друг. Вашата приятелка Сали отдавна ме увещава да ви доведа, но тя идва тук само за да играе, защото залозите са високи, а атмосферата — непринудена. Ах, как да ви обясня, без да бъда груб? — той погледна водещото към горния етаж стълбище. — Хората не идват тук само за да играят и да се забавляват. Горے има стаи, в които посетителите могат да се оттеглят. Един Господ знае колко заговори, политически ходове и интриги са се родили тук. Баща ми е член на клуба, също и Уелският принц. Това е сигурно, запазено за елита място, където богатите и могъщите не са безпокоени от никого и нищо. Мариса, обещавайте ми никога да не идвате тук без мен.

Тя го погледна учудено, после сведе поглед към пода и попита замислено:

— Но... защо тогава ме взехте със себе си, Филип? И защо ме предупреждавате едва сега? Можехте...

Той така и не разбра какво бе възнамерявала да каже, тъй като в този момент от игралната зала се разнесоха аплодисменти и двамата обърнаха глави. В първия момент Мариса не повярва на очите си. Някаква елегантна дама, която преди малко бе забелязала напрегнато да седи край една от игралните маси, стоеше в средата на залата и се събличаше. Лицето и косата ѝ бяха скрити от маска, но когато свали от тялото си и последната част от бельото си, златисточервеникавият триъгълник между бедрата издаде цвета на косите ѝ. Тялото ѝ бе снежнобяло.

Един от играчите скочи от мястото си и пристъпи към нея.

— Вече изплатихте част от дълга си, милейди — с дрезгав глас рече той, погали гърдите ѝ и извика ликуващо: — Време е да платите и останалата!

Тя се засмя гърлено, когато мъжът я вдигна на ръце и минавайки покрай продължилите да свирят музиканти, я понесе нагоре по стълбището.

Мариса чу Филип да казва с приглушен глас:

— Сега го видяхте с очите си. Според неписаните закони на този клуб, човек никога, при никакви обстоятелства, не бива да издава нещо видяно или чуто тук. На това място една маркиза може да стане проститутка, а някой сериозен, суров държавен мъж да изиграе ролята на сатир. Достатъчно ли ви е това?

Мариса все още не можеше да повярва. Играчите отново се бяха вгълбили в картите си, макар много от господата все още да се подсмиваха. Тя бе разкъсвана от противоречиви чувства — отчасти бе ужасена, отчасти очарована, а и малко се боеше. Но с нея това не можеше да се случи, тя никога не би заложила себе си, никога не би позволила на комарджийската страст да я завладее дотолкова.

— Мариса! — Филип разтърси ръката ѝ, за да я изтръгне от обзелия я транс. — Съжалявам, че трябваше да станете свидетел на подобна сцена. Но може би така е по-добре. Сега любопитството ви е задоволено, прав ли съм? Ще позволите ли да ви изпратя до вкъщи?

Мариса се радваше, че маската бе скрила избилата по страните ѝ руменина. Дали Филип не я бе довел тук, за да я прелъсти, а след това не бе размислил? Докъде се простираше подчинението му пред чичо му? Дали фактът, че тя приемаше подаръците на маркиза, щеше да се изтълкува като мълчаливо съгласие с условията му? Каква бе ролята на Филип в този хладнокръвно скроен план? Беше казал, че я обича и го бе доказал, но дали я уважаваше? Можеше ли изобщо да я уважава?

Сали и Дрюмон предпочетоха да останат в клуба, така че двамата с Филип си тръгнаха сами. На няколко пъти ѝ се стори, че той се канеше да проговори, но всеки път нещо го спираше и изминаха обратния път в мълчание.

През следващите дни Мариса не разполагаше с много време да мисли над случилото се. Всяка минутка бе запълнена, а поканите валяха като дъжд и тя си лягаше толкова късно, че ако можеше, спеше до пладне. Сякаш бе попаднала във водовъртеж, който не я оставяше да дойде на себе си. Твърде късно осъзна, че е била заплетена в опасни интриги. Тогава се появи страхът, който тя се опитваше да скрие. Трябваше да продължи да живее постарому, сякаш всичко бе наред и единствената ѝ цел в живота бяха забавленията.

Понякога имаше усещането, че умишлено се хвърля от едно към друго, за да не ѝ остава време за размисъл и да не се запита до какво ще доведе всичко това. Почти бе забравила дилемата с Филип. Нито той, нито маркизът щяха да ѝ помогнат, ако научеха в какво се е забъркала. Знаеше, че е наблюдавана и че всяка нейна стъпка е разглеждана под лупа, но бе безсилна да стори каквото и да било, за да попречи на това. На всяка цена трябваше да продължи да живее както досега, без да дава да се разбере, че нещо се е променило и че тя е разбрала докъде я бе довела верността ѝ към старите ѝ приятели. Онова, което отначало ѝ бе изглеждало невинно приключение, се оказва сериозна и опасна игра.

Френските роялисти, успели да се изплъзнат от лапите на Терора — повечето прощавайки се с всичко, освен с името и титлата си — съвсем не бяха толкова безобидни и безпомощни, както си бе мислила. Сега знаеше, че разпространяваните из Франция слухове за техните интриги и упоритите им опити да си възвърнат изгубеното вследствие на революцията, напълно отговаряха на истината. Повечето от тях бяха отчаяни и нямаше от какво да се боят. Английското правителство ги подкрепяше, преследвайки собствените си интереси, така че Мариса не можеше да очаква никаква помощ оттам. Как не бе забелязала опасността от самото начало? Колко ли неправдоподобно и същото с бели конци трябва да се бе сторило на някои хора, обяснението за неочакваното ѝ решение да дойде в Лондон!

Но защо никой не бе поговорил с нея за всичко това и не я бе предупредил? Някои от аристократите — емигранти, бяха приятели на майка ѝ, те я бяха приели доста топло... а може би само се преструваха? Трудно бе да се каже.

Беше намирала удоволствие в това, да разказва на един незначителен служител в библиотеката за всичко, което бе дочула тук и там. До деня на първото си посещение в „Клуба на проклятието“...

На връщане от дома на леля си, където я беше поканила на чай, Мариса се отби в библиотеката, за да върне една книга и да вземе друга, която ѝ бе запазена. Посрещна я лично собственикът — необичайно блед и развълнуван. Нима не била чула вече? Бедният господин Белтран бил открит мъртъв в стаята си — убит! Преди това — тук мъжът сниши глас — бил измъчван... Изглежда, се опитвали да го накарат да издаде скривалището на някакво съкровище, което той изобщо не е можел да знае. Бедният! Говорело се, че убиецът бил онзи фанатик, който се мотаел наоколо и убивал французите, заподозрени в симпатии към новото френско правителство. Какво нещастие! Накрая той се извини и каза, че се надявал да не е разстроил прекалено госпожа графинята. Веднага щял да донесе книгата.

Мариса не помнеше как бе напуснала библиотеката, без да даде израз на обзелия я ужас. Едва по-късно си спомни и други истории, които бе чувала.

Говореше се за млада балерина, преди по-малко от две седмици намерена удушена в жилището ѝ. Носеха се слухове, че преди края на Амиенския мир била любовница на високопоставен служител във френското посолство. Малко след заминаването му си била намерила нов приятел — английски полковник, служещ при Уелингтън.

Имаше и един французин, наричащ себе си „кавалер“, когото бяха открили мъртъв в някаква странична уличка.

Чиста случайност? Кое тогава даваше храна на слуховете за някакъв фанатик роялист? Носеше се мълва, че всички жертви били белязани с някакъв знак — Мариса не знаеше точно какъв, защото минаваше за неприлично да се говори за това пред дами. О, всъщност тя и не искаше да знае.

Продължи да живее постарому, но със свито от страх сърце. Произходът ѝ, връзките с Наполеон, тайнствената ѝ прибързана женитба и сегашният ѝ кръг от познати — всичко това я поставяше в

изключително деликатно положение. Сега тя би предпочела да стои настрана от галантните френски емигранти, чиято компания доскоро толкова усърдно бе търсила, но не можеше да започне да ги избягва, без да изглежда гузна или уплашена. Трябваше да продължи да живее както досега, макар често да ѝ се искаше да се върне във Франция или да можеше да замине за Нова Испания.

Филип щеше да отсъства няколко дни, бе заминал с приятели в Личфилд, където баща му притежаваше ловен клуб. Макар във връзката ѝ с него да се усещаше известно напрежение, тя с нетърпение очакваше завръщането му. Трябваше да направи Филип свой любовник, а след това да заминат заедно някъде. Без съмнение маркиз Ройс с удоволствие щеше да им помогне.

Но след като изтече една седмица, през която не се случи нищо, естественото лекомислие на възрастта ѝ взе връх и Мариса реши, че се е уплашила от собствената си сянка. Навярно агентът на Фуше не я бе издал, пък и защо да го прави? Тя не бе успяла да му съобщи нищо важно, а и той трябва да бе имал и други източници на информация. Във всеки случай сега всичко бе свършило.

Филип скоро щеше да се върне и Мариса вече се бе поуспокоила, когато получи покана от лейди Рептън за разходка в парка. Напоследък бе модерно дамите сами да управляват двуколките си, така че тя и Сали Рептън отдавна чакаха удобен случай да изпробват новата двойка кафяви жребци на Мариса. Сега времето най-сетне позволяваше да сторят това.

И двете бяха в чудесно настроение. Мариса носеше новата си, ушита от мадам Роуз, рокля от тъмножълто сукно с кафяви кадифени ревери, към която имаше и раирана копринена жилетка и бяла вратовръзка с топазена игла.

— Колко елегантно! — не без завист бе възкликнала Сали. — За мен мадам Роуз никога не е правила нещо подобно. Последен вик на модата. Край теб изглеждам направо грозновата.

— Въпреки това не ти липсват обожатели — отвърна Мариса. — При мен първо се набиват на очи дрехите, а при теб... Кажи, колко сонета вече са написани за възхвала на твоята красота?

Сали направи доволна физиономия. Вярно бе, минаваше за красавица, докато приятелката ѝ се славеше най-вече с елегантността си. У Мариса все още имаше нещо детско, незряло, така че опитните

бонвивани не ѝ обръщаха много внимание. Веднъж Брюмел бе определил външността ѝ като „съвсем сносна“.

Двете със Сали си подхождаха чудесно — и двете бяха млади и минаваха за лекомислени. Но кого го бе грижа за това? Дори Уелският принц минаваше за лекомислен, а когато човек бе богат и влиятелен, можеше да си позволи почти всичко.

Двете млади дами вече бяха в парка и сега копитата на конете трополяха по посипаната с чакъл централна алея. Установила, че Мариса наистина умее да държи юздите, Сали Рептън се облегна удобно назад и започна да поздравява с усмивка познатите и да се забавлява с клюкарски забележки.

— Виж там, виж, Клерънс и Йорк в братски съюз. Кой би помислил? Ами Алвънли, какво търси тук толкова рано? О! Госпожа Уилсън — тази патка! Как смее да се показва пред хора? Лапнала е младия Скънторп, който още има жълто край устата.

Тъй като все още не умееше съвсем добре да управлява двуколката, Мариса трябваше да се съсредоточи върху юздите, а и не можеше да гледа във всички посоки едновременно. В този момент обаче Сали нададе изненадан вик, от който конете изпръхтяха уплашено и вирнаха глави.

— Том Дрюмон с красивия италиански граф — казва се Ди Киара или нещо такова. Да знаеш само как те зяпаше снощи в операта. С новия файтон на Дрюмон са. Спри, Мариса! Той ни маха.

Мариса си спомни за посещението си в „Клуба на проклятието“ и изпита желание да продължи, но тъй като знаеше за интимната връзка на Сали с Дрюмон, реши да ѝ достави удоволствие. Тя отби двуколката в края на широката алея и предаде юздите на конярчето. То седеше зад тях и не преставаше да хвали уменията ѝ да се справя с конете. Дрюмон ѝ помогна да слезе и ѝ представи графа, който ѝ целуна ръка с дълбок поклон.

— Каква щастлива случайност! — сърдечно извика лорд Дрюмон. — Тъкмо говорехме за вас, красавици. Да, дори се чудехме кога и къде бихме могли да ви срещнем — намигвайки, той прошепна на Мариса: — Ди Киара ме помоли да ви запозная с него. Бях почти принуден да склоня да организирам един излет до Ранли... била ли сте вече там? Не може да се сравни с Воксхол, но ротондата е доста хубава. Трябва да я видите.

След тези думи той улови Сали под ръка и я поведе по една тясна пътечка между дърветата, така че на Мариса не ѝ остана нищо друго, освен да приеме предложената ръка на графа и да ги последва.

Не се притесняваше какво ще кажат хората, обезпокои я това, че не след дълго Том Дрюмон се обърна и усмихнато подхвърли през рамо, че трябвало отново да отиде с тях в клуба. Маркизата вече била питала за нея.

Тази забележка ѝ развали настроението, тъй като извика в паметта ѝ страховете, които толкова отчаяно се опитваше да прогони. Защо мадам Дьо л'Егъл бе питала за нея? Какво искаха? Тя потрепери.

— Студено ли ви е? — загрижено попита Ди Киара.

— О, не. В такъв ден? До вчера времето бе толкова отвратително...

Сали и лорд Дрюмон бяха изчезнали зад един завой на пътеката. Мариса понечи да ускори крачка, за да ги настигне, но графът я задържа.

— Нека не си губим времето, дрънкайки глупости. По-добре да поговорим за чичо ви Жозеф. Как се чувстваше той, когато го видяхте за последно?

Мариса едва не изгуби съзнание, чувайки от устата на графа уговорената с Фуше парола. Тя отстъпи крачка назад.

— Сега не е време за истерия — просъска той, изоставяйки предишната си вежливост. — Бих ви помолил да се стегнете! От какво се боите? След смъртта на бедния Белтран трябва да сте очаквала, че някой ще се опита да се свърже с вас. Повече отвсякога имаме нужда от всяка информация, която бихте могла да ни дадете. Знаем, че много роялисти са прекосили Ламанша, но не знаем къде ще ударят...

Макар всичко да се въртеше пред очите ѝ, Мариса успя да запази съзнание.

— Полудял ли сте? Искате от мен...

— ... да заложите на карта живота си? Да, може би. Както аз съм заложил своя — каза той съвсем делово. — Но вие имате достъп до кръгове, които за мен са недостъпни. А и кой би ви заподозрял?

— Вече ме подозират и... ме е страх, толкова ли не можете да разберете? Аз не съм замесена от същото тесто като вас. Боя се и не желая да рискувам живота си... Никой не ми каза, че ще трябва... — тя замълча, ужасена от мисълта, че това навярно бе клопка и че графът

съвсем не бе агент на Фуше. В такъв случай вече се бе издала. Беше преbledняла, а очите ѝ изглеждаха несъразмерно големи на тясното лице.

Мъжът прочете мислите ѝ и се засмя сухо.

— Не, не, не съм изпратен, за да ви поставя клопка, уверявам ви. Но трябва да се научите да си държите езика зад зъбите. Значи се боите от фанатика? Пфу! Той даде добър урок на агентите ни, които би трябвало да бъдат по-предпазливи. Рано или късно ще го пипнем, и тогава ще си плати — той я пусна неочаквано. — Да вървим. Трябва да се овладеете, преди да настигнем останалите. Изглеждате толкова ужасена, че възнамерявам да ви оставя време да поразмислите. Аз обаче ще се държа като ваш пламенен обожател и ще ви следвам по петите. Ако дочуете нещо, трябва само да ми го прошепнете по време на танц или докато ви поднасям почитанията си... ето така...

Той се наведе неочаквано и ѝ целуна ръка. Почти в същия миг Мариса видя, че Сали и Дрюмон са се обърнали и усмихнато ги наблюдават.

— Така, така — промърмори Дрюмон. — Нищо не съм видял. А ти, Сали? Винаги съм казвал, че настойчивостта в крайна сметка се увенчава с успех.

— Надявам се — отвърна граф Ди Киара. Той отново целуна ръка на Мариса. — Аз съм много настойчив.

Сали и Том се засмяха.

— Не се безпокой — рече Сали, когато двете с Мариса останаха сами. — Том няма да каже нищо на Филип, умее да си държи устата. Скъпа, как ти се струва графът? Трябва да знаеш, че не е женен. Бил невероятно богат, а освен това и роднина на кралицата на Неапол.

— Беше прекалено дързък, като се има предвид, че се познаваме едва от няколко часа — с приглушен глас отвърна Мариса. Главата ѝ все още се въртеше и тя напразно се опитваше да мисли трезво.

— Какво говориш, той е влюбен в теб! Всички италианци са темпераментни, а и били чудесни любовници. Признай, че все пак ти харесва. Беше се изчервила... о, и още си. Няма да казваме на Филип за новия ти обожател, нали? Освен ако не искаш да го накараш да ревнува. Наистина е жалко, че си омъжена, но поне съпругът ти не ти стои на главата. Ти си свободна и независима.

Мариса се радваше, че отново трябваше да се съсредоточи върху управлението на двуколката и нямаше нужда да отговаря.

— Слушаш ли ме? — чу тя гласа на Сали. — Вече два пъти те питам нещо, без да получа никакъв отговор.

— Извинявай. Трябва да внимавам. Нали не искаш колата да се обърне и да станем за смях? Какво ме попита?

— Дали тази вечер да не отидем в клуба? Помниш какво каза Том, нали? Изглежда, маркизата те е харесала, а това не се случва често, повярвай ми. Твоят граф няма да бъде там, ако това те безпокои. Тази вечер има среща с Уелския принц... О, Боже, внимавай! — извика Сали, когато колата едва не се обърна.

Мариса стисна здраво юздите.

— Обещах на Филип да не ходя там без него.

— Ах, той си позволява прекалено много. Трябва да му дадеш да разбере, че няма да му позволиш да те командва. Освен това няма нужда да му казваме. Моля те, ела с нас!

Мариса отвърна уклончиво и обеща да ѝ се обади, ако нямала никакъв друг ангажимент.

— Нямаш. Сама ми го каза вчера и се боеше, че ще умреш от скука. Ще дойда да те взема и ще кажем на твоята госпожа Уилоуби, че отиваме на концерт у лейди Купър.

Когато затвори вратата след себе си, Мариса бе на границата на физическите и душевните си сили. Денвърс, прислужникът, я посрещна във вестибюла и ѝ подаде някакво писмо върху сребърен поднос.

— Кавалер Дюран бе тук, милейди.

Нямаше нужда да го казва — вече бе прочела изписаното на плика име. Докато четеше писмото, Мариса неволно направи кисела гримаса.

„Съжалявам, че все още не сме се срещали, но тази вечер ще се видим в клуб «П». Трябва да ви предам нещо от маркиз Ройс.“

Би дала почти всичко, да можеше да откаже на Сали, но и този път отстъпи пред силата на съдбата. Освен това бе любопитна откъде Дюран знае, че тази вечер възнамерява да ходи в „Клуба на проклятието“.

Обзелият я отново страх, прогони с мисълта, че ако някой иска да я убие, едва ли би избрал толкова оживено място. Така че, на път към клуба даде ухо на безгрижното бърбрене на Сали и дори се засмя, когато приятелката ѝ попита:

— Взе ли достатъчно пари? Иначе...

— О, зная какво разбираш под „иначе“. Решила съм тази вечер да бъда по-въздържана.

— Но не бъди прекалено въздържана! Който се бои да залага големи суми, би могъл да отиде на Бъртън Стрийт — Сали се притисна като котка към Том Дрюмон, който бе обвинил ръка около раменете ѝ.

Мариса им завидя тайно. Без закрилата на Филип, тя се чувстваше напълно незащитна и изоставена. Нямаше представа какво щеше да ѝ поднесе тази вечер. Трябваше да се бори с чувството, че е в затворническа кола, откарваща я към гилотината.

На пръв поглед в клуба всичко бе като при първото ѝ посещение, а и Сали не се отделяше от нея. Двете носеха маски и следваха Том, който ги водеше през залите. Мариса погледна с копнеж към една от тях, където се играеше фараон, но Том ѝ напомни, че най-напред трябвало да поздравят маркизата.

Мариса забеляза някаква дама, която носеше златисточервеникавата си коса навита на кок, макар на мода да бяха късите коси.

— Маркиза Фърнсуърт — прошепна на ухото ѝ Сали. — Известна е като най-студената жена в Лондон. Казват, че мъжът ѝ трябвало да чука, преди да влезе в спалнята ѝ. Привърженичка е на вигите. Винаги се учудвам да я видя тук, но, изглежда комарът е единственият ѝ грях.

— Тихо, Сали. Никакви клюки, знаеш правилата — предупреди я лорд Дрюмон.

Тя сви рамене. На Мариса ѝ се струваше, че разпознава в лицето на маркизата жената, която се бе съблякла пред погледите на всички и при спомена за странната еротична сцена страните ѝ пламнаха.

Почти с облекчение се остави да бъде въведена в обзаведения в червено и златно салон на мадам Дьо л'Егъл. Отново срещна изпитателния поглед на синьо-зелените очи.

— Каква красива рокля, графиньо! — тя фамилиарно докосна ръката на Мариса с ветрилото си. — Жалко, че ви бе необходима специална покана, за да ни посетите отново.

Сали се притече на помощ на Мариса.

— Не бива да ѝ се сърдите, мадам. Откакто Филип Синклер замина, тя скучае ужасно, защото е трябвало да му обещае...

— Сали! — с упрек в гласа я прекъсна Том Дрюмон.

Маркизата обаче се засмя.

— Значи Филип Синклер е изкупителната жертва. Този път ще ви простя, дете мое. Но, струва ми се, ви липсва кавалер. Доколкото знам, познавате кавалер Дюран, така че всичко се нарежда чудесно.

Дюран се отдели от групата млади мъже зад гърба на маркизата и се поклони вежливо.

— За мен е чест — той ѝ предложи ръка и на Мариса не ѝ остана нищо друго, освен да я приеме. След това всички излязоха, но тъй като тя вече не бе сама, Том и Сали сякаш случайно се отдалечиха, запътвайки се към една от игралните маси.

— Била ли сте вече на горния етаж? — попита Дюран и без да дочака отговор, я поведе по стълбището покрай нишата на музикантите, а след това по някакъв слабо осветен коридор.

— Тук има помещения за хора, които биха искали да поговорят на спокойствие или да поиграят карти. Обзаведени са различно в зависимост от целта — след кратка пауза продължи безизразно: — Запазих една стая, където бихме могли да поговорим, но не мислете, че искам да ви прелъстя. Пристрастията ми се различават от тези на повечето мъже.

Невъзмутимостта му я отблъскваше. Сега той извади от джоба си ключ и отключи една врата. Малката стаичка бе обзаведена в стил Луи XV. Дюран сякаш не забелязваше колко се вписва в обстановката

виолетово-синята ѝ рокля. Той погледна Мариса студено и пренебрежително.

— Простете за настойчивостта, госпожо. Получихте писмото ми, нали? Не мога да остана дълго в Лондон, маркизът има нужда от мен, така че въпросът не търпи отлагане. Не желаете ли да седнете? Ще бъде кратък.

От една поставена върху масата гарафа наля вино в две чаши и подаде едната на Мариса, без да я попита дали иска.

— За съжаление имам лоши новини за вас, госпожо, така че ще е най-добре да пийнете малко.

Тя поклати глава.

— Не? Е, може би сте по-силна, отколкото изглеждате. Ще разберете защо исках да поговорим насаме, когато чуете какво имам да ви казвам. Баща ви е мъртъв, госпожо. Съжалявам, че трябва да го научите от един непознат, но това може да има и своята добра страна. Починал е преди три-четири месеца от раните, получени на един дуел. Предполагам не знаете, че се е оженил повторно?

Мариса стоеше като вкаменена. Тя чу безизразния глас на Дюран:

— Говори се, че доня Инес произхождала от семейство на испански благородници, заселили се отдавна в Луизиана. Преди време е трябвало да се омъжите за братовчед ѝ Педро, а мъжът, убил баща ви — за съжаление трябва да ви го кажа — е вашият съпруг.

Тя разля виното от чашата си, която Дюран измъкна от треперещите ѝ пръсти и поднесе към устните ѝ.

— Пийте, госпожо.

Мариса преглътна неволно.

— Но... защо? — неочаквано си спомни за Доминик и Педро, които бе чула да разговарят край манастирската стена. Инес... Тогава за пръв път бе чула това име.

— Навярно доня Инес е искала да наследи всичко — рече Дюран. — Но баща ви, изглежда, не е променил завещанието си и е посочил вас за единствена наследница. Тя просто управлява имението.

Зъбите на Мариса тракаха.

— Не знаех нищо. Наследството ми е безразлично. Но откъде знаете всичко това вие...

— Маркизът винаги научава онова, което го интересува. Трябва да ви осведомя, че вашите интереси са и негови. Разбирате ли, госпожо? — неочаквано в гласа на Дюран се появи метална нотка, сякаш някаква маска бе паднала от красивото му момчешко лице. — А интересите на маркиза са и мои. Затова ви съветвам да се въздържате от глупави игри, които биха могли да застрашат бъдещето ви. Около вас има хора, които не биха се спрели пред нищо и дори и най-малкото подозрение в измяна би било достатъчно. Внимавайте графиньо, не забравяйте къде ви е мястото.

Отначало ѝ бе нанесъл удар, който я бе парализирал, а сега я предупреждаваше. Какво означаваха думите му? Възможно ли бе...? Мариса все още трепереше, но инстинктът за самосъхранение ѝ дойде на помощ и тя избухна в сълзи. Това бе напълно естествена реакция — не биваше да му дава да забележи, че страхът бе далеч по-силен от мъката по баща ѝ.

Дюран невъзмутимо я наблюдаваше, а когато сълзите ѝ пресъхнаха, я изпрати до вкъщи. През целия път той не продума и само на сбогуване ѝ напомни за дълга ѝ и за онова, което се очаква от нея.

Едва когато се добра до спалнята си и освободи камериерката, Мариса отново избухна в сълзи, този път от мъка по баща си. Спомни си как я бе носил на раменете си и я бе наричал „моята малка принцеса“ и „съкровище“. Оттогава бяха минали много години и двамата се бяха отчуждили. Мариса бе решила, че я е забравил и се интересува единствено от това, как да я накара да мине под венчило, но, изглежда се бе лъгала.

След това се опита да си представи доня Инес. Представяше си, че прилича на кралицата на Испания, чернокоса, с алчни очи и пълни устни. Заради една такава жена Доминик се бе дуелирал с баща ѝ! О, той отлично е знаел чия дъщеря е, когато неочаквано бе предложил да се ожени за нея. Дали сега се биеше в гърдите пред Инес за тази си постъпка?

През тази нощ Мариса спа малко. На следващия ден остана в стаята си и отпрати всички посетители. Граф Ди Киара остави визитната си картичка, която тя разкъса. Дали не се опитваше да я компрометира?

Копнееше да се види с Филип и да му разкаже всичко. На другата сутрин обаче получи съобщение от него, в което се казваше, че лошо време възпрепятства отпътуването му. Следобед я посети Едме, съпроводена от граф Дьо Брасел, когото Мариса неколкратно бе срещала по различни приеми. Докато леля ѝ бърбеше с госпожа Уилоуби, Дьо Брасел остроумничеше пред облечената в черно Мариса, обсъждаше политическите интриги във Франция и пожела да узнае дали е истина, че Наполеон се задържал най-вече в Малмезон и колко често ходел в Сен Клу, на което Мариса отвърна, че леля ѝ знае по-добре от нея. Графът изглеждаше разочарован, но не продължи да настоява. На сбогуване Едме обеща по-късно да намине отново.

Когато надвечер граф Ди Киара отново помоли да бъде приет, Мариса се извини с главоболие и го отпрати.

Едме се появи малко по-късно, но завари племенницата си в леглото със студен компрес на челото. Графинята се наведе над Мариса и я заговори с глас, който издаваше по-скоро раздражение, отколкото съчувствие.

— Какво значи това? Признавам, тежко е да научиш, че баща ти е починал, но станалото станало. Преди месеци! Мислиш ли, че той би се зарадвал да те види такава? Трябва да призная, че ме разочарова. Защо се криеш? Ако се разболееш и умреш, мъжът ти ще наследи всичко, а това със сигурност доста ще се хареса на доня Инес! А също и на него. Навярно след това ще се оженят и ще си заживеят, наслаждавайки се на наследството ти!

— Не! — Мариса се изправи и се взря в леля си. — Как можеш да говориш така за мъж, на когото си била любовница! Да не би да ревнуваш от Инес? Забрави ли, че ти ме омъжи за него?

Едме пребледня едва доловимо, но издържа погледа на племенницата си.

— Права си... отчасти. Привличаше ме необуздаността му, дивото в него, но когато научих, че той е бил... Не ти ли е ясно, че подобно на останалите правех само онова, което би било най-добро за теб? Същото е и сега. Зная какво е трябвало да понесеш, но все още си прекалено млада и можеш да се справиш с това. Така че се стегни!

Тъй като Мариса мълчеше упорито, Едме продължи:

— Ако не се интересувах от теб, нямаше да си мръдна пръста. Всъщност дойдох, за да ти кажа, че мисля да замина за няколко месеца

в Бат. Знаеш, че откакто Брюмел беше там, мястото е много модерно. Трябва да се махна за малко от Лондон и наех една къща в Бат. Ако решиш, че би могла да се откъснеш от новите си приятели, с удоволствие ще те взема със себе си. Може би Филип също ще дойде, като научи, че си с мен. Но сега ти си богата и независима и разбира се, можеш да правиш всичко, каквото си пожелаеш.

Обвинението в слабост действа на Мариса като студен душ. Леля ѝ бе права. Какъв смисъл имаше да се свива в черупката си и да се държи така, сякаш бе неспособна да се защити? Внезапно ѝ хрумна онова, което маркиз Ройс ѝ бе казал за отмъщението. Италианците имаха за това една специална дума: „вендета“. Тази дума неочаквано накара кръвта ѝ да кипне.

Изведнъж изпита непреодолимо желание да си отмъсти на мъжа, причина за всичките ѝ нещастия. Щеше да стори всичко, да използва всички средства, за да постигне целта си. Тя затвори очи и си повтори наум италианската дума, която циганите често използваша.

— Мариса! — остро рече Едме.

Мариса отвори очи и рече бавно:

— Е, добре. Сега ще стана. Ще вечеряш ли с мен? Бихме могли да обсъдим пътуването и гардероба, от който ще имам нужда.

Споразумяха се, до седмица Мариса да последва леля си в Бат. През това време трябваше да информира за заминаването си маркиз Ройс и да затвори къщата. Не биваше да забравя и Филип...

Едме се радваше на промяната в настроението на племенницата си и без да задава повече въпроси, каза само:

— Няма да пътуваш сама, нали, скъпа? Иначе пак ще плъзнат клюки.

— О, вярвам, че госпожа Уилоуби с удоволствие ще ме съпроводи — отвърна Мариса, макар вече да бе решила да изпрати госпожа Уилоуби и Симънс напред с багажа. Госпожа Уилоуби не се възпротиви, когато малко след заминаването на Едме узна, че младата графиня ще отпътува по-късно с лейди Рептън и Филип Синклер. С времето тя бе свикнала графиня Станбъри да действа през главата ѝ и да я поставя пред свършен факт.

— Значи възнамеряваш да изпълниш желанието на Филип — изтърси Сали. — Ами твоя италиански граф? Той непрестанно ходи по петите ми и ме моли да му уредя среща с теб. Да не би да го избягваш? Ами хубавия французин, с когото така неочаквано изчезна от клуба?

Сама авантюристична натура и дръзка до безразсъдство, Сали обичаше скандалите и единствено произходът и богатството ѝ спасяваха доброто ѝ име.

— Моля те, не казвай нищо на граф Ди Киара. Няма нужда да знае къде отивам. Ако действително е толкова влюбен в мен, колкото твърди, има нужда от малко отрезвяване. А що се отнася до Дюран, той е просто пратеник на тъста ми, който ми съобщи...

На лицето на Сали се изписа съжаление.

— Прости ми, как можах да забравя? Баща ти... Въпреки това, мисля, че трябва да свалиш траура. Той потиска духа, а какъв смисъл има от това? Да не би... да не би да си овдовяла? Отдавна се каня да те питам, но все не събирах смелост. Защо никога не отваряш дума за съпруга си. Не можеш да си представиш какви слухове се носят. Говори се, че бил сакат или нещо подобно. Все пак Ройс те призна за

снаха. Но аз направо ще умра от любопитство. Защо никой в Англия не е виждал съпруга ти?

Мариса отдавна очакваше този въпрос и бе обмислила отговора си.

— Мъжът ми предпочита да живее в чужбина. Английската титла не означава нищо за него. Женитбата ни бе натрапена и се споразумяхме да се разделим. Всъщност, изобщо не се чувствам омъжена и не искам да мисля за това.

— Така значи — личеше си, че Сали умира да научи нещо повече. Но този път по изключение прояви тактичност. Очевидно Мариса не желаше да говори за съпруга си, а още по-малко — да мисли за него и навярно си имаше причини за това. Сали бе запозната със слуховете, които се носеха от деня на неочакваната поява на Мариса в Лондон. *Може би — мислеше си тя — наистина е идиот. Майка му страдала от умопомрачение и до смъртта си била държана в замъка Клиф Парк. Навярно това се е отразило и на сина, затова още съвсем млад е бил изпратен в чужбина. Бедната Мариса! Каква ужасна съдба. Добре все пак, че не ѝ се налага да живее с него.*

Мариса дори и не подозираше какви мисли се въртяха в главата на Сали и се радваше, че приятелката ѝ се бе задоволила с този толкова лаконичен отговор. Зае се с приготовленията за пътуването. Вече бе говорила за това с Филип и той бе казал, че молбата ѝ да я съпроводи го правела най-щастливия мъж на земята. Със Сали и Том Дрюмон се бяха споразумели да отпътуват заедно, за да се разделят веднага щом напуснат Лондон и да се срещнат отново малко преди Бат.

Слънцето тъкмо се бе скрило зад един голям черен облак на запад, когато Мариса и Филип останаха сами. Застудяваше и Мариса се загърна по-плътено в палтото си.

Филип я погледна угрижено.

— Студено ли ти е? Близко сме. В къщата ще бъде топло.

Имаше предвид къщата, която сър Антъни бе построил, за да се среща с метресите си. Сега, когато съдбовният момент приближаваше, решимостта на Мариса бе започнала да се изпарява. Тази нощ трябваше да стане любовница на Филип. Знаеше ли той, че за нея това щеше да е едно съвсем непознато изживяване? Но най-важното — какво щеше да си мисли за нея след това? Може би бяха сгрешили, планирайки всичко толкова грижливо.

За нейна радост в къщата нямаше никого, освен един стар, почти глух прислужник, който отведе конете. Самата къща бе малка, но уютно обзаведена и приятно топла. На масата ги чакаше студена вечеря.

Нахраниха се в мълчание. Двамата седяха един срещу друг, избягвайки погледите си, а Филип изглеждаше не по-малко изнервен от нея и повече пи, отколкото яде. Накрая той отмести стола си назад, подаде ѝ ръка и рече:

— Какво ще кажеш да се качваме? Сигурно си уморена.

Горе имаше само една спалня, която се простираше по цялата дължина на етаж. Голямото легло бе оправено, а в камината гореше огън. Докато се събличаха, и двамата бяха смутени и срамежливи като деца.

Обичам го — мислеше си Мариса, но някакъв вътрешен глас ѝ казваше, че е неспособна да обича.

След като бе легнал до нея, Филип придърпа завивката и взе Мариса в обятията си, притискайки лице към рамото ѝ.

В стаята нямаше часовник, но и не беше нужен, сърцата им отмерваха времето по-точно. Филип все още я притискаше към себе си и тя усещаше, че той не е възбуден.

— Така е добре — прошепна тя и внимателно го погали по гърба. Той простена и неочаквано, сякаш обзет от отчаяние, я целуна.

Галеше я, но тя усещаше, че не я желае. Накрая той вдигна глава.

— О, Боже, не мога. Бих искал да те имам, Мариса, толкова дълго копнях за този миг, а сега, когато те държа в обятията си... не мога!

Макар да не го разбираше, тя понечи да го успокои, но той се отдръпна и я погледна в лицето.

— Не знаеш какво имам предвид, нали? А и как би могла? Ще ти кажа. Никога не съм имал любовница, ти си първата жена, която обичам. Бил съм само с проститутки, с тях можех. Когато навърших шестнадесет, баща ми ме взе със себе си в един бордей. Презирах тези жени, но те ме влудяваха. А с теб, с жената, която обичам, не мога. Сега ще ме презреш.

— Не, не, Филип! — трогната от признанието му, тя се сгуши в него. — Не мислиш ли, че бихме могли да се учим един от друг? Ако ми покажеш какво трябва да правя...

— Още... още не съм готов. Но бих искал да те държа в обятията си и да усещам тялото ти. Можеш ли да ме разбереш? Позволи ми да те прегърна, любима...

Заспаха плътно притиснати един към друг. Мариса не знаеше дали да се радва, или да съжалява, че не бяха стигнали по-далеч. Във всеки случай, в обятията му ѝ бе добре и се чувстваше в безопасност.

Събуди се от предпазливо почукване на вратата.

— Милорд, наредихте каретата да е готова в четири.

Този път Филип сам пое юздите и Мариса можеше да се настани удобно в тясната карета. Умишлено бяха тръгнали толкова рано, за да не привличат вниманието. Изглежда, Филип добре познаваше пътя, тъй като въпреки мъглата, подкара отпочиналите коне в тръст. Каретата взеше меко и Мариса скоро задряма.

Сънуваше Филип, чиито сини очи станаха сиви и тъкмо тогава един изстрел и някакви викове я събудиха. Колата се олюля и тя трябваше да се подпре на стената, за да не падне. Прозорчето бе забулено в мъгла. Неочаквано каретата спря и Мариса долови нечий вик, който неочаквано секна. Вратата се отвори рязко и някакъв фенер освети вътрешността като огнено око. Тя с ужас видя безжизненото тяло на Филип да пада на отсрещната седалка. Той кървеше, ръцете му бяха завързани на гърба, а устата — запушена с парцал.

Нечий груб глас възкликна:

— Я, виж какво имаме тук! Луд късмет!

Мариса понечи да извика, но нечия огромна длан ѝ запуши устата.

— О, не, гълъбче, няма смисъл да викаш. Никой няма да те чуе.

В тясната карета Мариса бе също толкова безпомощна, колкото и Филип, който лежеше стенийки на сантиметри от нея. *Разбойници* — мина ѝ през ума, докато сваляха огърлицата и пръстените ѝ. Мъжете, които я държаха и ограбваха, бяха маскирани. След като свалиха бижутата ѝ, те завързаха и нейните ръце.

— Мислиш ли, че е тя? — чу да казва единият.

В устата ѝ бе натъпкан парцал, а роклята ѝ бе разкъсана, така че сега хладният сутрешен въздух щипеше голата ѝ кожа.

— Честна дума — рече някакъв глас с ирландски акцент, — има курви, които са дами, и дами, които са курви. Да я направим курва. Дръжте я здраво — лицето на мъжа се приближи към нейното. —

Приемете това като предупреждение, госпожо. Трябва да се радвате, че сте се отървала жива. Докато Франция се управляваше от крале, курвите бяха дамгосвани.

Мариса видя през сълзи ирландецът да държи нещо над пламъка на фенера и в следващата секунда почувства режеща болка в лявото бедро. Тялото ѝ неистово се заизвива в железните ръце на мъжа.

Почти в безсъзнание от болка, Мариса бе като марионетка в ръцете на мъжа, който я изнасилваше с груби, бързи тласъци, така че всичко свърши, преди тя да осъзнае случващото се.

След това, докато закопчаваше панталона си, той каза студено:

— Трябвало е да си останете такава, за каквата сте родена, госпожо — курва... и да стоите настрана от политиката — и разряза впиващото се в китките ѝ въже.

Само след миг, всички бяха изчезнали, а фенерът, станал свидетел на ужасяващата сцена, лежеше разбит на пода на каретата. В неочаквано възцарилата се тишина се чуваше единствено приглушеният шум от копитата на конете, които нетърпеливо тъпчеха меката земя.

Мариса все още не съзнаваше онова, което се бе случило. В гърдите ѝ се надигаше срам и погнуса. Тя извади парцала от устата си и заради отчаяно.

Стоновете на Филип я върнаха към реалността и тя неволно се опита да пооправи разкъсаната си рокля. След това опипом потърси тялото му.

С мъка успя да развърже ръцете му, разтърсвана през цялото време от хлипания.

— О, Филип! Филип, този... този...

— Видях всичко — рече най-сетне той, освобождавайки се от парцала, който запушваше устата му. Гласът му прозвуча странен и непознат. — Мили Боже, бях принуден да гледам всичко това. И как говорех за теб, сякаш... О, Боже! — той простена, обвивайки ръце около треперещото ѝ тяло, докато членът му набъбваше.

— Филип! Филип! — повтаряше тя в несвяст.

Той я изнесе от каретата. Разкъсаната рокля зееше, откривайки срамната дамга. Филип я сложи на земята и се хвърли върху нея. Не можеше да спре. Чувстваше единствено влудяващото желание да притежава тази жена, с която се бяха отнесли като с курва. Той

притисна устни към нейните, задушавайки стоновете ѝ, а опитите и да се освободи му отнеха и последните остатъци от разсъдък. Взе я също толкова грубо, колкото разбойникът с ирландския акцент.

Когато отвори очи, Мариса видя непознати щамповани копринени завеси. След известно време осъзна, че лежи в легло с балдахин. Леглото беше удобно, но когато се размърда, усети превръзката на лявото си бедро и режещата болка извика в паметта ѝ спомена за случилото се.

— Филип те докара при мен, скъпа. Карал е, без да спира, освен, за да смени конете, а завесите на каретата са били спуснати, така че никой не те е виждал. Бедният, напълно е съсипан. Сега чака отвън. Ти имаше треска и какви само ги говореше... но аз не посмях да повикам лекар, след всичко, което ми разказа той. Как се чувстваш?

Лицето на Едме бе надвиснало току над нейното, след това се появи Филип. Видял Мариса да потръпва, той падна на колене край леглото и поднесе дланта ѝ към устните си.

— Можеш ли да ми простиш? Бях като обсебен от зъл дух! Имах чувството, че мога да залича станалото, да те очистя. Непростимо! Не можеш да ме осъдиш по-строго, отколкото го правя сам аз. Всичко ми изглежда като някакъв кошмар.

— На мен също — прошепна тя.

Изгореното място я болеше. Не можеше да мрази Филип — той я бе използвал, както и тя него. Поне се бе оказал достатъчно почтен и верен, да не я изостави. С нежелание извика в паметта си подробностите от случилото се. Това бе предупреждение. Тя с ужас се запита дали дамгата бе същата, с която фанатичният убиец бележеше жертвите си.

Изгореното място заздравя и в крайна сметка остана само малък белег във формата на лилия, каквато имаше на герба на френските крале. Виждаше се само когато разтвореше бедра — малък червен белег, подобен на родилно петно. Само някой мъж, комуто се отдадеше, можеше да го види. Тази мисъл накара Мариса да заплаче от срам и безсилен гняв. Някой бе насъскал срещу нея тези ужасни мъже. Значи чувството, че е наблюдавана, не е било плод на въображението ѝ. Някой знаеше с какво се занимава или я подозираше. Но кой? Тя си

спомни за предупреждението на Дюран и за граф Ди Киара, който навярно ѝ бе ядосан, задето го избягва. Или може би нещастieto бе дошло от съвсем друга страна? Тя продължи да си блъска главата над тези въпроси, докато леля ѝ я увещаваше да забрави всичко.

В крайна сметка сълзите пресъхнаха. Овладея пристъпите на плач, сега тя чувстваше единствено някаква студена празнота, през която не проникваше нищо. Дори и страх.

За пред хората страдаше от настинка, която уж бе пипнала по време на пътуването. Щом изгореното място заздравя, Мариса се посвети на всекидневните грижи — какво да облече за някое светско събитие или каква фризура да избере.

Случилото се остана тайна, известна само на Филип и отчасти на леля ѝ. Когато си възвърна способността да мисли трезво, тя напълно оневини Филип за станалото. Сам той бе признал вината и слабостта си и не я избягваше, а продължаваше да се държи като пламенен обожател.

Кълнеше се, че чувствата му били истински, но всичко това ѝ бе безразлично. Всъщност, той просто бе взел онова, което и без това бе възнамерявала да му предложи. Маркизът можеше да бъде доволен, а пред Филип поне не ѝ се налагаше да дава обяснения за белега.

Животът в Бат се състоеше от нескончаеми светски събития, на които Мариса бе съпровождана от Филип, и лечебни процедури на горещите минерални извори. Баните, които Мариса вземаше заедно с леля си, ѝ се отразяваха добре.

Уелският принц също бе в Бат, но той посвещаваше почти цялото си внимание на Мери Ан Фицхърбърт, с която според слуховете се бе венчал в чужбина без кралската благословия, при това с католически ритуал. Все пак, той даде един голям бал, на който бяха поканени всички знатни гости на Бат. На този бал Едме срещна стар обожател, така че Филип отведе Мариса в жилището си. Той се бе освободил от задръжките си и спа с нея, при което тя понесе всичко, без да изпита нищо.

На следващата сутрин откри писмо от него, в което ѝ съобщаваше, че неотложно трябвало да замине за Корнуол, тъй като състоянието на чичо му се било влошило.

— Бихме могли да се върнем в Лондон — рече Едме, притискайки длани към слепоочията си. — Видях достатъчно от Бат, Сали също. Между другото, почти всички заминават, тъй като Уелският принц дал да се разбере, че предпочита да не бъде безпокоен.

Този път имаха ескорт и пътуваха само по светло. Преди да се раздели с племенницата си пред лондонската ѝ къща, графиня Ландри ѝ прошепна:

— Внимавай дете, може би скоро ще станеш маркиза.

Уморена до смърт, Мариса само кимна. Дори Симънс се прозяваше скришом, а госпожа Уилоуби спеше толкова дълбоко, че им трябваше доста време, докато я събудят.

От двете страни на входната врата горяха факли и от почти всички прозорци струеше светлина. Изглежда, изпратеното в последната минута съобщение за завръщането ѝ бе стигнало навреме и в къщата я очакваха.

Но май нещо не бе наред, тъй като отворилият вратата Денвърс зяпна от учудване.

— Милейди! Простете, но няхмахме представа...

Госпожа Уилоуби, която следваше Мариса, ѝ взе думите от устата:

— Какво значи това? Не получихте ли съобщението? Какви са тези светлини и този шум тогава?

Мариса имаше чувството, че е сбъркала къщата, тъй като в този момент се появи официално облечената Сали, която извика:

— Мариса! Каква изненада! Мислех, че ще останеш в Бат поне още две седмици. Защо не ни съобщи, че се връщаш?

Смущението на Мариса растеше от минута на минута, защото сега до нея долитаха музика и гласове. Какво ставаше тук? Какво правеше в дома ѝ Сали, която, изглежда дотолкова се чувстваше в свои води, че бе дошла да ги посрещне?

— Мили Боже — заекна Сали при вида на слисаното изражение на Мариса. — Не знаеше ли?

И сякаш това не стигаше, от залата, от която долитаха гласове, смях и музика, се появи... Доминик — облечен във виненочервен кадифен жакет с маншети от рюш и черна перла на вратовръзката. Мариса не вярваше на очите си. Не, това не можеше да е истина!

Той се поклони пред нея.

— Не знаех, че ще пристигнеш толкова скоро, скъпа моя. Чудесно. Така ще мога да обявя публично колко много ми липсваше.

Кръвта нахлу в главата ѝ, така че омразното му лице се раздвои пред очите ѝ.

— Как смееш...

Той вдигна ръка.

— Денвърс, погрижете се за багажа. Двамата с жена ми бихме желали да останем насаме.

Преди да разбере какво става, той я бе завлякъл в мъжкия салон и бе затворил вратата след себе си.

— Как смееш? — повтори тя, едва сдържайки гнева си. — Настанил си се в дома ми, даваш нареждания на прислугата ми и приемаш гости...

Той пусна ръката ѝ и небрежно се облегна на камината.

— Как смея ли? Твоят дом и твоята прислуга? Струва ми се, си забравила как всъщност стоят нещата. Аз съм граф Станбъри, а ти... е, да, ти си ми жена. Сега сме в Англия, а тук по закон жената стои подолу от мъжа. Всичко, което си придобила, ми принадлежи. Ти също ми принадлежиш. Ясно ли е?

Тя млчеше слисана, без да помръдне.

Той се приближи бавно към нея и повдигна с показалец брадичката ѝ, така че Мариса трябваше да го погледне в лицето.

— Радвам се, че проявяваш здрав разум и не се опитваш да ми издереш очите. Това ще направи всичко между нас по-лесно — след това, сякаш вече се бе отегчил от нея, се обърна и оправи маншетите на жакета си, подхвърляйки през рамо: — Давам ти време да се преоблечеш. Очаквам от теб да влезеш в ролята на домакиня.

Мариса подскочи.

— Ще те разоблича пред тях, ще им дам да разберат какъв всъщност си — един убиец!

Той се обърна рязко.

— Значи това искаш? Веднъж вече напразно се опита да го сториш, а този път изгледите ти за успех са още по-малки. Сега сме в Англия, а тук не можеш да потърсиш закрила от тайната полиция на Фуше. Да, доколкото знам, доста си загазила с играта си на шпионаж.

Тя го погледна ужасено.

— Ти! Боже мой, ти стоиш в дъното на всичко това! Ти си...

— По-късно ще имаме достатъчно време да ми обясниш какво имаш предвид — недружелюбно отвърна Доминик. — Сега трябва да се погрижим за гостите си. Сигурно си се научила да го правиш, откакто си в Лондон.

Тя бе като вкаменена от ужас и умора. Той се възползва от това и имитирайки вежливост, постави безжизнената ѝ ръка на сгъвката на лакътя си, след което я поведе през вестибюла към стълбището.

— Очаквам те след половин час в залата. Имаш достатъчно време да се преоблечеш. Повечето от гостите са дошли от чисто любопитство, така че очаквам от теб да изиграеш ролята на всеотдайна съпруга. Съветвам те да го сториш! — последните думи бяха прозвучали заплашително.

Мариса изкачи стълбището като в транс. Всичко това ѝ приличаше на лош сън. Движеше краката си механично, придържайки се за парапета. Той бе тук! Откъде се бе появил и защо? Гордостта му, че е американец, се бе оказала чисто лицемерие. Също и твърдението, че не се интересувал от титлата си!

Госпожа Уилоуби и Симънс си разменяха многозначителни погледи. Никоя от тях не знаеше какво да мисли за неочакваната поява на графа, но съдейки по начина, по който раздаваше нареждания, в тази къща той се чувстваше като у дома си.

На Мариса ѝ бе все едно какво вълнува двете жени. Тя с мъка внасяше ред в собствените си мисли, така че мълчаливо се остави да я облекат и фризира. *Какво го е накарало да дойде?* — питаше се тя. — *Знаеше ли маркизът за това?* Омразата ѝ към него ѝ даваше сили. Бе убедена, че той е насъскал разбойниците срещу ѝ и дори стигна дотам, да си мисли, че той я бе жигосал и изнасил. Бог ѝ бе свидетел, че имаше всички основания да го мрази, но защо я мразеше той?

Във всеки случай кроеше нещо, но този път тя нямаше да се издаде. Възнамеряваше да го заблуди и унищожи, отмъщавайки си за всичко, което ѝ бе причинил.

Преди да слезе в залата, тя предаде на госпожа Уилоуби запечатано писмо, което трябваше да бъде отнесено на леля ѝ още същата вечер. За да е сигурна, че молбата ѝ ще бъде изпълнена, тя подари на възрастната жена брилянтни обеци и като видя почти алчния блясък в слисаните ѝ очи, обеща да помисли за повишение на възнаграждението ѝ. Накрая подхвърли, че маркиз Ройс навярно щял

да остане много доволен да научи, че двете се разбират толкова добре. Всичко това малко повдигна самочувствието й. Доминик Чалънджър скоро щеше да разбере, че срещу себе си има достоен противник!

Великолепната градска резиденция на маркиз Ройс, която Мариса винаги бе намирала прекалено голяма и импозантна, тази вечер едва бе побрала всички гости. Изглежда, граф Станбъри желаше цял Лондон да научи за завръщането му. Със сигурност бе наясно, че неочакваното му изчезване преди години, бе дало храна на множество слухове и предположения.

Доминик със задоволство наблюдаваше суетнята в препълнената бална зала. Можеше да си представи какво си шепнат дамите зад ветрилата. Блудният син на Ройс се бе върнал, за да предяви претенции към наследството на баща си, а отгоре на всичко не бе нито сакат, нито малоумен.

— Разправям на всички, че сте водил живот на авантюрист и сте натрупал състояние като пират в Западна Индия — усмихнато му говореше Сали. — Нали не ми се сърдите? Тъй като не искахте да ми кажете с какво сте се занимавал през всичките тези години, реших да дам малко храна на злите езици. И без това, откакто изникнахте у мадам Дьо л'Егъл, в Лондон не се говори за нищо друго, освен за вас. Но намирам, че никак не е мило да не известите Мариса за пристигането си.

— Наистина ли? Може би съм искал да я изненадам. Но нека ви кажа нещо скъпа, аз изобщо не съм мил, както се изразихте вие, нито пък съм джентълмен. Приемете това като предупреждение.

Когато влезе в залата с високо вдигната глава, Мариса видя Сали да разговаря с Доминик и да му се усмихва предизвикателно. Е, тя бе непоправима, но трябваше ли да парадирва с близостта си с Доминик? В следващия миг Мариса бе наобиколена от познати, които се кълнях колко им е липсвала и питаха защо не бе казала на никого, че очаква съпруга си.

— Защото и самата аз не знаех, че се завръща — мимоходом отвърна Мариса. — Съпругът ми наистина е непредвидим.

Той не я посрещна, а остана при Сали. Тя прехапа устни и успя да запази усмивката си. Отнякъде цъфна граф Ди Киара, който ѝ се

поклони и поднесе ръката ѝ към устните си.

— По време на отсъствието ви Лондон беше безутешен град, графиньо — многозначително рече той. — Но аз се надявах да ви видя тази вечер, затова и дойдох. Ще позволите ли да ви поздравя с щастливото завръщане на съпруга ви?

Появата на графа събуди всички онези ужасяващи спомени, които тя се опитваше да изличи от паметта си. Как бе успял да получи покана за приема? Радваше се, че не ѝ се наложи да разговаря с него, тъй като около нея се тълпяха все повече гости и държаха да я поздравят. Сред тях бе дори лейди Джърси с откровено любопитния си поглед, а също и граф Дьо Брасел, който я бе разпитвал за Наполеон. Кой от всичките тези изискани, цивилизовани господа бе фанатичният убиец? Може би самият Доминик?

Мариса отново усети пареща болка в лявото бедро и ако не бе заобиколена от хора, би побягнала панически. Дори тъмните улици ѝ се струваха по-безопасни от тази препълнена с хора зала. Желанието да избяга стана почти непреодолимо, когато Доминик се приближи, улови я за ръка и я поведе със себе си.

— Стори ми се, че имаш нужда от помощ — усмихнато рече той. — Искаш ли нещо за пиене? Малко шампанско ще ти се отрази добре.

Лицемерието му я вбесяваше.

— Вярвам, ще ме разбереш, ако откажа да пия с убиеца на баща си.

Усети напрежение в ръката му.

— Значи знаеш?

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш? — гневно просъска тя, забравяйки, че не са сами. — Да, знам всичко! Да не би да мислеше, че няма да разбере? Този фарс помежду ни няма да продължи още дълго, обещавам ти!

— По-тихо — грубо рече той. — Иначе ще намеря начин да те накарам да млъкнеш, малка интригантке. Запомни едно, и за двама ни ще е от полза този фарс, както го нарече ти, да продължи възможно най-дълго.

Даде знак на един от лакеите да се приближи и взе от сребърния поднос две чаши шампанско. Подаде едната на Мариса, а с другата вдигна тост с жест, който отстрани навярно можеше да мине за сърдечен и любвеобилен.

— Да пием за нашето ново споразумение, какво ще кажеш? Сега поне и двамата сме наясно как стоят нещата — прошепна заплашително: — Ако не пиеш, ще излея шампанското в деколтето ти!

Тя отпи, насили се да се усмихне и прошепна в отговор:

— Пия за твоята смърт, отвратителен убиецо!

Усмивката застина на лицето му.

— Е, сега вече картите са свалени — рече спокойно и я поведе към една групичка от гости.

Картите наистина бяха свалени, но и двамата продължиха играта на влюбени съпрузи, докато не изпратиха и последния човек.

Мариса бе толкова уморена, че едва се държеше на краката, и макар да бе очаквала този миг със страх, сега бе завладяна от апатия.

— Тази вечер се справи чудесно с ролята си — каза той, докато изкачваха стълбището към втория етаж. — Всъщност, винаги си била добра актриса.

— Благодаря, ти също — отвърна тя. — Сега можем да престанем с представлението, нали? Извинявай, но съм много уморена — беше спряла пред вратата на спалнята си. Вътрешно цялата трепереше. Без сама да съзнава, изглеждаше трогателно опърничава.

Доминик отвърна подигравателно:

— Не се безпокой скъпа, нямам намерение да разбивам вратата ти. Стаята ми е отсреща. Всъщност утре трябва да променим това, иначе прислугата ще започне да шушука.

Мариса бе изненадана от отстъпчивостта му, но не си направи труда да размишлява върху поведението му, а съвсем скоро заспа от изтощение.

Събуждането по пладне бе доста по-неприятно. Вместо Симънс срещна чифт хладно оглеждащи я сиви очи.

Доминик я изчака да се събуди напълно, след което с презрение хвърли купчина писма върху завивката, която тя неволно бе придърпала чак до брадичката си.

— Няма нужда да пишеш на леля си, тъй като довечера ще я посетим, в случай че тя не се появи дотогава. А що се отнася до предупреждението до твоя благороден покровител, маркиза, ако ме бе попитала, щеше да разбереш, че вече бях при него.

Мариса отказа да си блъска главата над въпроса как писмото ѝ бе попаднало у него. Последните му думи обаче не можеха да са истина.

— Лъжеш — извика тя. — Ти си...

— Затваряй си устата — грубо я прекъсна той, изоставяйки сарказма. — Не съм твърдял, че сме се хвърлили в прегръдките си. Все пак, имах късмета да поговоря насаме с него, тъй като по необясними причини приятелчето му отсъстваше. Ролите бяха разпределени по-справедливо, отколкото при последната ни среща... разказвал ли ти е някога за това?

От тона му по гърба ѝ полазиха тръпки. Неочаквано в съзнанието ѝ изплува всичко, което знаеше и бе чувала за него. Спомни си за ненадейното заминаване на Филип за Корнуол и за смъртната вражда между него и Доминик. Внезапно бе пребледняла като платно.

— Ти си чудовище — прошепна тя.

Той се засмя като на някаква шега.

— Ние, чудовищата, сме създадени от хора. Но според мен ти преувеличаваш — сега я наблюдаваше замислено. — Досега винаги си била разумна, макар понякога да се е случвало да вършиш глупости. Смятам, че щом веднъж сме се оказали в това положение, най-добре и за двама ни ще е да свикнем да се спогаждаме. Ако изоставиш трогателната си склонност към драматизиране, бихме могли дори да сключим временно примирие. Ти имаш нужда от закрилата ми също толкова, колкото аз от паравана, който представлява бракът ми с теб.

Той стана от леглото.

— Помисли върху това, което ти казах. И, моля те, повече никакви писма с молби за помощ! Така само ще zlepоставиш и двама ни. Очаквам те долу след час.

През следващите дни тя копнееше да поговори с Филип. Питаше се защо го нямаше — болен ли бе... или може би ранен? Чувстваше се изоставена и самотна, макар около нея да гъмжеше от познати. Доминик, американският капитан на пиратски кораб, неочаквано се бе преобразил в английски лорд, който, без да предявява претенции за съпружеските си права, на публични места съвършено играеше ролята на дискретен, макар и не твърде верен съпруг.

Мариса бе разкъсвана от омраза. С радост би го прободала или застреляла, но бе обвързана с него чрез този натрапен ѝ брак, така че

докато не научеше нещо за маркиза или за Филип, нямаше друг избор, освен да се подчинява.

Макар не по-малко разстроена от племенницата си, Едме бе необичайно мълчалива по време на срещата си с Доминик. Като практичен човек, тя не желаше положението ѝ в обществото да пострада заради една мимолетна връзка, а тъкмо с това недвусмислено я бе заплашил Доминик. Затова бе по-ниска от тревата и по-тиха от водата и съветваше Мариса да стори същото.

— Докато не се случи нещо, което да ни избави от това неловко положение — бе казала, макар и сама да не знаеше откъде да очаква помощ.

Маркиз Ройс пазеше мълчание, а Филип сякаш бе потънал в дън земя, докато баща му, изглежда, бе в Бат заедно с Уелския принц. На Мариса не ѝ убягна, че от ден на ден, Том Дрюмон ставаше все по-мрачен, тъй като Сали не криеше връзката си с Доминик. Публична тайна бе, че бракът между Мариса и Доминик е формалност и всеки от двамата има свой личен живот и въпреки това тя повече отвсякога имаше чувството, че непрекъснато е наблюдавана.

Докато всичко не се промени най-неочаквано и събитията не започнаха да я връхлитат едно след друго с шеметна бързина. Първият полъх от предстоящата буря, която щеше да освободи насъбралото се напрежение, Мариса усети в деня, когато Едме ѝ прошепна, че е получила вест от Филип — до седмица щял да се завърне заедно с баща си и желаел да говори с нея.

— Аз ще уредя всичко — обеща Едме. — Още не знам как, но все ще ми хрумне нещо.

Мариса толкова се развълнува, че получи сърцебиене. Доминик не можеше да ѝ попречи да се срещне с Филип! Напоследък той не се задържаше много вкъщи, а Мариса бе научила от Сали, че двамата често ходели в „Клуба на проклятието“. *Ще проиграе всичките ми пари* — гневно мислеше Мариса. Според нея той нямаше никакви права върху парите, които маркизът ѝ даваше, нито върху титлата, за която години наред не бе давал пукната пара, а сега се държеше така, сякаш това бе най-естественото нещо на света. Защо го правеше? Какво го бе довело в Англия?

Навярно никога нямаше да узнае, ако един ден, докато се разхождаше със Сали в парка, не бе срещнала граф Ди Киара. Сали бе

на мнение, че двете можели да останат добри приятелки, въпреки връзката ѝ с Доминик.

— Щом каза, че си се омъжила само за да се избавиш от ужасния Наполеон — оправдаваше се тя. — А сега, когато си влюбена във Филип, той означава за теб дори още по-малко отпреди. Намирам, че Доминик е очарователен. Ще го държа настрана от теб, за да можеш да си живееш живота!

Откровеността на Сали събуди у Мариса смесени чувства, които не разбираше, а и нямаше време да си блъска главата над тях, тъй като в този момент до двуколката на Сали спря файтон и красивият италиански граф помоли за честта да поговори с графиня Станбъри. Той погледна заговорнически Сали, която прошушна на Мариса, намигвайки ѝ:

— Защо не? Бедничкият се е поболял от любов по теб. Всички говорят за това. Направи му удоволствие и поговорете, а ако не намираш нищо в него, поохлади страстта му. Слез тук... няма жива душа... Поразходете се, ще дойда да те взема след половин час, става ли?

Преди да се усети, Мариса вече се разхождаше с графа, чието лице неочаквано бе придобило строго, почти жестоко изражение.

— Избягвайте ме — наруши мълчанието той. — Защо? Заради неочакваната поява на съпруга ви? Това не е извинение, той ви дава пълна свобода, не съм ли прав? И тъй като сега, така да се каже, с единия крак сте във вражеския лагер, се учудвам...

Тя го прекъсна наскоро думата:

— Няма какво да се чудите. Съвсем ясно ви дадох да разберете, че не желая да залагам живота си на карта заради политически машиниции. Цялата тази история стана прекалено опасна за мен. Получих предупреждение... заплашиха ме и дори нещо по-лошо. Подозират ме, повярвайте ми! А аз не искам да бъда следващата жертва на фанатичния убиец. Никой няма право да иска това от мен!

— Кой ви подозира, графиньо? Кой ви заплашва? Това също може да ни бъде от полза. Да не е някой от вашите весели емигранти? Или може би съпругът ви?

Мариса си пое дълбоко дъх и го погледна слисано. Той кимна доволно.

— Ясно е като бял ден. Винаги се навърта там, където има емигранти. Преди време е избягал от затвора в Брест с двама роялистки шпиони. Значи работи за тях, за да си отмъсти или за пари, криейки се зад ролята на английски граф. Не казвайте, че не сте знаела нищо за това, че не сте подозирала. Как мислите, защо заклетите му врагове тук, в Англия, досега не са го докоснали с пръст? Някакъв разбойнически кодекс на честта може би? — той не преставаше да я засипва с въпроси, от които ѝ се зави свят.

Трябваше ѝ доста време, за да се съвземе дотолкова, че да отвърне привидно студено:

— Изплюйте камъчето, графе? Зарежете увъртанията и кажете ясно какво искате от мен.

Той спря и постави длан върху ръката ѝ.

— Мили Боже! Нима не разбирате? Роялистите продължават да кроят заговори. Този път обаче имаме основания да мислим, че възнамеряват да пристъпят към действие. Искат да коронясат някакъв бурбонски принц. Планират да нападнат Франция от всички страни — много от тях вече са на континента! Знаете ли какво означава това? Смърт, хаос! Завръщане на Терора, когато всеки подозираше и дебнеше всички останали. Бонапарт е единствената надежда на Франция и не само за Франция, а и за цяла Европа. Нима ще гледате безучастно как го убиват? След като се отнесе с вас като с дъщеря? След всичко, което направи за вас?

Мариса потръпна. Нещо в държанието на графа ѝ напомняше за маркиз Отранто и въпреки това, доста неща я смущаваха и имаше въпроси, на които не намираше отговор. Тя си призна, че обича Франция и се възхищава от Наполеон като войн, дипломат и владетел. Той бе отменил зловещия „емигрантски списък“ и позволяваше на аристократите да се завърнат във Франция. Освен това подаръците и вниманието му я бяха поласкали и сега тя бе склонна да вярва, че той ѝ бе мислил само доброто.

Ди Киара внимателно бе наблюдавал изражението на лицето ѝ. Сега той пусна ръката ѝ и рече значително по-меко:

— Не ви упреквам. В края на краищата вие сте жена и е разбираемо да се боите. Бих ви оставил на мира след последния ни разговор, но оттогава научихме доста нови неща. Искам от вас само да ми кажете онова, което знаете. И най-незначителната подробност може

да ни бъде от полза. Сигурни сме, че подбрана група роялисти възнамерява да се върне във Франция, за да осъществи пъклените си планове. А вашият съпруг притежава кораб... нали ме разбирате? Бих искал да знам само, кога възнамерява да отпътува и имената на всички, които — е, нека се изразим така — на всички, които ще отпътуват с него.

— За Бога, Филип, бъди предпазлив! — иначе толкова ведрият глас на лорд Антъни Синклер сега издаваше безпокойство. Възрастният мъж следеше с поглед сина си, който кръстосваше напред-назад пред камината, хвърляйки дълга сянка върху отсрещната стена. — Бъди разумен, сине! Знаеш, че докато чичо ти е болен, не може да се направи нищо...

Филип се извърна рязко.

— Да, а ти знаеш, че виновен за това е Доминик! Сега се перчи из Лондон, прави се на бонвиван и отново дава храна на старите клюки, за да ни унижи и да осъществи пъклените си планове. Трябва ли да се крия от него? Казвам ти...

— А аз ти повтарям, че трябва да бъдеш нащрек! Доминик се е погрижил всички да узнаят за завръщането му в Лондон. Този път не можем да се отървем от него толкова лесно, колкото преди. Знаеш какво каза лекарят — още една такава уплаха и сърцето на Лео няма да издържи. Тогава ще има нов маркиз Ройс, но това няма да съм аз, нито ти ще си граф Станбъри. Продължавам да смятам, че трябва да предизвикаме дуел между Доминик и Дюран. Идеята беше на чичо ти.

— Но Дюран не предприема нищо — отвърна Филип.

— Има си причини, добре знаеш това. За добро или за лошо, сега трябва да проявиш търпение.

— И не бива да ходя в Лондон само защото Доминик е там? — отчаяно извика Филип. — Обещавам ти да стоя настрана от него, но ако случайно пътищата ни се пресекат, братовчед ми едва ли ще изгаря от желание да си премерим силите. Напоследък всекидневно се упражнявах с Дюран, а дуелът с шпаги няма нищо общо с размахването на абордажни ножове или томаховки.

Лорд Антъни разбра, че синът му няма да склони да остане и дори се досещаше за причината: Мариса.

— Поне бъди предпазлив — повтори той. — Не прави грешката да го подценяваш, защото той, изглежда притежава дарбата да оцелява във всякакви ситуации.

Филип обаче имаше други планове, в които бе посветен единствено Дюран. Още на следващия ден французинът пристигна в Лондон с тайна мисия.

Мариса не знаеше нищо за тези планове. Граф Ди Киара настояваше веднага да получи отговор, подминавайки въпросите ѝ със свиване на рамене.

— Ако се съглася, можете ли да уредите връщането ми във Франция? — тя потрепери. — До гуша ми дойде от Англия. Ще ви помогна само ако ми дадете дума.

Видял двуколката на лейди Рептън да приближава, той рече бързо:

— Имате думата ми. Ще бъде трудно, разбира се, но ще уредим нещо. Ще се срещнем отново до седмица.

Той целуна ръка на Мариса и благодари на Сали. По обратния път Сали не престана да разпитва приятелката си за кратката ѝ среща с графа. Мариса отговаряше уклончиво.

— Признавам, чаровен е, но да го направя свой любовник... това е прекалено.

— И защо не? — дяволито отвърна Сали. — Смятам, че ние жените, имаме нужда от разнообразие не по-малко от мъжете.

На следващия ден Мариса се видя с Филип. Срещнаха се у леля ѝ, където кипеше трескава суетня, тъй като се очакваше пристигането на граф Ландри.

Срещата с Филип приличаше на среща на двама непознати. Той се държа сковано и се отпусна едва когато останаха насаме в будоара на Едме.

— Скъпа — каза той, целувайки я собственически, — ако знаеше колко тежко е за мен, че трябва да те виждам тайно! Наистина ли си добре? Надявам се, не те е наранил?

— Да ме е наранил? — с нотка на раздразнение отвърна тя. — Съвсем не. Дори не ме е докоснал. Двамата със съпруга ми спим в отделни спални и се виждаме почти само по приемите.

Не без изненада, Мариса си даде сметка, че от три дена изобщо не бе виждала Доминик.

— Като си помисля само колко се измъчих — тихо рече Филип. — Едва издържах мисълта... Но това сега е без значение! — той се взря в очите ѝ. — Мариса, вярваш ли ми? Искам да сложим точка на тези откраднати часове и да се появим заедно на публично място. Хората трябва да знаят, че си моя... че един ден ще бъдеш моя жена. Бихме могли да избягаме заедно...

Безброй пъти си бе представяла колко хубаво би било да чуе тези думи от устата на Филип и никога не бе имала колебания относно отговора си, но сега... Сега бе дала обещание на граф Ди Киара, а той, от своя страна, бе обещал да ѝ помогне да се върне във Франция. Какво трябваше да отговори? Къде можеха да отидат? Как да избягат?

Филип страстно я целуваше, докато дланите му галеха раменете ѝ. Мариса си спомни колко нежно се бе отнасял с нея по-рано и за бруталния начин, по който я бе взел след това... Какво всъщност искаше от нея той?

Въпреки това отвърна на целувката му и се отдръпна едва когато едната му длан се плъзна в деколтето ѝ.

— Някой може да влезе — задъхано рече тя.

Неговият дъх също бе учестен, но той бързо си възвърна самообладанието.

— Скоро това ще ни е безразлично — каза ликуващо. — Уредил съм всичко. Ще ни се наложи да се крием само още няколко дни. Чуваш ли? Ще бъдеш свободна, двамата с теб ще бъдем свободни.

По-късно всичко това ѝ изглеждаше като някакъв сън. Нямаше представа за какво говореше Филип, но не вярваше, че бягството им би завършило с успех. Нещо я тласкаше напред, но тя не знаеше по кой път да поеме.

Отказа всички ангажменти за вечерта, оправдавайки се с главоболие, защото искаше да остане насаме с мислите си. Отиде в работния кабинет — строго обзаведено помещение с лавици за книги покрай стените и вечно спуснати завеси.

Седна в креслото пред камината — със скръстени под себе си крака като котка, имаща нужда от спокойствие. Чувстваше се така, както някога в градината на майка Анжелина. Беше избягала от манастира, за да се окаже в крайна сметка тук, изгубила всичките си илюзии.

Опита се да чете на светлината на една малка лампа, но смисълът на думите не достигаше до съзнанието ѝ. Накрая остави книгата настрана и изгаси лампата, помещението потъна в полумрак.

Бе задрямала, когато чу вратата да се отваря и след това отново да се затваря с трясък. Разпозна стъпките на Доминик. Той захвърли ръкавиците си върху писалището и събу ботушите си за езда.

Мариса бе стаила дъх. *Ние сме врагове* — повтаряше си тя. На вратата се почука и Мариса чу гласа на Денвърс:

— Уискито ви, милорд.

— Благодаря. Можете да си лягате. Няма да имам нужда повече от вас.

След затварянето на вратата се бе възцарила тишина. Мариса сама не знаеше защо продължава да седи в креслото, сгушена като уплашено зайче, без да смее да помръдне и дори да си поеме дъх. Доминик си наля уиски и се приближи към камината. Отпи. Неочаквано цялото му тяло се напрегна, след което той се извърна и я видя.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне, но тя успя да устои на погледа му. В държанието му имаше нещо, напомнящо ѝ за хищник, изненадан и готвещ се за скок.

Повече от всичко я ужасяваше мълчанието му. Наблюдаваше я с неподвижно вперен в лицето ѝ поглед, в който не се четеше нищо друго, освен умора.

Когато тишината стана непоносима, Мариса рече заеквайки:

— Бях... Аз... не исках да ти преча. Трябва да съм заспала...

Той се засмя студено.

— Признавам, че съм изненадан да те заваря вкъщи толкова рано. Или очакваш някого? Навярно някой пратеник, който трябва да ти донесе добра новина?

Мариса мълчеше.

— Да не би да не ти хрумва никакъв отговор?

— Смятам, че е под достойнството ми да отговарям на толкова глупави въпроси.

Доминик беше очаквал изблик на гняв и реакцията ѝ го смути. Косата ѝ бе пораснала и стигаше до раменете. Приличаше на нацупено дете, но той не се съмняваше, че през изтеклите месеци бе научила това-онова. Дори мислеше, че знае с чия помощ. Мариса бе от жените

с вроден финес. Добре помнеше, че при първата им среща го бе ограбила, а след това, преструвайки се на уплашена, го бе подмамила в засада. Сега отново се опитваше да си играе с него и той едва се сдържаше да не я сграбчи за раменете и да я разтърси здравичката, за да я накара да изплюе камъчето. Никога не бе срещал жена, у която курвата да се крие зад такава подкупваща невинност.

Костваше му големи усилия да не си вземе каквото му се полага. Доминик потръпна леко, тъй като през ръката му бе преминала режеща болка. Не, не я желаше. Какво търсеше тук, в работния кабинет, на който той гледаше като на своя неприкосновена територия? Какво чакаше? Тя ли бе изпратила непознатия, който го бе нападнал пред пристанищната кръчма? Известие от него ли чакаше? Какво знаеше?

Сякаш усетила нещо, Мариса вдигна поглед. Очите ѝ на самодива бяха запазили златистата си бистрота. Каква лицемерка! Мисълта, че бе разбрал това прекалено късно, го вбесяваше.

Мариса виждаше само суровото му замислено изражение и си казваше, че няма от какво да се бои. Не можеше да ѝ стори нищо повече. Тя прогони зловещите спомени и се съсредоточи върху мисълта за отмъщението и освобождението си. Мълчанието и недоверчивите му въпроси я озадачаваха. Спомни си намеците на Ди Киара, но в този момент те бяха без значение за нея — личната ѝ омраза бе по-силна от всичко останало.

— Дразниш се, че съм тук — възможно най-делово каза тя — и не искаш това да се повтаря, така ли? Качвам се в стаята си.

Преди да се изправи, той я бе издърпал на крака.

— Да, дразня се. Досега винаги съм се опитвал да не се меся в личния ти живот. Мина доста време, откакто бяхме сами. Последния път също се инатеше, но след това стана необичайно отзивчива. Доставя ли ти удоволствие тази игра?

Думите му ѝ повлияха като плесница.

— Последния път още не те познавах — остро отвърна тя. — Нямах представа какъв си в действителност. Днес вече не съм толкова наивна и не се оставям да бъда заблудена така лесно!

— Заблудена? За Бога, прекаляваш с лицемерието! Нарочно го направи, защото си мислеше, че така ще можеш да постигнеш своето — той я сграбчи по начин, който тя добре помнеше, само че този път с лявата ръка. Мариса не можеше да знае, че дори и при най-малкото

движение, болката в дясната му ръка ставаше почти непоносима. — Нямах да те презирам толкова, ако поне бе искрена — гневно изръмжа той. — Почти се бях примирил с мисълта, че съм женен за теб, но в затвора, в който ме хвърли твоето приятелче Фуше, имах достатъчно време да размисля. Трябваше да ме предупредиш, че ще ти бъда съпруг само за пред хората.

Думите му почти не стигаха до нея. Обзе я заслепяващ гняв. Тя се освободи и издра лицето му, след което отстъпи крачка назад и потърси опора в една маса. През сълзи виждаше бледото му лице, върху което ноктите ѝ бяха оставили дълбоки червени следи.

Той стоеше, облегнат на камината. Най-сетне наруши мълчанието, казвайки тихо:

— Върви. И отсега нататък внимавай къде заспиваш — усещаше, че набързо превързаната рана отново бе започнала да кърви и единственото му желание бе да остане сам. Искаше да полегне, за да превъзмогне слабостта, която заплашваше да го повали.

Затвори неволно очи, но когато ги отвори, Мариса все още бе там и го гледаше учудено. По дяволите, какво чакаше?

Той с мъка си наля уиски и отпи. Алкохолът изгори гърлото му.

— Ако не си тръгнеш, ще разкъсам дрехите ти и ще те взема направо тук, на пода — рече сърдито. — Без любов.

— Между нас никога не е имало любов — отвърна тя. — Само похот, от твоя страна и неведение, от моя. Сега има само омраза и ми е все едно какво мислиш за мен, защото аз знам какво да мисля за теб! Слава Богу, че изгубих детето, което ми направи, защото не бих искала да родя от теб!

Шокът от това разкритие бързо изчезна от лицето му.

— От мен да мине, можеш да удостоиш с тази чест някой от любовниците си. Какво искаш от мен? Още храна за омразата си?

— Имам си достатъчно — отвърна тя, повдигна полите на роклята си и се запъти към вратата.

— Забрави си обувките, Пепеляшке — подигравателно подвикна той.

Обувките ѝ полетяха след нея. Едната я удари в лицето, а другата — по гърдите.

Мариса нямаше сили да вика. Чудеше се защо я бе последвал след всичко случило се помежду им. Смътно си спомняше един сън, в който бягаше от някакви убийци по дълъг полутъмен коридор.

Нощницата ѝ бе разкъсана, а той лежеше върху нея, притискайки я с тежестта си.

— Без любов — рече дрезгаво. — Не зная защо непременно трябва да те имам, невярна циганко.

Мариса с мъка повдигна натежалите си клепачи и на светлината от камината видя подгизналата му от кръв превръзка. Въпросът ѝ бе задушен от устните му, които неистово се притиснаха към нейните, докато проникваше в нея.

Стори ѝ се, че сънува, когато устните му погалиха бузата и шията ѝ.

— Без любов — чу се да шепне тя. — Мразя те, Доминик Чалънджър.

Той галеше гърдите ѝ и ги целуваше, докато тялото ѝ неволно се изопна като тетива.

— Омразата е също толкова силно чувство като любовта — тихо рече между целувките. — Покажи ми колко ме мразиш, сладка циганко.

Докато разумът ѝ все още се съпротивляваше, тялото ѝ сякаш бе заживяло собствен живот и говореше на свой собствен език. Обзета от чувството, че е заливана от някакви топли, носещи утеха вълни, тя не изпитваше желание да изплува, да се върне в реалността, докато една по-голяма от другите вълна не я издигна до върховете на насладата, откъдето потъна в уютното лоно на съня.

Този път не бе измъчвана от кошмари и се събуди чак след пладне. Споменът за изминалата нощ я изпълваше с чувство на срам и

безсилна ярост.

Поне се бе показал достатъчно тактичен да си тръгне, преди да се е събудила.

Мариса позвъни за Симънс, която се появи с каменно изражение и рече:

— Негова светлост нареди да оставим госпожа графинята да се наспи. Госпожа Уилоуби си позволи да отмени ангажиментите ви за днес — струва ми се, също по нареждане на господин графа.

Значи цялата прислуга вече знаеше. Той се бе погрижил за това! Дали не се опитваше да я обвърже и да ѝ отнеме личната свобода? Мариса стисна зъби и не каза нищо, което би задоволило зле прикритото любопитство на камериерката. Вместо това нареди двуколката ѝ да бъде готова до час.

Доминик бе излязъл, без да каже кога ще се върне. *Още по-добре* — помисли си тя, той бе последният човек, с когото би желала да се срещне, а и не ѝ бе до обяснения във връзка със загадъчните думи на Ди Киара и на самия Доминик. Онова, което знаеше за него ѝ стигаше.

Въпреки отчаяните възражения на госпожа Уилоуби, Мариса настоя да излезе сама. Не се безпокоеше какво ще си помислят хората. След това нареди на слисаната Симънс да опакова някои дрехи — само костюми за пътуване, от останалите нямаше нужда, също и бижутата ѝ.

— Добре ли чух? — извика госпожа Уилоуби. — Възнамерявате да заминете? И къде, ако смея да попитам?

Госпожа Уилоуби я бе последвала и кършеше ръце, докато Мариса се качваше на капрата на двуколката си, кимвайки на коняря.

Младата жена се наведе и рече с пленителна усмивка:

— Възнамерявам да избягам с Филип Синклер! Вярвам, не сте изненадана.

Тя изплющя с камшика и преди госпожа Уилоуби да каже каквото и да било, двуколката потегли. Все още обзета от еуфоричното настроение, в което се бе събудила, подкара конете право към дома на лорд Антъни на Портланд Плейс. Прислужникът, който ѝ отвори, не можа да скрие учудването си и без да го питат, ѝ обясни, че Филип бил излязъл, а лорд Антъни не очаквал посещение. Мариса му заяви нетърпеливо, че спешно трябвало да говори с лорд Антъни и настоя да

влезе. Слугата я пусна. Личеше си, че не знае какво да прави в една толкова необичайна ситуация.

Лорд Антъни, който пиеше чай по домашен халат, бе видимо смутен от неочакваното посещение, но събра цялото си самообладание и поздрави Мариса с думите:

— Скъпо дете, ако знаех...

Тя го прекъсна:

— Не бихте могъл, тъй като току-що взех това решение — само руменината по страните издаваше вълнението й.

Лорд Антъни й предложи стол, но тя само поклати глава и рече припряно:

— Моля да бъда извинена за това неочаквано посещение, но трябва да открия Филип и да отговоря на един въпрос, който той ми постави неотдавна. Не мога да остана нито миг повече под един покрив със съпруга си. От леля си не очаквам помощ, тъй като тя се бои от него, затова... О, навярно сте шокиран, но ви уверявам, че маркизът напълно би одобрил поведението ми.

— Искате да напуснете мъжа си? — лорд Антъни имаше чувството, че седи между два стола и тъй като не притежаваше необходимото самообладание, прибягна до първото нещо, което му хрумна — истината. — Не зная какво да кажа. Филип го няма... Снощи излезе с кавалер Дюран, който се прибра към полунощ. Трябва да отидете в клуба... знаете кой клуб имам предвид. Навярно още е там и ако имате входна карта... Всъщност не, ще дойда с вас, ако можете да ме изчакате няколко минути.

Мариса обаче нито можеше да чака, нито желаше компанията му. Искаше час по-скоро да поговори с Филип.

Скоро вече бе на тихата уличка, на която се намираше „Клубът на проклятието“, но колкото повече приближаваше невзрачната къща, толкова по-силни ставаха обзелите я съмнения. Може би денем клубът бе затворен, а и какво щеше да прави, ако Филип не бе там?

Реши да не си блъска главата над излишни въпроси и тикна юздите в ръката на някакво изникнало изневиделица момче и му подхвърли една сребърна монета. След това изкачи на един дъх стълбите пред входната врата и почука. Не последва отговор, но тя знаеше, че е наблюдавана.

— Била съм тук и преди — извика, преди да е изгубила смелост. — Трябва да говоря с госпожа Дьо л'Егъл. Кажете й моля...

Преди още да довърши, вратата се отвори. Мариса влезе в полутъмното антре и спря за миг, за да привикнат очите ѝ с тъмнината.

— Моля последвайте ме, госпожо графиньо — рече един любезен глас и тя последва високия мъж, който, изглежда, я познаваше. *И за какво тогава са всички тези маски* — ядосано си помисли.

Беше въведена в червения салон, в който маркизата посрещаше гостите си. Помещението не изглеждаше много по-различно от нощем, само че сега бе безлюдно.

Тя се заоглежда, но мъжът я увери, че маркизата ще се появи всеки момент. Мариса не си спомняше да го бе виждала преди, но кой помнеше прислужниците? Беше облечен в черно, с изключение на безукорно бялата риза. Лицето му също бе необичайно бледо. Младата жена не можа да забележи нищо повече, тъй като мъжът вече бе излязъл и бе затворил вратата след себе си. Сега беше сама с мислите и съмненията си.

Тя все още нерешително гледаше към вратата, когато чу зад себе си някакъв едва доловим шум и обръщайки, се видя мадам Дьо л'Егъл — без напудрената перука, а със симпатично дантелено боне. Дори без грим, лицето ѝ бе забележително гладко. Носеше копринена рокля, ушита във въведения от Мария Антоанета пасторален стил. Погледът ѝ бе все така пронизващ.

— Значи дойдохте сама. Чудех се дали ще го сторите — тя се засмя. — Не правете такава ужасена физиономия, дете! Влязох през една странична врата, скрита зад гоблените. На подобно място човек трябва да има на разположение някой таен изход в случай на нужда — отново се засмя, този път дрезгаво. — Е, кого от двамата търсите? Тук са, макар да съм ги разделила. Направихте ли своя избор?

Мариса бе пребледняла като платно.

— Казаха ми, че Филип навярно е пренощувал тук...

— Така е. Между другото — сам. Съпругът ви се появи сутринта. Не в най-доброто си настроение. Шшшт! — мадам Дьо л'Егъл допря пръст до устните си, макар Мариса да не бе чула нищо. — Искате ли да се уверите, че сте в безопасност? — шепнешком попита маркизата. — Струва ми се, господата тъкмо възнамеряват да

слязат до брега. Можете да се убедите лично, но трябва да пазите тишина.

Изглежда, имаше и други тайни врати, тъй като изненадващо силната ръка на маркизата отведе Мариса до някаква кадифена завеса, зад която подвижна плоча от ламперията откриваше гледка към коридора.

Както я бяха предупредили, Мариса не издаваше нито звук — отчасти от изненада, отчасти защото бе разпознала двама от слизащите по стълбите мъже. Бретонецът Жорж Кадудал изглеждаше развълнуван — говореше прекалено бързо, почти припряно, но Мариса долови имената Моро и Пишегрю. Доколкото си спомняше бяха офицери от генералния щаб на Наполеон.

— Сигурен ли е корабът? — бретонецът погледна Доминик, който, макар и навъсен, изглеждаше по-спокоен от останалите.

Доминик кимна.

— В противен случай нямаше да съм тук. Не бива обаче да губим време, ако искате да отплуваме утре вечер с отлива.

— Жалко, че Морис не може да дойде с нас. Наистина ли?

Едва сега Мариса забеляза кавалер Дюран. Групичката беше спряла.

— Не още, струва ми се. Но кой знае? Във всеки случай мислено ще бъда с вас, приятели... а и ще дойда с вас до брега.

Мъжете продължиха и скоро Мариса ги изгуби от поглед. След известно време дочу захлопването на някаква врата.

Сега тя забеляза, че мадам Дьо л'Егъл я наблюдаваше със загадъчна усмивка.

— Е, убедихте ли се. Мисля, че направихте добър избор. Макар външно много да приличате на майка си, вие далеч не сте толкова романтична и непрактична като нея, права ли съм?

Мариса не знаеше какво да отговори.

— Майка ми бе...

— Ах, да, съвсем забравих колко малка бяхте тогава. Мога да кажа, че я познавах добре. Бяхме приятелки, докато тя не ми отмъкна съпруга. Накрая, доколкото чух, двамата гордо са се качили на гилотината. По това време аз отдавна вече бях в Англия.

Лицето без възраст сякаш за минути бе остаряло с години и Мариса с уплаха забеляза изписаните по него омраза и гняв. Не знаеше

какво я накара да прошепне:

— Вие ли организирахте нападението срещу нея?

Мадам Дьо л'Егъл се засмя дрезгаво и сега Мариса забеляза ситната мрежа от бръчици около очите ѝ.

— Вие сте по-интелигентна от майка си. Радвайте се, че тогава се отървахте толкова леко. Изглежда, сте наследила разума и практичността на баща си, иначе сега нямаше да сте тук. А ако наистина сте умна, веднага ще си плюете на петите, разбрахте ли ме? Водата, в която сте нагазила, е прекалено дълбока за вас, малката. Послушайте съвета ми и се махнете. Далеч оттук ще сте в безопасност.

Мариса неволно отстъпи пред грубия глас, който пръскаше отрова. В този момент вратата се отвори. Появи се Филип и тя се спусна към него — далеч от тази ужасна жена, която сега отново се смееше:

— Вземете я със себе си, *mon cher*. Струва ми се, всичките тези интриги не ѝ понасят.

Мариса не помнеше как се бе озовала навън, отново на слънчева светлина, в обятията на Филип. Той я успокояваше, уверявайки я, че няма от какво да се бои. Отсега нататък щял да се грижи за нея и скоро щели да бъдат далеч...

— Но тя... Не знаеш какви ми ги наговори! Какво...

— Шшшт, скъпа моя, не се безпокой за това! Тя е побъркана фанатичка, която мрази всички. Избий я от главата си. Ти дойде при мен и сега двамата с теб можем да започнем нов живот — по дяволите всички останали! За известно време ще се махнем оттук, докато нещата се поуталожат. А когато след това се върнем, ще си моя жена.

Цялата смелост, която ѝ бяха вдъхнали гневът и омразата, се бе изпарила, отстъпвайки място на страха, така че тя не се възпротиви, когато Филип я откара в къщата на Гросвенър Плейс и ѝ обеща до час да я отведе.

Доминик бе заминал — това ѝ стигаше и тя нареди да опаковат част от нещата ѝ.

Междувременно седна зад писалището в кабинета и написа едно писмо на граф Ди Киара, в което му съобщаваше всичко, което бе научила. Запечатаното писмо предаде на конярчето и като го възнагради пребогато, му нареди да го предаде лично на графа.

Сега ѝ оставаше само да чака Филип... и свободата, която той щеше да ѝ предложи.

— Заминаваме за Корнуол — рече Филип с неприсъща за него решителност. В отговор на въпросителния ѝ поглед обясни: — Трябва да говоря с чичо си. Освен това, той би желал да те види. Да ни види. Има голямо имение в Ямайка, което иска да припише на нас. Разбираш ли какво значи това? Няколко години в изгнание, но ще живеем сред лукс и ще бъдеш обслужвана от роби. А когато се освободиш от бремето на брака с Доминик, ще се венчаем и ще се върнем в Англия като мъж и жена. Що се отнася до живота в Ямайка, там от самото начало ще се представяме за съпрузи. Както виждаш, няма място за безпокойство. Ще се погрижа да бъдеш щастлива, кълна се!

Филип ликуваше. Изглежда, не изпитваше никакви съмнения и опасения. Движеха се с главоломна бързина и спираха само за да сменят конете. Пренощуваха в една станция за смяна, където Филип нае две стаи и обясни на стопанина, че е братовчед на графиня Станбъри, чиято камериерка се разболяла по пътя. Тъй като на каретата им имаше герб и бяха съпроводжани от въоръжени конници, мъжът се въздържа от повече въпроси и дори изпрати дъщеря си да помогне на графинята.

Въпреки физическата и душевна умора, Мариса спа неспокойно. Утрото настъпи твърде скоро и те отново потеглиха. Тя усещаше потисканото вълнение на Филип, но се въздържаше да му задава въпроси. Намираще за редно да го остави насаме с мислите му.

Защо не изпитваше нищо? Чувстваше се съвсем празна. Беше с Филип... съвсем близо до своето избавление и свободата. Трябваше да се радва! *Наистина не знам какво искам* — уморено си помисли тя, облегна глава назад и затвори очи, та Филип реши, че е заспала. Неочаквано видя разкривеното от омраза лице на мадам Дьо л'Егъл. Възможно ли бе маркизата да е фанатичният убиец? Тя познаваше всички, а имаше и мотив. Тогава обаче се появи лицето на Доминик, а в ушите ѝ прокънтя подигравателният му смях. Той ли беше? Той ли я бе изнасилил и жигосал? Но защо? Дори само мисълта за това, как му се бе отдала в нощта, когато той я бе нарекъл „Пепеляшка“, я изпълни

с погнуса и самопрезрение. Всичко това бе прекалено много за нея. Не искаше да мисли за нищо, предпочиташе да мечтае за бъдещето си с Филип.

Трябва да бе задрямала, защото следващото нещо, което усети, бе как Филип внимателно я разтърсва за раменете.

— Скоро пристигаме. Вече мирише на море.

Едва сега Мариса се сети, че Корнуол се намира край морето, до самия бряг. Тази мисъл я ужаси.

Имаше нещо отблъскващо в стария замък със слепи, забулени от мъглата прозорци. Тя изпитваше антипатия към цялата тази част на Англия с нейната кървава история и преданията за вещици и коболди.

Мъглата пълзеше откъм морето все по-нагоре по назъбените крайбрежни скали, прокрадваше се между почернели стари дървета, докато не стигнеше парка, не полепнеше по къщата и не се просмучеше през каменните стени. Следваше каретата и я обвиваше в млечнобели валма, които поглъщаха тропота на конете.

Ездачите с тях скочиха от конете и ги поведоха за поводите, а Филип помогна на Мариса да слезе. Колко тихо бе всичко! Дори възрастният прислужник, който им отвори вратата, ги поздрави мълчаливо. Никакви светлини, в антрето гореше една-единствена лампа, която едва-едва разпръскваше полумрака. Когато влязоха, Мариса се вкопчи в ръката на Филип.

— Чичо ми...? — припряно попита той.

Симънс поклати глава.

— Преди половин час отпрати лекаря. Също и повечето от помладите прислужници. По заповед на негова светлост бе затворена половината къща, но за вас има приготвени стаи.

Зад прислужника безшумно бе изникнала някаква възрастна жена с колосана сива пола. Изпод бялото боне блестяха малки птичи очички, от които струеше неприкрито любопитство. Когато се усмихна, тънките ѝ устни изчезнаха в мрежа от бръчки.

— Помните ли ме, господин Филип? *Искам при Парсънс* — казвахте винаги, когато се нараняхте — *тя ще ми помогне*. Още помня как дивакът от колониите едва не ви уби. Аз превързах раните ви...

— Разбира се, Парсънс! — възкликна Филип и въпросително погледна Симънс, който едва доловимо сви рамене.

— Нарезждане на негова светлост. Той не искаше някоя от лекомислените девойки от селото да обслужва графиня Станбъри. *Парсънс винаги е била предана на рода Синклер* — каза той. — *Доведете я.* И аз я доведох.

— Да, да, негова светлост знае кой му е предан. Дойдох с удоволствие, макар че разполагам с известни средства и не ми се налага да работя. Негова светлост се погрижи за това.

— Да, да — смутено рече Симънс, гузно поглеждайки Мариса. — Парсънс беше камериерка на покойната маркиза, милейди, а след това икономка. Тя се оправя добре тук и вече е проветрила стаята ви и оправила леглото. Ако нямате нищо против...

— Разбира се, че няма нищо против, нали така, скъпа? — Филип я бе уловил за ръка и сега утешително стискаше дланта ѝ. След миг ѝ прошепна тихо: — Ще отида да се осведомя за състоянието на чичо ми и да разбера какво е станало тук през последните дни. Като си починеш, ще се видим в малкия салон, става ли? — той се извърна. — Парсънс, покажи на графинята стаята ѝ и се погрижи да не ѝ липсва нищо.

Възрастната жена се усмихна отново и направи скован реверанс. Волю-неволю Мариса се остави да бъде отведена в стаята ѝ, докато Филип шепнешком разговаряше със Симънс.

Защо я бе оставил на грижите на тази старица? Мариса се опитваше да бъде любезна с Парсънс, която запали камината в голямата стая и отдръпна старомодния балдахин на леглото. Докато вършеше това, тя обясни, че в тази стая била прекарала последната си година покойната маркиза, негова светлост седял долу и я чакал да умре.

Мариса потръпна и се опита да насочи разговора към побезбидни теми, но когато бе внесен багажа ѝ, възрастната жена настоя лично да се заеме с разопаковането. През цялото време, докато вършеше това, тя не преставаше да бърби с хрипкавия си глас.

Колко много знаеше за семейството! Тайни, които Мариса никога не би узнала, тъй като нито Филип, нито Доминик обичаха да говорят за миналото. Докато разресваше косата си пред тоалетната масичка, тя неволно започна да дава ухо на разказа на възрастната жена за ирландката, която бе станала жена на маркиза, а след завръщането им

от Америка трябвало да прекара последните си години зад заключената врата на тази стая заради прогресиращо умопомрачение.

— Посещаваше я единствено господин маркизът. Разбира се, когато се качваше, той винаги ме отстраняваше — с леко негодувание рече Парсънс. — След тези посещения състоянието ѝ винаги се влошаваше. След отпращането на сина ѝ тя се поуспокои и стана по-покорна, но почти не преставаше да плаче. Наистина не го бе възпитала добре. Помня... След смъртта ѝ негова светлост и сър Антъни се върнаха от Лондон... По това време синът ѝ лежеше в тъмница, тъй като се бе забъркал в някакво въстание в Ирландия... Трябва да е било 1797-ма или 98-ма? Трябваше да увисне на бесилото заедно с останалите, но той бе Синклер, така че му се размина и бе изпратен във флота. Това бе грешка, о, да, защото не умря, а продължи да безчинства, като се върна и докара господаря до смъртно легло. Но французинът ще му плати. Ще се оженят ли госпожа графинята и господин Филип? Аз ще им служа. Винаги ме викат, когато тук в замъка, нещата не вървят.

Изведнъж стаята се бе превърнала в огромна килия, която огънят населяваше с гротескни сенки. Сребърната четка за коса на Мариса издрънча върху тоалетната масичка. Младата жена направи всичко възможно да изглежда спокойна, докато се изправяше.

— Слизам долу. Филип... господин Синклер ме очаква.

В продължение на един безкрайно дълъг миг тя се опасяваше, че възрастната прислужница няма да я пусне и ще я заключи в стаята.

— Вечерята все още не е готова. Освен това, ако сте уморена, бих могла да ви я сервирам в стаята. Маркизата никога не слизаше долу... той не ѝ позволяваше.

— Аз не съм покойната маркиза, а и както вече ви казах, господин Синклер ме очаква.

Възрастната жена ѝ стори път, мърморейки. Ако можеше, Мариса би взела стъпалата тичешком, но слабото осветление не ѝ позволяваше. *Няма да прекарам сама с нея нито минута повече, кълна се. Ще спя при Филип. Все ми е едно какво ще кажат хората! Маркизът със сигурност няма да има нищо против, ако все още изобищо съзнава какво става около него. Трябва да склоня Филип, дори да ми се смее, че съм се уплашила от приказките на една изкуфяла старица...*

Защо се бе съгласила да дойде в тази тъмна, неприветлива къща при един смъртно болен, който се опитваше да диктува живота ѝ. И къде ли бе загадъчният французин, който уж не можел да отплува с приятелите си за Франция? *Ами ако разбере, че съм ги предала, преди още да сме се махнали оттук?* Обзе я почти непреодолимо желание да избяга. Сякаш в отговор на страховете ѝ прозвуча някакъв вик, последван от толкова ужасяващ писък, че Мариса едва не изпадна в несвяст.

Бе се вкопчила в перилата на стълбището и не смееше да си поеме дъх.

Някой изтича покрай нея и макар да не бе разпознала силуета, страхът да не остане сама в тъмното антре я накара да го последва опипом, повдигайки с треперещи ръце полите на роклята си.

Някаква врата зееше отворена. В тази стая стоеше креслото на маркиза, който не искаше да бъде носен като инвалид нагоре-надолу по стълбите. Тук бе спрял Симънс, когото Мариса едва сега разпозна.

— Боже мой, това е убийство! — чу тя хрипкавия глас на Филип.

Креслото бе обърнато, а тялото на маркиза беше безжизнено на пода с разкривено посиняло лице и празни, вперени в тавана очи. Наполовина върху него лежеше Дюран. Кръвта му изтичаше през някаква рана на гърдите, а дланта му все още конвулсивно стискаше дръжката на шпагата.

— Убийство! — повтори Филип. — Ти ги уби и ще си платиш за това!

— Майка ми бе убита бавно и мъчително. Това е отплатата. И ако някой е убил чичо ти, то това е скъпият ти приятел, който се стовари върху му с цялата си тежест. Не забравяй, Филип, че когато организираше този дуел между мен и Дюран, ти се погрижи за свидетели.

Доминик! В ръката му имаше шпага, от която капеше кръв.

Мариса не можеше да откъсне поглед от сребристосивите, пронизващи я като кинжали, очи. До труповете бе коленичил някакъв мъж с тъмни дрехи, който вдигна поглед с въздишка и рече меко:

— Вярно е, че двамата с колегата ми бяхме изпратени тук от лондонската полиция като свидетели на дуела. Всъщност сър Робърт ни нареди да го сторим, въпреки нежеланието ни. Дуелът протече по правилата, господин Синклер, макар за жалост крайт му да бе

трагичен. Господата се дуелираха с шпаги, а негова светлост наблюдаваше и говореше през цялото време. Ще отбележа най-същественото от думите му в рапорта си. Задължението ми като свидетел е просто да опиша достоверно случилото се и мога да кажа само, че дуелът протече според правилата и смъртта на негова светлост е плод на нещастно стечение на обстоятелствата — той въздъхна отново.

— Прав е, Филип! Като директор на полицията на графството, мога само да съжалявам, че се оставих да бъда убеден от Лео да присъствам на този дуел. Аз също ще потвърдя пред съда, че двубоят беше напълно честен. Ако изобщо някой е бил облагодетелстван, то това бе французинът, на което ви обърнах внимание още в началото.

Директорът на полицията бе елегантно облечен мъж с червено лице и старомодна перука. Присъстваше още един, невзрачен на вид — очевидно колегата на полицейския инспектор от Лондон. В съзнанието на Мариса ярко се отпечатваха всички тези подробности, както и нервно потрепващите мускули на лицето на Филип.

— Какво ме интересува! — извика той. — Това си бе убийство и аз няма да позволя това копеле да наследи маркиза на Ройс! Той е дезертьор и бунтовник, мястото му е на бесилото. Освен това е и пират. Ще видим как ще обори обвиненията, които ще повдигнем срещу него двамата с баща ми.

— Докато обвиненията бъдат повдигнати и доказани по законния ред, аз съм шестия маркиз Ройс — студено отвърна Доминик. — Сега тази къща ми принадлежи, а това тук е жена ми, която ти бе така любезен да доведеш. Учуден съм, че не носиш траур, скъпа. Не очакваше ли, вече да си вдовица?

Неспособна да отрони нито звук, Мариса внезапно почувства, че ѝ се гади и притисна длани към устата си.

Без да сваля поглед от нея, Доминик рече бавно и отчетливо:

— Прелюбодейка и предателка!

В този момент Филип избълва с треперещ от омраза и същевременно ликуващ глас:

— Мариса е моя любима! Двамата с нея ще избягаме и ти не можеш да ни спреш. Ще имаш време да помислиш върху това в затвора, докато чакаш примката на палача!

Мариса го погледна, изненадана от решението му да избере за разкритието си точно този момент, след това извика, виждайки го да вади някакъв пистолет от едно сандъче на масата.

— Или сега, преди да умреш! — просъска той.

Проблесна ослепителна светкавица, последвана от оглушителен трясък. Мариса се олюля и се свлече на колене. Стаята се бе изпълнила с дим.

— Боже мой, какво стана?

Гласовете сякаш идваха някъде много отдалеч.

— Това бе планирано от самото начало, сър — гласът беше на Симънс. — Дуел с пистолети. Господин Дюран подготви пистолетите по нареждане на негова светлост, но противникът му настоя за дуел с шпаги.

— Значи Дюран е трябвало само да стои с пистолет в ръка и да гледа как противникът му става на парчета. Боже мой, през живота си съм виждал доста, но нещо подобно — никога.

Някой помогна на Мариса да седне в едно кресло и поднесе до устните ѝ чаша вино. Погледът ѝ се плъзна към Филип — по-точно към онова, останало от него — и тя усети да ѝ се гади. Главата ѝ обаче неумолимо бе наведена назад и тя трябваше да преглътне червеното вино, капчици, от което се стекоха от ъгълчетата на устните ѝ... като кръв.

— Какво да правя сега. За Бога, наистина не знам. Трима мъртви. Как ще обясня всичко това... в мое присъствие. Ще трябва да подам оставка... — гласът на директора на полицията звучеше отчаяно.

— Сър Робърт ще ни откъсне главите — рече единият от двамата лондонски полицейски инспектори.

Мариса усети нечии железни пръсти да се впиват в китката ѝ.

— Ще позволите ли да изведе жена си на чист въздух, докато вие решите какво да правите? Не се безпокойте, господа. Нямам намерение да я убивам, поне не тази вечер.

Тя го последва, минавайки като лунатичка покрай малката групичка, привлечени от изстрела прислужници, сред които ридещата госпожа Парсънс. Без да се колебае, той поведе Мариса към входната врата и двамата се озоваха в млечнобялата мъгла. Скоро свиха от чакълестата алея в гъсталака. Сега клоните на дърветата безмилостно шибаха лицето ѝ, а тя дори не смееше да попита къде отиват.

Стори ѝ се напълно естествено и неизбежно да се окажат на някаква полянка, където нетърпеливо ги очакваше мъж с ниско нахлупена над очите селска шапка. Непознатият държеше за поводите два коня.

— Най-сетне! Доста дълго продължи! Вече мислех да се метна на коня и да офейкам.

— Стига, стига — Доминик тикна в ръката му няколко монети. — Това тук ще те утеши.

Мъжът се засмя.

— Така си е. Ще ви отведа до кораба, а след това ще ми дадете остатъка от възнаграждението — той ловко се метна на коня.

Доминик вдигна Мариса на седлото на другия кон, качи се зад нея и обви ръка през кръста ѝ. Не пророни нито дума.

Мариса имаше чувството, че вече е преживяла всичко това и че се връща назад, все по-назад, докато накрая реалността не се разтвори в мъглата.

— Къде съм? Какво правя тук? — опушените дъбови греди на тавана и облицованите с дървена ламперия стени останаха безмълвни.

Роклята ѝ бе подгизнала, а в устата си имаше горчиво — солен вкус. Спомни си, че на път от тихото заливче на Корнуол, към далеч по-голямото пристанище на Плимут се бе разболяла от морска болест. Помнеше море от мачти и полюшващи се пристанищни светлини. Изтощението я бе повалило и тя съвсем смътно помнеше как я бяха внесли в тази стая и поставили върху тясното легло.

Вратата се отвори неочаквано и в стаята нахлу апетитното ухание на топла храна, което накара стомахът ѝ да се разбунтува. Някаква прислужница с обло лице и кафява коса на фитили постави поднос върху масата в средата на стаята.

— Варено говеждо с картофи и печена риба. Друго няма. Също и бутилка вино, щото водата тук не става за пиене. Всичко вече е платено. Не мога да остана, долу вече ме викат.

Мариса се изправи. Минути по-късно вече бе погълнала храната. Беше прегладняла и дори не забеляза, че говеждото бе студено и в чинията ѝ се бяха образували кръгчета втвърдена мазнина. Киселото вино я сгря. След като засити глада си, отново се върна в леглото. Сега се взираше в тавана и се чудеше защо не сложи край на всичко, хвърляйки се от прозореца, и как бе възможно човек да преживее нещо толкова ужасно. Пред очите ѝ бяха лежащите един върху друг в гротескна поза трупове, а също и размазаното лице на Филип. И Доминик, който спокойно и самоуверено минаваше покрай прислугата. Доминик! Защо я бе довел тук?

Сякаш в отговор на въпроса ѝ, вратата се отвори и на прага застана той, загърнат в тъмната си наметка, която веднага свали. Десният му ръкав бе срязан и под него се подаваше подгизнала от кръв превръзка. Мариса смътно си спомняше, че някой го бе превързал на борда на кораба, докато тя повръщаше, вкопчена в перилата. Превръзката бе подгизнала от морска вода, а Доминик бе казал само:

— Повече от това нямаше и на корабите на негово величество дори когато скрипецът бе строшил гърба на един мъж.

Мариса неволно се запита какво трябва да е преживял този мъж, за да стане толкова безчувствен. В съзнанието ѝ изникваха откъслечни части от разказа на старата Парсънс. Този мъж — някога непокорно, полудиво дете — сега бе за нея по-голяма загадка откогато и да било. Един непознат със сурови черти, който я гледаше с презрение.

Тя не успя да се сдържи и попита:

— Защо ме докара тук? За да ме убиеш на най-безопасното място?

Сребристосивите му очи бяха непроницаеми.

— Ако имах такова намерение, щях да те оставя на фанатичния убиец или да те хвърля през борда преди няколко часа. Не ме питай защо те доведох тук — и сам не знам. Раната трябва да е замъглила разсъдъка ми.

Неочаквано Мариса изправи рамене.

— Ти си убиецът! Бях при мадам Дьо л'Егъл, преди да напусна Лондон, каза ми...

— Старата вещица? — той направи погнусена гримаса. — Така ѝ е било удобно. Тя е главното действащо лице в цялата тази история. Всички останали са просто инструменти. Отначало нейно оръжие бе Дюран, но както добре знаеш, той рядко се вясва в Лондон и не върви всяка негова поява да съвпада с поредното убийство, така че бе възприето благонадеждни господа да теглят жребий кой да изпълни ролята на фанатичния убиец.

Той прочете неизречения въпрос в погледа ѝ и се засмя.

— Да, също и твоят Филип. Откъде мислиш имаше пари да плаща дълговете си на комар? Последния път уби една жена и доколкото знам, това му достави удоволствие.

— Не! — извика тя.

— И още нещо, откъде, мислиш, ни беше известно къде и по кое време бихме могли да нападнем каретата ви? Филип знаеше всичко, с изключение на това, че жребият се бе паднал на мен. Той мислеше, че целта е само да бъдеш сплашена. После щеше да влезе в ролята на утешител... Не ти ли се стори странно, че се отърва невредим? Маркизата се погрижи за това. Но ако жребият бе посочил Дюран или някой от останалите, нямаше да се отървеш толкова леко. Жигосването

не е болка за умирање, а освен това така бе изнасилена от собствения си съпруг и ти бе спестено онова, което ти бе замислил Дюран. Трябва да призная, тогава и аз бях на мнение, че заслужаваш наказание. Впоследствие обаче стигнах до заключението, че не можеш да излезеш от кожата си — ти си просто една себична предателка! Когато Филип не бе на разположение, ти се завтече при интриганта Ди Киара. Да не би да мислеше, че заговорите ви с него са останали тайна? Жалко, че манастирските стени не бяха достатъчно високи, иначе сега и двамата нямаше да се намираме в толкова неприятна ситуация.

Нанасяше ѝ удар след удар и тъй като единствената ѝ мисъл бе как да му отвърне, тя рече на пресекулки:

— Как смееш да ме съдиш? Ти си убил баща ми, за да можеш да мърсуваш с жена му! Нима трябва да се кая заради нещо, което е сторила и майка ти — за това, че обичам друг вместо мъжа, за когото бях принудена да се омъжа?

Той бе пребледнял и Мариса се възползва от предимството си, добавяйки:

— Предупреждаваше ме да не се месея в политиката, въпреки че сам ти непрекъснато го правиш и винаги си го правил. Бях въввлечена във всичко това против волята си в деня, в който ти се появи в живота ми и... и...

— Достатъчно! — остро я прекъсна той. — Още една дума и ще ти запуша устата, преди да те удуша!

Думите му я накараха да занемее. Той се овладя с мъка, дишайки шумно и неравномерно.

— Наспи се, утре отплаваме. Заминаваме с един американски кораб, чиято следваща спирка е Испания. Там ще можеш да решиш какво да правиш. Междувременно ще ти купя някакви дрехи, защото без багаж трудно ще те пуснат на борда.

Той остави вратата отключена, сякаш искаше да я предизвика да избяга. Но къде? Най-вероятно нямаше да успее да стигне по-далеч от кръчмата на този евтин хан или от лапите на пристанищната сбирщина. Не, нямаше да му достави това удоволствие. Трябваше да се добере до Испания, друг изход нямаше.

Утрото настъпи твърде скоро. Мариса апатично се загърна в едно палто с качулка и се остави да бъде отведена към пристанището. Студен солен вятър шибаше лицето ѝ, докато вървяха по кея. След това

лодка с гребла ги откара до някаква готова за отплаване шхуна. Мариса бе натикана в малка задушна каюта и оставена сама с мислите си. По долитащите от палубата шумове отгатна, че корабът отплава, а след малко чу и скърцането на вдигащата се котва.

От този момент между нея и Доминик се възцари крехко примирие. За пред хората тя бяха съпрузи, но враждебността помежду им си остана. Макар да деляха една каюта, той нито веднъж не я докосна. Нищо не ги свързваше, освен тясното обитаемо пространство наскрел океанските вълни.

На борда на „Мари Клер“ имаше още две жени — слабата, кокалеста жена на капитана, която обичаше да цитира Библията и доста по-младата, привлекателно закръгленичка Теса Първис, която стоеше главно в кабината си.

През първите дни цареше известно напрежение. Трите жени рядко разговаряха помежду си, а госпожа Мийкър, капитаншата, изглежда, не харесваше двете по-млади дами — тя ги избягваше, предпочитайки Библията си или някое ръкоделие. Очевидно не бе свикнала с жени пътници. Нито тя, нито Теса Първис досаждаха на Мариса с въпроси.

С Доминик се виждаха само по време на храна и късно нощем. Той прекарваше по-голямата част от времето си на капитанския мостик или в игра на зарове със свободните от служба членове на екипажа. Когато нощем се прибираще в каютата, често миришеше на алкохол. Мариса слушаше в мрака равномерно му дишане и в паметта ѝ изплуваха ужасяващи спомени, преди умората да надвие страха и тя да потъне в неспокоен сън.

Беше се барикадирала зад ледено мълчание, също толкова студено, колкото сребристосивите му очи, които от време усещаше да я следят. Една сутрин го видя облегнат на перилата до Теса Първис и бе готова да се закълне, че двамата се усмихват един на друг. Дали не се познаваха отпреди? И защо Доминик пътуваше с този кораб, когато имаше свой собствен? Почти също толкова я измъчваше въпросът, какво щяха да си помислят за неочакваното им бягство след кървавите събития в замъка Ройс, леля ѝ и останалите ѝ познати. *Той ме превърна в бегълка* — с огорчение си помисли тя. Защо? С каква цел? Цялото ѝ съществуване се противеше срещу начина, по който се отнасяше с нея, а

омразата разкъсваше душата ѝ, но съдбата отново бе решила да ги събере. Как ли щеше да свърши това пътуване?

На шестия ден, този въпрос съвсем неочаквано получи отговор, и то по необичайно драматичен начин.

Силен вятър издуваше платната и иначе мълчаливият капитан можеше да бъде чул не без гордост да казва, че скоро на хоризонта ще се появи португалският бряг. „Мари Клер“ се състезаваше със своя кораб близък „Рут“ и екипажът вече бе сигурен в победата. Бяха оставили „Рут“ зад себе си, както и доста бурния Бискайски залив.

— Най-късно до два-три дни ще видим суша — подсмихвайки се, рече един матрос, когото Мариса срещна на път за каютата си.

В този момент вик от наблюдателницата я накара да спре и да се обърне.

— Платноход ляво на борд!

Капитан Мийкър стоеше на мостика с далекоглед в ръка. От любопитство, Мариса се приближи към перилата. Досега рядко бе виждала друг кораб, тъй като английските и френските играеха странна криеница. Наистина, из Средиземно море патрулираше една американска ескадра, но Мариса само веднъж бе зърнала американски флаг, при това от доста голямо разстояние. Сега тя се загърна поплътено в шала си и се вгледа в мъгливия хоризонт.

— Съдейки по формата на корпуса, мога да се закълна, че шхуната е излязла от корабостроителницата в Салем, но все още не различавам флага — извика капитанът.

Корабът се приближаваше бързо и Мариса скоро можа да го види съвсем ясно.

— Плуват под марокански флаг! — извика капитанът с нотка на учудване в гласа.

Тогава обаче над борда на шхуната се издигнаха няколко бели облачета, последвани от гръм. „Мари Клер“ се олюля, а палубата бе залята от пръски солена вода. Мариса трябваше да се хване за перилата. Неочаквано настана суматоха, разнесоха се викове, разтичаха се матроси.

— За Бога, те ни обстрелват. Какво търси марокански кораб в Атлантическия океан?

— Може би новият ни президент е забравил да им плати данък и затова се опитват да свалят флага ни. Това е техният начин за

обявяване на война, езически псета!

Мариса не проумяваше какво става. Защо ги обстрелваха? Вкопчена в перилата, тя продължаваше да гледа по посока на приближаващия кораб, докато не бе сграбчена за ръката и завлечена в каютата ѝ.

Доминик я пусна толкова неочаквано, че тя се олюля. Сега той стоеше с гръб към вратата, а маската бе изчезнала от бледото му лице, на което бе изписано напрежение. Неочаквано изрева:

— Какво, по дяволите, търсеше на палубата? Нямах ли капчица ум в главата си? — преди Мариса да успее да измисли някой хаплив отговор, той продължи вече по-спокойно: — За Бога, сега не е време да спорим. Чуй ме, скоро ще бъдат тук. Опитай се да се владееш. Кажим, че си францужойка. Няма да навреди и ако изтъкнеш връзките си с Наполеон. Няма да ти сторят нищо, докато са убедени, че могат да получат за теб тлъст откуп — усмихна се на недоумението ѝ.

— Сега имаш възможност веднъж завинаги да ми се изплъзнеш, циганко. Използвай я! Можеш да им кажеш, че съм те отвлякъл заради парите ти. Не признавай, че сме женени, защото тогава ще гледат на теб като на американска поданичка, а това няма да им хареса.

Пристъпи към нея, разтърси я и изръмжа:

— Не разбираш ли? Ако бяхме на моя кораб, щяхме да окажем съпротива, но Мийкър няма оръдия и твърди, че бил отговорен за пасажерите и екипажа. Възнамерява да се предаде. Разбираш ли какво значи това?

Макар цялото ѝ тяло да се тресеше, тя го погледна храбро.

— И ти ли ще се предадеш?

Сега корабът забележимо забави ход. Явно бяха свили платна. След това корпусът му се разтърси от носа до кърмата.

Мариса погледна открито Доминик. Стори ѝ се, че в очите му прочете съжаление, преди да свали длани от раменете ѝ и да отвърне грубо:

— Мислиш ли, че съм от хората, които са способни на самоубийство? Вече неведнъж съм бил в тъмница, а преди това нещо като роб и оцелях само защото умея да прекланям глава, когато е необходимо. Ти също трябва да се научиш да го правиш. Днес поне вече не се търгува с момичета, искам да кажа, почти не се търгува. Не забравяй, ако внимаваеш какво говориш и запазиш самообладание,

навярно няма да ти сторят нищо заради откупа, който биха могли да получат за теб.

— Човек би казал — прошепна тя, — че ще се зарадваш, ако все пак не се отърва толкова леко. Защо ме предупреждаваш? — горчивият ѝ тон, изглежда, го нарани, но той само извърна глава и се заслуша в звъна на абордажните куки. От палубата долитаха викове и шум от стъпки. За секунди суровата маска се свлече от лицето му.

— Когато те срещнах, беше едно дете, което се правеше на циганка, но оттогава неведнъж си доказвала силата на характера си. Приличаш ми на... — замълча, взе безжизнената ѝ длан и я поднесе към устните си. — Мисля, че и двамата ще оцелеем, съкровище — рече толкова нежно, че тя не повярва на ушите си. След това отново я изненада, като се засмя и я целуна по устните.

В следващия миг вече се бе обърнал и бе напуснал каютата, затръшвайки вратата след себе си.

ТРЕТА ЧАСТ ОТЛИТАЩИ ДНИ

Въпреки младостта си, Кямил Хасан Раис, началникът на еничарите, бе втори по ранг след пашата и дори се говореше, че заради верността си към турския султан бил истинският владетел на средиземноморската крепост Триполи.

В момента — нещо, което знаеше само сестра му Зулейка — той кипеше от гняв, докато кръстосваше насам-натам из разкошно обзаведеното помещение с многобройни прозорци и скубеше брадата си.

— Значи Мурад Раис иска да говори с мен. Да не би да си мисли, че не зная за последните му пиратски подвизи? Не стига, че обикаля из Атлантическия океан под марокански флаг, ами сега ще си имаме неприятности с американците. Неверниците вече патрулират покрай бреговете ни и не пускат и пиле да прехвъркне. Пленили са „Мирбока“, казах ли ти? Мароканската фракция, която ни подкрепяше, е свалена от власт и безмозъчният султан моли за мир с американските псета!

— Защо не оставиш тези грижи на пашата — утешително промърмори Зулейка, веейки си с ветрилото. — Трябва ли изобщо да предприемаш нещо? Неверниците не само отказаха да платят данъка, който се задължи да ни плаща предишният им президент, но и нападат наши кораби. Забрави ли какво се случи, когато плениха „Триполи“ и без предупреждение започнаха да стрелят по крепостта? Ако Мурад Раис е решил да ги посплаши, толкова по-добре! Ти братко, пръв би трябвало да му покажеш одобрението си.

Кямил спря. Сестра му го погледна кротко и той неочаквано се засмя.

— Отново разбирам защо се съгласих да водиш домакинството ми. Мама бе права, че е трябвало да се родиш мъж. Значи би ме посъветвала да го приема? И да приема даровете му от името на пашата? Да, може би така ще е най-добре. Истински подвиг е от негова страна да проникне толкова далеч зад блокадата. Докарал ни е един

кораб и още роби. Всъщност, тъй като е зет на пашата, без друго трябваше да го приема.

Зулейка гледаше очаровано брат си, когото горещо обичаше. Той бе слаб, строен и красив, най-красивият от братята й. Тъй като, ставайки еничар, бе положил клетва до края на тригодишната си служба да не докосва жена, Кямил поддържаше връзки с млади мъже. Брат й разполагаше с власт, а и бе богат. Навярно щеше да положи клетва за още три години и тя щеше да остане в дома му.

— Ще го приема — обяви Кямил. — Искаш ли да се скриеш зад паравана и да чуеш разговора ни? Тогава побързай, знаеш колко бързо Мурад Раис губи търпение.

Мурад Раис, шотландски ренегат, чието предишно име бе Питър Лайзъл, не само бе изгубил търпение, но направо кипеше от гняв. След последните си дръзки подвизи, той триумфално бе влязъл в пристанището на Триполи на борда на пленения американски кораб, очаквайки пашата, неговият тъст, да го направи маршал на флота на Триполи. Вместо това, бе научил, че пашата е на лов в пустинята и щял да се върне най-рано след седмица. Замествал го младият турчин Кямил, пред когото сега Мурад трябваше да засвидетелства почитта си.

Шотландецът обаче бе живял достатъчно дълго сред арабите и турците, за да възприеме начина им на държание и мислене, така че докато чакаше, лицето му не издаваше нищо от кипящия в гърдите му гняв и растящо нетърпение. Той успя дори да се усмихне, когато Кямил му окажа честта да слезе от подиума си, за да го посрещне.

Двамата мъже се прегърнаха като братя. След това Мурад Раис седна до Кямил и му описа пътуването си из Атлантическия океан, което бе завършило с пленяването на „Мари Клер“.

— А вашият собствен кораб?

— Абдул Музафер пое командването и кара пленниците. Жените взех със себе си на „Мари Клер“.

— На борда е имало жени? — учудено попита Кямил.

— Да, три: жената на капитана — едно старо, грозно създание, което постоянно се оплаква, и други две по-млади. Едната — много слаба и опърничава, твърди, че във вените й течала испанска и френска кръв и... — Мурад се наведе напред и сниши глас — ... се представя за кръщелница на Жозефин Бонапарт. Твърди, че за нея щял да бъде

платен пребогат откуп. Някакъв авантюрист я качил против волята ѝ на кораба, надявайки се да получи част от парите, които била наследила от баща си. Отначало това ми звучеше като приказка, но мъжът потвърди.

— Разбирам — Кямил замислено приглади брада.

— Другата е американка и уж имала богат баща, който щял да я откупи. Един от моите евнуси прегледа двете по-млади жени — никоя от тях не е девица — Мурад премълча, че бе присъствал на прегледа, а на следващата нощ бе спал с онази с пищните форми, Теса. — Въпросът е какво да правим с жените? След три дена отново отплувам, а жена ми... е, тя е малко ревнива. Бих могъл да ги изпратя в харема на пашата, но честно казано приятелю, имам нужда от парите от откупа. Мислех си, дали не бихме могли да ги поверим на сестра ви, докато преговорите приключат. Ще ви дам една десета от своя дял. Може би ще обмислите предложението ми?

Зулейка бе любопитна да види тези жени — обичаше да има робини от далечни земи, така че убеди брат си да приеме предложението на Мурад. Не биваше да се забравят и парите от откупа. Все пак, Кямил я накара да обещае да се държи с жените като с гости.

Мариса се чувстваше унижена от начина, по който се отнасяха с тях на „Мари Клер“. Бяха затворени в задушна малка каюта, където прекарваха дните си, измъчвани от смазваща безнадеждност. Най-унизителен бе прегледът, от който бе пощадена единствено госпожа Мийкър.

Е, Мариса преживя това и въздъхна с облекчение, когато бяха свалени на брега и откарани в затворена кола към някаква неизвестна цел. Знаеше, че Мурад Раис предпочита закръглената Теса пред нея, което я успокояваше донякъде. Без да дава израз на страха си, тя му бе намекнала, че господарят му, пашата, поддържа добри отношения с Франция и че Наполеон няма да остане доволен, ако разбере, че кръщелницата на жена му е държана като пленница.

— В случай, че изобщо научи — иронично бе отвърнал шотландецът, което я настрои още по-песимистично. Тя нямаше

представа какво я очаква. Дали пашата изобщо щеше да прояви интерес към откупа, или щяха да я продадат на някой дебел турчин?

Преди да слязат на брега забулиха лицата и на трите. Пътуването мина в мълчание. Дори госпожа Мийкър не продумваше. Спряха пред варосана къща с дебели стени и малки прозорчета с решетки, охранявана от двама еничари.

Дълъг хладен проход извеждаше във великолепен двор с фонтан, чиито струи се изливаха в боядисан в синьо басейн. Някога тук се бе помещавал харемът на бившия собственик на къщата и дворът все още се охраняваше от въоръжени с ятагани евнуси. Тук Зулейка поздрави в присъствието на своите робини трите си „гостенки“.

Любопитството ѝ беше очевидно. Тя оглежда Теса доста по-дълго, отколкото Мариса, а госпожа Мийкър изобщо не удостои с внимание.

— Добре дошли в дома на брат ми, Кямил Хасан, началника на еничарите. Вие сте под негова закрила, докато въпросът с откупа не бъде решен — поздрави ги Зулейка. След това добави малко високомерно: — Междувременно бихте могли да ми правите компания и да ме забавлявате. Можем да научим много една от друга.

Зулейка говореше испански, който бе научила от една от робините на баща си, така че Мариса волю-неволю трябваше да изпълнява ролята на преводачка. Тъй като не обичаше испанския език, Зулейка нареди на пленничките да бъдат давани уроци по турски и арабски. Учителят им бе възрастен мъж, който носеше зеления тюрбан на хаджия, с други думи, най-малко веднъж бе ходил на поклонение в Мека. Бе имам и не можеше да се въздържи да не ги запознае и с Корана.

— Навярно искат да ни покръстят — сви рамене Теса. Тя не показваше никакви признаци на безпокойство. Допадаше ѝ да се излежава в парфюмираната вана, а след това да бъде масажирана с благовонни масла и да се учи да използва къна за ноктите и антимон за клепачите. — Когато всичко свърши ще имаме много за разказване. Бедната Зелма Мийкър, направо щеше да ми дожалее за нея, ако не се правеше на по-голяма католичка от папата.

— На мен наистина ми е жал — отвърна Мариса. — Намирам, че е несправедливо да работи само защото не е млада и красива. Ако ми

позволят да напиша едно писмо, ще се погрижа за това, тя също да бъде откупена.

— Само не ставайте сантиментална — рече Теса. — Какво ви интересува старата фарисейка? През цялото време бе толкова надменна. Правете като мен, мислете за себе си. Но навярно вие вече сте се научила да го правите. Имам предвид, когато сте била отвлечена от Доминик Чалънджър. Никога не бих казала, че двамата не сте женени! С него се запознахме в Чарлстън... Той винаги е бил много желан мъж. Много жени биха ви завидели.

— За завиждане ли е, че се оказах тук? — отвърна Мариса. — Вината за това е негова. Мразя го и се надявам да страда! О, да, бих се радвала да узная, че се трепе за някой жесток господар!

Наистина много би желала да узнае нещо за съдбата на Доминик, но не смееше да попита за това Зулейка. Дните и часовете се точеха толкова бавно, че тя почти се радваше на уроците при стария имам и полагаше много усилия, за да научи двата езика.

Мариса отказваше да ѝ оскубят веждите, да пудри и гримира лицето си и да боядисва с червена къна ноктите и дланите си. Търпеше само почернянето на клепачите по простата причина, че така очите ѝ изпъкваха още повече. Не искаше да се превърне в някоя одалиска, изрисувана и напарфюмирана за своя господар. Пък и защо? Доколкото знаеше, господарят на тази къща бе дал обет за въздържание.

Междувременно Кямил Хасан Раис бе толкова погълнат от държавнически дела, че само от време на време питаше сестра си как се чувстват трите им гостенки. Всъщност той вече съжаляваше, че се бе оставил да бъде убеден да ги приеме в дома си и се надяваше един ден да не се разкайва за това.

Зулейка напротив, бе изключително доволна. Тя му съобщи, грейнала от радост, че учела английски и че животът ѝ бил станал много по-интересен. С едната пленница, която се казвала Теса, но тя наричала Аминех, дори се били сприятелили. Старата била не само необразована, но и непоправима християнка.

— Ами третата? — развеселен попита Кямил. — Тя уж щяла да донесе най-голям откуп. Надявам се, не я караш да работи...

— Ах, нея ли... — отвърна Зулейка и се нацупи. — Да ти призная, не мога да я разбера. Макар да не създава неприятности, в нея има някакво непокорство. Наричам я Лейли. Тя е слаба и изглежда като

момче. Трудно ми е да си представя как на някой мъж е могло да му хрумне да я отвлече. Тя изглежда, не се интересува много от мъже. Твърди, че ги мразела.

— Може да предпочита своя пол — сухо рече Кямил, но любопитството му бе събудено. На следващия ден умишлено се прибра малко по-рано.

Сега наблюдаваше през едно малко прозорче с решетки жените, които лежаха около басейна голи или полуголи. Чудеше се коя от тях сестра му бе нарекла Лейли.

Зулейка лежеше облечена върху куп пъстри възглавници, а една черна робиня разресваше мократа ѝ коса. Две други мажеха дланите и нозете ѝ с къна. Жената до нея, която един евнух тъкмо подсушаваше, трябва да бе Аминех. Черните ѝ коси образуваха пленителен контраст с млечнобялата кожа. С налетите си гърди и заоблен ханш тя доста трябва да се бе харесала на Мурад. Кямил тъкмо се канеше да отвърне поглед, когато от басейна подобна на Афродита — с тънка талия, стегнат ханш и малки гърди — излезе жената, която търсеше. Кожата ѝ бе придобила златист загар, в хармония с тъмnozлатистата ѝ коса. Жената се държеше гордо и с достойнство.

Той я видя да издърпва кърпата от ръката на една робиня и да се подсушава сама, преди да легне върху мраморната плоча край басейна и да се остави да бъде намазана с благовонно масло от един евнух. След това се обърна по гръб и златният триъгълник между добре оформените ѝ бедра заблестя на слънцето.

За пръв път от много години Кямил бе завладян от желание по жена. По една жена, която повече приличаше на момче. В родината му пухкавите дебелини, минаващи за красиви, го отвращаваха.

Въпреки че сестра му мърмореше и се опитваше да го разубеди, той даде съответните нареждания. По-късно същата вечер, след като, без изобщо да подозира, бе изпила един поднесен ѝ с чаша вино афродизиак, жената, получила името Лейли, бе отведена при него. Главният евнух на Кямил свали потурите ѝ и тънката туника и я положи на широкото легло. Всички завеси бяха спуснати и само една лампа гореше отгоре, подчертавайки златистия тен на тялото ѝ.

Бяха сами. Кямил седна до нея и умело започна да я масажира с масло от някакво шише с тясно и дълго гърло. Мариса стисна зъби, борейки се със заливащата я на вълни възбуда. Докато я масажираше,

Кямил говореше тихо. Познанията ѝ по турски бяха достатъчни, за да разбере, че той възхвалява тялото ѝ и нашепва любовни слова. Цитираше стихове от Соломоновата „Песен на песните“. Тялото ѝ било като на газела, прекрасна градина, която спяла и чакала само лъчите на слънцето, за да се събуди.

Ръцете му освобождаваха напрежението от мускулите ѝ. Пръстите му се заиграха със зърната на гърдите ѝ и от устата ѝ се изтръгна стон. След това се плъзнаха надолу към бедрата, а тя неволно ги разтвори, жадна за още наслада. Умелите му пръсти я възбуждаха до полуда. После я обърна по корем и проникна в нея отзад по начин, за който дори и не бе подозирала. Беше пъхнал едната си ръка под нейното извиващо се в екстаз тяло и я водеше от един връх на насладата към друг, докато тя не се строполи безжизнена на леглото — по-късно не можеше да каже дали бе изпаднала в безсъзнание, или просто бе заспала.

На следващата сутрин Мариса с радост би повярвала, че всичко е било само сън, но язвителната усмивка на Зулейка и намеците ѝ правеха това невъзможно. Все пак Зулейка внимаваше да не каже нещо, което би разсърдило брат ѝ, и повтаряше, че Мариса трябвало да се чувства щастлива и поласкана.

— Брат ми не раздава лесно благоволенията си. Всъщност той не си вълнува твърде от жени. Имала сте по-голям късмет, отколкото подозирате, защото се е отнесъл с вас така, както турците се отнасят с девиците, които желаят. От днес насетне вече не сте пленница.

Нощта бе досущ като предишната. Кямил се кълнеше, че я обича и никога няма да ѝ се насити. След като изтечала оставащата една година от еничарската му служба, щял да плати откупа и да я отведе в Турция като своя жена.

Мариса получи собствено помещение и прислужници и вече дори Зулейка нямаше власт над нея.

Без сама да знае как, бе изпаднала в състояние на странно чувствено задоволство. Един мъж, могъщ и богат, я желал и за нея не бе трудно да забрави миналото и да се потопи в заобикалящия я лукс.

Въпреки настъпилата промяна, тя продължи уроците си при имама, който искрено се радваше на напредъка ѝ и често отваряше дума за преминаването ѝ към исляма. Облечена като млад мъж — с

тюрбан, скриващ златистите ѝ коси — излизаше на езда с Кямил, а той не криеше задоволството си от лекотата, с която тя се справяше с огнения арабски жребец.

Нощите обаче се промениха. С времето афродизиактът и еротичното изкуство на Кямил успяха да я накарат да възприеме неестествения начин, по който се любеха, като нещо напълно нормално.

За пръв път в живота си Мариса бе глезена. Когато денем си мислеше за нощните часове с Кямил, тя си обясняваше перверзността му с еничарския му обет. По-късно, когато се венчаеха, всичко щеше да се промени.

Зулейка не даваше израз на растящото си неодобрение, тъй като знаеше, че ако застанеше между брат си и любимата му, Кямил веднага щеше да я изпрати при родителите им в Турция.

Докато Зулейка се цупеше мълчаливо, Теса се отегчаваше все повече и повече. Тя копнееше за мъж, дори за някой като Мурад Раис, който я бе взел, без изобщо да се опита да ѝ достави наслада. Все още в плен на религиозните си видения, Зелма Мийкър изпълняваше усърдно всяка работа, която с презрение ѝ възлагаше един евнух. Възрастната жена възприемаше това като служба на Бога.

Мариса се наслаждаваше на живота — на вятъра, свирещ в ушите ѝ, когато галопираше, на горещите лъчи на слънцето, на уханието на цветя и на суматоката на пазара с вихъра от пъстри цветове. Тъй като живееше само в настоящето, тя се бе отърсила от всички грижи и страхове. Дори мисълта да стане мюсюлманка, вече не я ужасяваше толкова. Мюсюлманин или християнин — какво значение имаше? Всички се кланяха на един и същ Бог. От ден на ден тя ставаше все по-зависима от мъжа, който я закриляше. Всяка нощ, докато я галеше, Кямил я уверяваше в любовта си. Бил готов да пожертва живота си, за да я защити...

Завръщането на пашата бе отпразнувано с шумни тържества. Кямил отсъства два дена, през които разговаря с него и със завърналия се от поредните си победоносни набези Мурад Раис.

— Нещата са задвижени — обясни той на Мариса, която седеше по турски върху една възглавница. — Писмата с исканията за откуп са изпратени. Аз ще платя твоя, ако трябва, дори ще вдигна цената. После ще пишем на близките ти, че си починала от треска. Най-късно след година можем да се венчаем и аз няма да имам друга жена, освен теб, макар Коранът да ми позволява.

Тя държеше главата си сведена и той се учуди, че не го гледаше в очите както обикновено. Дали не му се сърдеше за двете нощи, през които бе отсъствал?

— Слънце на моя живот, защо не ме поглеждаш? Обидих ли те? Или някой те е наранил с нещо? Само ми кажи и аз...

— Като чуеш какво имам да ти кажа — с беззвучен глас го прекъсна тя, — може би ще промениш плановете си. Не, не говори, преди да съм свършила! Мисля, вече знаеш... че не съм девствена, а също и как се озовах на борда на американския кораб. Това пътуване, изглежда, няма да остане без последствия. Аз... аз ще имам дете, почти съм сигурна — тя вдигна поглед, а очите ѝ на сирена изглеждаха по-големи отвсякога. — Разбираш ли? Трябваше да научиш пръв. Трябва да ти кажа още нещо, което никой не знае. Мъжът...

— Не! — прекъсна я той с необичайна за него острога. След това остави наргилето си настрана и се наведе напред. — Не искам да чувам името на този мъж — остро, но спокойно рече. — Не искам да си спомням, че някой друг те е притежавал. Това е минало и трябва да бъде забравено. Никой няма да узнае, освен сестра ми и лечителката, чиито отвари ще взимаш. Ще получиш спазми и кървене, но за теб ще се грижат добре и накрая всичко ще мине. Разбра ли ме? Ще мине... никой от нас няма да си спомня за това!

— Не! — извика на свой ред тя и поклати глава. — Не! — повтори още по-отчетливо и устоя на погледа на тъмните му очи. — Не

мога. Опитай се да ме разбереш. Животът в утробата ми е част от мен, разбери. Не мога да извърша убийство. Не мога да убия собственото си дете — във внезапно настъпилата тишина ясно се чуваше учестеното ѝ дишане. — Ако възнамеряваш да ме убиеш, моля те, направи го бързо. И без друго, струва ми се, вече е късно за отвари.

— Късно? — той се наведе още по-близо до нея. — Кога си заченала? Още преди да се качите на кораба?

— Да — уморено призна тя. — Той искаше да ме унижи. Виждал си белега на бедрото ми. От него ми е. Каза, че така жигосвали уличниците.

Кямил седна до нея и я взе в обятията си.

— Мисля, че трябва да ми разкажеш всичко. Ще се опитам да те разбера.

Когато започна да разказва, Мариса имаше чувството, че е Шехерезада, героинята от „Хиляда и една нощ“, която разказва безкрайни истории, за да се избави от смъртта. Кямил я слушаше търпеливо.

— Значи си омъжена — сухо рече накрая той. — Принудили са те да се омъжиш за този мъж, чието дете носиш в утробата си. Не те упреквам, че си послушала роднините си — ние също постъпваме така. Но защо не ми каза всичко още в самото начало?

— За какво? Смятах го за маловажно. Опитвах се да избягам от миналото, но то ме настигна.

— Обичаше ли го?

— Не! Как ти хрумна? Не го харесвах и му нямах доверие, а когато научих, че е виновен за смъртта на баща ми, го намразих. Той го знаеше.

— И въпреки това искаш да износиш детето му?

— Моето дете! Да, моето дете. Аз ще го износя, утробата ми ще го храни, а когато се роди, ще бъде мое, само мое!

— И мое също — бързо рече Кямил и отново я притисна към себе си, — защото възнамерявам да те задържа и да те направя своя жена според законите на исляма.

— Но...

Той притисна устни към нейните в дълга пламенна целувка.

— Когато преминеш към исляма, няма да принадлежиш повече на никой неверник — каза след малко. — А докато му дойде времето,

ще си възвърнала фигурата си и ще бъдеш само моя.

Когато няколко дена по-късно Зулейка осведоми брат си за състоянието на Мариса, с надеждата да го настрои срещу нея, той ѝ отвърна, че вече знаел и бил по-твърдо решен отвсякога да не се отказва от нея.

— Искаш да я вземеш за жена, след като роди чуждо дете? Ако не мислиш за себе си и за своето бъдеще, помисли поне за срама, който ще трябва да понесат родителите и роднините ни! Би могъл да станеш паша...

— И така бих могъл, ако султанът не лиши семейството ни от благоволението си — все пак той бе започнал да крачи насам — натам из стаята с походка, която тя добре познаваше — леко приведен напред с ръце на гърба и смръщено чело.

— Ако толкова искаш да я задържиш, защо не я направиш своя наложница. Освен това знаеш, че има начини да се прекъсне една бременност.

— Тя не желае това и аз ѝ дадох дума, че ще я оставя да износи детето — той спря да се разхожда, а тъмнокъфявите му очи отразяваха светлината и изглеждаха така, сякаш горяха. — Не съм изгубил гордостта си, както може би мислиш. Реших... да, реших да задържа детето, ако е момиче. В харема на султана винаги има място за едно бяло момиче. Но ако е момче...

— Да, какво ще стане, ако е момче? — попита Зулейка и се наведе напред. — Ще го направиш ли свой наследник и ще му дадеш ли името си? Искаш ли...

— Не, толкова далеч няма да отида. Но детето не бива да пострада, разбираш ли? Ако е син, ще ѝ кажем, че се е родило мъртво, а него ще изпратим с някоя дойка при моя приятел Осман, който ще го отгледа.

Около пълните устни на Зулейка трепна доволна усмивка. Нямахше нужда от повече обяснения, тя познаваше добре тукашните нрави и бе чувала за Осман. Едно здраво, красиво момче можеше да донесе много пари, като забавлява богати мъже или като евнух. За щастие брат ѝ не бе съвсем оглупял.

Въпреки това, Зулейка се погрижи да се сближи още повече с флегматичната, закръглена Аминех, на която — както самата тя твърдеше — се бе удало да спечели благоволението на Мурад Раис.

Двете жени често разговаряха, докато накрая Аминех сама не отвори дума за съпруга на Лейли.

— От самото начало беше ясно, че нещо между тях не е наред. Постоянно изглеждаше унила и предпочиташе моята компания пред тази на мъжа си. Бях много изненадана да срещна Доминик Чалънджър на борда на „Мари Клер“. Когато се запознах с него на един бал в Чарлстън, той притежаваше собствен кораб и се подвизаваше като пират. Всички жени бяха хлътнали по него, а мъжете споменаваха името му само шепнешком. Говореше се, че бил законен наследник на някакъв английски маркиз. Никой обаче не знаеше подробности, включително и името на баща му. Доколкото знам, Доминик бе избягал от някакъв испански затвор в Сан Доминго и с един откраднат кораб бе доплувал право в Чарлстън. В Монтичело избухна скандал, тъй като той настоя да говори с президента, който бе в града за някаква конференция. Оттогава обаче, изглежда, Доминик се радва на подкрепата на правителството. Питам се какво е търсил в Англия?

Зулейка сви рамене и рече:

— А аз се питам какво е станало с него след пленяването му от Мурад Раис.

Тя погледна лукаво Аминех, но приятелката ѝ, изглежда, не бе в състояние да ѝ каже много.

— Нямам представа. Бяхме разделени. Какво става обикновено с мъжете пленници?

— Биват продавани в робство. Някои работят тежък физически труд, а на онези, за които се очаква откуп, се дава по-лека работа. Пашата има много роби от далечни земи и някои от тях остават тук по собствено желание, след като са били освободени.

— Сега и аз съм любопитна какво е станало с Доминик — рече Аминех. — Дали би желал да знае как е жена му?

Зулейка, която, за разлика от брат си обожаваше интригите, вече знаеше каквото я интересува. Тя се отплати на Аминех, устройвайки ѝ среща с Мурад Раис, който не след дълго действително се влюби и започна да я обсипва с подаръци. В замяна на помощта и мълчанието си, Зулейка поиска един роб, един от многото пленници, доведени от Мурад Раис.

Доста учуден от молбата ѝ, новият адмирал на флота на Триполи рече:

— Ще бъде трудно да го откупя обратно. Той е своенравен, хитър дявол, който отгоре на всичко говори арабски. Сега работи в корабостроителницата на стария Абдул и казват, бил доста сръчен. Мисля, че е мюсюлманин. Когато за пръв път говорих с него, носеше мохамедански медальон, който свидетелства, че е бил осиновен от някакъв много могъщ пустинен шейх. За какво всъщност ви трябва?

Зулейка въздъхна, така че булото ѝ потрепери, след това сведе поглед.

— Лейли ми разказа за него. Имаме нужда от мъж, който да се грижи за конете. Освен това... понякога се чувствам доста самотна — последните думи изрече провлачено и с многозначителен тон.

Мурад присви очи.

— О, такава ли била работата? Е, можете да разчитате на моята дискретност, както аз се осланям на вашата. Ще ви го изпратя, макар че ще ми коства известни усилия. Но моля, не забравяйте, че ако се окаже наистина осиновен от шейх Шайредин Хадж — вече изпратих човек при шейха, — ще изгубите роба си. Тази смехотворна история с медальона е единствената причина все още да не съм го изпратил в каменоломните.

Зулейка сведе глава и промърмори някакви благодарствени слова. Реши на първо време да не предприема нищо. Радваше се, че брат ѝ е затрупан от грижи заради поредната блокада на пристанището на Триполи от американски кораби. Всичко бе започнало, когато американската фрегата „Филаделфия“ се бе разбила в неотбелязани на картата подводни скали на входа на пристанището. Целият екипаж на кораба, наброяващ повече от триста души, бе взет в плен. От ден на ден американската блокада се затягаше все повече и дори безумно смелият Мурад Раис обмисляше дълго всеки свой набег срещу американските кораби, които всяваха страх както у мароканската, така и у туниската флота.

Заради напрегнатата ситуация с болшинството от американските пленници се отнасяха по-зле отвсякога и не минаваше седмица, без няколко от тях да умрат в ужасни мъки.

Мариса не искаше да знае за това. Нито Франция, нито Испания или Англия бяха във война с Триполи и тя се питаше дали Доминик не

бе потърсил помощ от английския консул. И сама не знаеше, защо понякога пряко волята си мислеше за него. Достатъчно често бе доказвал, че умее да се измъква от всякакви ситуации, и тя не изключваше възможността шестият маркиз Ройс отдавна да е на път за Англия.

Не, не искаше да мисли за него. Сега тя бе Лейли и не желаше да бъде друга. Когато не яздеше с еничарите, наслаждавайки се на свободата си, оставаше в покоите си и излизаше да се къпе само когато Зулейка не бе край басейна. Мариса усещаше гнева ѝ и завистта на Теса, заради привилегированото си положение и ги избягваше.

Сред подчинените на Кямил еничари се чувстваше в безопасност и дори се възприемаше като една от тях, когато, облечена така, вземаше участие в надбягванията им с коне. Знаеше, че властта на бейовете, пашите и дори на самия султан зависи от верността на еничарите. Те бяха безрезервно предани на Кямил, което го правеше вторият по власт човек в Триполи след пашата.

Кямил бе честолюбив. Той често разпитваше Мариса за Наполеон, който от незначителен старши лейтенант от френската армия се бе превърнал в най-могъщия човек във Франция и дори в цяла Европа. Въпреки злополучния египетски поход все още имаше много привърженици в Близкия изток. Кой би могъл да предвиди какво ще се случи, ако успееше да покори цяла Европа? Този въпрос занимаваше и Кямил.

Един ден, облечена в еничарските си одежди, Мариса се отправи към конюшните, за да се осведоми защо конят и още не бе готов. Тя самоуверено почукваше бедрото си с късия, плетен камшик за езда, сякаш се канеше да хвърли един пердах на роба, виновен за закъснението.

Държанието ѝ рязко се промени, когато видя загорялото от слънцето лице на мъжа, който ѝ доведе коня. Тя пребледня като платно и неволно отстъпи крачка назад.

— Какво... какво правиш тук?

Доминик Чалънджър я поздрави по арабски обичай — беше истинска пародия, — докосвайки главата и сърцето си, преди да се поклони.

— Мислех, че на теб дължа това. Виждам, провървяло ти е. Последва ли съвета ми или постигна всичко сама?

Кръвта нахлу в главата ѝ толкова бързо, че страните ѝ пламнаха.

— Не зная как или защо си дошъл тук, но те съветвам да се отнасяш почтително с мен и да даваш вид, че не се познаваме.

— Защо? Това се вписва най-добре в плановете ти за бъдещето? Чух, че си се радвала на благоволенieto на Кямил. Затова ли си облечена като мъж?

Бяха сами в конюшната и Мариса правеше всичко възможно да скрие страха си.

— Как е възможно да си толкова безсрамен? Забрави ли какъв си сега — роб?

— Ами ти? Забрави ли, че си моя жена?

Гневът дотолкова я заслепи, че тя вдигна камшика и го удари. Тънката му памучна риза се обагри в червено. Като да бе свикнал с подобно отношение, Доминик дори не мигна.

— Не забравяй — рече той, сграбчвайки ръката, която отново бе замахнала, за да го удари, — че Коранът позволява на мъжа да бие непокорната си съпруга, но не и обратно. Кажи ми, как мислеше да се

омъжиш за Кямил, когато вече си омъжена? Чух също, че си бременна, макар все още да не ти личи. От кого е детето?

— Пусни ме! Бих могла да наредя да те убият, задето си ме докоснал.

— Смирено моля за извинение, ефенди — подигравателно отвърна той и пусна ръката ѝ. — Все пак не забравяй, че си моя съпруга дотогава, докато не реша да се разведе. Е, не отговори на въпроса ми?

Желанието да го нарани, както той бе сторил с нея, я накара да отвърне:

— Нямах право да ми задаваш въпроси, но аз ще ти отговоря. Да, очаквам дете, което, доколкото знам, е от теб. Преди време също бях бременна от теб и по твоя вина изгубих детето. Тогава не знаех, но сега ти казвам... този път... — гласът ѝ трепереше издайнически — този път сама ще се погрижа детето да не се появи на бял свят. Защо, мислиш, яздя всеки ден? Мислиш ли, че ще износя едно дете, ако знам, че ти си бащата? По-добре да го видя мъртво заедно с теб! — тези думи, които отвращаваха и самата нея, бяха породени от сляпото желание да го нарани, още повече, че все още не бе преодоляла ужаса от неочакваната му поява. Искаше поне веднъж да го накара да покаже истински чувства.

— Ти уби баща ми, а след това ме използва и унижи. Не стига това, ами трябваше и да ме жигосаш. Мислиш ли, че някога ще ти простя? Сега е твой ред да страдаш! — тя вдигна камшика, за да го предизвика отново да улови ръката ѝ, но той не помръдна. Прие удара, без да мигне, само стисвайки устни.

Защо не реагираше? Не бе очаквала това. Заслепена от гняв, тя понечи да го удари отново, но ръката ѝ замръзна във въздуха, когато чу сърдития глас на Кямил:

— Какво става тук? Защо се бавиш? Ако този неверник е дръзнал да те оскърби, трябваше да оставиш на мен да го накажа. Ще си го получиш, куче!

Кямил извади ятагана си.

Без да се замисли, Мариса се вкопчи в ръката му.

— Не! Не е това, което си мислиш. Заклевам се, не зная как е попаднал тук, но той е... той е...

— Ефенди, тя се опитва да ви каже — с ехидна усмивка я прекъсна Доминик, — че съм нейният съпруг. Искам да ви обърна внимание и на това могъщи Раис, че съм мюсюлманин като вас.

Когато Зулейка се появи в покоите ѝ, Мариса лежеше напреки на леглото си и плачеше, заровила лице в меките възглавници.

— Глупава жена! Защо плачете? Брат ми не ви се сърди, напротив. Упрекваше мен, докато не му обясних защо ви събрах с мъжа, който беше ваш съпруг.

— Беше? — Мариса вдигна глава. — Беше? — недоумяващо повтори тя. — Нали не е...

— Да не би да храните тайна симпатия към роба? — лукавата нотка в гласа на привидно загрижената Зулейка, не убягна на Мариса. — Е, все още е жив. За съжаление ще трябва да минат още няколко дни, докато се прости с живота, а дотогава той ще се моли смъртта да го избави от мъките. Ще бъде нашибан с камшици на пазарния площад, а след това разпнат за назидание на всички непокорни американски псета. Преди това обаче ще бъдете разведени. При нас това не е трудно. Така че ще бъдете свободна да се омъжите за друг.

Мариса се опитваше да запази самообладание.

— Защо *вие* ми съобщавате това, а не Кямил?

— Защото исках да видя реакцията ви — отвърна Зулейка, чиито очи приличаха на студени кафяви камъни. — Защо не отидем до пазара? Днес брат ми е в двореца, но вие ще се убедите колко стриктно се изпълняват заповедите му. Това не е ли за вас нещо като кръвно отмъщение? Заради баща ви, права ли съм?

— Доста добре сте информирана. Трябва обаче да знаете, че бях принудена да се омъжа за този човек. Какво очаквахте да видите? Съжаление? Съчувствие? Да, изпитвам и двете, но не поради причините, на които отдавате тези чувства вие. Искам да поговоря с Кямил. Той ще ме разбере. Доминик и аз нямахме вина за случилото се днес и аз не бих искала смъртта му да ми тежи на съвестта.

Зулейка я гледаше, смръщила чело.

Мариса стана от леглото и рече твърдо:

— Отивам да търся Кямил. Ако се опитате да ме задържите, ще му се оплача от вас.

Зулейка отвърна бързо:

— Струва ми се, малко е късно, в случай че искате да го спасите!

— Как така, да не би вече да са го екзекутирали? Кямил никога не би допуснал един мюсюлманин да бъде разпнат. Мисля, че лъжете и ви повтарям, че искам да говоря с него!

Макар в устата ѝ да бе името на Кямил, пред духовния ѝ взор витаеха сребристосивите очи на Доминик. Колкото и да го мразеше, не искаше да стане причина за смъртта му.

В този момент в стаята се появи Кямил и с нетърпелив жест накара сестра си да ги остави. Мариса се отпусна на леглото — отчасти от изненада, отчасти от облекчение.

След известно мълчание той попита:

— За какво искаше да говориш с мен? За да измолиш помилването му?

— Да — отвърна тя.

Стори ѝ се, че под късата поддържана брада устните му се разтегнаха в усмивка.

— Поне си искрена. Аз също ще бъда искрен. Какво ти каза сестра ми? Признавам, че не бях на себе си от гняв и за малко да му отсека главата, но исках да страда. Затова дадох съответните нареждания и те щяха да бъдат изпълнени, ако не се бе намесил нашият славен адмирал.

— Мурад се е намесил? — слисано попита тя. — Да не го е убил?

— Не, жив е. Много бих искал да разбера дали това те радва — сега той я гледаше замислено. — Дали изобщо някога ще те опозная? Вече бе получил първите удари с камшик, когато Мурад се намеси и започна да му задава въпроси. Отговорите доказваха, че робът познава Корана. След това Мурад го взе под своя закрила. По-късно ми обясни, че твоят... че бившият ти съпруг бил осиновен от някакъв могъщ шейх, от чиято подкрепа пашата се нуждае. Както виждаш, станах за смях. Мислиш ли ме за глупак?

Тя го погледна и поклати глава.

— О, Лейли! — той коленичи пред нея. — Заради теб загърбих разума и честта! За теб бих пожертвал всичко! Дори обетът за въздържание вече не означава нищо за мен. Бих искал да съм могъщ владетел, а ти да седиш на трона до мен. Ако ти е все едно, че

отмъщението ти се е осуетило, аз също ще го преглътна. Само да си моя.

Тя не разбра всичко, което ѝ говореше, но облекчението и състраданието я подтикнаха да се хвърли в обятията му. За разлика от друг път, престъпвайки обета си, той я люби по естествения начин.

Доминик лежеше гол върху мек диван в дома на Мурад Раис, а робините на адмирала мажеха раните му с мехлеми.

Мурад Раис, някога Питър Лайзъл, говореше английски с шотландски акцент.

— Човек никога не бива да има вяра на жена! Винаги си го повтарям, но откъде можех да зная какво префинено коварство се е родило в красивата главица на Зулейка? Лукава кучка! Добре поне, че сам предприех някои разследвания — той направи енергичен жест с ръка. — В любовта и на война всичко е позволено, прав ли съм? Вие сте ренегат, също като мен, а това означава, винаги да сграбчваш предоставилата ти се възможност. Наистина не знаех какво крои Зулейка. Мислех, че няма да е зле да ѝ помогна да ви откупи от Абдул. При това и сам рискувах доста. Все пак имах само уверението ви, че сте осиновен от шейх Шайредин. Във всеки случай ви спасих живота. Знаете ли, имам нужда от мъже като вас, а вие можете да забогатеете във флота ни. Ако американците вдигнат блокадата, отново ще се развъртим наоколо. Казвам ви човече, ще станете богат! Вижте ме. Ако сте разумен, можете да се сдобие с дворец като моя. Слушате ли ме изобщо?

Доминик бе положил глава върху ръцете си. Беше слушал внимателно, макар и само за да забрави болката, която го пронизваше при всяко докосване на раните му.

— Помислете за това, когато се посъвземете — продължи Мурад. — Не се безпокойте за нищо. Говорих с пашата и мога да ви уверя, че сте в безопасност. Цяло щастие е, че сте мюсюлманин. Така проклетият турчин е с вързани ръце. Той притежава прекалено голяма власт, но сега вече няма да си позволява толкова много, ако разбирате какво искам да кажа.

— Откакто американците ни обявиха война, Мурад Раис е като тигър в клетка — каза Кямил няколко месеца по-късно. Той лежеше на леглото и наблюдаваше облечената в широк копринен халат Мариса. Забеляза, че тя имаше болки, макар да го слушаше усмихната.

— Навярно гордостта му е била сериозно наранена, когато американците подпалиха пленената „Филаделфия“. Но всички тези неуспехи само доказват на пашата колко необходими сте му ти и твоите верни еничари, не е ли така?

— Владетелите на Триполи винаги са имали нужда от нас — отвърна Кямил без излишна скромност. — Също и всички онези паши и бейове от крайбрежието, които се правят на владетели, но всъщност дължат властта си на нас. Затова Мурад Раис набързо изпрати роба, който някога бе твой съпруг, в пустинята. Оттам, ако пожелае, той може лесно да избяга. Във всеки случай няма да го видиш никога повече.

Мариса простена и постави ръка на корема си. Познаваше тези болки, които бързо зачестяваха, карайки я да се превива.

— Мисля, че... — промълви тя. — Оох, мисля, че...

Кямил вече бе повикал помощ и помещението веднага се изпълни с хора. Мариса разпозна Зулейка, някакви робини и за свое учудване — Зелма Мийкър, която коленичи до нея и започна да мърмори молитви на английски.

Безпомощна, разтърсвана от конвулсиите, Мариса се остави в ръцете на всичките тези хора. Зулейка бе необикновено благоразположена и загрижена. Лекар нямаше, само една възрастна жена с мръсни ръце на име Айше, която бе израждала децата на пашата. Дадоха ѝ някаква горчива отвара, която трябваше да облекчи болката. Мисълта, че трябва да ражда, изложена на всичките тези погледи, я ужасяваше. Потта се стичаше по лицето ѝ и тя се вкопчи в една кокалеста ръка. Когато Зулейка понечи да отпрати жената, Мариса се възпротиви:

— Не, нека остане! Искам да остане!

Зелма Мийкър, която тук наричаха със смехотворното име Баб, поне бе европейка и шепнеше молитви на един познат ѝ християнски език. Зулейка с нежелание се подчини на волята ѝ.

— Тези езичници! — неодобрително рече Зелма. — Зная какво се прави в такива случаи. Самата аз съм родила две деца, които обаче дойдоха на бял свят мъртви. Детето ви е християнче и ако оживее, ще го взема под свое покровителство, не се безпокойте. Стискайте здраво ръката ми и напъвайте, все едно какво ви говорят тези езичници. При всяка конвулсия напъвайте силно, а след това си поемайте дълбоко дъх.

Стенейки, Мариса се вкопчи в кокалестата ръка на Зелма. Всичко около нея се въртеше и тя мятеше глава насам-натам. Видя глуповатото лице на Жан и ѝ се стори, че отново лежи в подножието на онова стълбище... не, сега всичко бе съвсем различно.

След това обаче усети пареща болка от вътрешната страна на бедрото си и видя чифт подигравателни сребристосиви очи, видя Филип без лице... Една последна разкъсваща болка я накара да изкрещи и да се изопне като тетива въпреки ръцете, които я натискаха надолу. Последва някакво смътно усещане за облекчение и безтегловност, докато нещо влажно се плъзгаше между бедрата ѝ. Тя въздъхна почти щастлива и изгуби съзнание.

Първото нещо, което видя, когато отвори очи, бе наведената над нея Зулейка.

— Бедна сестро! Аллах прибра детето ти. Пъпната връв се бе увила около вратлето му и го бе задушила. Но слава на Аллах, ти оживя и ще оздравееш.

По лицето на Мариса рукнаха сълзи, които бяха внимателно изтрити. Кямил се приближи, поддържа известно време ръката ѝ и я увери, че скоро щяла да се възстанови и да има още много деца.

— Такава беше волята на Аллах...

Мариса отново се чувстваше празна. Трябваше да забрави движенията в утробата си, които в продължение на няколко месеца се бяха превърнали в неразделна част от нея.

Постепенно болките от раждането отшумяха, болката от напора на млякото в гърдите ѝ премина и с всеки изминал ден тя укрепваше

все повече.

Когато се почувства достатъчно силна, за да стане от леглото, Теса и Зелма вече ги нямаше. Зулейка ѝ обясни, че Баб била продадена на някакъв богат търговец, за да се грижи за децата му, а Аминех била в палата на пашата. Оттам, след получаването на откупа, щяла да отпътува за Америка през Константинопол.

— Френският консул пита за теб — рече Зулейка, която отскоро се държеше с Мариса като със сестра. — Обяснихме му, че си болна от чума и си на смъртно легло и това поохлади интереса му. Освен това французите са във война с Англия и тя ангажира цялото им внимание — погледна изпитателно Мариса. — Разбра ли, че Наполеон се е обявил за император на французите? Чух също, че братята и сестрите му получавали като подарък завладените провинции. Чудя се колко ли дълго ще продължи това.

Значи кръстницата ѝ Жозефин сега бе императрица на Франция.

— Мен това не ме интересува — небрежно рече Мариса.

Тази забележка влуди Зулейка, която обаче не се издаде. Брат ѝ трябва да си бе изгубил ума! При други обстоятелства, той отдавна щеше да се е погрижил за безопасността на сестра си. Пашата бе изпратил повечето от жените си в летния си дворец. Американските кораби всекидневно обстрелваха Триполи, но това не бе най-лошото. Още повече грижи на жителите на града създаваха слуховете, че неверниците готвели нападение по суша под командването на някой си Уилям Итън, бивш консул в Тунис. Защо султанът не изпращаше подкрепление?

Зулейка скърцаше със зъби при мисълта, че брат ѝ си губи времето с тази чужденка, която тя бе принудена да нарича „сестро“. Събирайки цялата си смелост, тя реши да посети приятелките си от харема на пашата, които все още не бяха напуснали в града. Там се раждаха слуховете и оттам плъзваха из целия град. Ако до ушите на султана достигнеше мълвата, че в Триполи се намира родственица на могъщия император на Франция, той навярно щеше да предприеме нещо. Веднъж вече плановите ѝ бяха претърпели крах, но това не биваше да се повтаря! В някога непревземаемата крепост Триполи сега царяха размирици. Повечето заможни жители се бяха преселили в пристанищното градче Дерна. Пашата живееше в укрепления си и охраняван дворец, а еничарите почти всекидневно трябваше да

потушават безредици, тъй като американските роби бяха надигнали глава. Говореше се, че Мурад Раис бил продал услугите си на алжирците и бил на път към Алжир. На какво трябваше да вярва човек и на какво не?

Зулейка — опърничава и твърдоглава както винаги, кроеше плановете си с оправданието, че трябва да изпълни дълга си. За съюзничка използваше бялата робиня Аминех, която от известно време бе любимата държанка на пашата. Говореше се дори, че той щял да я направи своя жена, ако междувременно не бъдела отровена или освободена срещу тлъст откуп.

Зулейка се срещна първо с Аминех и се опита да получи отговор на въпросите, които я измъчваха и да опипа почвата с някои намеци. Със задоволство установи, че не бе трудно да пробуди интереса на ленивата, безгрижна Аминех.

— Наистина тя би могла да донесе голям откуп. Нещо повече, може би дори съюз с Франция, не е ли така? Трябва да обясня на пашата каква добра сделка би могъл да направи. А брат ви... Навярно ще се радвате брат ви да бъде преместен на някое по-безопасно местенце... Дерна например?

От малка възпитана в търпение, Зулейка изчакваше.

Междувременно обстрелите над Триполи зачестиха. Американските фрегати проникваха дори в пристанището, така че нито един кораб от флота на пашата не дръзваше да излезе в открито море.

Не след дълго Зулейка започна да се пита дали усилията ѝ щяха да дадат плод. Кямил изглеждаше угрижен. Тъй като пашата се бе барикадирал в двореца си, брат ѝ бе натоварен със задачата да се грижи за реда и да попречи населението в обсадения град да изпадне в паника.

Нощем обаче, докато лежеше при златнооката си любима, той се наслаждаваше на забравата, която му носеше стройното ѝ тяло. Пред нея той се разкриваше, говореше за близкото бъдеще, когато щеше да я направи своя жена. През тези нощи тя бе просто един инструмент за наслада. Денем, когато не излизаше на езда с еничарите, една млада жена я въвеждаше в тайните на древното изкуство на кючека. Кямил бе очарован, Зулейка завиждаше, макар презрително да отбеляза, че това

изкуство било за робините, които не притежавали никаква друга възможност да привлекат вниманието на господарите си.

— Кямил и без това ме обгражда с внимание — също толкова ехидно отвърна Мариса. — Уча се да танцувам, за да го зарадвам и да каля тялото си.

Зулейка изгуби контрол и просъска с неприкрита омраза:

— Ти не си нищо повече от една играчка, която с времето ще изгуби от очарованието си. Възможно е брат ми да се ожени за теб, но той ще има и други жени, не забравяй това! Тогава ще си спомни, че преди него си принадлежала и другиму и ще те отблъсне или ще те направи робиня на другите си жени. Все пак няма да останеш вечно млада!

— Но все още съм — отвърна на удара Мариса и сладно се протегна на дивана си.

Тя не спомена пред Кямил за тези търкания, защото ѝ беше жал за Зулейка. Дълбоко в себе си, не изключваше възможността сестрата на Кямил да е права. От известно време бе станала хедонистка, но какво друго можеше да стори в едно общество, в което ролята на жената се свеждаше до това, да доставя физическа наслада на мъжете. Кямил наистина ценеше интелигентността ѝ и обсъждаше с нея държавнически въпроси, но нощем я поставяше на мястото ѝ, тъй като, за да не ѝ направи дете, я любеше по все същия перверзен начин, както в началото.

В края на лятото слънцето приличаше безмилостно от синьото небе, по което не се мяркаше нито едно облаче. На пазарския площад сляп разказвач на приказки нареждаше с монотонен глас безкрайни истории, уличните търговци хвалеха стоката си, сякаш нищо не се бе случило и дните си течаха, както по времето на халифите.

В оградения от висока стена двор на къщата на Кямил Хасан въздухът бе наситен с уханье на цветя и парфюми, а музика заглушаваше далечния тътен на оръдията. Всичко си бе такова, каквото е било преди столетие, а и защо трябваше да се променя?

И все пак се промени — толкова неочаквано, че промяната завари неподготвена дори Зулейка. Един следобед, когато Кямил отсъстваше от къщи, дойдоха войници от двореца, на които бе наредено да поставят двете жени под личната опека на пашата. По заповед на турския султан, Кямил Хасан бе преместен в Дерна, за да

организира защитата на града. Сестра му трябваше да се премести в двореца, докато се удадеше удобна възможност да отпътува при родителите си в Турция. Що се отнася до французойката, тя вече нямала нужда от покровителството на Кямил, тъй като френският консул бе проявил необичайна неотстъпчивост по въпроса за нейното бъдеще, а погълнатият от войната с американците паша, не искаше да си създава врагове и в лицето на французите.

Сега Мариса наблюдаваше от носилката оживените улици, по които някога бе яздил с еничарите. Отведоха я в дома на френския консул, от когото тя научи, че вече са направени всички приготовления за пътуването ѝ до най-близкото свободно пристанище, откъдето ще отпътува за Франция с първия кораб за Европа.

Господин Д'Арси, френският консул — енергичен нисък мъж с прошарена коса, се отнасяше с нея така, сякаш бе преживяла нещо ужасно, оставило неизлечими следи в душата ѝ.

Той изобщо не я слушаше, повтаряйки непрекъснато, че не трябвало да се тревожи за нищо. Откупът за нея вече бил платен на турския султан, който дал строги нареждания младата жена да бъде изпратена невредима за Франция.

— Императорът лично ни информира за това и изрази дълбокото си съжаление за случилото се. Казват, императрицата се разплакала, когато научила, че все още сте жива.

Господин Д'Арси я погледна недоумяващо. *Бедната, толкова нещо е трябвало да преживее, че изобщо не осъзнава колко поласкана трябва да се чувства* — помисли си той с известно нетърпение. След това, тъй като тя продължаваше да мълчи, рече настойчиво:

— Не разбирате ли, госпожо? Получих едно писмо, подписано лично от императора на Франция! Вече бяхте изгубила всяка надежда, прав ли съм? Но сега сте спасена и сте извън всякаква опасност! Погрижили сме се за всичко, утре сутрин заминавате, съпроводена от ескорт на пашата, който ще гарантира безопасността ви по време на пътуването до Тунис. След това ще бъдете под закрилата на френската флота.

Мариса избухна в сълзи и консулт смутено я потупа по рамото.

Д'Арси лично се бе погрижил за ескорта и дори ѝ осигури европейски дрехи, които тя отказа да облече. Консулт изпита

облекчение, когато видя странната си, неблагодарна гостенка да
отпътува, заобиколена от войниците на пашата.

Новините и слуховете се разпространяваха бързо из обширната пустиня между Триполи и Египет, разнасяни от керваните, които спираха в оазисите, за да напълнят меховете си с вода, както и от разказвачите на приказки и дервишите, посрещани навсякъде със страхопочитание като свети мъже.

До пашата в Триполи, когото американската блокада бе превърнала в заложник в собственото му царство, достигна новината, че малък, но добре въоръжен американски отряд под командването на Уилям Итън, напредвал с бърз марш от Александрия към Триполи. Отрядът се състоял изключително от доброволци — между тях много търговци и авантюристи, — всички те обаче били опитни и калени в битки мъже. Сред тях бил и Хамет Караманли, братът на сваления от власт предишен паша на Триполи и претендент за трона.

Уплашен, пашата изпрати кораби в Тунис, Алжир и Истанбул, както отскоро се наричаше Константинопол. Всичките му съюзници обаче си имаха достатъчно собствени проблеми. И докато главнокомандващият американската флота в Средиземно море адмирал Пребъл се надяваше съвсем скоро да сложи край на войната, малкият отряд на Итън напредваше бавно и решително към пристанищното градче Дерна. В Дерна се бе разположил Кямил Хасан със своите еничари, организираше отбраната на града и мечтаеше за слава.

Уилям Итън познаваше психологията на своята събрана от кол и въже войска и не я пришпорваше прекалено. Той знаеше, че повечето от хората му, с изключение на малкото американски доброволци, бяха тръгнали, водени от желанието за плячка.

В началото на 1805 година обаче, Итън започна да става нетърпелив. Досега бяха се движили покрай брега, впускайки се в епизодични грабителски походи във вътрешността на пустинята и бяха превзели Салум почти без загуби. Дерна бе нещо друго. Тамошният предводител на еничарите, изглежда, бе хитър човек. Няколкото сблъсъци на отряда на Итън с войската му не бяха донесли нищо, освен убеждението, че имат работа с твърд и упорит противник.

Итън умишлено поведе отряда си навътре в пустинята с надеждата защитниците на Дерна да решат, че възнамерява да нападне Триполи от незащитената му страна. Като изпитан ветеран от американската Освободителна война, Итън сдържаше нетърпението си. Той нареди да разпънат палатките в покрайнините на един оазис и седна край лагерния огън.

Наблизо бе спрял някакъв керван, предвождан от високомерни бедуини, които седяха настрана от търговците и отпиваха големи глътки от обикалящия в кръг мях с арак^[1]. Те бяха позволили на няколко дръзко разбулени жени да танцуват за забавление на пътниците и събираха подхвърляните им след всеки танц монети.

Итън пиеше малко, давайки вид, че е погълнат от танца. Той чакаше. Най-сетне до него се приближи един от най-верните му хора, натурализиран американец, който говореше арабски.

— Е? Научихте ли нещо?

— Определено! Този оазис принадлежи на могъщия шейх Хайредин ел Шариф ел Хадж. Бедуините са от неговото племе. Говорих с един разказвач на приказки, на когото ракията бе развързала езика. По неговите думи, този шейх е наследник на пророците, смятан не само за един от най-могъщите мъже на пустинята, но за свят човек. Но това не ви интересува твърде, прав ли съм? Навярно ще ви е интересно да узнаете, че шейхът е повелител на по-голямата част от номадските племена в тази област, а и е сроден чрез една от жените си с туарегите. С негова помощ — дори само неутралността му би била достатъчна — от главата ни няма да падне и косъм. Освен това... — той замълча театрално, докато Итън не го подкани:

— Освен това какво?

— Един от синовете му има зъб на турците и най-вече на проклетите еничари и техният предводител Раис, който ръководи отбраната на Дерна. Той би желал да говори с вас. Ако се съгласи да ни стане водач и шейхът ни подкрепи...

— Така е — сухо го прекъсна Итън, — но доколко може да се има вяра на този разказвач на приказки? Откъде да знаем, че това не е клопка? А и колко дълго ще трябва да го чакаме?

Информаторът му разтърка прасците си със страдалческа физиономия.

— Боже, никога няма да свикна да седя по турски като тези езичници! Да, и аз си зададох този въпрос, но какво имаме да губим? Този Сакр Ибн Хайредин — името означава „сокол“ — ще дойде с нас и докато е при нас — като доброволен заложник, така да се каже — в най-лошия случай обитателите на пустинята ще ни оставят на мира. Ако питате мен, този разказвач на приказки е бил изпратен, за да опипа почвата.

— Възможно е — съгласи се Итън. — Кажете на вашия разказвач на приказки, че съм готов да изчакам този... този сокол. Но не прекалено дълго, иначе хората ми ще изгубят търпение.

На третия ден след разговора, хората на Итън, които не бяха свикнали да бездействат, наистина вече започваха да губят търпение. Още повече, че бедуините бяха продължили пътя си, отвеждайки със себе си разбулените танцьорки.

Навъсеният като облак Уилям Итън тъкмо бе обявил, че на следващата сутрин ще вдигнат лагера, когато дочуха тропот от камилски копита и видяха малка групичка бедуини. На светлината на огъня мъжете изглеждаха живописно и страховито в белите си наметала и богато извезани кафтани. От поясите им стърчаха ножове и ятагани.

— Мили Боже — с въздишка прошепна един немски търговец. — Тази шайка не води със себе си никакви жени! Изглежда, няма да има забавления — той изрече тези думи шепнешком, тъй като всички бяха предупредени да внимават да не разгневят бедуините.

Племенният вожд, комуто принадлежеше оазиса, излезе от палатката си, за да посрещне новодошлите. Неочаквано той направи дълбок поклон пред първия ездач, който бе и най-едър на ръст. Мъжът скочи от камилата си и двамата с вожда тихо размениха няколко реплики.

Скоро едрият, богато облечен син на шейха, чието лице все още бе скрито под белия тюрбан, бе отведен до палатката на Итън. Уилям Итън, достатъчно дълго живял сред арабите, за да опознае обичаите им, поздрави с обичайните учтиви изрази.

Чернокож роб донесе вино, ракия и камилско месо, след което се отдалечи. Докато канеше госта си да седне, Итън се опита да скрие напрежението си.

— Ще ми окажете ли честта...

Говореше на арабски. Бедуинът свали наметалото и тюрбана си. Лицето му бе изразително и загоряло от слънцето, а за най-голямо учудване на Итън очите бяха сребристосиви. *Майка му трябва да е черкезка* — помисли си той, от когото не убягна изпитателният поглед на непознатия. Тъй като не бе твърде дипломатичен, сметна, че мълчанието е продължило прекалено дълго, и попита направо:

— Дошъл сте, за да ни съпроводите ли? Имате ли представа къде отиваме?

— Отивате в Дерна и ако позволите, аз ще дойда с вас — учтивите думи бяха изречени с едва доловима ирония.

Итън смръщи чело.

— Доколкото чух, в Дерна ви водят лични причини. Бих искал да изясним нещо от самото начало. Аз също си имам свои причини и командвам тази малка войска. Готов ли сте да приемате заповеди от мен? — той предложи на непознатия меха с вино — нещо като изпитание — и усети облекчение, когато гостът му го пое и отпи от него.

— И преди съм получавал заповеди, така че нищо не ми пречи да го сторя отново. В Дерна обаче има един човек, който ми принадлежи. Имам сметки за уреждане, след като превземем града. Бъдете спокоен, с нищо няма да застраша планове ви.

Итън не можа да премълчи въпроса на езика му:

— Лично отмъщение?

Вежливият глас неочаквано придоби стоманена нотка:

— Да кажем, лични дела. Като получа онова, което искам, ще бъда на ваше разположение, господин Итън?

— Знаете името ми?

Отговорът бе многозначителен и същевременно неопределен:

— Кой не го знае?

Итън имаше натрапливото усещане, че познава отнякъде този мъж, което, разбира се, бе абсолютно невъзможно.

— В случай, че превземем града чрез щурм или хитрост... познавате ли всъщност подстъпите?

— Познавам всяка уличка, всяка сграда и почти всяка особеност на укрепленията. Никога преди не съм бил там, но съм изучавал подробна скица, начертана в пясъка. Всъщност ще вляза в града дори и

без вас. Не мислите ли, че бих могъл да мина за скитащ дервиш или разказвач на приказки?

Мехът с вино бе подаден обратно и Уилям Итън го вдигна към устните си, преди да отвърне.

— Определено, само цветът на очите ви е странен. Но навярно има обяснение.

Бедуинът се засмя подигравателно.

— Кой би дръзнал да задава въпроси, изправен пред острието на ножа или ятагана? Но това е без значение. Аз съм тук и бих искал да дойда с вас, ако позволите. Вашият отговор?

— Мисля, че вече го знаете — промърмори Итън. — Можем ли да тръгнем утре сутринта?

— По всяко време. Нямам нужда от много сън.

Докато се хранеха и отпиваха от виното, Уилям Итън изучаваше новия си съюзник. Фактът, че не го разбираше и не можеше да го постави в никаква категория, го безпокоеше. Мъжът се хранеше с пръсти като арабите, после внимателно изтри ръцете си. Освен това говореше свободно арабски. И въпреки всичко, нещо подсказваше, че този мъж не е обикновен бедуин, макар около врата си да носеше религиозен медальон. Нещо не бе наред.

Може би е клопка? — размишляваше Итън. Но арабинът, комуто принадлежеше този оазис, очевидно го бе разпознал. От друга страна, какво доказваше това? Цяла една войска, която напредваше към Дерна, не можеше да остане скрита. Затова пък не бе трудно да се обезвредят петнадесетина бедуини, ако се окажеше, че са предатели. Без съмнение съществуваше риск, но той си заслужаваше да бъде поет.

Когато взе това решение, му олекна. След като бедуинът бе благодарил любезно за вечерята и се бе оттеглил, Итън започна да крои планове за бъдещето. Може би съвсем скоро щяха да бъдат пред вратите на Триполи. Там езичниците държаха екипажа на „Филадельфия“ и на плякосаните търговски кораби. Всички тези мъже бяха превърнати в роби. Е, градът нямаше да може да устои на едновременно нападение по суша и вода. Итън бе честолобив и виждаше бъдещето в розови краски.

На другата сутрин потеглиха преди изгрев-слънце. Въздухът все още бе хладен, а в бледосиньото небе едва-едва се забелязваха розови оттенъци.

Бедуините вече бяха по камилите си и чакаха стоически. Едва когато Уилям Итън излезе от палатката си и се качи на камилата, отрядът бавно потегли през пустинята. Повечето от хората на Итън носеха върху националните си носии — имаше представители на всевъзможни националности — свободно развяващи се наметала, които трябваше да ги пазят от припичащото все по-безмилостно слънце.

На около седем километра от Дерна бедуините направиха лагер под прикритието на дюните. Когато Итън и хората му ги настигнаха, отдавна гореше огън и миришеше на печено козе месо.

— Вече са поставили часови — рече мъжът, който в оазиса бе преговарял с разказвача на приказки.

Уилям Итън се обърна към него, свъсил вежди.

— И ние ще поставим часови. Ще се пишете ли доброволец или бихте желал да поговорите с нашите бедуини?

— Предпочитам да поговоря с бедуините. Освен че вече надушвам храна, а ние още не сме запалили огньовете, предводителят им навярно би могъл да ми каже нещо за съдбата на робите християни в Триполи.

— Добре — лаконично отвърна Итън. — Между другото, този Сакр е доста интересен човек.

Доналд Макгуайър намести тюрбана си и се запъти към огъня, край който бяха насядали бедуините и печеха на шиш козе месо. Когато се приближи, сякаш от пясъка изникна един мъж с изваден ятаган и го огледа недоверчиво. Доналд се усмихна широко и го заговори на арабски. След кратко колебание мъжът го поведе към малката палатка, разпъната за тайнствения Сакр.

Подобно на Итън, Доналд също бе любопитен да узнае причината за омразата на арабина към турците, които защитаваха Дерна. Освен това, от дългата езда наистина бе огладнял и ожаднял. Бедуинът размени шепнешком няколко реплики с часовите пред палатката, в отговор на които, единият хвърли бегъл поглед към Доналд и влезе вътре. Скоро се върна и навъсено позволи на неверника да влезе. Доналд учтиво събу тежките си ботуши и ги остави отвън.

Когато влезе в палатката, бе заслепен от светлината на две лампи с маслиново масло. В този момент чу познат глас:

— Човече! Какво правиш тук? И какво си направил с кораба ми?

По-късно, докато дъвчеше жилавото козе месо, Доналд рече:

— За какво е цялата тази тайнственост? Нямаше да съм тук, ако не бяхте вие! Спокойно можехте да кажете на Итън кой сте, той нямаше да се разбъбри. И защо, след като ви обясних, че корабът е на сигурно място, все още ме гледате толкова навъсено? Във всеки случай се радвам, че сте жив, защото през цялото време си мислех, че ако пословичното ви лекомислие не ви е отвело в гроба, навярно превивате гръб за някой езичник. Изглежда, накрая сам сте станал езичник, което, по всичко личи, не ви се е отразило зле. Вероятно имате пълен харем с жени... Та защо Дерна?

Доминик въздъхна.

— Имам си причини. Както винаги говориш повече, отколкото трябва, приятелю. Трябва ли да ти напомням, че тук ти си езичник? Не, не искам да слушам проповеди. Можеш да кажеш на Итън кой съм, но не бих искал да се разчуе. Разбрано?

— На вашите заповеди, капитане — рече Доналд намусено, изтривайки уста с опакото на дланта си. — Макар че имам още много въпроси. Старият арабин със зеления тюрбан, когото намерихме полумъртъв и когото вие спасихте с риск за живота си... мислех, че доведеният му брат му е отнел всичко? Е добре, добре. Не ме гледайте така! Отново си изпуснах езика. Не мога да кажа нищо лошо за него — в крайна сметка той ни научи на арабски, но не мога да ви простя, че ви е помохамеданчил. Още носите медальона му... Да не би да възнамерявате цял живот да останете при арабите? Ами бедното момиче, за което се оженихте... Междувременно размишлявах много. Може би тя изобщо не е била виновна за това, което направиха с вас хората на Фуше...

— Достатъчно! Дори и на теб не ти е позволено всичко — Доминик неочаквано стана. Изглеждаше досущ като арабин и само сивите очи блестяха като светли камъчета.

Доналд разбра, че аудиенцията бе приключила и се изправи с нежелание.

— Можеш да кажеш на Итън каквото сметнеш за необходимо, стига да обещае да си държи езика зад зъбите — на безукорен арабски рече Доминик. — Кажи му също, че утре ще тръгнем много рано. Дерна е близо и изгарям от нетърпение да влезем в града.

[1] арак — анасонова ракия. — Б.р. ↑

На 27 април те превзеха Дерна с помощта на три американски кораба, които обстрелваха града откъм морето. Калените в битки еничари на султана напразно се опитваха да спрат крещящите нашественици, докато населението на града се криеше по домовете си и изчакваше развързката, за да приветства победителя.

След като научи от един умиращ еничарин къде живее търговецът Осман, Доминик се запъти към дома му, съпроводен от двама бедуини, които се бяха клели пред шейха си да не се отделят от него. С тях бе и воденият, както от любопитство, така и от загриженост за лекомисления си капитан, Доналд Макгуайър.

Дерна вече бе превзета — писъците на жените и ликуващите викове на победителите говореха също толкова красноречиво, колкото издигащите се към черното нощно небе пламъци.

От къщата на търговеца Осман се носеха женски писъци и викове на деца. Пред дебелата, залостена отвътре врата, стоеше Кямил Хасан и чакаше. Зъбите се бялваха на фона на брадясалото мургаво лице. Ятаганът му проблясваше в светлината на горящите къщи.

— Знаех, че ще дойдете, но робът ще трябва да се бие за живота на сина си! Или искате да се изправя срещу всички ви?

С жест Доминик накара мъжете, които го съпровождаха, да отстъпят няколко крачки назад.

— Един мъж може да бъде роб единствено на сетивата си и точно това се случи с вас, Кямил Хасан. Ще ви убия, ако не отстъпите и не ме пуснете да вляза. Дерна падна. Проявете разум и се предайте.

Вместо отговор Кямил се нахвърли срещу него. Остриетата се кръстосаха със звън.

Двамата мъже се сражаваха на стълбището към входната врата и Кямил, изгубил всичко, влагаше в ударите си цялата сила на своето отчаяние. И без друго щеше да умре, тъй като не му бе останало за какво да живее.

Бедуините наблюдаваха невъзмутимо, отстъпвайки няколко крачки назад, когато трябваше да освободят пространство за

сражаващите се. Доналд също отстъпваше неволно, но не бе толкова мълчалив, а окуражаваше Доминик с викове.

В далечината се чуваха викове и писъци, а тук — само задъхано дишане и металически звън, когато остриетата се срещнеха.

Всичко приключи неочаквано бързо. Доминик се подхлъзна и Кямил нанесе удар със смразяващ кръвта вик, но ятаганът му разсече въздуха, тъй като противникът му се бе навел, за да замахне мигновено от своя страна.

Битката бе приключила. Полуобезглавеното тяло на Кямил се изтърколи по стълбите, а блиснала кръв ги обагри в червено.

— Мисля, че желаете да умре — тихо рече Доминик. Той изтри кръвавото острие на ятагана си в белите дрехи на трупа, преди да почука с него по вратата.

— Бедният — промърмори Доналд. — Но какъв е този ваш син, за когото говореше? Не сте ми споменавал за това...

— Трябва ли да знаеш всичко, любопитен стар козел? Сега си затваряй устата.

Зад вратата се чу някакъв шум и единият от бедуините грубо настоя да им отворят. След кратко колебание резето бе вдигнато и вратата се отвори. Пред тях стоеше висока кокалеста жена с дете на ръце.

— Аз съм американка, а вие сте от американските кораби, нали? Тук с мен се отнасяха добре, обещах им да ви кажа — тя бе облечена в черно, незабулена, а оскъдната си коса носеше сресана така, че да не пада върху лицето ѝ. — Кой сте вие? — погледна Доналд с упрек.

Доминик, който бе стоял като вкаменен, въздъхна шумно и прошепна:

— Боже мой, та това е госпожа Мийкър!

Зелма Мийкър имаше да му разказва много, но той се обърна и се отдалечи, така че Доналд, ще не ще, трябваше да посрещне словесния ѝ поток.

— Значи той също е станал езичник? Не бих казала, че това ме учудва, макар да имаше време, когато почти ми бе жал за него... Като си помисля как се отнесе тя! Не пожела дори да види собственото си дете, само за да... за да може да живее с турчина! Знаете ли какво правят тук с момчето? О, нямам думи да го опиша, толкова ужасно бе всичко. Но аз не се поддадох. Смятат ме за побъркана, а лудите тук

минават за свети хора. Аз се грижех за детето. Искаха да му дадат езическо име, но аз се възпротивих. Нарекох го Крисчън. Какъвто и да е баща му, детето ще си остане християнче! Няма да позволя да ми го отнемат, добре ли ме чухте? — тя сниши глас и рече почти умоляващо: — Няма да ми го отнеме, нали?

— Не, не — успокои я Доналд, който се молеше Доминик да се върне и да го избави от неловката ситуация. — Със сигурност няма да направи това. В крайна сметка детето има нужда от майка. Капитан Чалънджър умее да се грижи за деца също толкова малко, колкото и аз — той се наведе напред, цъкна с език и погъделичка детето под брадичката. То го погледна със сивите си очи и зарови лице в рамото на жената.

Доналд не се съмняваше в бащинството на Доминик, но къде бе майката? И защо Доминик не се появяваше, за да го избави от тази смехотворна ситуация?

Започваше да се развиделява. Жителите на Дерна, свикнали със смяната на различни владетели, изпълзяха от ниските си къщи като мишки, усетили, че котката се е засетила. Улиците бяха разчистени от трупове.

Уилям Итън разговаряше с мъжа, който бе известен сред хората му като Ел Сакр, но както наскоро бе узнал — не бе никакъв арабин.

— Проклятие, можехте да ми кажете! Това наистина беше без значение, но аз не съм спял. Значи вие сте капитан Чалънджър. Чувал съм за вас. Вие сте причината Доналд Макгуайър да се присъедини към мен. Какво възнамерявате да правите сега, когато намерихте онова, което търсехте?

— Да изпълнявам заповедите ви, както се споразумяхме.

Итън повдигна гъстите си вежди.

— Ами синът ви? Детето, което търсехте?

— Открих го. Една американка се е грижила за него. Разбира се, най-напред ще осигуря безопасността им.

— Наистина сте хладнокръвен, сър. Нищо чудно, като се има предвид какъв беше баща ви...

— Един мъж може да има много бащи — прекъсна го Доминик. — Моля ви, не ми напомняйте за това! Но ако се безпокоите за мен,

трябва да ви уверя, че имам позволенията на шейха да си тръгна, когато пожелае. Връзката помежду ни не зависи от пространствената близост, а и той има други синове и дъщери, при това кръвни.

— Да разбирам ли, че когато всичко тук приключи, ще се върнете в Америка?

— Бих искал синът ми да израсне там. В Америка ще има възможност да се развие. А и, за да бъде честен, започвам да изпитвам носталгия.

— Да, да — промърмори Итън. — Какво ще правите след войната, си е ваша работа. Благодарен съм ви за помощта, която ми оказахте. Утре сутрин ще развеем флага си на най-високата сграда, за да разбере капитан Бароу, че Дерна е в наши ръце. Навярно вече знаете, че той замества Пребъл? Казват, адмиралът бил болен.

— В американската флота всичко си е постарому — сухо отвърна Доминик. — Зависи от ранга и възрастта. Защо, мислите, предпочетох да стана пират?

Все още е авантюрист — помисли си Итън, след като той си тръгна. — *Колко ли дълго ще остане при нас?*

В действителност Доминик не остана твърде дълго. Хората на Итън пируваха в Дерна, докато пашата на Триполи бързаше да сключи мир с някога толкова презираните американци. Итън побесня, когато научи за мирния договор. Подобно на адмирал Пребъл, той бе на мнение, че въпросът трябва да бъде уреден веднъж завинаги с пълното покоряване на Триполи. Скоро Бароу бе заменен от капитан Джон Роджърс. Един цивилен парламентър на име Тобиас Лиър договори мира и освобождаването на екипажа на „Филаделфия“. Американският народ желяел това, бе обяснил Лиър, и през юли 1805 година договорът бе подписан.

По същото време Доналд Макгуайър и някогашният му капитан получиха позволение да отпътуват за Америка на един кораб от американската военна флота. Сега и двамата носеха „цивилизовани дрехи“, както се бе изразил Доналд, макар в тях да не се чувстваше съвсем удобно. С тях отпътува и Зелма Мийкър, чийто съпруг бе починал от треска по време на пленничеството си в Триполи. Тя не изпускаше от ръце малкия Крисчън.

Капитанът на кораба, с който отплаваха, бе още млад и твърде наивен. Той бе чувал за капитан Чалънджър — та кой ли не бе — и

сега бе изненадан да види героя си в компанията на грозна възрастна жена, при това с дете, което май бе от нея.

Що се отнася до Зелма Мийкър, тя вече се бе примирила с вдовишката си участ и сега даряваше всичките си чувства на детето. Не одобряваше бащата на Крисчън, но докато той ѝ позволяваше да се грижи за детето, бе готова да го търпи.

Една вечер Доналд рече, едва изричайки думите от смях:

— Знаете ли, господин капитан, какво си мислят всички на борда? Че Зелма е майка на детето ви! В живота си съм видял доста неща, но това надминава всичко. Щеше ми се да ви попитам...

— Забранявам ти да ми задаваш въпроси — прекъсна го Доминик. След това обаче придоби сериозно изражение. — Ще ти кажа едно: благодарение на госпожа Мийкър, имам син. Ако трябва да се ожения за нея, за да спазя условностите, ще го сторя.

— Мили Боже! Тогава по-добре аз... — промърмори Доналд, оттегли се и потъна в мрачни мисли.

През следващите дни пусна сред екипажа слух, че майка на детето е една от любовниците на капитан Чалънджър, която след раждането се самоубила, понеже не могла да понесе срама. След като стори това, Доналд се почувства значително по-добре.

По същото време на борда на един френски кораб, Мариса стоеше облежната на перилата, вперила поглед във водата. Отиваше в Нова Испания при чичо си, тамошния архиепископ.

Струваше ѝ се, че животът ѝ е описал пълен кръг. Връщаше се към корените си. Франция, където за кратко бе метреса на императора, бе далеч зад нея.

Наполеон далеч не се бе оказал толкова нежен и всеотдаен любовник, колкото Кямил, а и не ѝ бе предложил нищо друго, освен съмнителната чест, да бъде негова любовница. Императорът на Франция, в чийто крак лежеше почти цяла Европа, бе човек като всички останали, измъчван от страх, че съпругата му може да научи за изневерите му, и същевременно от желанието да си създаде име на голям донжуан.

Завръщайки се във Франция, Мариса бе живяла усамотено в продължение на месец, а след това бе станала любовница на Наполеон, докато не си бяха омръзнали един на друг. Тя бе достатъчно умна да не му покаже колко се отегчава от него и го остави да мисли, че сам е сложил край на връзката им. С присъщата щедрост, с която се отнасяше към бившите си любовници, той я бе изпратил за Куба със значителна сума пари, както и с огромно количество дрехи и бижута.

Мариса бързо прогони мисълта за него и тази за Кямил и предпочете да мисли за онова, което щеше да ѝ донесе бъдещето. Все още беше млада и тъй като фигурата ѝ се бе позаоблила, мъжете се надпреварваха да възхваляват красотата ѝ — обичайния израз, с който даваха да се разбере, че биха желали да спят с нея. Тя обаче се бе преситила от това! Не желаше повече да бъде играчка в нечий ръце!

Защо не можеше отново да бъде безгрижно дете? Бе решила да замине за Нова Испания, след като бе получила едно пътувало с години писмо на чичо си. Искаше да започне нов живот и дори и да не успееше да заличи спомените, все пак вярваше, че е възможно да започне всичко отначало.

Пътуването до Хавана не бе никак безопасно. През цялото време трябваше да избягват английските и американските военни кораби. Понякога се питаше дали няма да загине, или отново да попадне в плен. Имаше моменти, в които дори го желаше, тъй като капитанът, мъж на средна възраст, проявяваше натрапчиво любопитство и непременно искаше да узнае дали наистина е била любовница на Наполеон. Изглежда, с радост би се хвалил с подобен пасажер. За да се отърве от капитан Дьо Вини, накрая тя излъга, че все още изпитвала привързаност към своя повелител императора, и се опитвала да превъзмогне любовта си.

След като бяха акостирали в пристанището, капитанът я съпроводи по подвижния мост. Кеят приличаше на протегнат пръст наред синьото пристанище на Хавана.

— Сигурна ли сте, че ще ви чакат, госпожо? Пфуи! — той притисна към носа си една напарфюмирана носна кърпичка. — Колко нездраво място! С удоволствие бих ви взел със себе си до Мартиника, ако никой не дойде да ви посрещне. Не мога да ви оставя сама в това пристанище.

Мариса действително се радваше, че капитан Дьо Вини бе до нея. Погледите на наобиколилите ги испанци ѝ внушаваха страх.

— Багажът ви ще бъде свален веднага — продължаваше Дьо Вини, стискайки я леко над лакътя. — Предлагам да изчакаме тук. Добре, че съм с вас. Какво място! Толкова много черни. Слава Богу, испанците умеят да ги поставят на мястото им. Жалко, че ние не успяхме да сторим същото в Санто Доминго. Там сега царувал някакъв черньо, който наричал себе си император. В Санто Доминго генерал Леклерк, съпругът на принцеса Полин, почина от жълта треска, знаехте ли?

Тя почти не даваше ухо на думите му, тъй като цялото ѝ внимание бе погълнато от това, да оглежда множеството. Дали чичо ѝ щеше да дойде да я посрещне лично? Щеше ли изобщо да го познае? Тя почти не го помнеше и дори не знаеше дали прилича на баща ѝ.

В този момент към нея се приближи затворена карета и хората се отдръпнаха, за да ѝ сторят път.

— Губернаторът! — разнесе се из множеството. Това бе титлата, която бе носил баща ѝ, преди да стане пътуващ авантюрист и да

започне да купува земя.

Каретата, охранявана от униформени ездачи, описа дъга и спря. Няколко улични хлапета се впуснаха към нея, за да уловят конете за юздите.

— *Mom Dieu*, каква чест! — подигравателно отбеляза Дьо Вини. Въпреки това се поклони дълбоко, когато губернаторът слезе от каретата, озърна се и спря поглед върху тях. Обърна се и каза нещо на облечения в тъмни одежди свещеник, който го следваше.

Мариса видя тъмносините очи, досущ като тези на баща ѝ и потисна един вик. Младата жена несъзнателно направи крачка напред, но веднага спря, обзета от смущение и свян. Отметна влажния кичур от челото си. Тъмносините очи я изучаваха изпитателно.

В ушите ѝ прозвуча прастарата тъжна мелагена и очите ѝ се наляха със сълзи. Чичо ѝ? Той пристъпи към нея с леката походка на млад мъж. Архиепископът на Нова Испания бе облечен като обикновен монах, но в държанието му имаше нещо, което го отличаваше от околните. Губернаторът на Куба, граф Агилера, го последва заедно с въоръжените ездачи, слезли от конете си.

— Мариса, нали? Моята племенница? Да, имаш очите на майка си.

Тя падна по навик на колене, но архиепископът я изправи и я прегърна.

— Малката ми племенница, която толкова искаше да стане монахиня! Как да те наричам? Мариса, както те наричаше майка ти? Това не е име за монахиня, но ти отива. Каквото и да си преживяла и където и да те е отвело твърдоглавието ти, сега си тук. Трябва да си починаш дете, да заличиш от паметта си всичко, за което не би искала да мислиш.

Капитан Дьо Вини се сбогува и Мариса бе откарана в дома на губернатора на Куба.

Архиепископът изслуша обърканата ѝ изповед. Как можеше въпреки всичко да ѝ се усмихва любвеобилно и да я благослови, поставяйки ръка върху сведената ѝ глава.

— Навярно не ме разбра, чичо. Аз съгрехих. Бях толкова слаба, толкова...

— Искаш да спориш с мен ли? — прекъсна я той. — Да не би да търсиш наказанието, за да отхвърлиш от плещите си онова, което

наричаш своя вина? Дете мое, аз съм възрастен човек, по-възрастен от покойния ти баща и през живота си съм видял какво ли не. Бих могъл да ти наложя покаяние, което ти ще изпълниш по задължение — сигурен съм, — но каква полза от това? Не. Помощта, която търсиш, трябва да дойде от теб самата. Като начало трябва да престанеш да бягаш. Не си ли го разбрала още? Бягството само още повече влошава нещата. Помири се със себе си. Това е първата крачка.

Би ли могла някога да открие мира, за който говореше чичо ѝ? Бе почти разочарована, че по загорялото му от слънцето лице не се четеше и следа от ужас или неодобрение. Дали човек ставаше толкова снизходителен и добронамерен, след като опознаеше живота от всичките му страни?

Чичо ѝ се съгласи да я вземе в Нова Испания, но преди това Мариса трябваше да прекара два месеца в дома на губернатора. За нещастие, съпругата на графа и дъщерите му бяха ужасно любопитни. Те пожелаха да узнаят всичко за живота ѝ в Англия и Франция, и най-вече за времето, което бе прекарала като пленница в турския сарай. Не можеше да разкаже истината на тези благопристойни жени, които не бяха видели почти нищо от живота, така че се задоволяваше с уклончиви отговори и им описваше последната мода и външността на испанската кралица. Що се отнася до Наполеон — о, да, той бил красив мъж, безрезервно верен на своята Жозефин. Пленничеството в Триполи не било чак толкова лошо, а и не твърде продължително. Из Ориента вече не продавали жените на търг като робини.

Какво бе станало с Кямил? Дали още мислеше за нея? Ами Доминик? Споменът за него продължаваше да я плаши, но как можеше да забрави мъжа, който я бе направил жена? Все още ѝ бе трудно да проумее, че двамата с него са били венчани. По думите на чичо ѝ, цивилното бракосъчетание не се признаваше от църквата. Въпреки това ѝ обеща, да се погрижи за едно официално обявяване нищожността на този брак.

— Приел е исляма — обясни му тя. — Казаха ми, че според мюсюлманските закони вече сме разведени.

— Това едва ли има някакво значение — отвърна архиепископът. — Във всеки случай си свободна да се омъжиш отново.

— Не искам да се омъжвам! Ще ми се да бях останала в манастира. Не бих ли могла да го сторя сега?

— Подобни решения не бива да се взимат прибързано, не си ли разбрала? Ще изчакаме известно време, а после ще видим. Междувременно ще трябва да се заемеш със задълженията си. Наследила си владенията на баща си, а с тях и голяма отговорност. Отначало ще прекараме известно време в Нова Испания, а след това, преди да вземеш решение за бъдещето си, ще заминеш за Луизиана.

— За да се запозная с мащехата си? Необходимо ли е това?

— Да, необходимо е — сериозно рече архиепископът. — Струва ми се, че ако зависеше от теб, само би бягала. Изглежда се боиш от всичко.

Отпътуваха заедно за Нова Испания, отначало с кораб, а след това по суша. Из тези земи, покорени някога от Кортес и неговите конкистадори, цареше същото робство, каквото и в Близкия изток. Наистина жените не бяха затворени в хареми, но не можеше да се каже и че са свободни, защото испанката бе робиня първо на баща си, а след това на съпруга си — едни нрави, за които Мариса предполагаше, че са наследство от маврите.

— Така е — съгласи се чичо й. — Точно затова имам чувството, че не си родена за монахиня. Свикнала си да подлагаш на съмнение всичко и да мислиш със собствената си глава. Във всеки случай, трябва най-напред да опознаеш света, преди да се откажеш от него.

— Мислех, че отдавна съм го опознала! — почти отчаяно извика тя.

— Въпреки това те съветвам да не бързаш, дете мое, защото все още не си намерила вътрешния покой, от който ще имаш нужда. Манастирът не е скривалище, а светиня. Навярно след време ще разбереш какво значи това.

Дните ставаха седмици, седмиците — месеци. Постепенно Мариса се успокои и отпусна. Двамата с чичо й пътуваха много, винаги ескортирани от войници. Тя постепенно бе започнала да разбира отговорността на плещите му и властта. Самият той живееше почти толкова бедно, колкото и най-обикновените селяни, които даряваше с утеха и духовна подкрепа. Мариса също свикна да се облича семпло и ненатрапчиво, макар навсякъде да бе съпроводжана от парижкия си гардероб, елегантното бельо и бижутата си.

Веднъж оставиха зад себе си онази част на Нова Испания, която местните хора наричаха Мексико и навлязоха в голямата, почти

отсъстваща от картите, провинция Тексас. Тук Мариса прекарваше дните си в малък испански форт заедно с жената на коменданта, чието дете бе починало наскоро.

— Аз също изгубих едно дете — тихо рече Мариса, трогната от сълзите на жената. — Дори две, но първото още в третия месец.

— Вие? — жената я погледна учудено. — Но вие сте толкова млада и изглеждате така невинна. Никога не бих казала, че сте омъжена.

— Бях — въпреки че се бе научила да се владее, Мариса не можа да не се изчерви. — Бракът ми... не беше особено щастлив — продължи с нежелание. — Не зная дали бившият ми съпруг изобщо е жив.

След този разговор, тя дълго седя в стаичката си край малкото прозорче с решетки, загледана в огнения залез. Отдавна не бе мислила за тази част от миналото си, още повече, че чичо ѝ никога не отваряше дума за това. Сега спомените я бяха връхлетели необичайно живи. Ами ако детето ѝ бе оживяло — щеше ли това да промени живота ѝ? Мислите ѝ неизменно се връщаха към баща му. Ако той..., ако Доминик все още бе жив, дали я мразеше както тогава, при последната им среща?

Забрави, забрави! — приканваше я някакъв глас дълбоко в нея. Беше понесла всички, поднесени ѝ от живота ужаси, и сега всичко бе ново и различно. Но какви планове имаше за нейното бъдеще чичо ѝ?

Отпътуваха от града Мексико по Камино Реал, пътят на завоевателите и златотърсачите, към укрепеното високопланинско градче Сан Антонио де Бехар. То се охраняваше от малък форт, каквито Мариса често бе виждала — късче испанска цивилизация наскоро пустота. Наоколо се навъртаха враждебни индианци и алчни янки, идващи от Луизиана, която Наполеон бе продал на Съединените американски щати.

— Ще останем тук известно време — рече архиепископът. Той изглеждаше угрижен и Мариса се досещаше за причината: от известно време мисионерските имоти западаха или биваха конфискувани от държавата. Откакто Карл IV се бе възкачил на испанския трон, навсякъде цареше хаос.

Чичо ѝ често отсъстваше с дни — време, което Мариса прекарваше зад стените на форта. Понякога тя зърваше от прозореца

си гордите войни на команчите, които идваха, за да търгуват с испанците. Носеха предимно кожи и прясно месо, но понякога водеха със себе си нещастници, пленени по време на набезите из Мексико или далеч на север.

За Мариса времето течеше мъчително бавно. Понякога се чувстваше като в клетка и когато чуеше музиката, на която танцуваха войниците и техните жени, в душата ѝ се пробуждаше копнеж по всичко онова, изживявала някога — баловете, ослепителните светлини, шеметните валсове, а също и нечия силна мъжка ръка, прегърнала я през кръста, дори интригите и любовните афери.

Беше непоносимо горещо и макар да носеше само лека памучна рокля, тя се обливаше в пот, докато кръстосваше малката си стаичка, борейки се с копнежа. Понякога ходеше при монахините от католическата мисия, за да поговори с тях и намираще малко покой. След това обаче, отново я обземаше чувството, че е празна, и я измъчваше въпросът, какво правеше тук и какво ли ще стане с нея.

Във форта имаше един млад испански капитан, който непрекъснато я следеше с поглед и използваше всяка възможност, за да размени някоя вежлива дума с нея. Не беше женен, но Мариса допускаше, че подобно на всички неженени испанци има връзка с някоя индианка. Една нощ музиката бе по-силна от обикновено и тъй като не можеше да заспи, Мариса си наметна шал и слезе по тясната вита стълба. В двора миришеше на печено месо, евтин парфюм, силен тютюн и маслото, с което индианците мажеха косите и телата си. Тя стоеше в една тъмна ниша и наблюдаваше танцуващите мъже и жени. Дивата музика събуди у нея спомена за мелодиите на испанските цигани. Мариса знаеше, че не бива да излиза по това време, но чичо ѝ отсъстваше вече повече от седмица, а когато не бе до нея, винаги я обземаше безпокойство. *Той е прав* — мислеше си Мариса разстроена, — *все още не съм готова за манастир, щом музиката може да ме увлече дотолкова.* Тя тъкмо се канеше да се качи в стаята, когато светлият ѝ шал привлече вниманието на един подпийнал войник.

— *Защо се криеш тук, момиче?* — посегна към нея той. — *Коя си ти? Имам нужда от партньорка. Ела, не се дърпай! Ще ти дам нещо за пиене!*

Изглежда, мъжът нямаше представа коя е, а и Мариса не го познаваше. Той я поведе със себе си и тя не се възпротиви. Винаги

можеше да избяга, а и какво пречеше най-сетне да се поотпусне и да потанцува малко?

Валсът все още не бе проникнал из тези земи, но тя знаеше стъпките на фандангото и усмихната се включи в танца. Неочаквано се оказа очи в очи с испанския капитан, който зяпна от учудване, тъй като веднага я бе познал. Той измести войника и нагоди стъпките си към нейните. Когато музикантите спряха за малко, за да изпият предложените им питиета, капитан Игуера улови партньорката си за ръка и я отведе настрана.

— Госпожице, какво правите тук? Не знаете ли, че това е опасно? Тези мъже...

Тя го погледна опърничаво и се загърна по-плътено в шала си.

— Виновна е музиката... Прииска ми се отново да потанцувам и да бъда сред хора. Нямам ли право, господине?

— Разбира се, че имате! Аз ви се възхищавам, но ако чичо ви или монахините научат... Госпожице, трябва веднага да се качите в стаята си. Хората ми са пили повече, отколкото трябва, а и сама виждате как се отнасят с жените. Искате ли да ви съпроводя?

На бледата светлина от огъня светлосивите му очи изглеждаха почти сиви. Неочаквано обзета от странното чувство, че го познава, тя затаи дъх в очакване мъжът да обвие ръка около кръста ѝ, да се наведе към нея и да я целуне. Не се случи нищо такова.

— Госпожице? — настойчиво повтори младият мъж и тя забеляза, че угрижените му очи са сини.

Мариса сведе глава засрамено.

— Обещавам ви никога повече да не проявявам подобно лекомислие.

Той заекна:

— Бих... бих желал... да бяхте...

— Метиска? Да, аз също бих желала. Но вие сте прав. Ще се кача в стаята си, преди да е станало опасно.

Тя побягна, оставяйки го смутен като ученик да гледа зяпнал след нея. Твърде късно се запита как ли би реагирала, ако се бе поддал на желанието си да я е целуне.

По-късно Мариса се почувства истински щастлива, че бе избягала от сериозния млад офицер и още повече от самата себе си. Защото, когато три дни по-късно чичо ѝ се завърна в Сан Антонио, той доведе със себе си един мъж, когото тя напълно бе забравила и никога не бе предполагала, че ще срещне отново.

Сега Дон Педро Артеага бе собственик на плантация в Луизиана и назначен от Мануел Годой в името на кралица Мария Луиза, за командващ испанските войски по брега на Мисисипи. В момента пътуваше по лични дела, към които, изглежда се числеше и Мариса.

— Не, не! — тропна с крак тя. — Как можа, чичо? Не искам да се разделям с теб. Не ти ли казах какъв е... имам много лоши спомени за него! Помня желанието на татко, но сега нещата стоят другояче и дон Педро знае, че аз не съм вече невинно девойче.

— Замисляла ли си се, дали не подценяваш достойнствата на Артеага? — отвърна архиепископът. — И можеш ли с ръка на сърцето да кажеш, че си доволна от номадския живот, който водим двамата с теб?

Мариса сведе поглед засрамена. Той постави длан върху главата ѝ.

— Мариса, дете мое, мислиш ли, че не мога да разбера света, само защото съм положил обет за безбрачие?

— Но... — понечи да възрази тя.

— Трябва ли да ти нареждам? Дон Педро е тук, за да те съпроводи до Начес, а оттам до Луизиана. Ще се завърнеш в цивилизованото общество и ще живееш като богата, независима жена. Крайно време е да видиш наследството си. И не забравяй, че ако ти потрябва помощ, винаги можеш да ме повикаш.

— Не искам да се омъжвам за дон Педро!

— Не е необходимо.

Когато се срещна с Педро Артеага, Мариса имаше чувството, че бе прекарала целия си живот в манастир. Почти бе забравила повърхностния снобизъм на блестящите европейски дворове и сега се

чувстваше неумела и смешна. Освен това, срещата с дон Педро извика у нея лоши спомени. Той бе женихът, от когото бе избягала, първопричината за всичките ѝ нещастия и житейски превратности. А и онази среща в Париж... Какво ли си бе мислил тогава за нея? Какво си мислеше сега? Съжаляваше, че не се бе показала достатъчно категорична пред чичо си. Защо точно дон Педро трябваше да я връща към цивилизацията в това забравено от Бога място?

Въпреки това, дяволчето на гордостта и суетата я накара да прерови обкованите с желязо сандъци, които не бе отваряла от месеци и да избере една богато извезана муселинена рокля. Мариса среса грижливо дългата си до раменете коса, преди да сложи инкрустирана с перли диадема.

Наградата за усилията ѝ бе развеселеният поглед на чичо ѝ и блясъкът в тъмните очи на Педро, когато тя слезе за вечеря.

Отначало гостът бе доста скован, но след това се отпусна. Никой не споменаваха предишните им срещи. Под благосклонния поглед на архиепископа, двамата разговаряха за дреболии, докато Педро не се опита да ѝ опише градове като Начес и Ню Орлиънс.

Накрая рече с крива усмивка:

— Не е лесно за един мъж да опише нещо подобно на една жена. Братовчедка ми навярно ще се справи по-добре. Очаква с нетърпение да се запознае с вас. Впрочем, тя се увери, че за сама жена е почти непосилно да ръководи толкова голяма плантация. Аз ѝ помагах от време на време, тъй като моята е съвсем наблизо, но сега имам други задължения и не мога да бъда на две места едновременно.

Какво крои? — питаше се Мариса. Дали това не бе някое ново завоалирано предложение или пък отказ? Всъщност ѝ беше все едно. Всичко се бе променило и най-вече, сега тя бе под закрилата на монсеньор Кастаньо.

Самоувереността ѝ се разколеба, когато трябваше да се сбогува с възрастния мъж, който през последните месеци бе за нея повече от баща. Тя коленичи пред него и целуна пръстена му, докато той я благославяше. След това обаче чичо ѝ я прегърна и рече:

— Не гледай назад, разбра ли? Не забравяй коя си и бъди горда. Ще ми се да можеш да дойда с теб, скъпа племеннице, но трябва да се погрижа за паството си. Пази се. Сега си богата и независима. Не забравяй, че и свободният човек има своите отговорности.

За радост на Мариса, откакто се бяха сбогували с чичо ѝ, Педро бе олицетворение на благоприличието. Изглежда, бе забравил обстоятелствата около предишните им срещи или се опитваше да не мисли за това и сега бе самата вежливост, макар понякога да не успяваше да скрие желанието в погледа си. Тонът му обаче не издаваше нищо подобно и той неизменно се обръщаше към нея с „госпожице“. Мариса му бе споменала, че чичо ѝ е издействал обявяването несъстоятелността на брака ѝ. Беше му благодарна, че не отваря дума за желанието на баща ѝ.

Сякаш никога преди не се бяха срещали — тя и този любезен господин Артеага, който по време на съвместното им пътуване се показва толкова грижовен и мил. Той бе открил дори някаква жена — наполовина индианка, наполовина мексиканка, — да изпълнява ролята на нейна камериерка. След пресичане на границата, вече на американска територия, стана още по-грижовен, през по-голямата част от времето яздеше до нея, развличаше я и ѝ обясняваше неща, които тя не би могла да знае. Лицето му помръкна, докато ѝ обясняваше за двуличието на Наполеон.

— Начес бяхме предоставили на американците открай време, надявайки се с това да задоволим алчността им. Но Луизиана! Наполеон бе обещал да върне тази територия на Испания, но вместо това я продаде на американците за петнадесет милиона долара. Сега те прииждат насам и ние с мъка ги удържаме настрана от Нова Испания. Някои авантюристи пресичат реката под различни предлози — той ѝ хвърли поглед, който Мариса не знаеше как да тълкува. — Уж за да въртят търговия с индианците — продължи, — или за да ловят диви коне! В действителност са алчни за съкровища и нови земи. Затова се наложи да удвоим граничните си патрули.

— Но американците позволяват на испанците и французите да запазят земите си, не е ли така? — Мариса, която яздеше до него в дамско седло, наблюдаваше навъсеното му лице.

— О, да! Американският президент се задължи да го прави. Не би и могъл да постъпи иначе. Ние сме тук от няколко поколения. Французите, а след тях и испанците са колонизирали тези земи и са ги направили безопасни за англо-американските заселници — той се

засмя сухо. — Те отиват дори по-далеч, признавайки онези от нас, които притежават земи тук, за американски граждани.

— Значи положението не е толкова лошо?

Отново улови погледа му. Дон Педро изглеждаше учуден от въпроса ѝ.

— О, на повърхността цари взаимна вежливост, но под нея... Конфликтът е неизбежен. Да бяхте видяла, каква тишина цареше, когато в Ню Орлиънс вдигнаха американския флаг! Навярно американците ще ви се сторят много мили — те са доста галантни с жените, — а и няма смисъл да си блъскате главата с политика.

Надменността му накара очите ѝ да започнат да пръскат искри и тя трябваше да стисне зъби, за да не отвърне нещо язвително. Педро бе типичен испанец и нямаше никакъв смисъл да се опитва да му противоречи. Навярно бе по-добре да я смята за слабо, безмозъчно същество.

Мислите ѝ неволно се насочиха към мащехата ѝ, която трябва да бе силна жена, щом успяваше да ръководи цяла плантация. Как ли свикналата с богатството и властта Инес щеше да посрещне заварената си дъщеря, собственичката? Дон Педро бе братовчед на Инес. Какви бяха отношенията им в действителност? Той не приличаше на някогашното конте. Тук, в родината си, изглеждаше доста по-зрял, не толкова повърхностен и не толкова женствен в униформата на испански полковник.

След като бяха прекосили река Сабин, естествената граница на Луизиана, Педро Артеага свали униформата си и отново се превърна в обикновен гражданин, всъщност доста по-семпло облечен, отколкото някога в Испания.

Той обясни с гримаса:

— Полковническият ми чин е само почетен. Тук имам земи и лични интереси и правителството ни разбира това. Мога да разчитам на дискретността ви, нали госпожице? Не е особено приятно да се разкъсваш на две страни, но аз съм необходим тук, в Луизиана като посредник, офицер за свръзка, както се казва в армията. Губернатор Уилкинсън е мой приятел и ми влиза в положението.

— Колко... хубаво — промърмори Мариса. Бе понечила да каже *Колко практично!* Но спря навреме. Вече бе чула достатъчно за този

губернатор Уилкинсън, един ветеран от Гражданската война, който минаваше за приятел на испанците, затова не каза нищо.

Педро Артеага наблюдаваше скришом нежния ѝ профил. Тя не само бе узряла, но се бе превърнала в истинска красавица. Може би сега, след като бе понаучила това-онова за живота, нямаше да бъде толкова опърничава, колкото преди. С удоволствие би узнал нещо повече за миналото ѝ. Колко ли любовници бе имала? И защо бе напуснала Европа? Е, той възнамеряваше да узнае всичко това, но се бе зарекъл да бъде търпелив. Чудеше се какво ли щеше да каже за тази златисторуса красавица братовчедка му. Нейната заварена дъщеря — колко ли мразеше този израз!

Срещайки погледа на Мариса, той побърза да каже:

— Преди залез ще сме в Начес, така че ще можете да видите нещичко от града. Разположен е високо над Мисисипи и е много стар. В по-голямата си част е построен от испанците. За нещастие, американците са се настанили в онази част на града, която те наричат „Начес под хълма“ и където се събират най-пропадналите елементи. Това е помийната яма на града и разбира се, никога не бива да ходите там.

Колко скучен и надут е всъщност! — мислеше си Мариса, докато му се усмихваше.

Освен това си позволяваше повече, отколкото трябва. Без да я пита, бе поел ангажменти, които щяха да ги задържат в Начес поне две седмици. Трябвало да се запознае с всички, обясни ѝ той, с приятелите на баща ѝ, с неговите собствени приятели, между които и генерал Уилкинсън, и разбира се — с Инес.

— По това време на годината Ню Орлиънс може да бъде много нездрав — рече Инес със сладникав глас. — Отточните канали преливат и се превръщат в клоаки. Смрадта и горещината стават непоносими! Отгоре на всичко и треската! Робите мрат като мухи. Затова Андре... скъпият ти баща ми построи къща тук, в Начес. Обичам този град, той е по-скоро испански, отколкото френски — Инес имаше дълга, приличаща на черна коприна, коса. Носеше я сплетена и навита на кок, което ѝ придаваше величествен вид. Гладката ѝ кожа бе бяла като магнолия, а устните — сочни и червени.

Мариса неволно си спомни мадам Дьо л'Егъл, макар тя да бе много по-възрастна от Инес, чиито лешниковокафяви очи изобличаваха в лъжа любезните ѝ думи.

Мариса не можеше да разбере какво у тази жена така привлича мъжете. Наистина беше красива и безукорно сложена, но главната причина трябва да бе в това, че в присъствието на мъже, в държанието ѝ се появяваше нещо котешко. В такива случаи Инес изглеждаше безпомощна и прелъстителна. За съвсем краткото време, откакто се познаваха, вече бе успяла да накара Мариса да се чувства неумела и тромава.

— Скъпа, нали позволяваш да те наричам така, зная, че си прекарала по-голямата част от живота си в Европа и познаваш най-прочутите салони във Франция. Навярно си научила много неща — Инес се засмя любезно, за да придаде на думите си по-невинно значение, ала Мариса добре разбра смисъла им, — но тук мъжете са доста старомодни. Те не харесват жени, които са по-умни от тях. Тук е груб мъжки свят. Нали не ми се сърдиш, че ти казвам всичко това? Мислят се за нещо повече от нас, макар често да не са прави.

Мариса бе свикнала да крие чувствата си, та само постави длани в скута си и с най-невинното си изражение кимна в знак на съгласие.

Това значи е жената, която Доминик е обичал толкова, че да се дуелира с баща ми и да убие един възрастен човек, оказал се глупав да се ожени за млада красавица — мислеше си Мариса. — Как е възможно баща ми да не е разбрал що за жена е? Зад любезността ѝ се крие отрова. Тя ме мрази.

Видимо доволна, Инес се изправи грациозно и се усмихна.

— Знаех, че ще си допаднем. Навярно си много уморена. Наспи се, защото утре вечер сме канени на бал у губернатора, където ще можеш да се запознаеш с много интересни хора. Лека нощ, скъпа.

След като изгаси лампата до леглото си, Мариса сравни мислено тази голяма, разточително обзаведена стая с местата, в които ѝ се бе налагало да пренощува при пътуванията с чичо ѝ. Когато бяха замръквали у някой беден испански или мексикански заселник, бе спала дори върху сламеници. Сега лежеше в огромно резбовано легло с балдахин.

Мислите не ѝ даваха покой. От самото начало бе усетила, че нещо не е наред. Доня Инес, която се представяше за любезна и

сърдечна домакиня, многословно се бе извинила, че е поканила гости, понеже не знаела за пристигането на Мариса. Това може и да бе истина, но тя усещаше неискреността ѝ. Доня Инес не я харесваше. За да бъде съвсем честна, Мариса трябваше да си признае, че и сама бе подхождала с предубеждения към това познанство. Щяха да прекарат заедно седмици, може би дори месеци и през цялото време трябваше да се преструват една пред друга.

Възможно ли е тази къща също да ми принадлежи? — с известно озлобление си помисли Мариса. — Във всеки случай трябва да е била много разочарована да научи, че татко е завещал всичко на мен.

Дали би променил завещанието си, ако подозираше, че дните му са преброени? Защо бе определил Дон Педро за неин съпруг?

Имаше прекалено много въпроси без отговор и тя предполагаше, че чичо ѝ умишлено не ѝ бе казал всичко.

Е, така или иначе сега бе тук и трябваше да се оправи някак.

Но какво всъщност правя тук? — бе последната мисъл, която ѝ мина през ума, преди клепачите ѝ да натежат и умората да я надвие.

Когато се събуди, ѝ трябваше известно време да осъзнае къде се намира. Беше я събудил някакъв шум. Тя извърна глава и срещна уплашения поглед на младо момиче със светла кожа и колосана бяла престилка. Момичето бе видимо уплашено, че събудило Мариса, която се опита да го успокои:

— Крайно време е за ставане. Много ли е късно?

Момичето направи реверанс.

— Не, госпожо. Малко след пладне. Господарката ме изпрати да видя дали още спите, но ми нареди да не ви будя.

Казваше се Юлейли, както скоро узна Мариса, но я наричаха Лейли и беше обучена за камериерка.

— Лейли е твоя, ако я искаш — каза по-късно Инес, — но трябва да бъдеш строга с нея. Тя е нова тук. Спечелих я заедно с една стара, порутена къща, която купих неотдавна. Баща ѝ беше французин и тя говори еднакво добре френски и английски, затова реших, че би могла да ти е от полза.

— Баща ѝ е бил французин? — невярващо повтори Мариса. — Но тогава...

— Израснала си в Европа и нямаш представа от тукашните порядки. Да, бащата на Лейли бе французин, но майка ѝ бе мулатка робиня, така че тя също е робиня. Между другото, купих къщата на баща ѝ и тя може да се радва, че не е попаднала в някой увеселителен дом в Ню Орлиънс — прости ми откровеността! Трябва да разбереш, че тукашните порядки са малко по-различни от тези в Европа. Законите относно цвета на кожата се спазват много строго. Така и трябва. Сигурно знаеш какво се случи в Санто Доминго? Трябва да внимаваме, иначе скоро и нас ще ни постигне същата участ. Бащата на Лейли можеше да я освободи, ако бе пожелал, но той е непоправим пияница, който бе изоставил плантацията си на произвола на съдбата и позволяваше прекалено голяма свобода на робите си. Повечето от тях трябваше да продам, тъй като не ставах за нищо. Трябва да свикнеш с всичко това, преди да заминем за „Конграсия“.

Бащата на Мариса нарекъл плантацията си в Луизиана „Конграсия“, което в превод от испански означаваше „Премилостивата“. Всъщност, в плантацията работеха почти само роби. Според Инес, съществуването на големите американски имения се крепяло на робския труд. Мариса си спомни за Триполи, където пленници от всички раси работеха като роби и не възрази.

Все още бе налегната от невесели мисли, когато двете излязоха на покупки.

— Трябва да пробвам една рокля при мадам Андре. Ще те запозная с нея, в случай че имаш нужда от нова дреха или шапка. Тя винаги е в крак с модата.

Неочаквано Инес се бе оживила и се показваше от най-добрата си страна, а Мариса бе любопитна да разгледа Начес. Навън обаче бе горещо, а по улиците имаше навалица. Мариса получи главоболие в задушния влажен салон на госпожа Андре и излезе, за да глътне малко въздух. Тя се качи отново в откритата карета и зачака.

За да отклони вниманието си от главоболието, наблюдаваше кипящия наоколо живот. Каква пъстра смесица от търговци, плантатори, роби и дори парцаливи индианци! Край нея мина някаква кола с две накипрени дами, която едва не се обърна, когато пред нея, олюлявайки се, мина някакъв пиян мъж и подплаши конете. Дамите изпищяха и го засипаха с ругатни, а той се обърна и направи неприличен жест. Следващата кола, голямо покрито бъги, управлявано от сивокос негър, спря току до нея. Някакво момченце в него, за малко да падне, когато съсухрена възрастна жена със строго лице протегна ръка и го задържа. Детето се усмихна на Мариса, без да обръща внимание на мърморенето на жената. Светлосивите му очи гледаха насмешливо. Жената също я погледна, но веднага извърна поглед и нареди на кочияша да тръгва. Той бързо подкара покрай спрелите карета и двуколки и бъгито скоро се скри зад ъгъла.

Сърцето на Мариса едва не спря. Лицето, светлосините очи, които за миг се бяха взрели в нея... Невъзможно бе това да е Зелма Мийкър! Навярно въображението ѝ си правеше шега с нея. Какво можеше да търси тук Зелма Мийкър? По лицето на Мариса се стичаше пот, когато Инес най-сетне излезе от салона, съпроводена от кланящата се госпожа Андре.

— Какво ти е, скъпа? Бледа си като платно. Трябваше да останеш в салона, все пак е малко по-хладно.

Мариса получи лимонада и съвета, през остатъка от деня да остане в затъмнената си стая и да си почине добре. Тя поспя малко, докато Лейли не я събуди, за да ѝ съобщи, че е време да се облича за бала.

Да, балът! Докато бе във ваната, Мариса мислеше за блестящите парижки и лондонски балове. Не очакваше нещо особено от онова, което в тази забравена от Бога страна наричаха бал.

Лейли бе във възторг от гардероба и бижутата ѝ. Бедното момиче, в Европа с тази френска кръв и кожа, по-светла от тази на Мариса, навярно би било всепризната красавица. Мариса реши да го освободи при първа възможност. Роклята, която избра за вечерта, бе от светлозелен муселин със златни нишки и ориенталска бродерия. Ушита в гръцки стил, тя бе олицетворение на изисканата простота. Диадемата, придържаща златните ѝ коси, бе украсена със смарагди. Когато след толкова време отново се видя във вечерна рокля, Мариса едва се позна. Почти засрамена, тя се загърна в една смарагденозелена наметка.

В антрето Инес и Педро Артеага вече я очакваха. Тази вечер Инес бе истинска испанка с инкрустирания със скъпоценни камъни гребен в косите си и бялата, падаща до раменете ѝ, мантиля.

— Най-сетне! Трябва да побързаме. Не обичам да закъснявам.

Изглеждаше сигурна с ослепителната си външност. Тя носеше дълбоко изрязана рокля от турскосиня коприна, а около врата и на ушите си имаше брилянти. Докато се качваха в каретата, подхвърли през рамо към Мариса:

— Наметката е излишна. Нощите тук не са студени.

По пътя Педро ѝ обясни, че така нареченият „губернатор“ се казвал Уинтроп Сарджънт и действително няколко години бил губернатор на териториите около Мисисипи, но след женитбата си с една богата вдовица от Начес станал плантатор. Домът му, наречен „Глосестър“ на името на родния му град в Масачузетс, представлявал очарователен образец на южната архитектура. Скоро каретата им се

нареди зад други в дълга колона по една алея и Инес промърмори, че наистина трябвало да тръгнат по-рано.

Всички прозорци на къщата в края на алеята бяха ярко осветени. Мариса видя импозантна триетажна сграда от червени тухли с бели дорийски колони, които крепяха просторен балкон. Във вътрешността, две стълбища водеха към подобен балкон, където в момента бяха подредени музикантите.

Преди да влязат в балната зала, Мариса подаде наметката си на един прислужник. Инес я огледа с присвити очи.

— Някоя от твоите парижки рокли? Изглеждаш много... много добре. Но...

— Радвам се, че ти харесва — прекъсна я Мариса. — Императрицата също я харесваше най-много от всичките ми рокли.

Преди Инес да успее да отвърне, Педро се намеси и увери Мариса, че изглеждала превъзходно и бил горд от възможността да бъде кавалер на две толкова очарователни дами. Погледът му изгаряше голите ѝ ръце.

Педро остана до нея, докато я представяха на домакините, а също и след това, когато Инес бе наобиколена от познати.

— Очарователна сте — прошепна ѝ той, докато танцуваха първия валс. — Давате ми да разбера от какво съм се лишил и какъв глупак съм бил.

Той зарязва сдържаността си и ѝ призна, че я желае. В хода на вечерта се оказа, че много от гостите ги смятаха за годеници, а други предполагаха, че годежът им е въпрос на дни. Тя бе сигурна, слухът е тръгнал от Инес. Вдовицата на покойния ѝ баща ѝ се усмихваше доволно, когато погледите им се срещнеха, и Мариса можеше да си представи какво шепне на познатите си и най-вече на мъжете, които се тълпяха около нея.

Колко хитра бе тази жена! След като бе изпълнила дълга си и бе представила заварената си дъщеря на всички присъстващи, разпространяваше намеци, които трябваше да създадат впечатление, че тя принадлежи на Педро. Мариса усети не един и два любопитни погледа, но с изключение на домакина, никой не я покани на танц. Ако някой се опиташе, Педро всеки път намираше претекст да я отведе настрана, така че не можа да завърже разговор с никого.

Тъкмо когато при едно пламенно фанданго се канеше да я отведе от дансинга, чернокожият иконом на Сарджънтови обяви пристигането на няколко закъснели гости. Сред тях бяха Андрю Джаксън и красивата му закръглена жена, чийто развод с първия ѝ мъж бе предизвикал огромен скандал; генерал Джеймс Уилкинсън, новият губернатор на северна Луизиана; политикът Джон Байрон, един от най-богатите плантатори в областта, заедно със съпругата си. Мариса чуваше Инес да мърмори нещо, но не разбираше смисъла на думите ѝ.

— Блондинката е единствената им дъщеря и наследница, Джейн Байрон — тъкмо казваше тя. — Мъжът до нея е годеникът ѝ. Родителите ѝ не искат и да чуят за тази връзка, но тя изглежда ги е заплашила, че ще избяга с него. Впрочем той не се ползва с добро име. Казват, че бил непоправим авантюрист, вярно ли е, Педро? Ах, мили Боже! Съвсем забравих! Извинявай, скъпа. Разбира се, трябваше да те предупредя. Но не се безпокой, никой тук не знае нищо за миналото ти, освен аз и Педро.

— И Доминик — чу се да казва Мариса с глас, който сякаш не бе нейният. — Чудя се как ли ще реагира той.

Инес се засмя.

— Сигурна съм, че ще се справиш със ситуацията. Не е ли чудесно, Педро? Струва ми се, съдбата е решила вие двамата да се срещнете отново. Няма ли да направиш първата крачка?

— Разбира се, нападението е най-добрата отбрана — отвърна Мариса със същия студен, чужд глас.

Разочарована от скованото държание на Мариса, Инес попита:

— Императорът на Франция ли те научи на това?

— Той ме научи и на много други неща.

Педро се боеше от следващите думи на братовчедка си, на чиито иначе толкова безизразни черти сега бе изписана омраза, та побърза да се намеси:

— Достатъчно! Не говори глупости! Скъпа Инес, съветвам те да се овладееш!

— Аз бих те посъветвала същото — спокойно рече Мариса. — В края на краищата, ти познаваш Доминик не по-зле от мен, не съм ли права?

За най-голямо нейно задоволство думите ѝ накараха Инес да занемее. Педро се възползва от това и отведе братовчедка си настрана.

— Не прави сцени пред всичките ни познати — просъска ѝ той.

— Знаел сте и не сте ме предупредил! — сърдито рече Мариса малко по-късно.

— Признавам, знаех, че той ще дойде. Признавам също, че исках да видя реакцията ви, а също и неговата. Можете ли да ме упрекнете за това, че съм обикновен човек? Горд съм от начина, по който се справихте с Инес, макар че би трябвало да взема страната на братовчедка си. Вие сте толкова хладна, толкова овладяна и толкова очарователна! А аз ви желая повече отвсякога, знаете това. Желая ви заради самата вас, не заради това, че преди време двамата с баща ви имаме уговорка.

Той я бе отвел в един еркер и сега стискаше дланите ѝ.

— Не... — възпротиви се тя.

— Напротив! Аз нося част от вината за всичко, което е трябвало да преживеете — Педро замълча и направи кратка пауза. — Не искате ли, когато се изправите пред американеца, за кратко ваш съпруг, а сега сгоден за младата Джейн Байрон, също да имате до себе си годеник? Мъж, който ще ви закриля... Аз ще ви закрилям, ако ми позволите.

Едва сега, съвсем неочаквано, Мариса осъзна смисъла на случващото се. Доминик тук! Цялото ѝ тяло започна да се тресе. Защо винаги трябваше да се появява в най-неочаквания момент? Не можеше ли най-сетне да я остави на мира? Бе имал безочие то да се сгоди за нищо неподозиращата дъщеря на богат, уважаван човек. Нима честолюбието и безскрупулността му наистина не знаеха граници? Всеки път, когато нахлуеше в мирния ѝ живот, ѝ носеше нещастия. Не и този път! Този път тя го бе видяла първа и бе подготвена. Старата омраза отново пламна в нея.

— Добре — каза тя за най-голяма изненада на Педро. — Но не забравяйте, ако се съгласявам да се сгодя с вас, то е само за да сложа край на клюките. Досега не съм мислила да се омъжа повторно. Преди да го сторя, трябва да съм напълно сигурна, защото съм свикнала да бъда независима и самостоятелна. Може би това не са качества, които бихте предпочел да притежава бъдещата ви съпруга.

— Бих се оженили за вас, независимо от условията и обстоятелствата! — Мариса не можа да го спре отново да вземе дланите ѝ в своите.

В този миг чу ликуващия глас на Инес:

— Не исках да ви преча, но понеже успях да отмъкна за малко нашия приятел от годеницата му, сметнах за необходимо да опресня някои стари познанства. Всички се познавате, нали?

Вече нищо не можеше да се промени. Мариса усети да я пронизва хлад. Тя не издърпа длани от ръцете на Педро, а само обърна глава и срещна гневния поглед на сребристосивите очи, които толкова дълго се бе опитвала да забрави.

Изглеждаше много елегантен в двуредния фрак с перлени копчета и кадифена яка, под който се подаваше бялото фишу на ризата му и богато извезана жилетка. Под строгото вечерно облекло се очертаваше мускулестото му тяло.

Колкото и изискано да изглеждаше, Доминик Чалънджър не даваше и пет пари за приличието, така че, без да си направи труда да се поклони пред Мариса, само рече саркастично:

— Изненада ли трябваше да бъде това, Инес? Всъщност би трябвало да се досетя — той огледа Мариса от главата до петите. — Изглеждаш също толкова добре, колкото последния път, когато се срещнахме. Какво ли си намислила сега?

— Внимавай за тона си! — изръмжа Педро, мръщейки чело. — Господица Де Кастелянос се съгласи да стане моя жена.

— Мислех, че този въпрос е бил решен още преди време, амиго — подигравателно рече Доминик. — Поздравления ли очакваш, или благословията ми? С удоволствие ще ти дам и двете.

Мариса застана между двамата мъже. Не можеше да очаква помощ от доволно подсмивващата се Инес.

— Моля ви! Няма нужда да развеселяваме присъстващите с глупави сцени — рече с възможно най-хладния си глас. — Лично за мен, миналото отдавна е мъртво и съм сигурна, че не съм единствената, която желае това — тя се насили да погледне Доминик. — Защо не се върнеш при годеницата си? Двамата с теб нямаме повече какво да си кажем.

Няколко секунди сребристосивите очи я пронизваха заплашително.

— Все същата хладнокръвна малка кучка, а? — рече накрая той, сякаш бяха сами. След секунда вече се бе отдалечил, покланяйки се

пред Инес с думите: — Моите поздравления.

— Ще го убия! — изръмжа Педро.

Инес се засмя.

— В дуел или от засада? Надявам се не тук и сега. Трябва да се научиш да криеш чувствата си, Педрито — тя също се отдалечи.

— Не биваше да идвам тук — рече Мариса потръпвайки. Разкривеното от гняв лице на Педро я плашеше. — Няма да се дуелираш заради мен, нали? Не позволявам. По-скоро бих се върнала при чичо си. Във всеки случай, никой от нас не заслужава да залагаш живота си на карта.

— Напротив, ти заслужаваш. Но заради теб няма да призова копелето на дуел още тук — за най-голяма нейна изненада той неочаквано се засмя — Обаче, ако още веднъж се промъкне отвъд реката на наша територия, за да краде коне, тогава ще го пипна и най-сетне ще си оправим сметките!

Мариса не го попита какво има предвид, тъй като тонът му я плашеше и предпочиташе да променят темата. Доминик се бе върнал при красивата си годеница. Без съмнение с нея той се държеше мило и любезно. Тя имаше закрилата на родителите си и своята невинност. Той не би дръзнал да вземе насила малката Джейн! Не, щеше да се ожени за нея, по собствено желание, без да е принуден да го прави.

Мариса не знаеше как успя да понесе тази безкрайна вечер. Слава Богу, бе събрала достатъчно самообладание, за да не даде израз на хаоса от чувства, които я разкъсваха. Внимаваше да не пие прекалено много вино — само колкото да се поотпусне. Тя се смееше и флиртуваше с Педро, който постоянно ѝ се кълнеше в любов, приемаше благопожеланията на познатите му и танцува с някои от тях. Тогава видя Доминик да излиза на терасата с хихикащата поруменяла Джейн. Дали навън щеше да я целуне? Какво я интересуваше? Тя го мразеше, презираше го! Кога и как бе попаднал точно тук? Това също ѝ бе безразлично.

Запозна се със семейство Джаксън — Андрю и симпатичната Рейчъл, както и с Джон Байрон и красивата му надменна жена.

Все пак, вечерта не мина без произшествия. Току-що бе танцувала с генерал Уилкинсън, въпреки възрастта си — учудващо добър танцьор. Когато той я отведе обратно на мястото ѝ, Педро бе погълнат от сериозен разговор с Байрон за пазара на вълна и индиго и

зачестилиите разбойнически нападения в околността. Инес, която разговаряше с госпожа Байрон, дори не я погледна.

— О, госпожице Джейн — рече генералът, — вече мислех, че младият ни приятел ви е обсебил за цялата вечер. Все още не сте ми оказала честта да потанцувате с мен. Доминик, навярно познавате чаровната госпожица Де Кастелянос? И двамата сте били в Европа, може би имате общи познати. Ще ми позволите ли да потанцувам с годеницата ви?

Бяха я предупредили, че генералът обичал интригите, стига да не застрашават собственото му положение. Какво целеше с този ход и каква част от истината знаеше?

Не ѝ остана време да размишлява над тези въпроси, тъй като Доминик я покани на танц. Наложил се да го последва, ако не искаше да привлече вниманието на гостите.

— Трябва да изясним някои въпроси — грубо рече той, докато я водеше по дансинга. — Не зная какво кроиш този път, но те предупреждавам, че няма да участвам в играта ти. Разбра ли? Съветвам те да стоиш далеч от Джейн. Тя е нежна и непоковарена и няма да допусна да я нараниш.

Думите му ѝ подеждяха като шамар и тя обърка стъпките, така че Доминик трябваше да я притисне по-плътнo към себе си. Мариса веднага се съвзе и отметна глава. Сега искрящите им от гняв погледи се срещнаха. За миг се изкуши да му издере лицето.

— Какъв лицемер — избълва тя с треперещ глас. — Откога си такъв защитник на добродетелта? Не забелязах нищо подобно, когато...

— Не трябваше да се правиш на циганка, щом толкова си държала на добродетелността си. Не забравяй, че платих за греховете си като се ожених за теб... За нещастие и на двама ни. Но оттогава, изглежда, си научила това-онова. Винаги успяваш да си намериш някой спасител, не е ли така? Чудя се, как така си напуснала Европа и своя нов покровител. Или той те е прогонил?

— Ах, ти си...

— Това, какъв съм, не те засяга вече. Дон Педро Артеага наистина не може да се сравни с Наполеон Бонапарт, но изглежда е единствения мъж, когото можеш да заблудиш с лицемерната си невинност, така че те съветвам да се държиш за него. Избягвай да се

изпречваш на пътя ми и аз също ще стоя настрана от теб. Това е единственото, за което можем да се споразумеем при настоящото положение на нещата.

Всичко се завъртя пред очите ѝ, но тя направи усилие да не изгуби такта.

— Не искам да сключвам никакви споразумения с теб. Все ми е едно какво правиш и за кого се жениш. Ако знаех, че си тук, нямаше да последвам съвета на чичо си и да дойда. Все едно, съвсем скоро заминавам за Луизиана, така че ще изчезна от живота ти. Но ти избягвай да пресичаш реката, за да крадеш коне, иначе твоята Джейн може да остане вдовица като... като Инес!

Не съзнаваше напълно какво говори. Болка, гняв и унижение я заслепяваха и ѝ отнемаха способността да мисли трезво. Защо не я оставяше на мира, след като ѝ бе дал да разбере какво иска от нея.

— Я повтори? — с режещ глас нареди той.

— Това не са мои думи, а на Педро. Няма значение. Пусни ме, причиняваш ми болка. Не искам да танцувам повече. Какво ще си помисли твоята Джейн, ако припадна в обятията ти?

Бледият ѝ вид го обезпокои. В съзнанието му изплува споменът за извиващото се в обятията му голо тяло на съпротивляващата се малка циганка, която бе открил на кораба си. Знаеше, че е способна да мрази, но можеше ли да обича? Боже мой, защо трябваше да си задава подобни въпроси точно сега, пред десетки любопитни погледи в една препълнена бална зала? Тя беше безчувствена малка кучка — беше му дала достатъчно доказателства за това. Чудеше се дали знае и дали изобщо се интересува какво бе станало с детето ѝ. В крайна сметка реши да не ѝ казва.

— Моля! — прошепна тя.

Съвсем в неин стил щеше да бъде да припадне пред погледите на всички и да го злепостави. Инес, която все още не можеше да му прости годежа с Джейн Байрон, без съмнение щеше да използва това по свойствения си перверзен начин.

Все така с валсова стъпка той поведе Мариса към терасата.

— Луд ли си... да ме доведеш тук? — ужасено рече тя.

— По-добре да припаднеш тук, отколкото вътре. Или държиш на театралния ефект?

— За какво ми е да театралнича? — горчиво отвърна тя. Нощният въздух я накара да потръпне. — Е, добре. Благодаря за загрижеността. Сега най-добре ме отведи обратно, преди годеницата ти да си е помислила нещо.

— Или твойт годеник, който толкова иска да ме види мъртъв. Благодаря за предупреждението — отвърна той сухо, но поне без присъщия си сарказъм, от който тя вече се боеше.

— Нищо не се е случило помежду ни! — защитава се Мариса пред Педро по обратния път. — Прилоша ми от въртенето в кръг и той ме изведе на чист въздух, нищо повече. Сам видя колко бързаше да се върне при годеницата си. Радваше се на възможността да се отърве от мен. Той е един нецивилизован дивак, който ми е направо противен. Мислиш ли, че бих могла да забравя вината му за смъртта на баща ми?

Думите ѝ разгневиха Инес, чиято любезност неочаквано се изпари.

— Значи знаеш? Навярно от втора или дори трета ръка? Всичко бе толкова глупаво и безсмислено! Бившият ти съпруг бе станал прекалено настойчив, което подразни баща ти. Андре настояваше да се дуелира с него, макар да го умолявах да не го прави. След това, след раняването, в продължение на месеци се грижих за него, без нито за миг да напусна плантацията. Но ти разбира се, не знаеш това. Ти беше прекалено заета да обикаляш Европа и да оплиташ все нови и нови мъже. Не, Педро, остави ме да се доизкажа, до гуша ми дойде от лицемерие. Искях да я приема топло, защото е дъщеря на Андре, но ти казвам, че ако баща ѝ знаеше какво е излязло от нея, щеше да я лиши от наследство! Същата е като майка си, която не бе нищо друго, освен една... — сякаш неочаквано осъзнала какво щеше да каже, Инес замълча и се закашля.

— За Бога — наруши неловката тишина Педро, — струпана ни се предостатъчно неприятности за една-единствена вечер. Утре сутринта и двете ще съжалявате, а аз ще се опитам да забравя случилото се. Всички имаме нужда от сън.

Колко неуместно звучаха думите му, след като сам бе отприщил всичко с нескончаемите си въпроси. Въпреки това, Мариса не можеше да отрече, че се чувства уморена и иска да остане сама и да подреди

мислите си. Ако Педро имаше намерение да се държи високомерно и покровителствено, това не я засягаше. И без друго не възнамеряваше да се обвързва с него. Да, ако зависеше от нея, отново би избягала. В каретата се бе възцарило напрегнато мълчание. Дори Инес, която не бе свикнала да си държи устата, не отронваше нито дума. Що се отнася до Педро... за него никога не можеше да се каже какво мисли.

По-късно — Мариса вече си бе легнала — той се опита да влезе в спалнята ѝ, но за щастие тя бе залостила вратата и бе накарала Лейли да остане да спи при нея.

— Кой ли е това? Господарката вече спи — уплашено прошепна момичето.

След това се възцари тишина и Мариса се унесе в неспокоен сън. Сънува, че е в Тунис, вкопчена в решетките на малкото прозорче на стаята си, и се събуди с вик.

Лейли се бе навела и събираше завивките си. Сега тя се изправи и я погледна с изплашените си кафяви очи.

— Не исках да ви будя, госпожице. Още е рано.

Устните ѝ трепереха, сякаш очакваше да бъде ударена. Дали Инес биеше прислугата си? Мисълта за нея събуди в съзнанието на Мариса спомена за предишната вечер и отвратителните думи, които бяха разменени.

— Не можах да спя — утешително се усмихна Мариса, — но не ми се ще да се излеждавам. Бих искала... — в гласа ѝ се появи почти заговорническа нотка: — Не би ли могла да ми донесеш чаша кафе и да предадеш да ми оседлаят един кон? Без да смущаваме никого, разбира се. Бих искала да пояздя... сама. Няма да ходя далеч, само до хълма, откъдето се вижда реката.

Утринното слънце разпръскваше живителна топлина. Мариса с тъга си спомни времето, когато яздеше заедно с Кямил — не в дамско седло, а както правеха това еничарите. Защо жените бяха осъдени да използват дамски седла?

Лейли бе ужасена, че господарката ѝ настоява да излезе сама, но не посмя да ѝ противоречи, също както не бе посмял и чернокожият коняр, довел оседлания кон. Робите не задаваха въпроси и не възразяваха, но дали и самата тя не бе превърната в робиня от обстоятелствата, макар привидно да притежаваше свободата сама да избира какво да прави с живота си?

Защо отново трябва да бягам от него? — мислеше си Мариса.

Скоро щеше да замине за Луизиана, за „Конграсия“, където се бе родила. Тя не помнеше плантацията — най-ранните ѝ спомени бяха от Мартиника и дома на родителите на майка ѝ. Не изгаряше от нетърпение да види Луизиана, но чичо ѝ го очакваше от нея. Това ли беше единствената причина? Дали не бе водена и от антипатията си към Инес?

Потънала в мисли, Мариса бе отпуснала юздите на коня и сега установи, че се е оказала в някаква съвсем непозната местност. Тя дръпна юздите и животното се изправи на задните си крака и изцвили. Някакъв конник приближаваше право срещу нея. Жребецът му изглеждаше също толкова див и опасен, колкото сивоокият ездач.

Тя изправи гръб и зачака.

— Не можеш да яздиш по тези места. Какво правиш тук толкова рано, при това сама?

— Да не би земята да е твоя? Къде е невинната ти малка Джейн? Дойдох тук, защото исках да остана сама, но щом влизането е забранено, веднага си тръгвам — някакво дяволче я накара да добави язвително: — Не дължа обяснение никому.

— Значи е крайно време Педро Артеага да направи нещо по въпроса — изръмжа той, заби шпори в хълбоците на коня си и толкова се приближи, че тя се почувства неловко.

Той я мразеше и подозираше. Предлагаше му се чудесна възможност да се отърве от нея — надлъж и нашир не се мяркаше жива душа и ако намереха тялото ѝ в подножието на отвесните крайбрежни скали, това щеше да бъде изтълкувано като нещастен случай...

Доминик Чалънджър бе известен с жестокостта и безскрупулността си. Мариса не го изпускаше от очи, но ръцете ѝ, които стискаха поводите, трепереха, така че конят ѝ неспокойно пристъпваше, пръхтейки.

— Никой ли не ти е казвал, че може да се окаже опасно да се мотаеш сама по тези места? Понякога насам се навъртат разбойници — той се ухили. — Или може би търсиш приключения?

Мариса се боеше от него повече отвсякога. Той носеше жълто-кафяви кожени панталони, ботуши за езда, разкопчана копринена риза и широк кожен колан, в който бе затъкнат пистолет.

Тя го огледа обезпокоена и облиза устни, преди да отвърне:

— Защо не оставиш тези грижи на мен? Тъкмо щях да се връщам. Единствената опасност, която ме заплашва, си ти.

За нейна изненада той се засмя.

— Да не реши, че мога да се изкуша да те застрелям? Или да те бутна от скалите? Примамлива мисъл, признавам, още повече че няма очевидци.

Мариса неволно бе накарала коня си да отстъпи.

— Внимавай, малката! Или искаш да ми спестиш усилието?

Забелязвайки, че е опасно близо до ръба на скалата, тя дръпна рязко поводите, при което конят ѝ се изправи на задните си крака. За части от секундата Доминик бе до нея и тя усети стоманената хватка на пръстите му около китката си, докато успокояваше коня ѝ.

— Глупачка! Предпочиташ да умреш, отколкото да се оставиш да те докосна, а? Ако беше някой друг, вече да си му увиснала на врата!

Тя изсъска в лицето му:

— Кой ме направи такава? Какво още искаш? Отмъщение? За това, че предпочитам мъже, които проявяват повече чувства и разбиране от теб?

Той изтръгна поводите от ръцете ѝ и тя трябваше да се вкопчи в гривата на коня, за да не изгуби равновесие. Успя да вдигне ръка, преди той да замахне. Никога преди не бе получавала плесница. Бузата

й гореше. Не ѝ остана време дори да изсъска насреща му, тъй като той я свали от седлото, скочи от своето и я сграбчи за раменете.

Тя бе като парализирана.

— Отдавна трябваше да го сторя. Все някой трябваше да ти хвърли един добър пердах, за да се вразумиш най-сетне.

— Пусни ме! Пусни ме!

Не можеше да стори нищо, колкото и да се опитваше. В крайна сметка той я събори във високата трева.

— Очакваше отмъщението ми, нали? Опасяваше се, че може да се опитам да те убия, но аз знам по-сладка отплата.

Той разкопча колана си и Мариса вече знаеше какво я очаква. Бельото ѝ бе разкъсано и макар тя да се извиваше като диво животно и да се опитваше да се освободи, Доминик проникна в нея. Осъзнала безсмислието на съпротивата си, тя се примири и... странно, почувства се така, сякаш му се отдаваше доброволно. Тялото ѝ имаше своя собствена воля и реагира пламенно. Дланите му стиснаха гърдите ѝ под тънката батистена блуза, а устните му се притиснаха към нейните.

Онова, което ставаше между тях, изглеждаше неизбежно. Сякаш бяха сами в целия свят и изобщо не се безпокояха, че можеха да бъдат видени. Чувствеността ѝ заличи всичко.

Когато се завърна в реалността, тялото ѝ, което толкова пламенно му се бе отдало ѝ се стори чуждо. Изглежда и Доминик съжаляваше за неочаквано разгарялата се помежду им страст, защото се изтърколи от нея и остана да лежи по гръб като заситено животно. Не я удостои дори с поглед. Закадн्याлото ѝ за ласки тяло я бе предало, но сега разумът ѝ отново вземаше връх. Тя се опита да си придаде същото безразлично изражение, което имаше той. Без съмнение, слабостта ѝ му бе доказала, че е прав в мнението си за нея.

— Няма да е добре, ако годеницата ти или родителите ѝ ни видят тук, а? — каза тя възможно най-безгрижно. — Или пък Педро, в случай че му хрумне да тръгне да ме търси. Ще бъдеш ли така добър да ме закопчееш? Не съм свикнала да се обличам сама, след като са ме съблекли.

Със задоволство видя мъжкото му самолюбие да се изпарява. Той се подпря на лакът и я погледна така, сякаш не вярваше на ушите си.

Точно така! В никакъв случай не биваше да узнава какво изпитваше тя и колко болезнено я бе засегнал с безчувствеността си

след онова, което се бе случило между тях преди малко.

— Бъди така добър — повтори със същия провлачен тон. — Наистина не мога да помръдна, толкова съм уморена. Или искаш да остана да лежа тук цял ден?

Беше отишла прекалено далеч. Разбра го веднага, щом той се наведе над нея и я притисна към меката земя.

— Понякога забравям каква кучка си, но не за дълго — прокара език по зърната на гърдите ѝ, които веднага настръхнаха. — Толкова е лесно да те възбуди човек. С удоволствие бих те накарал да лежиш по гръб цял ден, както най-много ти отива, но не става. Нито твоят Педро, нито годеницата ми ще проявят разбиране, така че трябва да се разделим... засега. Но ако някога отново имаш желание да преживееш някое приключение, по всяко време на деня можеш да ми изпратиш съобщение в „Червения бивол“ в Начес.

— Ах, ти... копеле! — изтръгна се от устата ѝ.

Той я плесна засмян по задника, после я закопча мълчаливо и дори ѝ помогна да стане.

— По пътя измисли някое правдоподобно обяснение за Педро! — извика подире ѝ, когато тя пришпори коня си. Мариса не се обърна. За последно го видя да стои леко разкراчил крака и да гали коня си, така както преди малко бе галил нея, карайки я да забрави всичко.

На него, разбира се, няма да му е трудно да измисли обяснение, ако изобщо си направи труда да се оправдава — с огорчение си мислеше тя, установявайки, че всички я чакат.

С престорено безгрижие предаде юздите на коняря, но още щом влезе в къщата, коленете ѝ омекнаха. Нямахше възможност дори да се преоблече, тъй като от трапезарията се появи Педро и я отведе до сервираната за трима маса. Инес седеше намусено и дори не я погледна.

— Къде беше? — попита Педро. — Снощи сте се уговорили, нали? Няма смисъл да измисляш оправдания. За всички е очевидно какво се е случило. Не се ли срамуваш? Къде се срещнахте?

Мариса остана права.

— Какво правя или мисля да направя, изобщо не те засяга. Не ти дължа никакви обяснения.

— Браво! — извика Инес и Мариса я погледна учудено.

Педро всеки миг щеше да изгуби самоконтрол.

— Какво искаш да кажеш? Снощи се сгоди с мен, следователно имам право да знам къде си била и какво си правила.

— Още снощи ти казах, че годежът ни е само пробен. Предупредих те и съвсем ясно ти обясних, че желая да остана независима. Не обичам да бъда подлагана на разпити. С удоволствие ще се съглася да развалим годежа. Повече не се чувствай отговорен за мен.

Педро бе занемял. Мариса понечи да излезе, но той се овладя и се изпреди на пътя ѝ. Гласът му трепереше от гняв.

— Мили Боже! Няма да се отървеш толкова лесно! Да не би да искаш прислугата да види как се държиш? Забрави ли, че поех отговорност за теб? Дължиш ни обяснение къде си била тази сутрин и какво си правила!

— Остави ме на мира! — тросна му сетя.

Едва сега Педро забеляза зачервената ѝ буза.

— Разбирам — изръмжа той. — Човек може да те има само с насилие — кръвта нахлу в главата му и той разтърси Мариса за раменете.

— Ако не ме пуснеш веднага, ще викам — каза тя с режещ глас. — Тогава на теб ще ти се наложи да даваш обяснения.

Той вдигна ръка, за да я зашлеви, но гласът на Инес го спря.

— Да не си полудял, Педро? Бедното дете не е на себе си, не виждаш ли? — тя стана и сложи длан върху ръката му. — Остави ни сами. Има неща, за които една жена може да говори открито само с друга жена. Върви, моля те. И се погрижи прислугата да не подслушва.

Мариса въздъхна с облекчение. След всичко преживяно тази сутрин, нервите ѝ бяха изопнати до скъсване и тя едва ли щеше да издържи още дълго.

— Вземи, чаша вино ще ти се отрази добре. Нека изясним нещо още в самото начало. Не те отървах от Педро, защото ми е жал за теб. Трябва да пазя доброто си име, разбираш ли? А ти беше много непредпазлива. Сега трябва да измислим някакво обяснение за невъзможния ти вид.

Мариса механично отпи от виното, което Инес ѝ бе наляла от една гарафа.

Двете жени седнаха край малката маса за закуска.

— И така. Ясно ти е, че не можем да бъдем приятелки — рече Инес и се наведе напред. — Но тук не е нито Франция, нито Англия, и тъй като си дошла по собствена воля, трябва да се съобразяваш с тукашните порядки и да бъдеш по-дискретна — без да даде възможност, на Мариса да отговори, тя продължи приглушено: — Никога, никога повече не бива да излизаш на езда сама! Може би сега ти е ясно на каква опасност се излагаш по този начин. Тук живеем в мъжки свят, запомни това веднъж завинаги. Тукашните мъже са на мнение, че жена, която излиза сама от дома си, си търси белята. Сега трябва да се опитаме да потулим случилото се. В противен случай ще бъдеш отхвърлена от обществото.

Изпитото на гладен стомах вино бе замъглило разсъдъка на Мариса. В очите ѝ напиряха сълзи, но тя не искаше да плаче пред Инес. Не и пред нея! Затова неволно стисна устни и заекна:

— Разбирам, че съм била... непредпазлива. Няма да се повтори. *Нищо чудно, че Доминик беше толкова самоуверен, възползвайки се от тукашните нрави* — мислеше си тя.

Инес бе изненадана от тази бърза капитулация, но настръхна, когато Мариса добави:

— Ще последвам примера ти и следващия път ще бъда по-дискретна и предпазлива.

Мариса лежеше във ваната, която Лейли бе напълнила с много мъка. Истинско щастие бе, че имаше на разположение тази малка баня, тъй като повечето къщи в околността не предлагаха комфорта, с който бе свикнала в Европа. Ваната, разбира се, не бе от мрамор с водещи към нея стъпала, но все пак позволяваше човек да се излегне удобно. Мариса си спомни за римляните, чийто любим начин на самоубийство бил да си прережат вените в горещата ванна. Тя обаче не възнамеряваше да слага край на живота си. Доминик не заслужаваше тази чест.

Без съмнение, той се бе върнал при своята закръглена, симпатична Джейн, която навярно не смееше да докосне, преди да са се венчали. Какъв лицемер! Почти съжаляваше, че бе попречила на Кямил да го убие. Как бе успял да се добере дотук?

Мариса усети въздушно течение и обърна глава.

— Лейли?

Беше Инес.

— Казах на Лейли да почака отвън. Ако искаш да се подсушиш, ще ти подам кърпата. Преди това обаче, бих искала да довършим разговора си. Независимо дали ти харесва, или не, ни свързват доста неща и въпросът със завещанието на баща ти трябва да бъде изяснен веднъж завинаги.

Инес невъзмутимо взе дървеното столче от ъгъла и седна. Тя се засмя подигравателно, когато Мариса неволно се потопи по-дълбоко във ваната.

— Мислех...

— По-добре зарежи мисленето. Представяш се за светска жена, но от мен не можеш да скриеш, че в много отношения все още си едно непослушно дете. Нямам намерение да се опитвам да те променям по свой образец, а също толкова малко мога да заприличам на теб. Това обаче не е причина да не можем да се споразумеем. Или си размислила и предпочиташ да се върнеш в Европа? Тук също има манастири — Тя се засмя. — Не мога да си те представя с расо. Педро ми разказа, че преди време си избягала от някакъв манастир в Испания.

Не беше лесно да се запази достойнство, когато човек лежи гол във ваната. Мариса сви рамене.

— Нямам намерение да обръщам гръб на света. Защо всичко трябва да става така, както е най-удобно за теб и Педро? Още повече че баща ми ми е приписал всичко...

— Почти всичко — прекъсна я Инес. — На мен, разбира се, остави една подобаваща сума. Също и роби. Останалото? Да, имаш право. Всичко останало приписа на теб, но след смъртта му аз спасих плантацията от разруха и я направих това, което е днес, докато ти се мотаете из Европа. Така че е несправедливо! Освен това, той възнамеряваше да промени завещанието си — сам ми го каза. Обаче...

— Откри, че му изневеряваш, не съм ли права?

Инес ѝ хвърли гневен поглед, но тонът ѝ остана непроменен.

— Не беше вече толкова млад и силен, колкото си мислеше. След дуела, за който си чула, боледува дълго. Опитах се да го придумам да напуснем плантацията, тъй като климатът в Луизиана, с всичките онези блата и комарите е нездрав, но баща ти бе твърдоглав. Въпреки грижите — моите и тези на лекарите — той почина. Без да промени завещанието си... за твое щастие!

Водата бе изстинала. Мариса излезе от ваната и взе кърпата, която ѝ подаде Инес.

— И какво ще стане, ако с мен се случи нещо?

— Тогава, разбира се, ще наследя всичко. Но, надявам се, не ме мислиш за толкова глупава, че да организирам някой малък нещастен случай? Има прекалено много завистници, които само чакат удобен случай да ми лепнат нещо. Една млада жена, омъжила се за значително по-възрастен човек, трябва да е подготвена за подобно отношение. Не, скъпа моя, прекалено дълго съм чакала и би било истинско безумие да се откажа точно сега. Признавам, че се надявам животът в плантацията да ти се стори скучен и да станеш по-сговорчива. Бихме могли да сключим споразумение... Дотогава ще даваме вид, че се разбираме — поне на публични места. Това е в интерес и на двете ни.

Изглеждаше странно, че разговарят толкова делово и спокойно. Инес, явно бе също толкова умна, колкото и практична. Ако Мариса не приемеше предложеното ѝ примирие, щеше да се покаже незряла и недалновидна.

— А какво ще стане, ако се омъжа? — неочаквано попита тя.

Инес сви рамене.

— Знаеш, баща ти искаше да се омъжиш за Педро. Заради болестта, ние премълчавахме пред него за твоите... авантюри. Разбира се, той не знаеше за брака ти с Доминик. Няма нужда да ти казвам, че по обясними причини Андре не би одобрил тази твоя стъпка.

— Това е минало — бързо отвърна Мариса.

— Разбира се! Доминик не би се сгодил за единствената дъщеря на най-богатия плантатор в околността, ако не бе сигурен, че бракът ви е невалиден. Бедната, влюбена глупачка! Но противоположностите се привличат, нали? Той ще се сдобие не само с богата жена, но и с майка за сина си. Казват, Джейн много харесвала детето. Той, разбира се, не можеше да го скрие от нея и това бе една от причините родителите ѝ да се обявят против тази връзка. Но сега...

Мариса стоеше като вкаменена.

— Син... Той има син?

— Да. Не знаеше ли? Момчето се казва Крисчън и е приблизително двегодишно. Има очите на баща си, така че той не би могъл да се отрече от него. За детето се грижи една стара вещица. Отначало се носеше слух, че тя му била майка, но е достатъчно човек да я погледне, за да се увери, че това е невъзможно. Старата пази малкото като дракон.

— А истинската майка на детето?

— Защо се вълнуваш толкова? Никой не знае кое е нещастното създание. Джейн, която е непоправима романтичка, ми каза, че майката на детето била починала при раждането, преди двамата с Доминик да могат да се венчаят. Изглежда е скалпил някаква правдоподобна история. Сама знаеш колко е безскрупулен...

— Да... — прошепна Мариса. Пред очите ѝ причерня и тя се свлече на пода в безсъзнание.

— Трябва да хапнете нещо, госпожице — рече Лейли, поднасяйки към устните на Мариса лъжицата с гъста супа, сякаш имаше насреща си болно дете. — Слънцето тук е опасно, ако човек не е свикнал с жегата и се разхожда гологлав. Моля, хапнете още малко. Господарката ще нареди да ме нашибат с камшик, ако не изядете всичко.

— Наистина, Лейли, не мога повече. Отнеси останалото. Супата беше много вкусна и доста ме подкрепи, но не мога повече.

Всеки път ѝ прилошаваше, когато си спомнеше думите на Инес. Значи все пак жената, която бе видяла пред магазина на госпожа Андре, е била Зелма Мийкър. Ами момченцето? Коя бе майката? *Приблизително двегодишно*, бе казала Инес. Мариса бе стискала ръката на Зелма по време на раждането, а след това се бе почувствала толкова празна, научавайки, че детето ѝ се е родило мъртво. Беше повярвала. Кямил се бе държал с нея дори по-мило и внимателно от обикновено. Не, невъзможно! Той ѝ бе обещал... Изглежда, въображението ѝ си правеше шега с нея. Трябва да е имало друга жена, навярно някоя робиня на шейха, с която Доминик бе избягал.

По-късно Инес я посети и подхвърли небрежно:

— Педро е отишъл в кръчмата под хълма, за да удави мъката си. Казах му, че ти е прималяло от слънцето. Вече си добре, нали?

Какво знаеше тя и за какво се досещаше? Тогава дойде първият удар.

— Утре вечер сме канени на вечеря у семейство Байрон. Навярно при тези обстоятелства би предпочела да си останеш вкъщи?

— Какви обстоятелства? — борбено отвърна Мариса. — Вече се чувствам чудесно. Всичко беше заради шока. Била ли си изнасилвана някога? — дръзко попита тя.

— О, не — с мек като коприна глас отвърна Инес. — Винаги грижливо подбирам любовниците си и никога не обещавам повече, отколкото съм готова да дам. Да не би сутринта...? Трябваше да те предупредя, че тукашното слънце сгорещява кръвта на мъжете. Но ти изглеждаше съвсем спокойна, когато се прибра.

— И защо не? Станалото, станало. Да се самоубия ли трябваше?

— Някои жени го правят. Но ти си по-силна, отколкото изглеждаш. Или може би си свикнала да бъдеш изнасилвана?

Инес бе показала ноктите си.

— Винаги от един и същ мъж. Допускам, при теб не е трябвало да прибегва до насилие.

— С Доминик винаги сме се разбирали добре. С него си приличаме в много отношения. Бедният ти баща никога не можа да разбере това — Инес стана, без да бърза, и се усмихна на Мариса. — Изглеждаш уморена. Довечера Лейли отново ще спи при теб. Не бих

искала да си имаш неприятности, ако Педро се върне пиян. Предполагам, две изнасилвания за един ден ще ти дойдат много дори на теб, не е ли така?

Тази нощ обаче никой не се опита да влезе в спалнята ѝ. На следващата сутрин Мариса се събуди навреме, закуси с Инес и двете излязоха из града.

Посетиха един стар нотариус, който бе изготвил за Мариса препис от завещанието на баща ѝ.

— Оригиналът разбира се, е в Луизиана, но доня Инес настоя да ви бъде изготвен препис, госпожице. Вероятно няма да разберете всичко, така че с удоволствие бих ви обяснил...

Той не криеше, че слага интелигентността на жените наравно с тази на децата и смръщи чело, когато Мариса троснато му обясни, че разбирала всичко чудесно, тъй като била учила латински.

По-късно Инес рече пренебрежително:

— Учудвам се, че в манастира си получила толкова добро образование.

— Искях да бъда като сестрите, които преподават в манастирските училища — отвърна Мариса.

— Като урсулинките в Ню Орлиънс? Наистина невероятно!

Примирието помежду им бе съвсем крехко и при всяка възможност избухваха словесни престрелки. Двете жени обиколиха магазините и се завърнаха вкъщи с десетки кутии и пакети.

Инес придума Мариса да продължи комедията с годежа с Педро, поне докато бяха в Начес.

— И без друго след няколко месеца той заминава за Нова Испания. Тук навсякъде ще срещаш Доминик и дори да не му позволиш повече да се приближи до теб, ще се чувстваш по-сигурна, ако си с Педро, не мислиш ли? Вече говорих с него и той е съгласен, макар — както се изрази — да си го наранила дълбоко. В моите очи той е истински глупак. Струва ми се, че още е влюбен в теб.

— Само защото не може да ме има — отвърна Мариса, но не възрази, а само наостри слух, когато Инес отново отвори дума за Доминик.

— Вярвам знаеш, че Чалънджър не е истинското му име. Трябваше да чуеш слуховете, които плъзнаха, когато изникна тук за пръв път! Публична тайна е, че официалният му баща е някакъв

английски лорд от партията на торите, който преди време се завърнал в Англия, но никой не знае кой е истинският? Споменаваха се различни имена, разбира се само зад гърба му. Като президента Джеферсън! Или полковник Даниел Морган. Но най-често генерал Уилкинсън, който снабдил Доминик с документ, гарантиращ му достъп до Нова Испания. Всъщност, от него се интересувал и Джон Сервие, който уж бил потомък на стар френски род. По време на Гражданската война се сражавал на страната на Конфедерацията и сега е много важна клечка в Тенеси. Но кой знае? Майката на Доминик е мъртва, а той никога не говори за това.

— Ако наистина има толкова влиятелни покровители, би могъл да се издигне — сковано рече Мариса.

Инес направи пренебрежителен жест с ръка.

— Само че той е роден авантюрист, а подобни хора искат или да постигнат нещо сами или да умрат. Би трябвало да знаеш това. Когато му изнасяше, се впускаше в пиратски набези, а сега е превърнал кораба си в доходоносна инвестиция. Родителите на Джейн трябва да са го придумали да вложи парите си в земи, за да не бъде дъщеря им вечно сама. Ако е достатъчно умен, Доминик ще се задоволи с наследството на Джейн и ще стои далеч от Нова Испания. Някога двамата с Педро бяха добри приятели, но това е минало.

Вечерята у семейство Байрон течеше мъчително бавно. Мариса седеше като на тръни, опитвайки се да не поглежда към Доминик, който се усмихваше на красивата, русокоса Джейн с нескрито обожание.

Понеже знаеше, че Инес и Педро я наблюдават, Мариса си придаваше безгрижен вид. Тя бе вежлива с по-възрастните, кокетничеше в границите на позволеното с неженените млади мъже и се въздържаха да се намесва в разговори на интелектуални и политически теми.

След вечеря последваха неизбежните танци и също толкова неизбежно тя бе поканена на танц от Доминик. Точно този момент бе очаквала цяла вечер и бе пила съвсем малко, за да е с бистър ум.

Съвсем в тон с ролята, която възнамеряваше да изиграе, Мариса бе облякла семпла рокля от бял муселин с висока колосана яка и

корсаж с избродирани маргаритки. Косите ѝ придържаше диадема с перли.

— Перли като символ на чистота? — иронично рече Доминик, докато я водеше към дансинга. — Много симпатично. Трябва да призная, че тази вечер ти се удаде да направиш добро впечатление.

Тя се усмихна заради вперените в тях погледи, но гласът ѝ бе остър:

— За съжаление не мога да лицемернича толкова добре, колкото теб, Доминик Чалънджър. Очевидно не си казал нищо на Джейн за нашата среща. Знае ли тя изобщо за нас? Как ѝ обясни факта, че от две години си баща?

Усети мускулите му да се напрягат. Доминик се опита да скрие гнева си, но Мариса добре знаеше, че в този миг той изпитва желание да я удуши. Умишлено бе избрала този момент за разговора, който бе решена да проведе с него.

Той не изгуби такта, но трябва да му бе коствало голямо усилие да запази спокойствие.

— Може ли да знам какво имаш предвид?

— Няма да крия. Изглежда, си разказал на младата си годеница само онова, което ти изнася. Voila, има неща, които не бива да научава нито тя, нито родителите ѝ. Направил си си сметката без бившата си съпруга.

Той стисна устни.

— По същество, моля!

— Работата е следната... — Мариса се запъна, след което бързо продължи, преди да бе изгубила смелост: — Бих искала да видя Крисчън. И да поговоря със Зелма Мийкър. Тя е жената, която се грижи за него, нали? Трябва... ах, да оставим това! Можеш да правиш каквото си искаш, но трябва да видя детето.

— Млъкни! — изсъска той. След това каза още по-тихо, но разпалено: — Ще ми се вчера да те бях блъснал от скалите! Ако знаех...

Тя потръпна, но направи усилие да остане хладна и делова.

— Е? Наречи го изнудване, ако искаш... няма да се поколебая да го сторя, ако ме принудиш. Имам право...

— Право! — той се засмя сухо. — Забрави ли, че сама ми призна колко мразиш мен и детето, което носеше? Да не би да се поинтересува

какво е станало с него, след като го роди? Детето, което не желаете да видиш и изостави на произвола на съдбата? Ако не беше Зелма...

— О, Боже! — простена тя.

— Хайде, стига — неочаквано рече той, сякаш не можеше повече да понася близостта ѝ. — Не е нужно отново да имитираш припадък, Джейн няма да прояви същото разбиране както първия път. Ще се срещнем утре в три пред магазина за шапки. Можеш да доведеш Инес, ако искаш — навярно тя вече знае цялата история. За Бога, тогава поне ще играем с открити карти. Но ако с Крисчън се случи нещо, ще те убия, разбрано?

Тя имаше сили само да кимне. Невероятното разкритие, към което го бе подтикнал гневът му, ѝ бе отнело способността да разсъждава.

По-късно Мариса и сама не знаеше как ѝ се бе удало да издържи до края на вечерта, разговаряйки усмихната с гостите в дома на семейство Байрон.

— Тази вечер остави много добро впечатление — рече Инес по обратния път. — Толкова срамежлива и сдържана! Единствената отрицателна забележка по твой адрес чух от устата на една възрастна дама, която те упрекна в липса на темперамент — тя се засмя.

Педро, който седеше срещу тях, скръстил ръце, рече сърдито:

— Беше като кукла на конци — тази вечер той отново бе пил повече, отколкото трябваше, а докато танцуваха, я бе притискал прекалено плътно към себе си.

Мариса не отговори, всъщност почти не го слушаше. Не можеше да повярва. Никога не би ѝ хрумнало, че са я излъгали и детето ѝ е живо. Такава била волята на Аллах. Затова ли бе попаднала тук, за да узнае истината? Не! Просто не можеше да повярва. Когато пристигнаха, Мариса даде вид, че има главоболие и веднага си легна, но дълго не можа да заспи.

Доминик също прекара безсънна нощ. Измъчван от гняв и самопрезрение той доста неочаквано се бе сбогувал с учудената си годеница и я бе помолил да го извини пред родителите си. Така нареченият му покровител Уилкинсън, му се бе притекъл на помощ с извинението, че имали да обсъдят някои важни дела.

Преди да се разделят, генерал Уилкинсън рече със загадъчна усмивка:

— Надявам се, сватбата не се отлага? Струва ми се, малката Джейн би искала да мине под венчило час по-скоро. Възможно ли е да сте хвърлил око на някоя друга богата наследница? Ако е така, ще трябва да спорите за нея с моя приятел Артеага, а това няма да е добре за вас. Чухте ли вече за новото му повишение?

Доминик, който познаваше интригантската душа на Уилкинсън, отвърна възможно най-спокойно:

— Не е тайна, че двамата с Мариса де Кастелянос сме се срещали няколко пъти в Европа. Но тя е от типа жени, които човек би предпочел по-скоро за любовници.

— Доколкото знам, е сгодена тайно за Артеага. Впрочем напоследък той е в необичайно лошо настроение. Надявам се ще бъдете предпазлив.

— Не съм ли такъв винаги? — замислено отвърна Доминик, с което сложи точка на разговора.

Когато на следващия ден потегли към мястото на уговорената среща, настроението му ни най-малко не се бе подобрило. Не бе свикнал да губи или да бъде принуждаван да отстъпва, още по-малко от жена. Какво кроеше тя този път? Дали не жадуваше за отмъщение заради наранената си гордост? Защо се бе ужасила толкова от истината за Крисчън? Невъзможно бе да не знае за него. Сега той бе принуден да се срещне с нея — истинско изпитание за самообладанието му след безсънната нощ, която бе прекарал.

Мариса взе със себе си не Инес, а Лейли. За щастие Инес бе излязла, а и Педро не се мяркаше никъде.

По пътя накара слияното момиче да я чака пред магазина за шапки. Междувременно можела да си купи няколко панделки или нещо такова, каза, тиквайки в дланта ѝ няколко монети. Свела поглед, Лейли ѝ обясни, че шапкарката била свикнала да получава бакшиш, а в замяна на това щяла да се закълне, че клиентката ѝ е била в магазина ѝ през цялото време.

Без съмнение, затова Доминик бе избрал точно този магазин за място на срещата им. Мариса даде на камериерката си още пари.

Една малка кола спря до тях и сърцето ѝ се сви при вида на сериозното лице на Доминик.

— Качвай се бързо. Не мога да оставя конете, прекалено са неспокойни.

— Връщам се веднага, щом мога — прошепна тя на Лейли.

Той я издърпа на капрата до себе си и веднага потегли.

Какво можеше да му каже? Да му дава обяснения, на които той едва ли щеше да повярва? Да моли за разбиране? Не ги свързваше

нищо друго, освен двегодишното момченце, което ѝ бе по-чуждо от самия Доминик.

Мариса седеше с ръце в скута и се радваше, че широкополата сламена шапка скрива лицето ѝ не само от него, но и от минувачите. Най-сетне Доминик наруши мълчанието:

— Живея нагоре по реката... не сред такъв разкош, на какъвто си свикнала. Най-напред обаче трябва да поговорим. Щом толкова държиш да видиш Крисчън, ще трябва да се съобразяваш със Зелма Мийкър.

— О! — Мариса си пое дълбоко дъх. — Значи най-напред е трябвало да я молиш за позволение? Какво изобщо прави тя при теб? Мъжът ѝ...

— Мъжът ѝ умря от треска в една от мръсните дупки, в които държах робите. Ти, разбира се, не можеше да знаеш? Доколкото си спомням твоето положение бе съвсем друго.

Тя потръпна.

— Моля те, недей! Не си ли казахме вече всичко? Какво значение има това сега? Бих искала само...

— Да, какво искаш след толкова много време? — изплъзна се от устата му. — Аз не искам Крисчън и Джейн да страдат. Предупреждавам те, не ме заплашвай повече, иначе ще свършиш в реката — конете препускаха толкова бързо, че на един от завоите тя се притисна към него. — Сега мирувай, докато пристигнем и имаме възможност да поговорим в по-спокойна обстановка.

Въпросната „по-спокойна обстановка“ бе малка стаичка в „Червения бивол“. Мариса мина със сведена глава покрай тезгяха и се загърна по-плътно в шала си с ресни, усещайки вперените в нея погледи на посетителите и дочувайки солените им забележки. Едно изтъркано стълбище в другия край на помещението водеше към горния етаж.

За нейна изненада, стаичката бе чиста и уютно мебелирана. Единственият прозорец бе отворен и гледаше към вяло течащата река.

Какво си бе наумил? Мариса стоеше неподвижно в средата на стаята, докато той залостваше вратата.

— Така... — с един замах свали шала от раменете ѝ. — Сега без увъртане ще ми кажеш какво кроиш този път.

Всичко, което имаше да му каже, заседна в пресъхналото ѝ гърло при вида на искрящите му от гняв очи. Беше постъпила глупаво, позволявайки му да я доведе тук. Как можа да си въобрази, че той ще изслуша обясненията ѝ и дори ще разбере какво я бе карало да бяга от него още от самото начало. За пореден път бе скована от страх.

— Да не си глътна езика? Сега, когато сме сами? Снощи ме заплашваше.

— Ти мен също — с мъка промълви тя. — Ако мислиш да ме убиваш, свършвай по-бързо. Вече не държа особено на живота си.

Доминик изруга и се извърна. След малко подхвърли през рамо:

— Доскоро си живееше доста добре. Защо ти е сега да се правиш на мъченица? — ръцете го сърбяха и той с мъка се сдържаше да не я удари отново. Същевременно се изкушаваше да разкъса сеплата сива рокля и да я хвърли на леглото като някоя улиčníца. Нещо в нея още го възбуждаше до полу̀да.

Сега, когато стоеше с гръб към нея ѝ бе по-лесно да говори.

— Има ли смисъл да се опитвам да ти обясня нещо? Знаеш какво съм направила, но питал ли си се някога защо? Трябва ли винаги да мислиш за мен най-лошото? Но каквото и да съм сторила, кълна се, не знаех, че детето ми се е родило живо! Зелма Мийкър би трябвало да знае това. Не знаей какво ми дадоха преди раждането... било за облекчаване на болките. По-късно ми казаха, че съм родила дъщеря... че съм я родила мъртва — той не помръдваше. — Помня какво ти съобщих тогава — извика тя с отново разгорял се гняв. — Но истината е, че исках детето, то трябваше да бъде моето дете. Исках го и Кямил ми обеща... той каза... Боже мой, нима и той ме е лъгал?

— Има ли някакво значение? — гласът му бе беззвучен, почти безразличен. Доминик все така стоеше с гръб към нея. — Толкова ли го обичаше, че това още да има значение за теб?

Чу я да си поема шумно дъх, но не изпита очакваното задоволство. Когато най-сетне се обърна, Кямил се изпречи помежду им като някакъв дух. Мъжът, който бе рискувал и изгубил всичко заради нея. Възможно ли бе тя да казваше истината? Навярно Кямил е бил способен на всичко, за да я привърже към себе си, макар в крайна сметка да бе платил с живота си тази страст.

— Той беше мил с мен — прошепна Мариса. — Даваше ми чувството, че... Ах, как би могъл да разбереш това! Ти, който никога

не си обичал и не си се чувствал истински привързан към някого. Не мога да му простя, че ме е излъгал... но той е мъртъв. Убил си го, както стори с Филип и маркиза... О, сега си давам сметка, че не съм обичала Филип истински. Двата с него само се използвахме взаимно, но ти го допусна. Ти...

Той пристъпи към нея и я разтърси за раменете. По лицето ѝ се стичаха сълзи, но тя се смееше оглушително. Това го уплаши.

— Доминик, какво става с нас? Да, трябва да убиеш и мен. Прекалено съм страхлива, за да го сторя сама. Ако не го направиш, ще ти проваля живота. Защо не? Ти също провали моя. Забрави ли? Ти...

Доминик заглуши думите ѝ с целувка. Мариса размаха диво ръце, удари го, бореше се, докато той не я вдигна и не я хвърли върху леглото. Тя продължи да се бори, драскаше и хапеше, но той я обърна по корем, вдигна полата ѝ и я взе така, както бе правил това Кямил, докато тя хлипаше от гняв и болка. След това обаче, когато целуна гърба ѝ и пхна ръка под корема ѝ, за да я възбуди, тя се отдаде на желанието, което я заля като вълна. Тялото ѝ вече не ѝ принадлежеше и тя не можа да си възвърне властта над него дълго след мига на екстаза.

Сега двамата лежах мълчаливо един до друг. Дали това не бе част от отмъщението му? Да я вземе по същия начин, по който бе правил това Кямил, за да докаже... какво всъщност? Защо нея бе убил? Нищо не си бяха изяснили, освен факта, че телата им се желаеха.

След като всичко свърши — нейната капитулация и неговата победа... или бе обратно — той я придърпа до себе си и остана да лежи така, заровил лице в разрошените ѝ коси.

Колко често се бе чувствала така? Защо не си бе останала такава, каквато беше, преди да го срещне — неподозираща съществуването на подобна наслада? И как така, въпреки омразата и недоверието, винаги се бяха оказвали свързани от тази наслада?

Сякаш доловил объркването ѝ, той я притисна по-плътено към себе си и промърмори:

— Мариса?

Какво щеше да се случи, ако останеше тук при него? Щеше да има скандал, който хората в Начес дълго щяха да помнят. Тя щеше да се справи със ситуацията, но той щеше да изгуби всичко. Съвършеното отмъщение, ако го пожелаеше.

Делово погали лицето му, мислейки за детето, тяхното дете, за което той се бе погрижил. Довчера дори не бе подозирала за съществуването му и навярно никога нямаше да узнае, ако не бе той. Защо всичко трябваше да е толкова ужасно? Нещата можеха да се подредят съвсем иначе. Спомни си думите на Доналд: *Понякога е трудно да бъде разбран — мъчен човек, а като го хванат дяволите...* Но ти, момиче, едва ли ще разбереш.

Все пак тя го бе разбрала донякъде, докато той нея — не.

Неочаквано Доминик вдигна глава и когато срещна погледа ѝ, в който имаше някакъв неизречен въпрос, попита умишлено грубо:

— Какво сега? Ако очакваш да ти се извиня за случилото се, ще има дълго да чакаш.

— Никога не си ми се извинявал, защо ще очаквам да го сториш точно сега? Просто се чудех как ще се покаже навън в този вид. Какво възнамеряваш да правиш с мен?

Той смръщи чело.

— Проклятие! Знаеш ли, че притежаваш невероятната дарба, да ме караш да си изгубя ума?

— Не — отвърна тя. — Винаги имам усещането, че си съвсем наясно с онова, което правиш, и пет пари не даваш кого ще нараниш. Навярно имаш причини да бъдеш недоверчив, жесток и циничен, но трябваше ли да правиш такава и мен?

Тя лежеше в обятията му. Беше го молила да я убие, а вместо това той я бе любил. Имаше всички основания да я мрази, но незначайно защо пасивността ѝ го трогваше.

Беше уморен. Докато я наблюдаваше, забеляза, че Крисчън прилича на нея — същата форма на лицето, същата издаваща непокорство уста... Беше си затварял очите за това. Дали бе казала истината? Какво значение имаше то сега? Не мислеше, че тя е създадена за майка. Навярно сама отдавна го бе осъзнала. Това го караше постоянно да ѝ доказва що за жена е — слаба, непостоянна... Създание, което прелита като пеперуда от един мъж към друг и от едно удоволствие към друго. Той се сепна. Двамата с Педро бяха във вражда. Той ли я бе изпратил? Дали отново не крояха нещо. Мариса бе наблюдавала променящото се изражение на лицето му. Той отново я мразеше и подозираше!

— Ако... — потиснато рече тя — ако си свършил с мен, пусни ме, моля те, да си вървя.

Тя направи опит да се освободи от него, но Доминик я притисна към себе си и се претърколи върху нея.

— Моля те! — сломено прошепна тя, без да направи опит да се съпротивлява. Изпод спуснатите ѝ клепачи бликнаха сълзи, които бавно започнаха да се стичат по лицето ѝ, правейки я да изглежда като страдащо дете.

По някаква необяснима причина това го настрои срещу нея. Как смееше да се преструва на мъченица? Още повече го вбеси, че отново бе започнал да се възбужда. Как бе възможно да презира една жена и същевременно толкова да я желае?

Той я пусна и скочи от леглото.

— Ставай тогава! Ще те откарам обратно в някоя по-изискана част на града. Можеш да облечеш това — бръкна в един стар моряшки сандък и извади рокля от виолетова коприна.

— Откъде... — тя замълча, забелязвайки подигравателното му изражение.

— Откъде имам подобна рокля? Ще ти кажа, макар че не те засяга. Купих я в Луизиана, за да я подаря на годеницата си. Но понеже ти дължа една рокля, вече е твоя. Така че, обличай се, щом толкова бързаш да се махнеш оттук и да се върнеш в почтеното общество.

Не ѝ бе оставил никакъв избор. Докато слагаше скъпата блестяща рокля, се чувстваше като уличница, на която са платили за това, че бе отдала тялото си.

— Надявам се, разбираш, идеята да видиш Крисчън не е добра. Той нарича Джейн „мамо“, а и тя много го обича. Не бива да го объркваме и караме да страда. Ако изпитваш нещо към детето, би сторила онова, което е най-добре за него. Той е мой син и аз поех отговорността за него. Ти си свободна да живееш както пожелаеш, както и да имаш деца, ако решиш.

— Да — замаяно отвърна тя. Бе напълно смазана и искаше само да избяга от него и никога повече да не види омразните му, пронизващи я като ножове, очи.

Понеже не помръдваше, той вдигна захвърления на пода шал и го обгърна на раменете ѝ.

Виолетовата рокля ѝ стоеше като излята, подчертавайки хармоничните линии на тялото ѝ. На Джейн щеше да бъде тясна — тя имаше по-големи гърди и по-широк ханш. Но Мариса... Спомни си я такава, каквато я бе виждал в Париж и Лондон — с блестящи украшения в косата, с изискани обеци и огърлици. На тази рокля липсваха само бижутата.

Мариса забеляза промененото изражение на лицето му и усети дланите му да галят раменете ѝ. Времето сякаш бе спряло. Тогава той рече:

— Станала си истинска красавица, циганко.

Ако я бе притиснал към себе си и целунал, тя щеше да се остави в ръцете му. Тогава можеше да я отнесе до леглото и да стори с нея каквото поиска. Копнееше да докосне лицето му и да го накара да се засмее.

Но мигът бе отлетял. Сякаш съжалявайки за слабостта си, той се извърна рязко и отвори вратата.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ ПО ТЕЧЕНИЕТО

Големият луксозен кораб се плъзгаше по течението на реката към Ню Орлиънс. Забулена в мрака на почти тропическата нощ, жълтата вода се разделяше безшумно пред носа на кораба и човек имаше чувството, че неочаквано се е оказал извън времето и пространството. Долавяше се само леко полюшване, черната линия на брега, прекъсната тук-там от някоя светлинка, и звездите на кадифения небосвод.

Един от чернокожите моряци, който трябваше да наблюдава реката за скали и плуващи дънери, напяваше монотонно някаква креолска песен:

*Mo pas connin queque quichause,
Qu'appe tourmentier moin la
Mo pas connin qui la cause
Mo couer ape brule moin comme ca...*

Мариса помоли Лейли да ѝ преведе думите.

*Не знам какво ме измъчва,
не познавам онова,
което кара сърцето ми така да пламти...*

Аз също не знам — мислеше си Мариса, докато облегната на перилата наблюдаваше вяло течащата вода.

Не знаеше какво я държи будна. Дали усещането, че тази река я отнася към нещо непознато и плашещо тайнствено? *Надолу по реката към Ню Орлиънс...* Често бе чувала тези думи, които правеха легендарния град по-примамлив дори от Париж. Вече бяха на

територията на Луизиана — Орлиънс, както президентът Джеферсън бе нарекъл купената от Франция област.

Макар да се опитваше да мисли за онова, което ѝ предстоеше, от време на време в съзнанието ѝ изплуваха неприятни спомени. Отдавна трябваше да спи като Инес в каютата си, но някаква смътна тревога не ѝ даваше покой. Трудно ѝ бе да си представи плантацията. Знаеше, че имението, подарено от испанския крал на баща ѝ, обхващаше хиляди уврати и представлява малко царство, в което робите отглеждаха или доставяха всичко необходимо за живот.

— Отглеждаме предимно захарна тръстика и разбира се, имаме собствена рафинерия — бе казала Инес. — По мое предложение, баща ти започна да отглежда ориз в една блатиста местност, в която не вирее нищо друго. „Конграсия“ е доста голяма плантация, но за съжаление е малко изолирана. Надявам се да не се чувстваш прекалено откъсната от цивилизацията — многозначително бе добавила тя.

— Ще свикна — безразлично бе отвърнала Мариса.

Искаше само да се махне от Начес, защото постоянно трябваше да измисля извинения, за да не се появява на места, където можеше да срещне Доминик.

Отново бягам — помисли тя. Да, тя бягаше от Доминик и — каква непоносима мисъл! — от сина си, когото не познаваше.

Потръпна при спомена за последната си среща с Доминик. Бе останала пред „Червения бивол“ и го чакаше да докара колата, когато бе наобиколена от трима пияни моряци.

— Ето я гълъбицата — завалено рече единият. — По-хубава е от всички жени в Ню Орлиънс.

— Можем да си я поделим — ужасяващ смях.

— Да, да, кукличке, ще ти платим добре. С американски пари.

— Преди малко, когато влезе, не беше толкова свенлива.

В този миг се появи Доминик. Той веднага прецени ситуацията, скочи от капрата и извади ножа си.

Тримата мъже също имаха ножове. Мариса притисна гръб към стената и скри лице в шепите си. Неочаквано чу благ мъжки глас:

— Досаждате на приятелите ми, така ли? Ах, вие, грешници, ще ви чакам утре вечер преди службата.

Единият матрос изруга, а другите двама сякаш на мига бяха изтрезнели.

— Не искахме да им сторим нищо лошо, господин Мюри — изхленчи единият.

— Откъде можехме да знаем...

Мъжът, който неочаквано им се бе притекъл на помощ имаше тъмна коса, бледо лице и проникателен поглед, от който по гърба на Мариса полазиха тръпки. Макар да беше облечен като свещеник, носеше нож и пистолет. Тримата матроси заотстъпваха и изчезнаха за секунди.

Мариса се облегна треперееща на стената. Сякаш забравил за нея, Доминик размени няколко думи с Мюри. Името не ѝ говореше нищо, но тя се радваше на появата на непознатия, който бе предотвратил неизбежно кръвопролитие.

По обратния път рече:

— В суматохата забравих да благодаря на господин Мюри.

За най-голяма нейна изненада Доминик се засмя.

— На твоє място не бих споменава̀л името му в изисканите кръгове, в които се движиш. Във всеки случай, не забравяй да напомниш на камериерката си да мълчи. Може би ще ти се размине и няма да се наложи да даваш обяснения пред Инес.

След този случай не бе разменила нито дума с него. Седмица по-късно двете с Инес потеглиха за Ню Орлиънс. За щастие Педро не тръгна с тях, почти по същото време бе заминал за Нова Испания.

Една падаща звезда прогори нощното небе.

— Лейли, какво би правила, ако беше свободна? — неочаквано попита Мариса.

Момичето ококори очи.

— Свободна? Не... не зная. Къде бих могла да отида? Какво ще правя?

— Никога ли не си мислила за това?

Лейли сведе глава.

— Не, госпожице — отвърна накрая тя. — Какъв смисъл би имало да го правя? Сега с мен се отнасят добре. Животът ми е подобър от този на повечето момичета в моето положение.

За пръв път от много време насам, Мариса си спомни своята бавачка. Дали Делфин също е била робиня? По собствено желание ли

бе заминала за Франция с майката на Мариса? Във всеки случай Делфин я бе обичала и Мариса бе търсила утеха при нея винаги, когато се чувстваше нещастна. Делфин бе бдяла нощем над леглото ѝ, когато боледуваше, и се бе пожертвала за нея в онези дни в Париж, потънал в кръв.

Мариса се отдръпна от перилата.

— Хайде да спим. Доколкото знам, утре пристигаме в Ню Орлиънс.

Както обикновено, в края на лятото, в Ню Орлиънс върлуваше епидемия от жълта треска и всеки, който можеше да си го позволи, бе напуснал града. Капаците на къщите бяха затворени, за да предпазват обитателите им от горещината и от вонята на преливащите канавки.

В деня на пристигането на Мариса и Инес от треската бяха починали младата жена и дъщеричката на губернатора Клейборн, който се бе отървал на косъм и се възстановяваше бавно. Робите, разбира се, първи бяха станали жертва на епидемията. Дори малките къщички на Рампърт Стрийт бяха затворени. Почти никой не ходеше на театър, а баловете бяха преустановени.

— Не бих те довела тук точно по това време на годината — разстроено рече Инес, — но трябва да говоря със своя банкер и да направя някои покупки. Лично аз вече съм прекарала жълта треска, така че съм в безопасност. Може би ще предпочетеш да останеш на борда. Ще се върнем преда залез-слънце. Няма причина да оставаме тук по-дълго.

Мариса с нетърпение бе очаквала възможността да опознае Ню Орлиънс, но от борда градът изглеждаше така, сякаш всичките му жители бяха измрели, а и самата тя бе ни жива, ни умряла от нетърпимата жегата.

— Да, предпочитам да остана — вяло отвърна тя. — Мога да разгледам Ню Орлиънс някой друг път.

На кея на „Конграсия“ ги посрещна надзирателят на плантацията — един не особено словоохотлив американец с дълги ръце и крака, който разговаряше единствено с Инес. Мариса разбра само, че мъжът се казва Декър.

Двете с Лейли се качиха в малката двуколка, която ги очакваше. Мариса се чувстваше ужасно и уморено облегна глава назад. Копнееше само за гореща вана и удобно легло.

Лейли бе необичайно мълчалива и въпреки умората, Мариса се запита как ли се чувстваше момичето, завръщайки се към едно място, което помнеше от детството си. Защо ли, преди да умре, баща ѝ не я бе откупил? Наистина ли му е било все едно какво ще стане с нея?

В продължение на няколко мили навсякъде се виждаха само тръстикови гъсталаци, но най-сетне Инес, която яздеше напред с надзирателя, поизостана и като се изравни с двуколката показа на Мариса изникналите в далечината постройки — захарната рафинерия, складовете, колибите на робите, в които вече горяха мазутни лампи или свещи.

Обградена от кипариси и дъбове алея водеше към елегантната господарска къща с така обичаните по тези места дорийски колони. В тази къща, напусната някога от майката на Мариса, се бе нанесла Инес преди години и с времето бе поела всичко в свои ръце. За нея начинът на живот в плантацията не бе нещо ново, тъй като самата тя бе израснала в съседната, принадлежала някога на баща ѝ. Тук се бяха запознали красивата, силна Инес и изоставеният от жена си, застаряващ Андре де Кастелянос. Беше ли заподозрял нещо, когато под различни предлози тя бе започнала да отскача до Ню Орлиънс по-често от обикновеното? Как ли се бе чувствал след дуела?

— Ето това е „Конграсия“. Красива е, нали? — с горд собственически тон рече Инес.

Надзирателят даде някаква заповед и когато колата спря, наоколо настъпи оживление. Притичаха роби, за да се погрижат за конете и да разтоварят багажа от поизостаналата талига.

Един от тях — много възрастен, прегърбен мъж, помогна на Инес да слезе от коня. Тя го потупа по прошарената глава, сякаш имаше срещу себе си някое куче.

— Как е, Хуан? Получихте ли съобщението ми от Начес? Готово ли е всичко?

— Както наредихте, доня Инес — сериозно отвърна той, кимайки многократно.

Забравената в суматоката Мариса слезе сама. Пространството пред къщата бе осветено от множество фенери, а входната врата зееше

широко отворена, така че тя съзря бялото стълбище и свещник от ковано желязо с горящи свещи.

Значи това бе родният ѝ дом — голяма постройка, която гордо се издигаше от плодородната земя. Домът, построен от баща ѝ за една жена, не пожелала да живее тук. Беше го завещал на нея, на единственото си дете. Защо не на Инес, своята втора жена, която много по-добре би се справила с управлението на едно толкова голямо имение?

Тя чу гласа ѝ:

— Колко е хубаво да се завърнеш у дома!

Лейли подръпна Мариса за ръкава и тя проследи погледа на момичето. Иззад ъгъла на къщата приближаваше възрастна жена, която се подпираше на бастун. Беше облечена като робиня — в тъмна басма и бяла престилка, — но държеше главата си по-гордо изправена от останалите роби. Сбръчканото ѝ лице бе с цвят на слабо кафе. Сивите коси, които се подаваха изпод забрадката, бяха почти прави.

— Значи се завърнахте, господарке? — обърна се тя към Инес.

— Не ви ли уведомих предварително? — тя се засмя. — Лельо Сесил, виж кого вода!

На Мариса ѝ се стори, че внезапно се бе възцарила пълна тишина. Сега тя смутено наблюдаваше възрастната жена, с която Инес бе разговаряла необичайно любезно.

Леля Сесил попита с тона на стар прислужник, комуто бе позволено повече, отколкото на останалите:

— Довела сте някого, така ли? Познавам ли го?

Мариса видя от къщата да излизат двама облечени в тъмно мъже. Те слязоха по стълбите, спряха и напрегнато впериха погледи във възрастната жена, която любопитно се огледа. Мариса пристъпи няколко крачки напред като хипнотизирана и спря в светлината на един от фенерите. Имаше усещането, че Инес я подлага на някакъв изпит. Смехотворно! Нима я смяташе за измамница, присвоила си чужда самоличност! Как изобщо бе възможно тази възрастна жена да си спомня за нея?

Лицето на леля Сесил посивя, устните ѝ се раздвижиха. Тя се олюля и трябваше да се подпре на бастуна си.

— Детенцето ми! — неочаквано извика с прекършен глас. По сбръчканите ѝ бузи рукоуха сълзи. — Слава на Бога, детенцето ми се

върна!

— Не е вярно, не е вярно!

Това бе единственото, което Мариса успя да каже, когато двамата господа — шерифът и мировият съдия, както се установи впоследствие — си тръгнаха, след като бяха наговорили куп безсмислени неща, размахвайки някакви документи. През цялото време бяха гледали Мариса със смесица от съчувствие, снизхождение и презрение, а накрая и с гняв, когато тя бе отказала да повярва на думите им.

Не, невъзможно! Това трябва да бе някаква интрига, някакъв отвратителен заговор. Тя просто не вярваше.

— Момичето трябва да бъде поставено на мястото му — бе изръмжал шериф Блейздел, стрелкайки я гневно с поглед.

Инес — да, Инес! — се бе намесила и бе казала със сладникав глас:

— Не забравяйте шока, който преживя! Не бъдете толкова коравосърдечен с нея. Аз самата не бях съвсем сигурна... Разбира се, не исках да се стига до такава сцена. Ах, всичко е толкова неловко! Ако Андре ми бе казал, ако ми се бе доверил, щях да се погрижа... — бе дала знак на леля Сесил и Лейли да отведат ридаещата Мариса.

Да се погрижи? За какво?

Мариса понечи да стане от дивана, върху който двете я бяха сложили да легне, но ръката на Сесил — необикновено силна за жена на нейната възраст — я натисна обратно върху възглавниците.

— Мирувай, дете! Не ставай. Не биваше да идваш, колкото и да се молих да те видя отново. Но щом веднъж си дошла, няма да допусна да ти се случи нещо лошо. Хей, момиче! — обърна се тя към Лейли, която наблюдаваше сцената с отворена уста. — Какво зяпаш? Слез долу в кухнята и кажи на мързеливата готвачка да изпрати чай, както й наредих... успокоителен чай. Хайде, какво чакаш?

— Не е вярно! — отново простена Мариса. — Защо не им каза? Заплашваха ли те, или те подкупиха?

— Тихо, дете, тихо! Представям си как се чувстваш, щом не си знаела. Сега трябва да бъдеш силна. Като мен и моята Делфин, да. И като баща ти, който те пусна да си тръгнеш. Той искаше да те види омъжена за някой бял, сам ми го каза. „Това ще е нашата тайна, Сесил — рече. — Когато се върне, дъщеря ми ще е омъжена и ще бъде собственичка на плантация.“ Никой не биваше да узнае. Вече съм стара, но щом те видях...

Да, тя е стара и говори объркано — мислеше Мариса. Или ѝ бяха наредили да говори така? Трябва да бе сън, някакъв кошмар. Не можеше да е истина. Всички се заблуждаваха. Бъркаха я с някой друг! Извънбрачно дете на дон Андре и Делфин. О, Боже! Всичко бе толкова обърквашо, също като документите, които ѝ бяха прочели. Казаха, баща ѝ ги бил скрил, съвсем наскоро ги открили — доказвали, че Делфин никога не е била освободена, че по времето, когато съпругата на дон Андре пометнала за трети път, Делфин станала майка на момиченце, че Мариса била всъщност дете на Делфин, което той представил за своя законна наследница. Затова бе позволил жена му да замине за Европа, а дъщеря му да израсне в чужбина.

Затова ли „майка“ ѝ, никога не се бе интересувала от нея, а Делфин толкова я бе обичала и бе пожертвала живота си за нея?

— Моята малка креолка — шеговито я бе нарекъл Наполеон, навярно, защото златистата ѝ кожа му напомняше за Жозефин. Във Франция да си креол, се смяташе за достойнство. Там не би имало никакво значение, че във вените на майка ѝ е текла негърска кръв. Но сега бе в Луизиана, американска територия, управлявана от американски губернатор, който негодуваше срещу правото на освободените цветнокожи да притежават земя и роби. Съвсем доскоро Мариса бе съжалявала Лейли, която имаше по-светла кожа от нея. Сега между тях почти не съществуваше разлика! Не, невъзможно! Това бе заговор, изкусно изплетен от Инес.

Невъзможно бе Сесил да ѝ е баба. Тя бе робиня, която принадлежеше на Инес. Мариса се опита да ѝ го каже, но старата не искаше да слуша, а се опитваше да я успокои. Лейли се върна най-сетне с горещ билков чай, който Мариса волю-неволю изпи.

След това сякаш бе погълната от плаващи пясъци. Опита да се съпротивлява, но силите ѝ бързо чезнеха, а с тях и способността ѝ да разсъждава. Сякаш някъде много отдалеч дочу собствения си глас:

— Не искам да спя... трябва...

— Имаш нужда от сън, дете мое — последва дълбока въздишка.
— Останалото ще почака.

Оставиха я да се наспи. След това кошмарът продължи.

— Жалко, че се стигна дотук — рече Инес с все същия сладникав глас. — Трябваше да се омъжиш за Педро, тогава всичко това, разбира се, нямаше да излезе на бял свят. Наистина ли мислеше, че ще ти позволя да ми отнемеш „Конграсия“? Да беше си останала във Франция или в Нова Испания при чичо си. Навярно сега и на теб ти се иска да го бе сторила.

Инес се бе излегнала на един диван, а Мариса стоеше пред нея с тънки вериги на ръцете и краката.

— Само едни тънки вериги, нищо повече — усмихната бе обяснила тя. — За твоё добро. Един опит за бягство би те поставил в изключително неизгодно положение. Тогава няма да ми остане друг избор, освен да те накажа пред всички за наизидание.

Мариса, бледа и сломена, не успя да каже нищо друго, освен:

— Знаеш, че не е истина... че нищо от това, което казваш, не е истина. Рано или късно тя ще излезе на бял свят.

Вместо да се опита да я опровергае, Инес рече строго:

— Ти си робиня! Разбираемо е, че не искаш да признаеш този факт, но аз мога да го докажа и вече го сторих пред властите. Тъй като баща ти е пропуснал да освободи скъпата си Делфин, преди да я изпрати с теб във Франция, ти си родена робиня. Поне според законите в Луизиана. Как мислиш, защо толкова държеше да те омъжи, преди да се завърнеш тук? Делфин бе доведена сестра на жена му. Баща ти бе скрил част от документите си в желязна касета, но аз ги открих. Всъщност, ако леля Сесил не те бе разпознала...

— Тя не би могла да ме разпознае. Когато ме е видяла за последен път съм била съвсем малко дете — Мариса бе възнамерявала да мълчи, но не успя да се сдържи. — Тя е стара и ще повярва на всичко, стига да ѝ се повтаря достатъчно често. А документите могат да бъдат подправени или подменени. Колко плати на възрастния господин, който нарича себе си мирови съдия, за да се закълне в истинността на документите? Делфин ми бе по-близка от майка ми и би ми казала...

— Какво би ти казала? — избухна Инес. — Откажи се, нямаш никакъв шанс — моята дума и документите на баща ти, срещу твоята. Кое, мислиш, тежи повече тук? Подобни неща са се случвали и преди. Лейли е пример за това. Беше ти жал за нея, нали? Съжалявай сега себе си. Дори нещастният ми заслепен братовчед няма да иска да чуе за теб.

Кошмарът ставаше все по-страшен.

— Вземи я — рече Инес на негъра, който от известно време бе надзирател на оризовите полета. — Не си ли искал винаги да имаш момиче със светла кожа, Полъс? Тази тук е твоя дотогава, докато реша.

Декър, високият мършав надзирател, промърмори нещо, мръщейки чело, а от начина, по който гледаше Мариса, личеше, че я желае за себе си. Инес разговаряше с него на английски — език, който испано или френскоговорещите роби не разбираха.

— Възнамерявам — рече Инес — да я продам на господин Джонас от Ню Орлиънс. Не мога да я задържа тук. Но ако някой негър е спал с нея и дори ѝ е направил дете, тя ще си затваря устата.

Мариса извика и направи опит да се съпротивлява, но веригите не ѝ оставяха голяма свобода на действие. Беше отнесена и покрита с някакъв парцал, така че сега чуваше само собственото си хлипане. След това долови задушаваша миризма на пушек и мазнина и осъзна, че лежи върху някакъв сламеник. Отново започна да вика, но една длан запуши устата ѝ, и Мариса със смъртен ужас се втренчи в покритото с пот черно лице над нея.

— Тихо! — Полъс имаше нисък глас и говореше испанския диалект, разпространен в Куба. — Мислиш ли, че те искам? — ядосано продължи той. — Всички смятат, че ние си умираме за някое момиче с бяла кожа и руса коса — той се засмя неочаквано. — Дори и да те желаех, не бих ти сторил нищо, защото старата магьосница ми каза да не те докосвам. Никой в плантацията не бивало да те докосва. Разбираш ли?

Той я погледна изпитателно и махна ръка от устата ѝ. Мариса си пое дъх и изхлипа неволно.

Полъс се изправи. Мускулестото му, голо от кръста нагоре, тяло бе покрито с белези от камшика на надзирателя. Той затвори вратата с трясък, който накара Мариса да потръпне. След това клекна пред студеното огнище.

— Не бива да викаш повече — обясни той. — Освен когато ти кажа. Все пак господарката трябва да си мисли, че спя с теб.

Постепенно Мариса започна да събира мислите си. Дишането ѝ бе по-бавно и равномерно и тя дочуваше идващите отвън шумове и реката. *О, Боже, какво ще стане с мен сега?* — помисли си тя.

Сесил я бе предупредила да си държи езика зад зъбите и да се въоръжи с търпение. Как би могла да я предпази от онова, което кроеше Инес? Изглежда, негрите в плантацията смятаха възрастната жена за магьосница и не биха посмели да сторят нищо на внучката ѝ.

По-късно в колибата се появи Лейли. Полъс се изправи, взе я в обятията си и я притисна към себе си. Изглежда, Инес не знаеше, че той вече е направил своя избор. Двамата размениха шепнешком няколко фрази. След това Лейли коленичи до Мариса и заговори тихо:

— Леля Сесил е наблюдавана, затова изпрати мен. Господарката има посетител — някакъв господин от Ню Орлиънс, който ще ви отведе със себе си. Но Сесил ми каза да ви предам, че не бива да се безпокоите за нищо. Трябва да тръгнете с него, без да се противите, за да не ви нашибат с камшик, макар че той едва ли би сторил това преди търга.

— Търг? — ужасено повтори Мариса, преди да ѝ хрумне, че самата Лейли е трябвало да понесе това унижение.

— Да, но за светлокожите жени той не е публичен. Не бива да се безпокоите, тъй като...

Полъс, който бе дебнал край вратата, с един скок се озова до Лейли и ѝ помогна да се изправи.

— Някой идва. Бързо, бягай! Аз ще ѝ обясня всичко.

Лейли изчезна също толкова безшумно, колкото и се бе появила. Този път вратата се затвори съвсем тихо.

В колибата вече цареше полумрак, навън се свечеряваше. Едрото тяло на негъра блестеше като абанос, още повече че той бе свалил белите памучни панталони, каквито носеха всички роби.

— Обещах ти да не те докосвам, но всичко трябва да изглежда истинско — въпреки че гласът му звучеше приятелски, сърцето на Мариса се бе свило от страх, докато той я събличаше грубо. Накрая Полъс легна до нея.

— И без това ще те съблекат, за да може господин Джонас да те огледа. Но ти знаеш, че няма да те докосна, и баба ти го знае. Скоро

отново ще бъдеш свободна. Това искаше да ти каже Лейли, затова бе дошла. Скоро всички ние ще бъдем свободни. Не бива да казваш на никого, ясно ли е?

Мариса не схващаше напълно смисъла на думите му. Беше като замаяна. Неочаквано вратата се отвори и колибата се изпълни с призрачната оранжева светлина на факлите.

Полъс скочи и посегна към панталоните си. Гласът му, само допреди малко толкова самоуверен, сега придоби раболепен тон.

— О, не знаех, че ще дойдете, господарке. Простете, че ви посрещам така.

Инес се засмя и подхвърли към мъжа, който я следваше:

— Ето, уверете се сам! Полъс обича жени със светла кожа — и се обърна към негъра: — Създаде ли ти много грижи?

— Не, господарке. Отначало не искаше, но аз на бърза ръка се справих с нея. Не съм й направил синини, както наредихте.

Мариса се обърна на хълбок и сви колене към гърдите си. Искеше й се да потъне в земята и да й бъде спестено унижението, срещу което бе толкова безпомощна, колкото някое уловено в капан животно.

— Трябва да разберете, господин Джонас, от съображения за сигурност наредих да й сложат вериги. Обикновено това не е необходимо, но аз ви обясних необичайните обстоятелства... Сега тя ще прави каквото й се каже. Знае три езика — френски, испански и английски. Навярно в Европа е научила и други неща, но това ще установите сам, преди да я продадете.

Не стига, че Инес говореше за нея така, сякаш Мариса не бе в колибата или пък бе глуха, ами след това трябваше да понесе и унизителния преглед на голото й тяло. После й нахлузиха широка памучна риза и я отведоха на някакъв кораб — един грозен, боядисан в черно съд, с дълъг корпус, който бе привързан към кея на „Конграсия“.

На борда вече имаше десетки роби. Мариса чуваше стоновите и жалбите им. Мъжът, който я качи на палубата, имаше груби черти, кръгло червено лице и малки очички, които я оглеждаха безучастно.

— Светла кожа, такааа.

Без да каже нищо повече, той й донесе гъста оризена супа и не откъсна поглед от нея, докато тя жадно поглъщаше храната. След това я отведе в една кабина, която трябва да принадлежеше на господин

Джонас, съдейки по удобната, макар и не луксозна мебелировка. Леглото бе застлано с червено кадифе, а в единия от ъглите имаше писалище, върху което бяха натрупани някакви книжа. На срещуположната стена на различна височина бяха забити железни халки.

Към тази стена я тикна мъжът. През последните часове се бяха държали с нея като с животно. Бе предмет, стока. Мариса извика в паметта си утешителните думи, прошепнати ѝ от Полъс: *Скоро всички ние ще бъдем свободни*. Тя обаче не вярваше в това.

Мъжът я прикова към стената за ръцете и краката.

— Ти си почти бяла, затова ще ти дам един съвет — избоботи той. — Не се противи, подчинявай се във всичко. Той няма да те бие, защото иска да получи за теб възможно най-добра цена. Запомни това, момиче.

Мариса не схващаше смисъл на думите му. Бе завладяна от странното усещане, че всичко се случва с някой друг.

Генерал Джеймс Уилкинсън бе отпътувал в пълна тайна от главната си квартира в Сейнт Луис и след като бе прекарал известно време в Начес, се бе отправил за Ню Орлиънс. В интерес на дискретността, бе наел стая в един елегантен игрален дом на Роял Стрийт, замаскиран като кафетерия. Тук генералът приемаше посетителите си, част от които пристигаха тайно през задния вход. В крайна сметка обаче, той се принуди сам да потърси мъжа, заради когото бе пристигнал в града. Както и очакваше, откри го в малкия салон за игра на зарове. Тази игра с два зара, наречена *craps*, бе въведена в Ню Орлиънс от Бернар Марини. Въпросната вечер, в салона можеха да бъдат видени няколко американци. Въпреки изискания си костюм с рюш по ръкавите и ревера, Доминик Чалънджър почти не се отличаваеше от присъстващите креоли с тъмната си коса и загоряло от слънцето лице. Уилкинсън смръщи чело, но като изкусен ласкател успя да скрие неодобрението си. Свивайки рамене, Доминик се извини на безупречен френски, събра печалбата си и го последва в частния му салон. Тук се отпусна удобно в едно тапицирано кресло и небрежно протегна дългите си крака.

— Жалко. Играта тъкмо бе започнала да става интересна.

Един дискретен чернокож прислужник донесе кафе и коняк.

Уилкинсън побутна към госта си гарафата и една чаша.

— Заради удоволствието или заради печалбата идвате тук? Да не би отново нещо да е наложило отлагането на сватбата ви?

— Не. Насрочена е за идния месец. Но защо толкова държахте да говорите с мен?

Уилкинсън отпи глътка кафе и укорително поклати глава.

— Не бързайте толкова, скъпи мой, вземете пример от креолите, които никога не насилват нещата. Ако не ви харесва кафето, опитайте поне коняка. Превъзходен е. Нарекли са тази изключителна реколта на името на Наполеон, идва направо от Париж.

Доминик се вгледа замислено в кехлибарената течност в чашата си. Какво ли искаше от него Уилкинсън този път? Ако отново ставаше

дума за някоя експедиция отвъд испанската граница, той имаше готов отговор. До гуша му бе дошло да залага главата си, все едно дали това щеше да се хареса на Уилкинсън, или не. Следващите думи на генерала обаче го накараха да наостри слух.

— Ах, да, Париж и Наполеон! Това ми напомня за нещастната госпожица де Кастелянос... ако нямате нищо против малко клюки. Мога да разчитам на дискретността ви, нали?

— Какво имате предвид?

Сега бе ред на Уилкинсън да се облегне удобно назад и да се наслади на уханието на подправеното с коняк кафе.

— Какъв неочакван обрат. Човек не знае как да го нарече — скандал ли, трагедия ли? Във всеки случай, сега доня Инес притежава „Конграсия“... — той със задоволство забеляза, че бе привлякъл вниманието на събеседника си. Доминик Чалънджър бе зарязал небрежното си държание и сега цялото му тяло бе напрегнато.

— Какво?!

— Наистина ли не сте чул нищо? Всъщност все още малцина знаят. Нали знаете поговорката на креолите „On lave son linge sale en famille“.

Кое то ще рече „Пери мръсното си бельо в семейството“.

Но слуховете се разнасят бързо, не съм ли прав, и в качеството си на военномандващ, разбира се, бях осведомен от губернатор Клейборн — който, вярвайте ми, бе не по-малко ужасен от мен — за някои факти, стигнали до ушите на местните власти. Не може да не се каже, че Педро Артеага се отърва на косъм!

Доминик изгуби търпение. Той се наведе напред, шумно постави чашата си върху масата и рече заплашително:

— Може ли по същество, сър!

Уилкинсън вдигна вежди.

— Та значи, момичето, изглежда, е плод на любовна връзка между дон Андре и една от робините му мулатки, за което впрочем Мариса не е знаела. Но красивата Инес разбрала това и отгоре на всичко, открила неоспорими доказателства. Разбира се, не пожелала да задържи момичето. Скандалът... нали разбирате. Тя представяше тази Мариса за своя заварена дъщеря! Та Инес продала момичето на Сет Джонас — сигурно сте чувал за него? Но Джонас умрял при злополука по време на пътуването надолу по реката към пазара на роби в

Баратрия. Приблизително по същото време в „Конграсия“ избухнало въстание. Бихте ли искал да узнаете нещо повече? Днес случайно открих, че историята е придобила интересна развръзка...

Доминик взе чашата си и я изпразни на един дъх. Уилкинсън почти с разочарование забеляза как изписаното на лицето на събеседника му вълнение бе заменено от безизразна маска.

— Каква по-точно?

— Нашият общ приятел Мюри имал късмета да пипне кораба на Джонас — включително документите и всичко останало. Днес следобед той устроил у Маеперо частен аукцион, от който някакъв кубински плантатор си тръгнал с очарователна, образована робиня, макар и по-беден със седемнадесет хиляди долара.

Доминик се изправи. Той отново се владееше съвършено. Генералът се престори на учуден.

— Нима вече тръгвате? Искам да ви направя едно предложение. Става дума за много пари, може би дори...

— Ще чуя предложението ви, след като поговоря с приятеля си Мюри. У Маеперо ли казахте?

Вратата се затвори след Доминик Чалънджър. Джеймс Уилкинсън отново се облегна назад и бавно запали пура. Той си поръча още кафе и нещо за хапване. След излизането на прислужника се загледа усмихнато в празната камина. Не беше уморен и докато очакваше завръщането на Доминик, кроеше планове. Генералът притежаваше способността да използва чуждите слабости в свой интерес и точно това възнамеряваше да стори с Айрън Бър. Бър имаше многобройни привърженици — някои от тях доста влиятелни, — но бе суетен и следователно слаб. Рано или късно, когато плановете на генерала дадяха плодове, по-силният щеше да победи. Тогава Доминик Чалънджър щеше да разбере, че е бил използван просто като пионка, но дотогава щеше да мине още време. Да открие ахилесовата пета на един човек и да я използва в свой интерес — това бе един от талантите на генерал Уилкинсън.

Джон Мюри притежаваше други таланти. Той обичаше да сменя амплото си и тази вечер не бе проповедникът от методистката църква, който държеше разтърсващи проповеди в и около Начес, нито

потайният неуловим речен пират. Тази вечер той играеше ролята на заможен плантатор от Тенеси, който иска да се налудува в разгулния Ню Орлиънс.

Търгът за роби се провеждаше винаги следобед. Вечер борсата на Маеперо се превръщаше в локал, в който човек можеше да пийне и да поиграе. Главният вход на двуетажната дървена сграда на Сейнт Луис Стрийт гледаше към Чартрис Стрийт и точно този вход използва Доминик Чалънджър.

В локала цареше горещина и врява. В единия от ъглите скрибуцах трима музиканти, на които никой не обръщаше внимание. Някъде тук трябваше да е Мюри. Ако ли не, Доминик знаеше къде да го намери.

Мюри обаче му спести по-нататъшните усилия, подвиквайки му от една маса.

— Въпреки лошото осветление веднага те познах. Какво ще кажеш за една игра на карти?

Мрачното изражение на Доминик го накара да свие рамене с въздишка:

— Е, тогава друг път.

— Можем ли някъде да поговорим на спокойствие? — лаконично попита гостът.

— Където пожелаеш. Ела. Там в ъгъла, където е най-тъмно, имам резервирана маса. При този шум никой няма да ни чуе — след като седнаха, Мюри продължи, сякаш изобщо не бе преставал да говори: — Изглежда, си чул за успешния търг днес следобед. Ако знаех, че си в града, щях да ти изпратя лична покана. Но съгласно слуховете, ти си щастлив годеник. Любовницата е нещо друго, а? Все пак, когато разпознах... младата дама, се погрижих да се отнасят с нея подобаващо. Тя дори се зарадва да ме види. Знаеш с каква слава се ползваше бедният Джонас, нали?

— Да — процеди през зъби Доминик. Сам се учудваше на заслепяващия гняв, който го бе обзел. Не знаеше дори защо бе тук. — Продължавай.

— Винаги му е доставяло удоволствие да измъчва робините си. Казват, че бил импотентен. Освен това е трябвало час по-скоро да отведе това момиче от Луизиана. Погрижих се да бъде купено от кубинеца Мендоса, но заедно с двама други — един огромен негър и

някаква мулатка. Бе достатъчно умна да приеме предложението ми и да се подчини. Изглежда, съзнаваше, че иначе можеше да стане и по-зле. Защо ти разказвам всичко това? Е, да, дори един стар негодник като мен си има своите слабости. Междувременно разбира се, тя е била качена на кораба на кубинеца. Нищо чудно той да остане в Ню Орлиънс още една нощ, за да сортира стоките си.

Доминик попита делово:

— Кога възнамеряваше да я откраднеш? — той фиксира с поглед Мюри, чиито методи добре познаваше. Често робите биваха крадени или подтиквани да избягат от новия си собственик с обещание да бъдат освободени, а след това биваха продавани отново.

Мюри се наведе напред и рече тихо:

— Ще ми предложиш ли цена, заради която си струва да се заема с едно толкова рисковано начинание? Всички негри си приличат, но подобна жена не се забравя лесно. Търгът бе доста оживен.

— Мога да си представя — горчиво отвърна Доминик. Когато видя блесналите очи на Мюри, разбра, че е в ръцете му.

За пари Мюри бе готов да продаде и родната си майка. Изглежда, зад цялата тази история стоеше усмихнатият генерал Уилкинсън, който отново кроеше нещо.

— Десет хиляди — отвърна Мюри, без да се замисли. След това добави, свивайки рамене: — В крайна сметка и аз трябва да спечеля нещо от цялата тази история. Не бива да се забравя и риска, който поемам. За теб, приятелю, десет хиляди долара. От някой друг бих поискал поне дванадесет.

Десет хиляди долара бяха почти всичко, което Доминик притежаваше в момента — неговия дял от кораба и малката плантация, чиито земи пустееха, тъй като все още не бе успял да си купи необходимите за обработването им роби. Разбира се, Джеймс Уилкинсън знаеше това.

— За нещастие трябва да са в брой — с престорено съжаление добави Мюри. — Засега ще се задоволя с писмено споразумение — парите при доставката на стоката. Сигурно имаш приятели, които биха могли да ти заемат някаква част.

По-късно Доминик отново се видя с генерала, чиято усмивка бе не по-малко лицемерна от тази на Мюри.

— Скъпо момче, ако знаех... Прекалено висока цена за една жена, пък била тя красива и образована. Но ако все пак решите да ги дадете, аз, разбира се, съм насреща и с удоволствие ще ви заема част от сумата. Не, не приятелю, без разписка. Но как ще обясните това на стария Байрон. Той не е глупак, знаете, а вие нямате намерение да се отказвате от дъщеря му, или греша? Можете да спечелите сумата, като доведете още коне от Нова Испания и ги продадете. Така същевременно ще направите услуга на страната си. Всъщност, това е предложението, което възнамерявах да ви направя. Уверявам ви, че ще успея да измисля някакво приемливо обяснение за пред Байрон. Споразумяхме ли се?

Защо, по дяволите, се бе оставил да го въвлекат в тази клопка? Сега, вместо да се подготвя за насрочената за другата седмица сватба, трябваше да крои планове за нова тайна експедиция до Нова Испания. Приключенията го примамваха, както и преди, но не и безразсъдния риск. Откакто трябваше да се грижи за сина си, се опитваше да потисне лекомислената страна на своя характер. А сега рискуваше всичко заради... Мариса. Едва изрекъл наум името ѝ, пред очите му изникна образът ѝ — златна статуя с омагьосващи златисти очи. Беше се оказал същия глупак като Кямил, Филип Синклер или някой от мъжете, оставили се да бъдат подвеждани от невинния ѝ вид и открит поглед. Той поне знаеше каква коварна развратница се криеше зад тази външност. Винаги сама си бе изпросвала бедите, които я връхлитаха, но сега...

Доминик изруга тихо. *Е, добре, да се залавяме за работа!* — навъсено си рече. Все едно какво бе сторила или каква бе, той не можеше да махне с ръка. Все пак бе майка на Крисчън. Тя... Доминик с ужас осъзна, че след последната им среща не бе успял напълно да я прогони от мислите си. Сълзите ѝ, неочаквано излелия се поток от думи, внезапната метаморфоза на заслепяващия ѝ гняв в апатия — не можеше да забрави всичко това. Нито как си бе тръгнала, без повторно да го помоли да зърне Крисчън. Е, този път той лично щеше да я настани в някой манастир. А може би щеше да успее да я изпрати при чичо ѝ.

За разлика от обикновено, този път му бе казано съвсем малко — Уилкинсън не се доверяваше на никого, освен на самия себе си. Беше обещал на Доминик редовен пропуск за преминаване на границата и му бе намекнал, че Педро Артеага ще бъде изпратен в Мексико, признавайки по този начин, че все още поддържа връзките си с испанското правителство.

— Можете сам да си подберете хора за експедицията — великодушно бе предложил той и бе добавил усмихнато: — Разбира се, няма нужда да се скъпите в подбора на екипировката. Имам безрезервно доверие във вашите професионални познания... както и в дискретността ви.

Нуждаеше се най-малко от двадесет души, авантюристи по природа, които не биха се уплашили от нищо и същевременно бяха достатъчно надеждни. Имаше на разположение седмица, най-много десетина дена. Трябваше да измисли някакво обяснение за пред Джейн. Тя щеше да се усмихне храбро и да преглътне сълзите си. Не биваше да забравя и Крисчън. Зелма, разбира се, щеше да се развика и да го нарече „безумец“. Въпреки обещанията на генерала, Доминик не си правеше илюзии относно реакцията на испанците, които ревниво охраняваха земите си в Нова Испания. Трябваше да бъде много предпазлив... Мислите му неочаквано отлетяха далеч, към земите на команчите и огромните стада с бизони, където птиците излитаха с хиляди пред краката на коня ти, а конете се скитаха на воля. Свободният живот из прерията, където човек си набавяше с лов всичко, което му бе необходимо и спеше под звездите или във вигвам от бизонски кожи. Свободата да тръгнеш, накъдето ти видят очите! Никакви къщи с бели колони, в които се затваряха хората. Никакви градове с блестящи светлини и всичко онова, което се наричаше комфорт и поглъщаше несметни богатства. Той си спомни ислямските учения и стария шейх, комуто бе спасил живота. *Късмет. Съдба.* Винаги се бе борил сам да определя съдбата и бъдещето си.

Спомни си лагерните огньове, на които бе пекъл прясна риба и собственоръчно уловен дивеч, удоволствието от ездата без седло. *Какво, по дяволите, търся тук?* — запита се той. Тихото трикратно почукване на вратата, което бе чакал, го върна в настоящето.

Джон Мюри бе получил парите си и си бе тръгнал. След излизането му в стаята се бе възцарило напрегнато мълчание. Мариса седеше свита на пода пред камината, а Доминик я наблюдаваше, облегнат на вратата.

Преценява собствеността си — с огорчение си помисли тя. Не го поглеждаше. Беше свела глава и унесено разтриваше синините, оставени по китките ѝ от оковите. Не искаше да мисли. Тя бе предмет, който се купуваше, продаваше и можеше да бъде използван.

Потръпна и се загърна по-плътно в палтото на покойния вече Джонас.

— Студено ли ти е?

Грубият му тон ѝ вдъхна сили да вдигне глава и да го погледне.

— Не — отвърна.

Той пристъпи към нея и я погледна смръщено. Мариса си пое дълбоко дъх, сърцето ѝ щеше да се пръсне. Какво възнамеряваше?

Не си правеше илюзии относно причината, поради която Мюри я бе довел тук. Доминик искаше да попречи да се разчуе, че някога са били женени. И най-вече, не биваше да възниква и най-малко подозрение, че русокосият му син е дете на жена, в чиито жили течеше негърската кръв на една робиня. Докато съществуваше опасност тя да проговори, за него прекалено много неща бяха заложени на карта. Дали не се канеше да я отстрани от пътя си? Сякаш прочел мислите ѝ, той рече навъсено:

— Какво да те правя сега? Ако бе достатъчно разумна да се омъжиш за Артеага, сега нямаше да сме в това положение. Не може да ти се отрече, че умееш да си създаваш неприятности...

Тя скочи гневно.

— Да не би да ми припишеш вината за всичко, което ми се случи, откакто имах нещастieto да те срещна? Ако не бе посегнал на една беззащитна циганка, всичко това нямаше да стане! Позволи ми да ти напомня, че ме отвлече от Англия, където бях в безопасност! Ако ме бе оставил на мира по-късно в Начес, може би дори щях да се омъжа за

Педро. Но не, ти трябваше да заситиш похотта си, без да те е грижа за последиците. Никога не те е интересувало нещо друго, освен собственото ти удоволствие. Взимаш онова, което искаш, без значение кого ще нараниш. Ти си...

Пръстите му толкова болезнено се впиха в раменете ѝ, че тя извика от болка.

— А ти, моя красива мулатке, си най-неблагодарното създание, което някога съм срещал! Трябваше да те хвърля зад борда, когато те открих на кораба си, вместо да стигам до просешка тояга, за да поправам последиците от собствената ти глупост!

— Да не съм те молила? — тросна му се тя. — Сдоби се с трима роби на цената на един и ако ни продадеш, ще си получиш парите обратно. Ти си по-лош и от приятеля си Мюри, който е не само крадец, но и лъжец. Обеща ни какво ли не и убеди Лейли и Полъс да избягат от „Конграсия“. Мен се опита да убеди, че ме е спасил от жестокия Джонас. Може би дори си знаел какво крои Инес. Нали двамата с нея сте...

— Коварна лъжкиня! Заслужаваш всичко, което ти се е случило. И, повярвай ми, имам пълното основание да съжалявам, че изобщо някога съм те срещнал. Доставя ти удоволствие да водиш мъжете за носа, не е ли така? В едно си дяволски права: трябваше да стоя настрана от теб. Имам намерение да те разкарам час по-скоро, но докато това стане, ще трябва да се научиш да си затваряш устата, разбрано? С най-голямо удоволствие бих ти хвърлил един добър пердах!

Роклята ѝ се разкъса на раменете, когато той я отблъсна от себе си. Мариса се олюля, подпря се на стената и се свлече на пода. При вида на моравите следи от камшик по гърба ѝ целият гняв, който се бе насъбрал в него, се изпари за миг.

— Мариса...

Тя потръпна от докосването му.

— Моля те, недей!

Той отдръпна ръце и я остави да се наплаче.

След известно време Мариса забеляза, че до нея вече бе не Доминик, а Лейли, която промърмори утешително на приятния си френски:

— Човек се чувства по-добре, след като си поплаче, нали? Но не бива да прекалявате, ще се поболееете. Елате, трябва да хапнете нещо и да поспите.

Двете с Лейли спяха на едно легло, което не бе твърде удобно, но във всеки случай бе за предпочитане, пред сламеник на пода. Преди да заспи, Мариса заекна:

— Той търси възможност да се отърве от мен. Мрази ме.

— Не мисля — прошепна в отговор Лейли. — Той е добър човек.

Сутринта Мариса се събуди съвсем рано и още не отворила очи, долови някакъв невероятно апетитен аромат.

— Има чудесна закуска — рече Лейли. — Търговците я продават направо на улицата. Опитвала ли сте печени бадеми? Най-хубави са, докато са топли. Има също кафе, оризов сладкиш и пресни морски рачета. Ще закусите, нали? Скоро ще трябва да тръгваме.

Мариса отдавна не бе виждала Лейли толкова весела, а и закуската наистина ухаеше чудесно.

— Да тръгваме? Къде? — попита Мариса. Изведнъж си спомни. — Ами Полъс? Къде е той, къде е... — тя дори не успя да изрече името му.

Лейли се засмя.

— Господин Доминик излезе с Полъс. Той вече ни даде документите за освобождаването, но Полъс твърди, че тук, в Ню Орлиънс не сме в безопасност. Затова заминаваме с него за Нова Испания. Може би там ще намерим своя дом. Господин Доминик казва, че от лова на диви коне се печелело добре. Това можело да бъде опасно, но във всеки случай е по-добре, отколкото да бъдем върнати в „Конграсия“ и жигосани, както правят с бегълците. Полъс казва, че е готов да приеме всякакви опасности, стига вече да не е роб. А аз тръгвам с него.

Лейли сияеше. Доминик умееше да си печели верни привърженици. Мариса не можа да не си спомни за Доналд, опознал го от най-лошата му страна и въпреки това му останал верен. Нима тя бе единственият човек, който не се оставяше да бъде заблуден? Или причината бе в това, че тя изваждаше наяве само най-лошото от характера му?

Нямаха много за опаковане. Доминик, изглежда, не обичаше да носи със себе си много багаж. Той бе освободил Лейли и Полъс, но не

и нея. Разбира се, не. Трябваше да е сигурен, че няма да му се изпречи на пътя, преди да се е оженил за своята Джейн.

Неочаквано тя се сепна и попита възможно най-делово:

— Казваш, че отиваме в Нова Испания? Как така, нали той ще се жени?

— Нямам представа — отвърна Лейли. — Знам само, че ще лови диви коне в Нова Испания.

— Но аз не искам да ходя там!

— Нима имате избор? — учудено отвърна Лейли. — Какво друго можете да сторите? Да останете в Ню Орлиънс, където Мюри със сигурност ще ви открие и ще ви продаде отново? Или искате да се окажете в някой бордей? Не знам какво имате против него, но след всичко, което ми разказа Полъс, мисля, че наистина сте имала късмет. В Нова Испания имате роднина, някакъв чичо, не е ли така?

Мариса изпита желание да изкрещи: *Не искам да съм му задължена!* Разбира се, не го стори — Лейли едва ли щеше да я разбере. Тя сама не се разбираше много добре. Възможно ли бе Доминик да я отведе при чичо ѝ? Какво би спечелил от това? Безнаказаност за грабежите си отвъд испанската граница? От собствен опит знаеше, че не бива да му се доверява. Той бе непредвидим и напълно безскрупулен.

Наетото жилище бе тясно и доста мизерно. През преградените с решетки прозорци, които караха Мариса да се чувства като затворница, от улицата нахлуваха шумове и миризми.

Лейли бе в съседната стая, когато се появи Доминик. Той огледа Мариса от главата до петите и рече делово:

— Мисля, че е най-добре отново да се облечеш като мъж. Въпреки памучната рокля и забрадката, ти си доста привлекателна и не желая да се набиваш в очите на хората ми.

— Не искам...

— Какво искаш или не искаш, няма абсолютно никакво значение — прекъсна я той. — Трябва ли да ти напомням, че все още си моя робиня. Ще ни спестиш много неприятности, ако запомниш това.

От Лейли не можеше да се очаква подкрепа, напротив, тя виждаше в нареждането на Доминик проява на загриженост. Полъс не скри негодуванието си от опърничавостта ѝ и обясни, че на мястото на Доминик щял да ѝ хвърли един хубав пердах.

— Изглежда, ще те бие всеки божи ден — мрачно предрече Мариса, когато двете с Лейли останаха насаме.

Тя се засмя.

— О, не. Не възнамерявам да му давам поводи за това. С мед се ловят повече мухи, отколкото с оцет. Трябва да накараш мъжа да си мисли, че той е господарят и всичко става по негова воля, а след това спокойно можеш да правиш каквото си искаш.

— Но това е нечестно! — възмути се Мариса.

Лейли прихна, а Мариса смутено започна да хапе долната си устна. Преоблечена като мъж, поне не ѝ се наложи да язди в дамско седло или да седи с Лейли в колата с багажа. Полъс имаше собствен кон и носеше толкова много пистолети, че останалите мъже го бяха взели на подбив.

Потеглиха на север, макар Доминик и Полъс да бяха пуснали из Ню Орлиънс слух, че ще тръгнат на юг към залива, а след това към Мексико. Подобна предпазливост изглеждаше излишна, тъй като бе доста невероятно някой да реши да притеснява една толкова добре въоръжена групичка, готови на всичко мъже.

Доминик бе обяснил лаконично:

— Дори хората на Мюри са предупредени да стоят настрана. Би могло да се каже, че сме под височайша опека, поне докато пресечем границата.

Той почти не разговаряше с Мариса и само от време на време се приближаваше към нея, за да се осведоми хладно как се чувства. В такива случаи тя се насилваше да се усмихне, с което си спечелваше видимо учуден поглед от негова страна.

За четири дни прекосиха Луизиана, избягвайки оживените пътища. През това време нито веднъж не се случи да бъдат притеснени от разбойници или индианци. Мариса си обясняваше този факт, единствено със застрашителния вид на мъжете, които Доминик водеше със себе си. Брадясали и облечени в кожи, повечето от тях приличаха на речни пирати и не се обръщаха към Доминик иначе, освен с „капитане“.

Измамата с преоблечената като мъж Мариса скоро бе разкрита, но мъжете стояха настрана от младата жена и се задоволяваха с цинични усмивки и завистливи погледи. Всички я смятаха за любовница на капитана, което ужасно я вбесяваше. Тя обаче щеше да се ядоса още повече, ако знаеше как Доминик бе обяснил на хората си, че младата жена е по-добър пропуск за испанска територия от онзи, с който го бе снабдил генерал Уилкинсън. Един безценен заложник, който можеше да им бъде от полза, ако се наложеше. Мариса не знаеше също и че бе заплашил да убие всеки, който се осмели да я докосне. Самият той се отнасяше към нея с господарско безразличие и ѝ даваше нареждания така, сякаш имаше срещу себе си някой от подчинените си.

Мариса често се улавяше да го наблюдава. Освободен от условностите на цивилизацията, сред пустошта на мочурищата и горите, Доминик се чувстваше съвсем в свои води. Беше си пуснал брада и подобно на останалите мъже носеше кожени панталони. Едва сега Мариса си даваше сметка, колко малко всъщност знае за човека, който бе променил целия ѝ живот. Постоянно си повтаряше, че го мрази и трябва да е нащрек, но не можеше да се въздържи да не го следва с поглед. Той яздеше без седло не по-зле от индианец, сякаш сраснал се с коня си. Не носеше ботуши, а мокасини, с които стъпваше по земята с ловкостта на пантера и също толкова безшумно. Мариса с изненада откри колко сърдечно можеше да се смее той на някой разказан край лагерния огън анекдот. Наистина изобщо не го познаваше. Но да не би той да си бе направил труда да я опознае?

Въпреки, че пътищата им често се бяха пресичали, те бяха двама непознати и Мариса предпочиташе да си останат такива. Въпреки това се вбесяваше от презрителното му отношение.

Тези противоречиви чувства ѝ създаваха много грижи. Постепенно тя осъзна, че е започнала да вижда в него човека, а не врага и не знаеше какво да прави с тази толкова обезпокояваща мисъл. Откакто бе престанала да се страхува от него, той я привличаше все повече, а това я караше да се бои от чувствата си.

Дните бяха поносими, въпреки дългите уморителни преходи и опасността от алигатори и змии, с които бяха пълни мочурищата. Но нощите! Нощите бяха горещи и влажни, а комарите не ѝ даваха покой. Когато обаче луната изплуваше иззад хоризонта и посребреше всичко наоколо, Мариса бе като омагьосана.

С времето забеляза, че се променя. Бе започнала да гледа на природата със съвсем други очи и да я преживява като нещо първично и истинско, а не просто като пейзаж, на който човек се любува от прозореца на пощенската карета. Сега разбираше защо баща ѝ и хората, дошли в тази страна преди него, не бяха имали сърце да я напуснат. Магията на недокоснатата пустош! Желанието да я покориш пръв!

Всичко тук изглеждаше такова, каквото е било след сътворението на света — зеленината на буйната растителност, златото на слънцето, синевата на небето и тъмните дълбини на водите, в които сякаш се криеха митически прасъщества.

Храна не липсваше, дивечът бе в изобилие. Някои от мъжете залагаха капани, други — сред тях и Доминик — ловуваха с лък и стрела. Мариса осъзна, че е щастлива да живее като индианка и да приготвя храна на лагерния огън. Мъжете бяха свикнали с присъствието ѝ и въпреки мъжкото ѝ облекло я наричаха „майче“ или „сестричке“, понякога дори „съкровище“. Само Доминик оставаше хладен и дистанциран.

Тя бе престанала да пита къде отиват или кога ще пристигнат. Повечето от онова, което някога бе имало значение за нея, сега бе абсолютно маловажно, включително и времето. Когато нощем вдигнеше поглед към звездното небе, то ѝ приличаше на огромен спрял часовник. Колко дълго вече тези звезди светеха там горе?

Дните и нощите се сливаха и само пейзажът се променяше. Бяха прекосили лениво течащата Мисисипи с помощта на грубо сковани салове в една местност, наречена „Ореховите планини“. След това изминаха десетки мили сред мочурищата на Уачита.

— От другата страна на реката има чудесни терени — плодородна почва, дървета, изобилен дивеч. В по-голямата си част земята принадлежи на индианците, ако в случая изобщо може да става дума за притежание. Те ще бъдат дружелюбни към нас. Преди време капитанът е живял при тях. Последният път, когато бяхме тук, научих езика на знаците, който използват.

Жан Трюдо се бе самоназначил за телохранител на Мариса и сега си бе поставил за цел да я научи да борави с лък и нож.

— На испанска територия няма да използваме никакво огнестрелно оръжие, освен в краен случай за самоотбрана.

— Мислите ли, че ще се наложи? — попита Мариса.

Той сви рамене.

— Човек никога не знае. Капитанът има пропуск, но след продажбата на Луизиана, испанците се боят, че можем да им отнемем земите. Те не обичат американци да се мотаят на тяхна територия, пък било само за да ловуват. Добре е, човек да е подготвен за всичко.

Незабелязано към тях се бе приближил Доминик, който повдигна вежди и отмина мълчаливо. *Не ми изглежда да ревнува. Пък и защо му е?* — каза си Мариса, проследявайки го с поглед. — *За него аз съм просто една заложница.*

Трюдо, който я бе наблюдавал, забеляза усмихнато:

— Капитанът си го бива, а?

Кръвта нахлу в главата ѝ и тя не можа да не се изчерви.

— На мен ми е безразличен. Аз съм просто негова пленница — горчиво рече тя.

— Пленница? — той продължаваше да се усмихва, така че белите му зъби блестяха под дългите мустаци. — Не вярвам. Ако някоя вечер се облечете като жена, навярно ще установите колко силно го привличате всъщност.

— Предпочитам да не го привличам, предпочитам изобщо да не ме забелязва — остро отвърна Мариса, но Трюдо не изглеждаше много убеден. В дъното на душата си и тя не бе напълно сигурна.

Дните минаваха, а единственото нещо, което се променяше, бе пейзажът. Понякога тя вземаше участие в лова.

— Не се отдалечавай от лагера — предупреди я един ден Лейли. — Наоколо се навъртат пантери. Вчера Полъс видя една да се промъква край конете.

Мариса не я слушаше, тъй като разглеждаше отражението си в едно езерце. Мили Боже, как изглеждаше само! Загорялата ѝ от слънцето кожа бе доста по-тъмна от тази на Лейли, която винаги носеше широкопола сламена шапка и дрехи с дълги ръкави.

Изглеждам като някой хъшлак — с ужас помисли Мариса, давайки си сметка, че вината за това си е изцяло нейна. Дългите коси не променяха нищо. Ездата и работата край огнището казваха своето и тя бе изпостеляла. Нищо чудно, че хората на Доминик се отнасяха с нея като със сестра. Самият Доминик дори не я поглеждаше. Избягваше я толкова очевидно, че това бе направило впечатление дори на Лейли, която въпреки, че не казваше нищо, ѝ хвърляше полусъчувствени, полулюбопитни погледи. Тя самата си имаше своя Полъс, с когото понякога се измъкваша от лагера, за да останат сами. С вродената си гордост и забележителна физическа сила, Полъс бързо си бе създал име сред мъжете.

— Никога повече няма да превивам гръб пред някого просто защото съм чернокож — замислено рече той една вечер, когато тримата седяха край малък огън. — И никога повече няма да се правя на глупав, защото белите очакват това от един негър. Баща ми бе прочут войн и главатар на племето си, преди да бъде продаден на търговците на роби от собствения си брат. Сега аз съм свободен човек!

Лейли галеше гърдите му.

Те двамата наистина се обичат — почти със завист си помисли Мариса. Бе си въобразявала, че е обичана от Кямил, а преди това от Филип, но сега и двамата бяха мъртви, а тя се намираше наскрив безкрайна пустош, която сякаш нямаше нито начало, нито край. Вече не знаеше дори коя е. Лейли и Полъс се надяваха да започнат живота си отначало. А тя? Какво я очакваше и какво изобщо искаше?

След прекосяването на Уачита спряха на лагер. Щяха да останат на това място поне три дни, за да опушат месо и да оставят конете да си починат. Мъжете все по-често споменаваха някаква друга река, Ред ривър. Междувременно Мариса бе изгубила не само представата за

време, но и за разстояние. Колко дълго още трябваше да вървят? Имаше ли някакво значение? Далеч по-важна бе вътрешната ѝ несигурност. Постоянно се питаше какво желае всъщност. Всички други, изглежда, знаеха какво правят тук и единствено тя бе дошла, просто защото не бе имала друг избор. Само преди няколко седмици тази мисъл би я вбесила. Сега обаче, търсеше самата себе си и бе решена да не позволи на бушуващите в душата ѝ нови и непознати чувства да я смутят и объркат.

Не можеше да не проследи с поглед Доминик Чалънджър, който в този момент минаваше покрай нея с широка крачка. Беше си пуснал брада и сега ѝ бе по-чужд отвсякога. Само сивите очи бяха същите. Дали копнееше за Джейн Байрон? Възможно ли бе наистина да е влюбен? Какво тогава търсеше тук? Сред пустошта изглежда се чувстваше по-добре, отколкото из салоните на Начес и Нью Орлиънс. Опасността ли го привличаше? За разлика от Джейн, тя го бе виждала в най-различно обкръжение и при всевъзможни обстоятелства. В Испания, на кораба, във Франция, в Лондон и дори в Триполи, където... Не искаше да си спомня за това. Между тях нямаше нищо друго, освен антипатия и недоверие. След няколко месеца той отново щеше да бъде в Щатите, за да се ожени за Джейн, докато тя... Защо я бе взел със себе си?

Лейли, която сега се обръщаше към нея на „ти“, ѝ отвори очите.

— Яде като птиче. Добре ли си?

— Напротив. Чувствам се чудесно. Просто не съм гладна.

Луната бе изплувала иззад хоризонта — оранжев диск, който постепенно се посребряваше.

— Щом не си болна и въпреки това нямаш апетит, значи те измъчва копнеж. Зная, че не е Трюдо, макар двамата да прекарвате много време заедно. Нищо ли няма да сториш?

Мариса я погледна учудено.

— Какво имаш предвид?

— Знаеш какво имам предвид — тихо, но настойчиво рече Лейли. — Няма нищо лошо в това, една жена да желае някой мъж. Е, понякога се налага човек да ускори нещата... Мислиш ли, че не съм забелязала как го гледаш в последно време? — Лейли се засмя — не подигравателно, а съчувствено. — Направи нещо! Излез на разходка с

Трюдо. Ще видиш, че няма да мине много време и той ще хукне подире ти.

— Не разбирам... — Мариса замълча. Безсмислено бе да лъже. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от вълнение. — Ще ми заемеш ли някоя от роклите си? Не вярвам Трюдо да има желание да излезе на разходка с мъж.

— Разбира се.

Облечена в една от семплите памучни рокли на Лейли, тя се почувства много по-женствена. Косата си сплете и завърза с кожено ремъче.

Доминик не се мяркаше никъде, когато Трюдо много вежливо ѝ подаде ръка.

— Сега наистина ще се обръщам към вас с „госпожице“. Мога ли да ви покана на разходка с един недодялан дивак, млада госпожице? Обещавам да спазвам приличие.

Тя му отвърна в същия шеговит тон.

— За мен е чест, господине. Но ако не проявите необходимия респект, ще забравя, че съм дама и ще извадя ножа си.

Трюдо се засмя звучно.

— Не се съмнявам! Какво ще кажете, да тръгваме ли? Бих искал да ви покажа колко е красива реката на лунна светлина.

Мариса умишлено не погледна назад към огъня, макар да усещаше множеството погледи, които не се откъсваха от тях. Не след дълго тя се препъна и Трюдо стисна ръката ѝ малко по-силно.

— Просто играя ролята си — прошепна той. — Не се безпокойте. Не искам да усетя ножа на капитана между ребрата си.

— Мисля, че няма такава опасност. На него му е все едно какво правя — отвърна тя.

— Наистина ли? Ще видим.

Той замълча. С дългите си мустаци — неговата гордост — и рошава, извираща изпод широкополата му шапка коса, Трюдо изглеждаше като същински злодей. Въпреки това, тя не се страхуваше от него. Вече не се страхуваше от нищо друго, освен от необяснимите чувства, които я разкъсваха.

Откъм гъсталака долетя едва доловимо шумолене и Мариса си спомни за дебнешите наоколо пантери. Въпреки това се чувстваше в безопасност край Трюдо, който носеше нож и пистолети, но и пушка.

— Въръжен сте така, сякаш се опасявате от вражеско нападение — рече тя, когато стигнаха брега на реката.

— Човек никога не знае. Команчите обичат да предприемат своите бойни походи на лунна светлина. Но не се безпокойте, с мен сте в безопасност.

— Команчите? Имате предвид дивите индианци? — бе чувала за тях от чичо си.

— Точно така, те са диви и доста опасни. Но не и за нас. Вече съм търгувал с тях, а капитанът е живял две години в племето. От тях няма защо да се боим — той неочаквано придоби сериозен вид. — Не знаете ли, че всеки от нас се стреми към нещо? Сравнен с целта, която преследва един мъж, страхът е съвсем маловажен. Не всички ще се върнат живи и ще имат възможност да похарчат спечеленото. Тази дива страна взима своето.

— Но защо...

— Защо? Вие защо сте тук? Поемате същия риск като нас, дори по-голям, защото сте жена. Свобода ли търсите или ново пленничество?

— Вие като мъж няма да разберете това — уклончиво отвърна тя.

— Да, кой може да разбере една жена? Някога бях женен. Жена ми ми изневери. Убих и двамата — нея и другия. Преди да умре, тя ми каза, че прекалено дълго съм я оставял сама. Сигурно щеше да се върне при мен. Мислеше, че нямам гордост... Във всеки случай си заслужи смъртта. И въпреки това, не мога да я забравя. Често мисля за нея, виждам я такава, каквато бе преди смъртта на детето ни, когато все още не се запилявах на лов с месеци. Но аз го правех заради нея, за да мога да ѝ предложа нещо повече от колиба сред блатата. Жени... пфу! Знаете ли изобщо какво искате?

— Жените могат много да страдат — тихо рече тя. — Ние търсим само любов, търсим мъж, който да не се срамува да каже, че ни обича. Затова, мисля, е толкова лесно да бъдем приласкани.

Тъмните му очи блестяха. Неочаквано той се засмя грубо.

— Срещу вас стои един убиец. Не се ли боите? След като избягах от каторгата, влязох в бандата на Мюри. Върших ужасни неща. Ще се ужасите, ако узнаете всичко, което съм правил. Беше глупаво от ваша страна, да идвате тук с мен. Но аз знаех защо ми се доверихте. Не го

правете повече, разбрахте ли? Нито с някой от другите мъже. Опасно е. Бих могъл...

— Трюдо! — гласът на Доминик не бе нито сърдит, нито заплашителен. — Бихте ли ме сменил на пост? Утре възнамерявам да отскоча до Начиочес, а преди това трябва да свърша нещо.

— На вашите заповеди, капитане — Трюдо се подсмиваше. — Вече се чудех, кога ще се появите. Просто пазех момичето ви, както ми наредихте.

Коленете на Мариса бяха омекнали и тя се облегна на едно дърво. Не чуваше какво си говореха двамата мъже. Трюдо ѝ целуна ръка и се отдалечи. Едва сега тя осъзна смисъла на странното му признание.

Ризата на Доминик не бе закопчана, сякаш я бе наметнал набързо, а косата му бе мокра. Мариса си помисли, че ще я удари. Вместо това той каза спокойно:

— Не познаваш Трюдо. Може да му се разчита, но понякога луната му влияе по странен начин. Защо напусна лагера с него? Когато Полъс ми каза...

— Какво против имаш? — прекъсна го тя. — Нали си му наредил да ме пази. Бедният!

— Не съзнаваш ли какво би могло да се случи? — повиши тон той. — Някога Трюдо бе един от най-верните хора на Мюри, докато не започнаха пристъпите му на лудост. През последните две години се държа добре, но понякога по пълнолуние...

— Не ми е сторил нищо! Разказа ми за себе си и дори ме предупреди...

— Защо си облечена така? — неочаквано попита той с груб тон, който пробуди гордостта ѝ.

— Аз съм жена, ако си забравил! Защо да не се обличам като такава? Не си ми забранявал. В противен случай, разбира се, нямаше да посмея да престъпя заповедта ти!

Той подпря ръце на дървото от двете страни на главата ѝ, така че сега тя бе като в клопка. Усещаше близостта на тялото му. Очите му отразяваха лунната светлина като сребърни огледала.

— С удоволствие бих проверил дали най-сетне си се научила на послушание — устните му докоснаха нейните. — Може би луната подлудява и мен като бедния Трюдо. Какво търсеше тук с него?

Мариса трябваше да събере цялата си смелост, да каже истината.
— Теб.

След това постави ръце на раменете му.

Настъпи кратко мълчание. Доминик имаше нужда от известно време, за да се съвземе от изненадата. Той си пое дълбоко дъх, преди да каже спокойно:

— Тогава сигурно и двамата сме луди. Или пък...

— Винаги ли между нас трябва да има „или пък“? — тя се провря под ръцете му и застана пред него, обляна от лунната светлина. С треперещи пръсти започна да разкопчава роклята си. Ако я отблъснеше... ако не я пожелаеше. Той стоеше като вкаменен, така че Мариса имаше достатъчно време да си спомни за безразличието му през последните седмици. След това обаче ѝ помогна да се съблече, захвърли ризата и панталоните си в тревата и дълго притиска тръпнещото ѝ тяло към своето, целува шията, ръцете и гърдите ѝ, преди внимателно да я постави да легне върху разпилените по земята дрехи.

Мариса отново носеше мъжки дрехи и само лукавата усмивка на Жан Трюдо ѝ напомняше за случилото се неотдавна. Той яздеше до нея, а Доминик се бе отправил към Начиочес, за да се види със сина си. На Мариса все още ѝ бе трудно да възприеме момчето, което случайно бе зърнала за миг, като свое дете. Бе се опитвала да не мисли за Крисчън, особено след ужасните събития в „Конграсия“. За него бе най-добре да не знае, че във вените на майка му тече негърска кръв.

Но защо Доминик бе настоял Крисчън и Зелма да заминат за Начиочес с генерал Уилкинсън?

— Там имам приятели, при които ще бъде в безопасност — лаконично ѝ бе обяснил той. — А и ако ми се случи нещо, ще знаеш къде да го намериш.

Мариса не искаше да излага на опасност новата, все още съвсем крехка връзка между нея и Доминик и не продължи да разпитва. Сега обаче, въпреки умората имаше достатъчно време за размисъл.

Дали Доминик не бе искал да каже, че така момчето ще е по-далеч от Мюри? И каква роля играеше в цялата тази история тайнственият генерал? Дали той не бе истинският баща на Доминик? Дори това не бе посмяла да го попита. Вместо това двамата се бяха предали на опиянението на плътската любов — без обещания и клетви. Само в едно бе сигурна след изминалата нощ: Доминик я желал. Дланите, устните, цялото му тяло ѝ го казваха.

Тя не бе имала сили да му признае, че представящият се за неин спасител Мюри брутално я бе изнасилил, след като Джонас я бе нашибал с камшик. Не знаеше за какво се досещаше Доминик. Във всеки случай, той не я бе разпитвал за подробностите и ѝ бе помогнал да забрави всичко, zasiщайки почти неосъзнатото ѝ желание. Сетивата ѝ се бяха оказали по-мъдри от разума, който все още не искаше да признае, че всичките онези години, през които бе бягала от него и го бе мразила, са били напразно пропилены. В крайна сметка се бе отдала на мъжа, пробудил за пръв път чувствеността ѝ, а всички пътища, които

ги бяха отдалечавали един от друг, всъщност ги бяха приближавали към мига на тяхното сливане.

— Трябва да вървя — бе казал той и я бе отнесъл обратно в лагера. — Най-късно до две седмици ще ви настигна.

— Не си мигнал!

— Не съм мигнал вече много нощи, а в случая поне си заслужаваше. Бъди послушна, докато се върна, малката.

Раздялата бе мъчителна.

— Значи всичко се нареди, а? — гласът на Трюдо я върна в реалността. — Изглеждате смъртно уморена. Не бихте ли предпочела да се качите в каруцата?

— Няма да падна от коня, дори да заспя — остро отвърна тя.

Трюдо се засмя добронамерено.

— Ах, l'amour! Е, добре, спете. Аз ще ви пазя.

Тя се радваше, че Трюдо отново бе предишният, но откакто бе научила за миналото му, изпитваше симпатия към него. Всъщност го съжаляваше.

След онази съдбовна нощ по пълнолуние, в душата ѝ се бе възцарил мир. Бе престанала да се съпротивлява срещу съдбата си, отвела я наред тази пустош, за да я събере с мъжа, от когото с години бягаше. Все така не разбираше добре себе си, но необяснимото ѝ желание бе заситено. Сега знаеше, че нито мрази Доминик, нито се отвращава от него. Навярно след завръщането му всичко щеше да се изясни.

Три седмици трябваше да чака този момент. Три седмици, през които повечето от мъжете бяха в лошо настроение, а двама от тях дори избягаха.

— Може би са отишли на лов за индианки — сухо отбеляза Трюдо. — Възможно е вече да са ги скалпирали и да са им изтръгнали сърцата.

Той също бе започнал да недоволства.

— Колко още ще се мотаем тук? Тръгнахме да ловим диви коне, а не да водим война с комарите и да умираме от скука.

Недоволството взимаше все по-заплашителни размери и някои от мъжете се опитваха да убедят Трюдо да продължат сами.

— Откъде можем да сме сигурни, че на Доминик не му се е случило нещо? — тези случайно дочути думи накараха сърцето на

Мариса да се свие.

Докато един ден, както си переше с Лейли на реката, не го видя. Отначало го взе за привидение, но в следващия момент Лейли възкликна:

— Мили Боже, диваците!

— Хубаво посрещане! — промърмори Доминик, нагазвайки с коня си в реката, следван от група яздещи понита индианци. — Защо няма часови? Къде е Трюдо?

Бе почти толкова загорял от слънцето, колкото и индианците, но се бе избръснал и ситните бръчици около очите и устата му изпъкваха по-ясно отвсякога. Когато срещна грейналия поглед на Мариса, недоверчивите му очи станаха пепелявосиви.

Лейли се изправи. В същия миг Трюдо дотича откъм лагера.

Неочаквано настъпи суматоха и само индианците останаха невъзмутими на конете си.

Доминик, който и без това бе напуснал Начиочес в лошо настроение, се улови да мисли: *Изглежда така, сякаш не ме е очаквала? Защо е толкова уплашена?* Изпитателно впери поглед в Трюдо, но по лицето на стария му приятел бе изписано единствено облекчение.

Без сам да знае защо, той хвърли поводите на Мариса, която най-сетне се бе изправила и го гледаше неподвижно с широко отворена уста.

— Погрижи се за коня ми — каза небрежно. — В дисагите на седлото ще откриеш по-подходящи дрехи.

Мариса изпита желание да му хвърли поводите обратно, но се овладя и стисна устни. Сега всички погледи бяха вперени в нея. Тя безмълвно им обърна гръб и отведе потъналия в пот кон.

Как можеше да се отнася с нея като с коняр? Без съмнение бе очаквал — навярно дори се бе надявал — тя да му се противопостави. Това щеше да му даде повод да я злепостави публично. О, не, нямаше да му достави това удоволствие.

През следващия половин час Мариса се бореше със сълзите на гняв и унижение. Лейли ѝ се притече на помощ с присъщото си безгрижие.

— Чух, че утре сутрин потегляме. Индианците са ни поканили в лагера си отвъд границата, в Нова Испания. Преди големия лов на

бизони те устройват празненство. Цяло щастие е, че господин Доминик е живял при тях и знае езика им. Обикновено команчите не търпят натрапници из земите си. Но с нас случаят е съвсем различен. Поне от тях не трябва да се опасяваме.

— Ах, така ли? — промърмори Мариса.

Лейли се засмя.

— Сърдиш ли му се? Не ставай глупава, мъжете не обичат да показват чувствата си, още по-малко пред други мъже. Но довечера... — тя замълча. — Защо правиш това?

Мариса бе изсипала съдържанието на дисагите на Доминик. Още в следващия миг съжали за това, защото нечия ръка я вдигна за косите, така че тя извика от болка.

— Ти, коварна кучко! Ако си счупила нещо, ще ти сваля кожата от бой, а след това ще те разменя с вожда „Течаща вода“ за конете, които ми предлагаше!

Мариса преглътна сълзите и гордо срещна погледа на Доминик. Лейли бе изчезнала.

— Мислех, че трябва да разопаковам нещата ти. Ох! Пусни ме, ти... ти... За какво ти е секстант? Да не мислиш да шпионираш, вместо да ловиш диви коне?

Той я дръпна за косата, принуждавайки я да го погледне, и я стрелна с поглед.

— Още ли не си се научила да не си пъхаш носа в неща, които не са твоя работа? Какво, по дяволите, значи „да шпионираш“?

За да не изгуби равновесие, Мариса трябваше да се вкопчи в раменете му. Той миришеше на пот и коне, на кожа и тютюн, и от всичките тези миризми едва не й се зави свят. Тя с мъка изрече:

— Секстантът се използва за изготвяне на карти. Не съм толкова глупава, колкото би искала да бъда.

— Рядко си била такава, каквато бих искал да бъдеш, ти, малка повлекано с котешки очи! А щом знаеш какво е секстант, би трябвало и да ти е известно, че с него се борава внимателно. Между другото, съществува разлика между картография и шпионаж.

Тя простена и пръстите му поразхлабиха хватката си. Той обви с ръка раменете й и я притисна към себе си.

— Понякога се питам защо още не съм ти видял сметката! От мига, в който се появи в живота ми... Няма нужда да ми напомняш, че

сам си бях виновен за това. Мислиш ли, че мога да го забравя? Но ако не бях аз, щеше да е някой друг — избухливият циганин, който се представяше за твой годеник, или Педро Артеага. Твоето оръжие е подчинението, не съм ли прав?

Думите му я жегнаха като камшици, макар сетивата ѝ вече да реагираха на близостта на тялото му. Тя обаче бе прекалено уморена, за да се съпротивлява, и не издържаше вътрешното напрежение.

— Може би — беззвучно рече тя.

Неочаквано обзелата я апатия го извади от равновесие, така че той трябваше да стисне зъби.

Да върви по дяволите! Заради нея бе склонил да играе по свирката на генерал Уилкинсън. Въпреки това, сега, когато я държеше в ръцете си, бе обзет от желание да я притежава. Това не бе трудно, макар и съвсем за кратко... колкото успееше да я задържи. Ако се появеше някой друг мъж, отначало навярно отново щеше да се престори на недостъпна, а след това да се разтопи както сега с него. За миг се изкуши да я отблъсне, но... Той я желаше, защо не искаше да го признае? Желаше я за себе си, само за себе си, пък било то за кратко. Не, щеше да я пусне да си отиде, едва когато ѝ се наситеше и я избиеше от главата си.

Дланите му се плъзнаха по гърба ѝ, а след това под полата. Пръстите му се впиха в меката ѝ кожа. Ядосан на нея, на себе си и собствената си слабост, той притисна устни към полуотворената ѝ уста и пхна езика си в нея. След това я положи върху тревата и погали лицето и гърдите ѝ. Тя се възпротиви, но той искаше веднъж завинаги да ѝ даде да разбере как си представя връзката им и отредената ѝ роля в нея. Неочаквано я пусна и се отдалечи безмълвно, но образът ѝ го преследваше: вдигнала ръце пред устата си като дете, което се опитваше да сдържи плача си. Доста усилия му костваше да потисне глупавия импулс да се върне и да я утеши.

Отдалечи се с широка крачка. Тогава видя подпряния на едно дърво Трюдо, който рече с цинична усмивка:

— Не искам да се меся, но неволно станах свидетел на милата сцена... Намирам я доста интересна.

— Така ли? — заплашително рече Доминик.

Трюдо продължи невъзмутимо:

— Тъй като ме бяхте помолил да внимавам за малката и да я закрилям, това ми стана навик. Бих я закрилял дори от самия себе си. Тя е влюбена във вас и се разкъсва от желание. Но на вас ви е все едно. Вие сте покварен от общуването си с курви. Когато една жена притежава дух, непременно трябва да я накарате да се държи като курва.

Доминик бе изслушал думите му неподвижно. Очите му блестяха заплашително, докато казваше привидно спокойно:

— Да сметна ли това за покана да си премерим силите? Да не би да се надявате да наследите остатъците, ако ви се удаде да спечелите?

— Остатъци? Тя е чудесна жена! Казвам ви, ако таях поне малка надежда да я спечеля, щях да ви убия съвсем тихо... нещастен случай, нали разбирате? Знам достатъчно средства и начини — общият ни приятел Мюри бе добър учител.

— Не е ли глупаво да ме предупреждаваш, вместо да се възползваш от първата удача ти се възможност?

Трюдо се ухили.

— Казвам само какво бих сторил, приятелю. Малката Мариса обича вас. Трябва ли да я правя нещастна? — в продължение на няколко секунди между тях се възцари напрегнато мълчание. Трюдо не без облекчение чу Доминик да казва:

— Благодаря за предупреждението и за съвета — изражението му бе непроницаемо. Бе невъзможно да се отгатне какво мисли.

Мариса не подозираше нищо за разигралата се между двамата сцена. Тя се люшкаташе между отчаяние и безмълвно примирение. Вечерта Лейли, от която рядко убягваше нещо, рече:

— Капитанът и Трюдо се държат доста странно. Днес ги видях да спорят. Ще ми се да знам...

— Това не е наша работа — безучастно я прекъсна Мариса. — Ние сме просто жени, чиято задача е да приготвят храната. Дори твоят Полъс предпочита да е с мъжете. Те са като деца, които рисуват в пясъка. Изобщо не ни забелязват.

— Ах, в мъжка компания всички мъже са еднакви. Трябва да свикнем с това. Просто обичат да си придават важност.

Мариса проследи погледа на Лейли и видя Полъс да вдига с една ръка тежко седло под възхитените погледи на индианците. Лейли се засмя.

— Това е мъжка страна, трябва ли да ти напомням? Не съм нещастна, че съм се родила жена. Не и сега.

Мариса си спомни за онази нощ по пълнолуние, измъчвана от горчиво съжаление за това, че така наивно се бе хвърлила на врата на Доминик. А сега... сега той ясно ѝ бе дал да разбере какво очаква от нея — само онова, което един мъж може да очаква от уличница.

След като хората на Доминик и гостите им, които, както се оказа, можеха да бъдат много свадливи, се нахраниха, Мариса и Лейли се заеха с миенето на посудата. По положението на луната Мариса отгатна, че вече е доста късно.

Нищо чудно, че Доминик бе взел със себе си жени! Те трябваше да готвят, перат и вършат всичко останало, с което мъжете смятаха, че е под тяхното достойнство да се занимават. Да не би да си въобразяваше, че я е спасил? Тя просто бе заменила едно робство с друго.

Не можеше да не си спомни песента, която пееше един от робите по време на пътуването им от Начес за Луизиана. След малко осъзна, че си напява тихо:

*О, Боже, каква мъка, какво страдание,
по-зле отколкото в окови да лежиш.
По-добре стократно да умра,
отколкото така да страдам...*

— Как ти хрумна? — учудено попита Лейли. — Нещастна ли си?

— Не зная — отвърна Мариса. — Всичко е толкова объркано — болка и копнеж... Вече и сама не разбирам какво става с мен.

Лейли я прегърна нежно.

— Това ще мине. Толкова се моля да откриеш онова, което търсиш. Само помисли какво биха правили без нас мъжете с цялото си високомерие и самовлюбеност. Ела, трябва да стегнем багажа, за да не им дадем възможност утре отново да си придават важности с ругатните си.

По-късно Мариса си легна на обичайното място недалеч от Трюдо. Тя се зави през глава, щастлива, че не трябва да става през нощта, за да сменя часови. Неспокойният ѝ дух тъкмо бе отстъпил пред умората, когато някой я докосна по рамото.

Той се вмъкна под завивката и я взе в обятията си.

— Изглеждаш като животинче, което се опитва да се скрие — и самодоволно добави: — От днес нататък ще спиш до мен, разбрано?

Устните му погалиха шията ѝ. Едната му ръка се плъзна към гърдите ѝ, а другата към най-чувствителното място между бедрата ѝ, докато тя не простена тихо. Луната блестеше в очите ѝ, които Доминик обсипа с неочаквано нежни целувки. Тялото ѝ бе море, а той — бурният вятър, който гонеше пред себе си вълните, все по-високи и по-високи, докато накрая не се разбиха край далечния бряг на забравата.

Не бе спала толкова дълбоко от седмици. Сякаш бе потънала като камък в дълбините на безсъзнателното. Събуди я гласът на Трюдо, който се бе покашлял, преди да заговори.

— Трябваше да тръгнем преди изгрев, капитане, забравихте ли?

Мариса осъзна, че ръцете ѝ лежаха около врата на Доминик, и се отдръпна изчервена.

— Престанете да се правите на воайор и изчезнете. Трябва ли да събудите целия лагер?

Трюдо се засмя саркастично:

— Лагерът е буден вече почти час. Положих големи усилия да им попреча да ви събудят по-рано. Нямам нищо общо — припряно добави той, отстъпвайки крачка назад. — Вашите приятели, индианците, са твърде ранобудни.

През целия ден Мариса страда от изгарящо чувство за срам. Опитваше се да си дава вид, че не забелязва многозначителните погледи на мъжете. Дори команчите, които предния ден се бяха държали толкова високомерно и презрително, бяха започнали да гледат на нея като на човешко същество. Най-много обаче я вбесяваше това, че Доминик видимо се забавляваше.

— На теб, изглежда, ти е безразлично, когато те виждат гол — сърдито рече Мариса вечерта.

— За разлика от теб, аз не съм научен да се срамувам от тялото си — усмихнато отвърна той. Веднага след това обаче стана сериозен. — Наистина не е необходимо — погали я. — Имаш съвършеното златисто тяло на малка индианка.

Неочаквано я обзе необяснима ревност.

— С колко индианки си спал вече? — в следващия миг изпита желание да си отхапе езика, който отново си бе направил шега с нея.

— Не съм ги броил.

Беше си го изпросила. Защо не можеше подобно на него да приеме установилите се между тях отношения за нещо разбиращо се от само себе си? Нямаше право да му задава въпроси, съвсем неотдавна Доминик недвусмислено ѝ бе напомнил това.

Не можеше да си върне думите, но и не искаше да се извинява.

Той попита все така безизразно:

— Да не би ти да си броила любовниците си?

— Не, но бих могла, ако се наложи. Най-напред беше ти. След това Филип, но не по времето, когато си мислиш, а едва като го принуди да влезе в ролята на воайор, после Кямил, и отново ти, докато...

— Мили Боже! Стига. Не искам да знам за това, разбрано?

Той я взе в обятията си, но това не я утеши. Душата ѝ бе една голяма рана и тя искаше да му причини същото.

— Но аз искам да знаеш. Къде бях спряла? До Кямил, така ли? За него знаеш. След това дойде Наполеон. Изненадва ли те? Затова пък Педро не ме е докосвал с пръст. Кубинецът също. Той изгуби прекалено много време да ми обяснява какво очаквал от мен, както и да ме налага с камшик...

Не бе забелязала, че по лицето ѝ се стичат сълзи, докато той не ги изтри нежно от страните ѝ.

— Мариса. Моя бедна, малка, заблудена монахиньо!

Тя потръпна.

— Спести си съчувствието! Презирай ме, ако искаш, но си спести съчувствието за някой друг... за самия теб например, или за тези мъже, които те следват слепешком! Знаят ли изобщо в какво са се забъркали? Интересува ли те, какво ще стане с тях, когато испанските войници ви спипат. Играеш си със своя и техния живот. Мислиш ли, че винаги ще имаш късмет и ще се изплъзваш от смъртта?

Думите се сипеха, без да може да ги спре. Колко дълго бе таила всичко това в себе си?

Доминик я остави да излее всичко, което бе насъбрала в себе си. През цялото време лицето му остана безизразно. Когато думите ѝ преминаха в хлипане, той я притисна към себе си и не я пусна, докато не се наплака. В първия миг след това тя се почувства странно успокоена.

— По-добре ли ти е сега?

Тя притисна мокрото си от сълзи лице към гърдите му.

— Да. Не!

— Тогава се опитай да поспиш — спокойно рече той.

Мариса с въздишка се притисна към него и той с неимоверно усилие на волята остана да лежи неподвижно.

Когато отвори очи и зърна червеното утринно слънце, Мариса се удиви с каква лекота Доминик се отърсва от съня. Той я отстрани от себе си, протегна се и веднага скочи на крака. След това я плесна и рече:

— Ставай, ставай! Трябва да прекосим реката преди слънцето да се е издигнало прекалено високо. За пръв път ще видиш испанската територия — „Земята на индианците“ както предпочитат да я наричат червенокожите.

Вече се бе отдалечил, преди Мариса да се събуди напълно и да стане. Този ден тя почти не го видя.

Прекошиха Ред ривър със саловете, които ден преди това бяха сковали набързо. Когато стъпиха на другия бряг, Доминик препусна напред заедно с команчите. Прекошиха малка горичка и неочаквано се оказаха в съвсем друга страна — докдето поглед стигаше се простираше прерията, море от полюшваща се бизонска трева.

Всички изглеждаха в добро настроение. Команчите използваха жестове и мимики, съпроводени от откъслечни думи, които разбираше единствено Доминик.

Трюдо, който знаеше поне езика на знаците им, обясни на Мариса:

— Канят ни да посетим главния им лагер. Казват, че настъпвало времето на големия лов на бизони и испанските войници се криели в своите фортове далеч на юг, защото се страхували от народа на команчите.

— Мислех, че сме тръгнали на лов за диви коне — учудено рече Мариса.

Трюдо й хвърли кос поглед.

— Тук също има мустанги, но най-много са на югозапад, където земите се напояват от Тринити и Бразос. Натам сме се запътили, но преди това... по-добре да имаме команчите за приятели, отколкото за врагове. Ако се възползваме от гостоприемството им, няма да ни

сторят нищо — той ѝ се усмихна. — Вие, разбира се, не можете да знаете какъв късмет е това. Обикновено команчите са във вражда с всички — и с белите, и с останалите индиански племена.

Мариса го гледаше въпросително. Трюдо сви рамене.

— По-добре питайте капитана. Знам само, че се е сприятелил с команчите, когато е бил тук за пръв път. Тогава всички земи наоколо принадлежали на Испания, също и Луизиана. Той живял известно време сред команчите, което също е необичайно — след известна пауза добави безизразно: — Казват, че като дете живял в едно от ирокезките племена. Трябва да е било малко преди Гражданската война. Може би това има нещо общо. Дори семинолите, далеч надолу, във Флорида, са били свързани с Петте племена.

— Петте племена?

Трюдо направи рязък жест с ръка.

— Не мога да ви разкажа цялата индианска история! Това би отнело прекалено много време. Сега ме извинете, чака ме работа.

Тя замислено го проследи с поглед. С всеки изминал ден Доминик бе за нея все по-голяма загадка. Що за детство и юношество бе имал? Колко пъти я бе използвал и наранявал, без да го е грижа за чувствата ѝ? Но през предишната нощ се бе показал нежен и любвеобилен. Щеше ли да го разбере някога? Небрежно подхвърлените думи на Трюдо ѝ бяха подсказали, че отговорът на загадката навярно се крие някъде в миналото.

Тя потръпна при спомена за зловещата нощ в Корнуол. Добре помнеше думите на възрастната жена — как се казваше, — която се хвалеше, че служела на Синклерови откакто се помни: *След отпращането на сина ѝ тя се поуспокои и стана по-покорна, но почти не преставаше да плаче... Всъщност трябваше да увисне на бесилото заедно с останалите, но той бе Синклер, така че му се размина и бе изпратен във флота...*

Боже мой, що за детство бе имал?

Да, аз съм едно законно копеле, бе казал веднъж в Париж. Маркиз Ройс го бе мразил и бе желал смъртта му. Не стига, че бе измъчил до смърт клетата си съпруга, лейди Пеги, но се бе опитал да стори същото и със сина си.

Ами Доналд? Какво бе станало с Доналд? Той бе споменал, че понякога Доминик го хващали дяволите...

Заета единствено със собственото си нещастие и собствената си омраза, тя никога не бе обръщала внимание на тези случайно подхвърлени реплики. Какво се бе променило? И какво бе крепило Доминик през цялото това време? Той бе закърмен с омраза. Откъде можеше да знае какво е любовта, когато бе научен, че за да оцелее, трябва да отвръща на удара с удар? *Ти си заложница и жена, която нощем го топли, нищо повече* — помисли си Мариса. Спомни си красивата богата Джейн Байрон, която го очакваше да се завърне. Разбира се, двамата щяха да се оженят, ако изобщо се върнеше. Но щеше ли Доминик да се раздели с природата си на авантюрист?

Неволно Мариса го потърси с поглед, сякаш имаше нужда от талисман да я предпази от лошите предчувствия. Онова, което видя, обаче я накара да смръщи чело и да стисне устни. С помощта на двама команчи, надничачи иззад гърба му и от време на време правещ някакви непонятни знаци, Доминик чертаеше нещо като карта. Шпионаж! Усети да я сковава страх. За какво му бе карта, когато толкова добре познаваше местността? За кого бе картата? И защо всички бяха въоръжени до зъби? Мили Боже, какво кроеше той?

Сякаш усетил безпокойството ѝ, Доминик вдигна поглед и за миг се взря в угриженото ѝ лице. След това продължи заниманието си и я остави на страховете ѝ.

Тази вечер не запалиха огън, тъй като в прерията светлината можеше да се види на мили разстояние, така че нямаше топла храна, а се задоволиха със сушено месо. Всички проявяваха признаци на възбуждане. Трима команчи щяха да яздят цяла нощ, за да пристигнат по изгрев-слънце в индианския лагер и да съобщят за пристигането на гостите. Беше доста хладно, затова Мариса се пхна под завивките напълно облечена. Не успяваше да избие от главата си видяното, но бе твърдо решена да не отваря дума и този път да си държи устата затворена. Никога повече нямаше да открие пред Доминик своите чувства, грижи и страхове.

Трябва да бе заспала, защото не помнеше кога бе легнал до нея. Беше ѝ оставил всичките завивки и сега лежеше по гръб, покрит с една бизонска кожа. Лежеше, скръстил ръце под главата си, и гледаше звездите. Изглежда, бе усетил, че е будна, защото каза тихо, без да обръща глава:

— Заспивай. Днес ми се стори много уморена.

— Не мога — прошепна в отговор тя. — А ти защо не спиш?

— Имам нужда от съвсем малко сън. Виждаш ли звездите? Доскоро те бяха единственият ориентир на корабите в открито море и на керваните в пустинята. Всяко съзвездие си има име. Където и по света да се намира човек, по тях лесно може да определи местонахождението си.

Никога преди не бе разговарял така с нея.

— Къде и как си научил това? — попита тя.

— Основно от собствени наблюдения. Слушах и по-възрастните.

— Когато си живял сред индианците?

Сега той обърна глава и я погледна.

— Сама ли отгатна това или съм ти разказвал?

— Не си ми говорил много за себе си. С удоволствие бих научила нещо повече за теб. Моля те!

Тя протегна ръка, която той взе в своята.

— Какво толкова би искала да чуеш? За старите ми грехове?

Все пак започна да говори, без да пусне ръката ѝ, и Мариса интуитивно разбра, че е първия човек, комуто Доминик разказва за всичко това. Сякаш се изповядваше. Тя го слушаше, без да го прекъсва.

Накрая не се сдържа и му зададе въпроса, който я измъчваше откакто Доминик се бе завърнал преда два дена.

— А когато отиде в Начиочес? Каза...

— Защо ти трябваше толкова много време, за да ме попиташ? Искях да видя Крисчън. Той е в безопасност, двамата със Зелма са при приятели на Уилкинсън. Ще останат там, докато генералът получи онова, което иска — в гласа му се появи стоманена нотка. — Поне ще бъдат пазени.

— Но Начиочес е испански!

— Вярно.

По гърба ѝ полазиха тръпки и тя с мъка се сдържа да не се притисне към него и да не го помоли да не предприема повече рискове. Вместо това поде плахо:

— Доминик...

— Стига засега — гласът му прозвуча така, сякаш вече съжаляваше, че е бил толкова открит. След известно време продължи, грижливо подбирайки думите си: — Ако нещо се обърка, поне ще знаеш къде е. Мануел Реес и жена му са католици, чичо ти ще може да използва влиянието си.

Тя събра смелост да отметне завивката и да се вкопчи в него.

— Няма да ти се случи нищо! Имаш мен за зложница, забрави ли?

— Това е ново — забеляза той. — Зложница или не, ще ми е трудно да изпълня закана си да те убия. Но няма причина да допускаме, че нещо ще се обърка, така че престани.

Той я целуна по челото и се обърна на другата страна.

В поселището, Мариса и Лейли скоро се оказаха заобиколени от любопитни индианки. Мариса имаше възможност да се убеди какво щастие бе, че са в добри отношения с команчите. Жените можеха да бъдат много по-жестоки от мъжете — навсякъде виждаше примери за това. Из целия лагер клечаха нещастни пленници — някои осакатени, а почти всички — покрити с рани и белези от изгаряния. Доминик и

Трюдо я бяха предупредили да се прави, че не ги забелязва и да дава вид, уж съдбата им ѝ е безразлична. Едва сега разбираше какво бе имал предвид Трюдо, разказвайки ѝ за дивия народ на команчите. За пръв се намираше в общност, в която мъжете бяха всемогъщи, жените — нищо повече от робини, а робите — дори още по-малко.

Една слаба тъмноока испанка, имала късмета да бъде избрана за трета жена на вожд, изпълняваше ролята на преводачка. Други показаха на Мариса и Лейли как се разпъва и отново се прибира вигвам. Навсякъде съхнеха бизонски кожи и на Мариса ѝ прилоша, когато видя, как кожата биваха щавени и омазнявани, преди да бъдат използвани за приготвяне на зимно облекло. Най-странно ѝ се стори, че жените бяха късо подстригани, а мъжете носеха косите си дълги на грижливо сплетени плитки.

Наоколо гъмжеше от полуголи деца. Малките момченца вече се упражняваха да стрелят с лък, докато момиченцата си играеха с глинени кукли или помагаша на майките си в техните нескончаеми задължения. Младите мъже се мотаеха наоколо надут като пауни — тяхното единствено задължение бе да се грижат за оръжията и конете си, — а по-възрастните седяха пред вигвамите и показваха на момчетата как да си служат с ловните и бойни оръжия.

Дори иначе толкова кротката Лейли се възмути и прошепна на Мариса:

— Сега ми става ясно, какъв късмет съм извадила, раждайки се робиня на белите. В сравнение с това...! Ако Полъс се опита да подражава на тези тук, може да си изпати!

— Внимавай, иначе може да си намери някоя послушна индианка и да те размени за нея — закачливо отвърна Мариса.

Лейли я погледна полууплашено — полуукорително.

— Наистина ли го мислиш? Не, няма да направи това. Той знае, че ще го наръгам с нож, ако го видя да прави мили очи на друга жена. Способна съм да го сторя!

— Какво всъщност правим тук? — Мариса говореше повече на себе си, а погледа ѝ търсеше Доминик, който седеше гол до кръста при вожд и почтително слушаше думите му.

— Нямам представа — безгрижно рече Лейли. — Знам само, че довечера ще спим във вигвами, всяка насаме със своя любим.

Вечерята се състоеше главно от бизонското месо, което отвън бе изгоряло, а вътре — полусуrowo. Жените се хранеха едва след като мъжете се бяха заситили.

Жените на команчите, които се миеха само по повод на някоя церемония, макар съвсем наблизo да имаше поток, зяпнаха от учудване, когато Мариса и Лейли настояха да се изкъпят.

Лейли намери изход.

— Кажи им, че тя знае магии — обърна се тя към испанката и посочи Мариса. — Затова трябва да се изкъпем.

Думите ѝ постигнаха желания ефект.

— Не биваше да лъжеш — сърдито рече Мариса, но хладната вода бе толкова приятна, че в следващия миг се засмя и се зае да пръска Лейли.

След като приключи, тя се изтри с тънката мъжка риза, която бе носила. Забеляза, че жените я наблюдават любопитно и си шушукат по неин адрес.

— Казват, че имаш златния цвят на слънцето — преведе испанката. — Казват също, че макар да си жена, носиш добра магия за големия лов на бизони. Преди три месеца шаманът ни каза, че ще дойде жена като теб и ще помогне на нашите войни да убият бял бизон.

Мариса погледна Лейли с упрек. Смуцението ѝ нарасна още повече, когато първата жена на вождата ѝ подари пола от светла кожа, украсена със стъклени мъниста и пъстри конци блуза.

— Какво ще стане, ако не открият бял бизон? — попита тя Доминик, който току-що се бе прибрал във вигвама им.

— По-добре да не знаеш — безгрижно отвърна той и се засмя. — Но те разбира се, ще открият. Ти знаеш силна магия, сладка моя. Отдавна трябваше да разбера, че си магьосница.

— С това шега не бива — тросна му се тя.

Вместо отговор, той се зае да развързва индианската рокля, с която бе облечена. Когато я положи върху бизонските кожи, Мариса забрави всичките си грижи, погълната от насладата на любовната игра.

Когато три дена по-късно войните на команчите се върнаха и донесоха бяла бизонска кожа, Лейли погледна Мариса със страхопочитание.

— Само не казвай, че съм наследила магическите способности на баба си — избухна Мариса. — Това си бе чист късмет, никаква магия. Да, извадих голям късмет. Направо щях да се поболея от страх.

За нейна радост, няколко дни по-късно напуснаха поселището на команчите заедно с няколко жени, които мъжете на Доминик бяха откупили, за да сложат край на самотните нощи и да се освободят от някои „недостойни“ за мъже задължения.

Сега повече отвсякога приличаха на малка войска с обоз, част от който бе и самата Мариса. Тя обаче не мислеше за това — бе решила да живее единствено в настоящето. Миналото бе далеч зад нея, а бъдеще не съществуваше. Понякога обаче, когато оставаше сама, в съзнанието ѝ изплуваха въпроси, взривяващи защитния вал, където се бе барикадирала.

След като уловеше и опитомеше достатъчно диви коне и начертаеше картите си, Доминик щеше да се върне в Начес, където го чакаше неговата Джейн Байрон, жената, която Крисчън наричаше своя майка. Възможно бе Доминик да не я обича, но той я харесваше и уважаваше и нямаше да я изложи на унижението да бъде зарязана току преди сватбата си. Тя щеше да бъде добра и вярна съпруга, която да води домакинството му, да му роди и отгледа деца, и да го дари с непозната досега сигурност.

О, Мариса виждаше всичко това с безмилостна яснота. Сега, когато бе прекалено късно, тя осъзнаваше, че го обича. Затова искаше изцяло да се потопи в настоящето. Предпочиташе да се наслаждава на миговете с него, вместо да мисли за бъдещето.

Когато нощем се любеха, бурно и безмълвно, тя всеки път имаше чувството, че им е за последно. Понякога просто лежаха един до друг и Доминик я държеше в обятията си, докато главата ѝ почиваше на рамото му. Той ѝ изброяваше имената на съзвездията и ѝ показваше къде се намират на небосвода. Разказваше ѝ дори за други подобни експедиции, но без да отваря дума за опасностите, с които се бе сблъсквал по пътя си.

— Като те слуша човек, ще си помисли, че става дума за някаква весела игра.

— Игра на криеница? И това съм правил. Винаги ли си толкова тревожна?

Мариса отрече категорично, излъга храбро, но не твърде убедително, както сама си призна. За да отвлече вниманието му, тя го целуна и започна да гали тялото му, докато дъхът му не се учести. Сега го изненада с неочаквано, бързо движение и след миг косите ѝ погалиха бедрата му, докато устата ѝ търсеше члена му. Испита странно удовлетворение, усетила го да потръпва, сякаш устните ѝ го бяха опарили, и почувствала силата, която бе освободила. О, тя искаше да го накара да копнее за любовта ѝ, както тя копнееше за неговата.

— Къде си научила това?

Мариса се усмихна в мрака и погали с устни лицето му.

— От теб. Ти го направи с мен и трябва да изпиташ същото.

— Ах, ти! — той я целуна страстно.

Това се случи в нощта, преди да прекосят Тринити. На другия бряг останаха два дена, за да дадат възможност на конете да си починат, докато няколко от мъжете проучваха простиращата се пред тях местност.

— Очакват ни трудни дни, докато не стигнем Бразос — обясни ѝ Трюдо. — Трябва да пестите водата и да се научите да палите огън от бизонски изпражнения. Тук няма дърва.

Той впери поглед в голите ѝ, загорели от слънцето крака, след което пришпори коня си. Мариса намръщено го проследи с поглед. Искаше ѝ се и Трюдо да си бе купил жена от лагера на команчите. Откакто панталоните ѝ напълно се бяха разпаднали, тя носеше поли, при това с големи цепки, за да може да язди в мъжко седло.

След тази случка последва съвета на Лейли и убеди една от индианките да ѝ ушие кожени панталони.

Когато я видя в тях, Трюдо се засмя и каза, че сега приличала на кръстоска от мексиканска селянка и индианка.

Доминик я погледна предизвикателно с блесналите си очи, но мислите му, изглежда бяха другаде, защото сви рамене и каза, че му било напълно безразлично какви дрехи носи.

Мариса бе разочарована. Наистина ли не го интересуваеше? Или си имаше грижи, пред които всичко останало изглеждаше маловажно?

Дните и нощите се сливаха и изчезваха в тунела на времето. Мариса опознаваше безкрайните пространства на прерията. Пет дни преди да стигнат Бразос за пръв път видя огромните стада на дивите коне, наричани мустанги. Изглежда, обзелото всички вълнение щеше да зарази и нея, ако не бе Доминик.

Нещо го глождеше. Напоследък почти не говореше, а и тя не смееше да го попита. Вечер винаги си лягаше прекалено късно и тя трябваше да му даде да разбере, че е будна, иначе той с часове лежеше кръстосал ръце под тила си, замислено вперил поглед в звездите. Подобно на индианците, можеше да лежи съвсем неподвижно, сякаш омагьосан от звездното небе. Когато Мариса си лягаше, той я оставяше на мира, но ако забележеше, че е будна, я взимаше в прегръдките си и я любеше страстно. Въпреки това, нищо не бе като преди, когато разговаряше с нея, сякаш внезапно открил, че тя е мислещо, надарено с чувства същество, а не просто бездушно средство за удоволствие.

Къде сбърках? — питаше се отначало тя, но след това се отказа от тези типично женски самообвинения и започна да се пита какво се бе случило с него. Разговорите им, когато изобщо имаше такива, се ограничаваха до дреболии.

Понякога тя го виждаше да чертае карти и да гледа през секстанта, който постепенно бе намразила. От време на време Доминик яздеше редом с нея, обръщаше й внимание на това или онова и й обясняваше как индианците обзавдат диви коне. В такива случай тя си казваше, че всичко е наред, а притесненията й са единствено плод на въображението й. Нощем обаче, всичко започваше отначало — въпросите без отговори гъмжаха като комари и не й даваха мира.

Край Бразос пейзажът отново се промени. Тук бе пълно с лосове, елени и бизони, най-сетне отново се намираха дърва — наоколо имаше в изобилие брястове и черни дъбове. Сочната трева и многобройните водни басейни привличаха дивеча.

Разположиха лагера си край един малък ръкав на Бразос, наречен Рио Бланко. Тук построиха дървено укрепление и няколко огромни

кошари за конете, които щяха да уловят. Докато се строеше фортът, жените разпънаха вигвами, така че отдалече лагерът им приличаше на индианско поселище.

Всичко това им коства много време и усилия. *Удобен претекст за Доминик да се връща късно, когато вече спя?* — с горчивина се питаше Мариса. Една нощ — съдейки по положението на звездите, Мариса реши, че трябва да бе доста късно — тя стана и тръгна да го търси. Завари го да седи приведен край един огън и да копира няколко от своите карти. Макар че бе боса и се бе промъкнала съвсем безшумно, той усети присъствието ѝ и се обърна.

— Защо не ме помоли да ти помогна в това занимание, което те държи буден всяка нощ? Повярвай, умея да рисувам доста добре — тя коленичи до него.

— Искаш да ми помогнеш да шпионирам сънародниците ти? — иронично отвърна той. — Върви да спиш, Мариса.

— Не съм дете, което можеш да изпратиш в леглото! За какво са ти копия от тези карти?

— Трябва ли винаги да ми досаждаш с въпросите си? — той с въздишка се облегна назад и протегна нозе. — Боже мой, колко е късно! Утре започва ловът.

— Така ли? Е, трябва да знаеш, че не съм някоя послушна кобилка, която се задоволява с бучка захар. Не отговори на въпроса ми, Доминик!

Неочаквано той се наведе напред, повдигна косата ѝ и я целуна по шията.

— Има неща, които е по-добре да не знаеш, Мариса. Не съм свикнал да давам отчет на когото и да било. Винаги съм правил каквото съм смятал за правилно.

— Това ми е напълно ясно — с горчивина отвърна тя. — Но замислял ли си се някога, че мога да искам да споделя заниманията ти? — пое си дъх и продължи трескаво, преди той да бе успял да отвърне: — Няма да ти задавам повече въпроси, щом не искаш. Но ми позволи да ти помогна!

— Искаш да копираш карти?

— Да.

— Предателка! — каза той, но този път нежно, след което я целуна по устните, принуждавайки я да замълчи.

Той прибра картите и я отнесе обратно при събраните на кълбо завивки. За най-голямо нейно разочарование не бе научила нищо.

През следващите дни нищо не се промени и тя трябваше да стиска зъби, за да не направи някоя забележка. Сега Доминик нямаше никакво време за картографските си занимания, тъй като мъжете до един бяха заети с лова на диви коне. Те отделяха дузина животни от стадото и ги преследваха на групи от по десетина, докато животните се изморяха и се оставеха да бъдат вкарани в някоя от огромните кошари на брега на реката. След това обаче бе необходимо много време, докато животните свикнеха с юздите и седлото и бѣдеха обзядени.

На Мариса това време се стори безкрайно. Доминик бе непрекъснато зает, а вечер се връщаше толкова капнал от умора, че заспиваше докато помирише завивките. Освен това, не ѝ бе приятно да гледа как свободните прерийни създания биваха улавяни и опитомявани. Когато нямаше работа, разговаряше с Лейли, която също не понасяше зрелището.

Лейли бе станала нейна приятелка, довереница и съветничка, затова Мариса бе толкова разстроена, когато една сутрин момичето ѝ съобщи с обляно в сълзи лице, че двамата с Полъс ще ги напуснат.

— Имаме възможност да заживеем свободно и да станем собственици на парче земя. Около десетина уврата заедно с къща, изоставена от някакъв испанец, понеже индианците непрекъснато го притеснявали. Нас обаче няма да закачат, тъй като харесват Полъс и са изпушили с него лулата на мира. Сега сме испански граждани, имаме и документи...

Мариса подозираше, че главната заслуга за това бе на Доминик. От няколко дни той не се бе мяркал в лагера под предлог, че преследвал стадо диви коне. Нима бе дръзнал да тръгне сам за Начиочес? И защо не ѝ бе казал? Тя не искаше да разваля радостта на Лейли и скри от нея тревогите си, като я прегърна и се насили да се усмихне, докато ѝ пожелаваше щастие. Омразата към Доминик отново започваше да се разгаря в душата ѝ.

Тя обаче изчезна веднага щом го зърна. Изглеждаше така, сякаш бе яздил с дни, без да спира. Каквото и да бе сторил или да стореше, тя го обичаше и щеше да продължи да го обича. Единственото, което имаше значение, бе, че я държи при себе си и не я отпраща.

Упреците, с които мислено го бе засипвала, се бяха изпарили и тя попита само:

— Защо не ми каза?

— Не бях сигурен дали ще успея. Отдавна бях обещал на Полъс, така че той бе единственият, който знаеше.

— Но ти си поел безразсъден риск, отивайки сам в Начиочес!

— Трябваше. Освен това там имам приятели.

— Това наистина ли е най-доброто за двамата? В безопасност ли ще са?

— Доколкото човек може да бъде в безопасност в тази страна. Полъс е наясно с рисковете и е готов да ги поеме.

— Ами аз... ще предоставиш ли този шанс и на мен?

Този път той не се опита да избегне въпроса. Отговори, повдигайки брадичката ѝ, така че тя бе принудена да го погледне в очите.

— Рисуваш достатъчно, оставайки с мен. Би ли искала отново да бъдеш в безопасност?

Мариса поклати глава безмълвно и той безмълвно отговори на всичките ѝ въпроси с тялото си.

След още няколко дълги горещи дни обаче, започна да се чувства самотна. Болезнено чувстваше липсата на Лейли, вече нямаше с кого да сподели онова, което ѝ тежеше на сърцето.

Живееше в някакво безвремие под палещите лъчи на слънцето. Тя бе любовницата на капитана и той се връщаше при нея нощем, когато не бе зает да лови коне или да чертае своите карти. По собствена воля ли бе избрала този живот? Беше ли ѝ оставил някакъв избор? Сърце не ѝ бе дало да го напусне, но животът с него все повече се превръщаше в мъчение.

Колко седмици ѝ оставаха още? В кошарата сега имаше над триста животни и повечето време, мъжете прекарваха в обзидването им. Подобно на тези коне бе обуздана и тя, без дори сама да забележи. Тя бе пленница, която обичаше пазача си.

Мъжете вече разговаряха за завръщането и крояха планове, какво ще правят с печалбата. Бяха освободили купените от индианците жени, изоставяйки ги на волята на съдбата.

— Знаете ли какво ще направя? Ще си купя най-голямото буре с уиски, което съществува!

— Аз ще си купя парче земя и ще построя на старата къщата, за която от години мечтае.

— Аз пък ще си взема любовница и тя ще има собствено жилище. Хей, Трюдо, ами вие?

Мариса, която седеше малко встрани от огъня, усети неговия поглед.

— Аз ли? Аз също ще си потърся жена, но истинска — да ми помогне да си построя къща, да ми отгледа деца и отгоре на всичко да бъде щастлива.

Тогава дойде въпросът:

— А какво ще правите вие, капитане? Сигурно имате някакви планове, а?

Доминик отвърна неопределено:

— Просто ще си изхарча парите. Нали са за това, а?

Малко по-късно той стана и излезе от светлината на огъня. Мъжете продължиха да бърбят. Всеки имаше някое местенце на света, където можеше да се завърне — всеки, но не и тя.

Макар да се срамуваше, Мариса го последва. Бе решила да не му задава въпроси.

Вървяха заедно и все пак разделени, без да се докосват. Край реката, където бяха построени големите кошари, се чуваха неспокойните движения и пръхтенето на уловените коне. Бедните създания! Пленничеството бе най-непоносимо за прекаралите живота си на воля.

Двамата тръгнаха по брега и мъжът на пост ги поздрави шепнешком. Скоро се озоваха в малка горичка, където лунната светлина почти не проникваше. Пред краката им в храсталака се шумгуваха изплашени животни. Мариса долови още някакъв шум, някаква тиха въздишка, която звучеше почти като напев.

— Това е вятърът — обясни Доминик. — Така свири в платната на кораба или във високата прерийна трева. Спори с дърветата, които не искат да превият гръб пред него.

Спряха и се послушаха мълчаливо. След известно време Доминик я привлече към себе си и обсипа лицето ѝ с целувки, диви и необуздани като вятъра.

Не бе възнамерявал да го прави, но усети безрезервната ѝ преданост, която не преставаше да го изненадва, като се имаше

предвид миналото им. Сякаш върху му се сгромолясваха огромни, помитащи всичко вълни. Не бе очаквал тя да го последва, при това, без дори да продума. Бе решил в най-скоро време да поговори сериозно с нея и да ѝ представи нещата в истинската им светлина. Искаше да я предупреди...

Сега обаче, когато я държеше в прегръдките си, отказваше да я пусне. От самото начало и двамата знаеха, че дните на тяхното съжителство са преброени. Тя трябваше да се върне при чичо си, а той — да се погрижи за бъдещето си. Никого не бе допускал прекалено близо до себе си, още по-малко жена. Не биваше да я съжалява и не трябваше да се обвързва с нея — така щеше да е най-добре и за двамата им.

Но сега, когато топлото ѝ, отзивчиво тяло се притискаше към неговото, той не можеше да мисли за нищо друго, освен за желанието си да я притежава, да чувства, че тя му принадлежи. Поне тази нощ и следващата...

Команчите, малък боен отряд, който се връщаше от Мексико, се появиха преди изгрев-слънце, когато лунният сърп още не бе избледнял съвсем. Бяха около двадесетина войни, трима Мариса бе виждала и преди. Двама от мъжете, които се бяха оженили неотдавна, водеха със себе си и жените си. Освен тях имаше още пет жени, взети като пленници, по лицата им се четеше ужас и изтощение.

Мариса понечи да се спусне към тях, за да им даде храна и вода и да ги утеши с блага дума, но Доминик я спря с кратък предупредителен вик.

— Какво ще стане с тях? — попита тя индианката, която ѝ бе ушила кожените панталони.

— Кой знае? Може би ще останат пленнички. Които имат късмет, ще станат жени на войните от моето племе. Някои ще бъдат продадени на войниците в испанските фортове — индианката се ухили. — Но преди това ще мине известно време.

Едва сега Мариса забеляза, че сред пленниците има и деца.

— А какво ще стане с децата? — ужасено попита тя.

— Войните от моето племе отвличат само най-силните момчета. Те ще бъдат осиновени и превърнати във войни. В нерменух! —

последната дума тя изрече с особена гордост — това бе името, с което наричаха себе си команчите и което на техния език означаваше „човек“.

Децата щяха да свикнат най-лесно — те скоро щяха да забравят, а след някоя и друга година вече щяха да разсъждават и чувстват като индианци.

Ами Доминик? Той бе живял при команчите и познаваше индианските нрави. Дали все още носеше спомена за това в кръвта си? Тя го потърси с поглед и го видя видимо обсебен от разговора си с вождя на малкия боен отряд. Забеляза, че стоящият наблизо Трюдо бе направил кисела физиономия. От време на време той се намесваше в разговора на езика на знаците. След това Доминик и вождът отново разпънаха своите карти.

— За какво говорят?

Индианката сви рамене. Лицето ѝ бе непроницаемо.

— Прекалено са далеч, не разбирам добре думите. Но, изглежда, скоро ще потеглим. Видях знака, който означава „испански войници“. А сега започват да търгуват. Виждаш ли?

Докато Трюдо се пазареше с двама по-млади войни на езика на знаците и видимо ядосан превеждаше на останалите мъже, Доминик и вождът се бяха отделили от групата. Индианката погледна Мариса със странно замислен поглед.

— Когато вождовете разговарят помежду си, значи става дума за сделка.

Едва няколко часа по-късно Мариса научи, че е ставало дума за нея.

ПЕТА ЧАСТ ГНЯВ И СТРАСТ

Доминик се опита да ѝ обясни, но Мариса бе в състояние, в което обясненията бяха безсмислени. Отначало той бе говорил съвсем спокойно и делово, опитвайки се да я вразуми, но опърничавостта и гневът ѝ, в крайна сметка го вбесиха.

— Разбери най-сетне какво ти говоря! Голям и добре въоръжен отряд е по петите ни. Независимо дали ще се бием, или ще се опитаме да им се изплъзнем, не бих искал ти да си наблизю!

— Нали трябваше да ви послужи като заложница? Ако са испанци...

— Мислиш ли, че ще питат коя си, когато се стигне до престрелка? — той стана умишлено груб. — Да, надявах се да ми потрѣбваш, но сега вече имаме конете си и не мога да те мъкна със себе си. Каквото и да се случи, само ще ни бъдеш в тежест. Ще направя каквото и без друго възнамерявах, макар и малко по-късно — ще те изпратя при чичо ти. Не разбираш ли, така ще е най-добре за теб?

— Искаш да кажеш, че ще е най-добре за мен да бъда пленница на индианците? Отново робиня? Затова ли ме взе със себе си, за да си сигурен, че ще продължа да страдам?

— Дяволски добре знаеш, че не е истина — грубо отвърна той. — Добре знаеше как ще завърши всичко това. Никога не съм те заблуждавал.

— О, не, не си — беззвучно рече тя. — Помниш ли какво ми каза тогава, по време на нашия преждевременно приключил меден месец? *Играта свърши*. Винаги си бил добър играч, Доминик. Защо не ме отпрати още в самото начало? Защо ме остави да мисля...

— Мариса!

В продължение на една безкрайно дълга секунда ѝ се струваше, че той ще я вземе в обятията си. Въобразяваше ли си, или в гласа му наистина имаше болка?

Но Доминик умееше по-добре от нея да крие чувствата си. Той свали ръце от раменете ѝ и рече умишлено студено:

— Няма смисъл да съживяваме миналото. Така само се нараняваме един друг. Позволи ми да ти обясня спокойно...

— Не! — тя му обърна гръб и понечи да избяга, но той бе побърз. Ръката му я задържа и накара да се обърне.

— Никъде няма да ходиш! Имам да ти казвам още нещо, все едно дали ти харесва, или не.

— Не искам да слушам повече извинения. Значи съм ти в тежест. Продад си ме...

— Не съм те продал. Чуй ме, дявол да те вземе! Ще бъдеш откупена от испанците. Примири се с това.

— Да се примиря!

— Няма да ти е за пръв път, или?

Жестокостта му я накара да занемее. След това със същия премерен тон, той ѝ нанесе последния удар.

— В цялата тази работа има само едно неудобство. Команчите имат обичай да изнасилват публично пленничките, преди да ги продадат обратно на испанците.

Златистите ѝ очи се разшириха невярващо и тя поклати мълчаливо глава.

— Не! — беше ли изрекла тази дума или само си я бе мислила? Не искаше да слуша нищо повече. Всичко това трябва да бе някакъв кошмар.

— Така се подиграват на испанците. Мариса, нямаме време за дълги обяснения. Говорих със Скачащия елен, който е могъщ вожд и ще бъде твой закрилник. Веднъж изтърпяла онова, за което ти говорих, при тях ще бъдеш в безопасност. Никой повече няма да те докосне, той ми даде думата си. Обеща ми също, да те вземе при себе си и да се отнася с теб като с гост или дори като с дъщеря, докато не дойде време да заминеш за Сан Антонио. Там имаш познати, нали?

Тя заотстъпва пред него. Развявана от вятъра коса падаше върху лицето ѝ.

— Понякога си мисля, че изобщо не те познавам. Предаваш ме на някакъв вожд, някой си Скачащ елен, да ме изнасили, а след това да се отнася с мен като със своя дъщеря! Няма ли да е много по-просто направо да ме убиеш? Или да те улесня съвсем и да го сторя сама?

Тя се хвърли неочаквано към него и посегна към ножа, който Доминик винаги носеше затыкнат в колана си, но той я изпревари и

стисна ръцете ѝ.

— Ти не разбираш — потиснато отвърна той. — Аз съм част от това племе... един от тях. Мислиш ли, че бих допуснал друг мъж да те притежава? Никой, освен мен не бива да те докосва.

Тя не можеше да не си спомни как преди време я бе жигосал. Дали не го бе направил, за да я предпази от нещо още по-лошо? Погледна го сломена.

— Само не така, Доминик, не пред другите... Моля те...

— Няма друг начин — нежно отвърна той и погали сведената ѝ глава.

След това я отнесе в лагера на команчите и когато я положи на земята, тя затвори очи, сякаш така можеше да игнорира лицата и гласовете на зрителите.

Сега той я зашлеви през лицето и просъска:

— Съпротивлявай се! Съпротивлявай се както преди!

Не ѝ се налагаше да се преструва. Срамът я изпълваше с такъв гняв, че тя отчаяно се замята, използвайки колене, нокти и зъби в опитите си да го отблъсне.

Той я удари няколко пъти и изръмжа:

— Дива котка! Колко мъже ти трябва, за да те обуздаят?

Накрая, когато подобно на уловените коне тя бе напълно изтощена от борбата, Доминик я взе — грубо, почти гневно, като здраво стискаше ръцете ѝ.

Всичко свърши бързо. Тя скри лицето си в шепи и заплака горчиво, а Доминик покри полуголото ѝ тяло с ризата, която бе свалил от гърба си. Чувстваше се толкова унижена, че щеше да ѝ е все едно, дори ако всички индианци се нахвърлеха върху ѝ.

Не се случи нищо подобно. Индианките, известни с жестокостта си към пленниците, отначало я наблюдаваха любопитно, но след като облеche подарените ѝ от жената на вождя дрехи, нарушиха негласно установената дистанция. Пък и Мариса притежаваше собствени коне, а това доста я издигаше в очите на команчите, ценящи конете дори повече от жените. На най-голямо възхищение се радваше Оро, жребец с кафеникаво — златист косъм, който тя предпочиташе пред всички останали. Доминик го бе обзидил за себе си, но след това ѝ го бе дал, за да вдигне цената ѝ.

Доминик нямаше нужда повече от нея. Беше ѝ признал, че му е в тежест. В паметта ѝ болезнено отекуваше всяка негова дума. Но не ѝ ли бе прошепнал: *О, любима, искаше ми се никога повече да не ти причиня болка.* Въобразяваше ли си, или той наистина бе казал това?

Тъй като Скачащия елен не водеше със себе си жена, Мариса трябваше да готви, да дере убития от него дивеч и да щави кожата, но така поне не ѝ оставаше много време за размисъл. Той знаеше малко испански, а Мариса бе понаучила това-онова от индианския език на знаците. Отначало твърдоглавието ѝ го вбеси, но след като тя не се уплаши от вдигнатия му юмрук, поведението ѝ започна да го озадачава. От време на време бе покорна и отстъпчива и той почти съжаляваше, че бе дал дума да я предаде на испанците, после обаче отново ставаше вироглава и своенравна. Непрекъснато задаваше въпроси — биваше си я да пита и да поставя всичко под съмнение, но бе достатъчно хитра да плаче и да обещава послушание, ако научеше истината.

Наистина, тази жена трябва да притежава „пуха“ — магическа сила — мислеше си вождът. Команчите я наричаха „Жената с белия бизон“ и той добре знаеше как бе получила това име. Една вечер, когато тя отново му досаждаше с безкрайните си въпроси, той се предаде и ѝ обясни защо се бе съгласил да я вземе със себе си. Като горд войн не пропусна да се похвали с безумно смелите си набези и победи. Тя изглеждаше впечатлена от думите му, така че индианецът не сметна, че мъжествеността му ще бъде поставена под въпрос, ако ѝ разкаже и останалото.

Испанците избягваха да си имат работа с команчите и индианците дръзко се навъртаха около фортовете, за да търгуват с кожи и пленници. В случая обаче испанците, които смятаха себе си за господари на тези земи, бяха научили чрез някакъв американски търговец в Начиочес и чрез контактите си в Луизиана за шпиониращи наоколо американци, така че отрядите им в поречието на Бразос и Рио Бланко бяха вдигнати на крак.

Опасност? Той я погледна презрително. Разбира се, винаги съществуваха опасности, които правеха живота пълноценен и даваха възможност на война да се докаже. Но жените само пречеха, когато се

стигнеше до война. Затова Скачащия елен никога не водеше жена си на бойните си походи отвъд границата.

— Не се безпокой — надутото рече той. — При мен си в безопасност.

Сега поне знаеше някои неща. Но каква полза от това? Доминик я бе отпратил. Вече нямаше нужда от нея...

Преди да ѝ каже това, той се бе опитал да ѝ обясни всичко, но тя не бе пожелала да го изслуша. Сега си даваше сметка, че със сигурност не му е била безразлична. Страхът от бъдещето ли я бе заслепил дотолкова? През последните седмици, освен телесната близост между тях се бе появило още нещо... Защо не си бе дала сметка за това?

— Как мислите, какво ще правят те? — попита тя вожда. Очевидно бе, че индианецът не знаеше какво да мисли за нея.

— Ще се съберат и ще обсъдят положението. Минали са много луни, откакто са уловили и обзидили конете, а те са сред най-добрите, които съм виждал. Аз не бих се отказал от плодовете на своите усилия, не бих избягал като жена.

— А ако останат? — настоя тя.

Индианецът отново я погледна със смесица от учудване и презрение.

— Изобщо ли не познавате мъжете? Ако останат, ще се сражават и ще защитават собствеността си. Разполагат с оръжия и муниции.

Мисълта за тази възможност я ужаси. Тя наистина не можеше да разбере, защо просто не потърсеха спасение през границата. Сега поне знаеше защо Доминик се бе отървал от нея.

Безпокойството и лошите предчувствия не ѝ дадоха мира през целия път. Бе престанала да брои дните.

Обикновено индианците търгуваха далеч на запад, в Санта Фе и Таос, но този път поеха към Сан Антонио, най-силното мисионерско укрепление в Югозапада, където испанците ги приемаха почтително, макар и не с радост.

Скачащия елен умееше да търгува. Отначало той правеше само неясни намеци, за да събуди любопитството на испанците. Искал да помисли върху предложената му за кожата цена. Пленниците? Ако испанците не ги било грижа за съдбата им, щели да бъдат продадени другаде. Да, също и племенницата на Черното расо, жената със златни очи.

Един стар индианец, който от години живееше при испанците, изпълняваше ролята на преводач. Когато вождът понечи да им обърне гръб, индианецът рече припряно:

— Пленницата, за която спомена... испанецът иска да я види. Откъде я имаш?

— Един американец ми я продаде, но е прекалено вироглава, не е добра скуоу. Ако не я искате, ще я продадем някъде другаде. Все пак жените са като конете — с малко повече постоянство, могат да бъдат обуздани.

— Чакай! Капитанът иска да види жената, за която говориш.

Мариса бе изтикана напред, а Скачащия елен я сграбчи за косите и дръпна главата ѝ назад, така че испанците да могат да разгледат лицето ѝ. Мариса зърна познато лице, чието ужасено изражение ѝ подсказа, че капитан Игуера също я познал.

— *Dios mios!* — възкликна той, опитвайки се да запази самообладание. — Как е възможно? Госпожице, вие ли сте... — запъна се, поразен от окаяния ѝ вид. Изглежда, през главата му минаха всички онези невероятни истории, които се разказваха за отношението на индианците към пленените жени.

Докато двамата мъже се пазаряха, на Мариса почти ѝ дожаля за младия испанец, който бе в доста по-неизгодна позиция.

Скачащия елен получи добра цена за нея и останалите жени, които бе довел. За най-голяма нейна изненада той ѝ остави огнения жребец, наречен от Доминик Оро.

Този път не намери покой в уединената манастирска обител. Бе станала прекалено самостоятелна и не търпеше някой да ѝ казва какво да прави. Неприкритото неодобрение на монахините посрещаше с безгрижие, неприсъщо за млада жена, към която съдбата се бе показала твърде сурова.

Настоя да задържи коня си, за да може да излиза на езда, така че капитан Игуера се принуди да отдели няколко от хората си да я съпровождат, когато нямаше възможност да стори това сам. Набожните сестри, от чието гостоприемство се бе възползвала, не можеха да сторят нищо, за да попречат на срещите им. Чичо ѝ, архиепископът, бе в Куидад де Мексико и макар че веднага му бе изпратено известие, щеше да мине известно време, преди да го получи и да пристигне. А дотогава не разполагаха с никаква възможност за въздействие върху младата жена, която толкова се бе променила от времето на последния си престой в манастир.

Мариса бе не по-малко объркана от игуменката, тъй като не знаеше как да приеме факта, че капитан Игуера е влюбен в нея. Бедният! Той виждаше в нейно лице някакъв трагичен образ, нещо като мъченица. Понеже сама бе разбрала какво е да обичаш и източник на какви терзания и страдания може да бъде любовта, Мариса нито за миг не му даде надежда, че ще отвърне на чувствата му. И все пак, той бе човек, с когото от време на време можеше да поговори, а предвид чина и положението му, може би знаеше дали... дали... Трябваше да прехапе език, за да не зададе въпроса, който я измъчваше от седмици. *Голям и добре въоръжен отряд е по петите ни...* Истина ли бе това или просто претекст да се отърве от нея? Но ако е било вярно, тя не биваше да се издава. Капитанът я бе разпитвал, монахините я караха да се изповяда, но тя само клатеше глава, уж, че е изгубила паметта си. Умишлено казваше, че помнела името само на един от похитителите си, някой си Джон Мюри. Всичко друго се било изличило от паметта ѝ. Накрая я оставиха на мира и монахините се отдадоха на молитви, чичо

й да се появи час по-скоро и да поеме отговорността за своенравната си племенница.

Какво се бе случило в лагера край Рио Бланко?

Този въпрос не й даваше покой. Когато една нощ отново се събуди обляна в пот от някакъв кошмар, Мариса се промъкна пипнешком до малкия параклис, където се опита да се моли:

— Мили Боже, съхрани живота му. Ако оживее, може поне да се върне при Джейн. Не искам нищо за себе си... — даде си сметка, че се пазари и засрамена напусна параклиса.

— Изглеждате така, сякаш снощи не сте спала добре — плахо рече Фернандо Игуера на следващия ден. — Ако не се чувствате добре или имате нужда от нещо...

Тя се опита да си придаде ведър вид.

— Чувствам се чудесно наистина — срещнала погледа му, продължи припряно: — Но стига сме говорили за мен. Разкажете ми нещо за себе си. Животът край границата трябва да е много вълнуващ. Неизменно изложен на опасности. Помня, докато бях в Луизиана чух, че американците били хвърлили око на тези земи. Вярно ли е? А и всички тези слухове за някаква революция в Мексико... Войнишкият живот трябва да е много опасен...

Бе успяла да го подведе, което я караше да се презира.

— О, да, опасно е — изпъчи се той, — но вие не трябва да се боите от нищо, повярвайте ми! А що се отнася до всички онези слухове... убеден съм, че са само слухове. Само няколко селяни и индианци се бунтуват. Не разбират, че за тях е най-добре всичко да си остане такова, каквото е сега.

— Мислите, че няма опасност от американско нашествие?

— Нашествие? Пфу! Американците са прекалено заети със собствените си междуособици. От време на време, някои от тях дръзват да навлязат на наша територия. Идват за кожи и коне. Повярвайте ми, не ги търпим тук прекалено дълго. Понякога наказваме някого за назидание на останалите. Само преди няколко месеца... — той замълча и я погледна угрижено. — Зле ли ви е? Не бива да стоите прекалено дълго на слънце, ще слънчасате. По-добре да се връщаме.

Ръцете и коленете й трепереха и тя трябваше да обуздае танцуващия си кон, който искаше да препусне в галоп.

— Не, не, нищо ми няма. Свикнала съм със слънцето. Моля, продължете разказа си, тъкмо бе започнало да ми става интересно.

Той бе смутен, но едновременно с това и поласкан.

— Не исках да ви безпокоя, напротив, исках да ви обясня, че винаги сме нащрек. За щастие имаме хора от двете страни на границата, които ни предупреждават...

Защо увърташе? Въпреки нетърпението си Мариса му се усмихна.

— Вече трябва да сте разбрал, че не се плаша толкова лесно. Споменахте, че само преди няколко месеца...?

— О, нищо особено. Исках просто да ви дам пример за нашата бдителност. Група американски авантюристи — крадци или шпиони — бе решила, че може да ни се изплъзне, но накрая нашите войници ги пипнаха. Няколко успяха да избягат с откраднатите коне, но другите, които ни се противопоставиха, бяха пленени. Предали се, доколкото знам, след като главатарят им бе убит — колкото и възпитан да бе иначе Игуера, сега той се ухили. — Полковник Артеага, който командвал нашия отряд, наредил дори да му отрежат главата и я изпратил за наизидание в Начиочес. Останалите ще бъдат осъдени на доживотен затвор или екзекутирани...

Това бе всичко, което Мариса чу, защото Оро, навярно усетил обзелата я паника, се подплаши и препусна в галоп. Известно време тя се остави конят да я носи, без и през ум да ѝ мине, че може да я хвърли на земята и да си счупи врата.

— Не, не, не! — крещеше тя срещу вятъра. — Трябва да е някой друг. Той говореше за някой друг.

Сети се, че индианките се осакатяват и си нанасят дълбоки рани с нож, научавайки за смъртта на съпруг, баща или брат. Доминик не бе нито едното, нито другото — или всичко това заедно? Не можеше да е мъртъв, бе станала някаква грешка!

Полковник Артеага, който командвал нашия отряд... Педро, разкъсван от омраза и гняв. Щеше да го убие, ако се окажеше вярно. Дори след това да трябваше да заплати с живота си!

След лудия галоп Оро най-сетне премина в тръс. Мариса бе изгубила юздите и се бе вкопчила в гривата на жребеца, докато сълзите се стичаха по лицето ѝ и се смесваха с избилата по него пот. Оро —

злато. *Ще го нарека на теб* — полушеговито бе казал Доминик. — *Той е едновременно див и плах, но мисля, че е по-лесно да бъде обуздан.*

С цялата си страст тя прошепна в ухото на коня:

— Ще го убия, кълна се. Заради двама ни, Оро. Ще го убия!

Така я завари отчаяният капитан, когато я настигна — пребледнял и без шапка.

— Мариса! Боже мой, вече мислех... Вече сте в безопасност, чувате ли ме? Ако кажете, ще наредя да застрелят коня...

Тя обърна към него обляното си в сълзи лице и му се тросна:

— Какво? Само посмейте да докоснете коня ми! Вината не бе негова. Аз се разсеях.

— Но аз мислех... — Игуера не можеше да си обясни състоянието й. — Казахте...

— Не знаех какво говоря! Мислите ми бяха другаде — тя се изправи храбро. — Извинете, че ви създадох грижи. Вече наистина трябва да се връщаме.

Лицето й бе мокро от сълзи, които не изтриваше. Фернандо Игуера бе объркан и не знаеше какво да мисли.

Още по-изумен обаче остана, когато късно през нощта тя почука на вратата на стаята му и без да обръща внимание на учудените часове, се вмъкна вътре.

Гол до кръста Игуера се изчерви и поддавайки се на първия си импулс, залости вратата. Струваше му се, че сънува. Какво я бе накарало да се компрометира, а и него също? Той я огледа неволно. Беше боса, облечена в цветна памучна пола и тънка блуза.

Безмълвно проследи как се приближи към огъня и сгря дланите си.

— Надявам се, не ми се сърдите, че идвам, без да ви предупредя, при това в толкова късен час — рече през рамо тя. — Но вие сте единственият ми приятел и бих искала да поговорим.

Той посегна към ризата си и трескаво я навлече. Мариса се обърна.

— Толкова е топло тук... защо си правите труда? Мислите ли, че не съм виждала голи до кръста мъже?

— Аз... о, не бива да говорите така! И не е редно да сте тук. Не мога да попреча на хората ми да клюкарстват по ваш адрес.

— Мили Боже, да клюкарстват! Навсякъде, където съм била, са клюкарствали по мой адрес — тя сведе поглед. — Вие сте единственият човек, с когото мога да поговоря. Моля ви, не ме отпращайте.

Той простена и изостави опитите да закопчее ризата си.

— Не знаете какво говорите. Ами чичо ви, монахините...?

— Чичо ми е далеч, а монахините вероятно спят. Аз не мога да заспя.

— Защо сте дошла? — отчаяно попита капитанът. — Въпреки цялото ми уважение към вас, аз съм мъж и ако не си тръгнете веднага...

Тя го прекъсна припряно:

— Мислех, че ще можете да ми помогнете да го открия. Споменахте името му днес... Ако знаете какъв шок бе за мен това! Говорехте за мъжа, който ме предаде и продаде в робство! Той бе мой годеник, а след това ме остави на произвола на съдбата. Ех, ако чичо ми бе тук, щеше да знае какво да стори, той щеше да ми помогне. Но него го няма, а на монахините не мога да разкажа всичко това. Помогнете ми да го открия и ще ви дам каквото поискате — сега гласът ѝ бе просто едва доловим шепот.

Фернандо Игуера понечи да се впусне към нея, но се спря и сви длани в юмруци, борейки се с обзелите го чувства. Нима не е била изнасилена от индианците? Защо да не вземе онова, което му предлагаше доброволно?

Той изруга наум. Всичко това заради някакъв друг мъж. Полковник Артеага. Изведнъж си спомни, че преди време двамата бяха напуснали Сан Антонио заедно. Как само му бе завиждал тогава. Но какво искаше да каже тя? Невъзможно бе Артеага да...

— Не ми вярвате? — каза тя, сякаш прочела мислите му. — Братовчедка му, мащехата ми, искаше да получи плантацията в Луизиана, която имах от баща си. Трябва да разбере дали е знаел за плановете ѝ да се отърве от мен. Затова на всяка цена трябва да го открия. Моля ви, кажете, че ще ми помогнете!

Като някакъв лунатик той протегна ръце към нея, привлече я към себе си и усети дъха на наскоро измитата ѝ коса и тяло.

— Проклятие! Толкова го обичате, че сте готова да легнете с мен?

Тя не се отдръпна.

— Обичам го достатъчно, за да сторя всичко за него —
прошепна. В следващия миг отметна глава назад, изненадана от
пламенните му целувки.

Капитан Игуера не можеше да знае, че разтрепераната млада
жена не говори за Педро Артеага.

Бяха теглили жребий кой да тръгне и кой да остане. Само Доминик и Трюдо не бяха участвали.

— Ще ги задържим! — ликуваше Трюдо. — Човече, имаме достатъчно оръжия и муниции да спрем цяла армия, а всеки знае колко зле са въоръжени испанците. Ще ги отблъснем, а след това ще се изпарим в мрака. Междувременно, другите ще са пресекли границата с конете. Наистина ли мислите, че ще позволя да ми отнемат парите, за които съм пролял толкова пот? — погледна Доминик, но той мълчеше, стиснал устни. — Какво има, приятелю? Още ли мислите за нея? Мили Боже, хубаво представление изнесохте вие двамата! Не е лесно човек да избие от главата си такава жена, а? Както сам казахте, така е най-добре за нея. А и по-късно бихте могъл да си я върнете.

— Затваряйте си устата, Трюдо! Иначе ще дам възможност на испанците да ти видят сметката!

— О, не ви вярвам, капитане. Все още имате нужда от мен. Освен това обещах на малката да се грижа за вас. Каква жена само! Нашего брата само можем да мечтаем за такава!

Понеже не искаше да слуша нищо повече, Доминик се приближи към един от отворите в стената на импровизираното укрепление. Видя залязващото слънце да позлатява водата на реката. Мариса. Златна кожа. Златни коси. Дали най-сетне бе разбрала защо я бе отпратил? Вероятно не. Прекалено много неща бяха останали недоизречени — прекалено много, за да съжалява сега, когато вече бе твърде късно. Странно, споменът за всички други жени се бе изличил от паметта му — съществуваше само тя, неговата дива циганка, която му бе влязла под кожата като треска и не искаше да излезе, а проникваше все по-дълбоко. Какво търсеше той тук, смехотворен герой, изгубил всяка надежда, вместо да се довери на съдбата си и да хукне след мимолетното си щастие? Ако не е знаел как да постъпи, защо не се бе върнал при команчите и не я бе направил своя жена? Но той държеше да се прави на благороден...

Първият оръдеен изстрел ги изненада като гръм от ясно небе.

— Всемогъщи Боже! Те имат оръдие!

— Свине!

Настана истинска суматоха. Доминик усети нещо да го поваля на пода, преди още да бе осъзнал, че парче снаряд е попаднало в рамото му. Отново се изправи. Все още не усещаше болка, само шуртящата от раната топла кръв.

Испанците, които ги бяха обградили, стреляха непрекъснато и им крещяха да се предадат.

— Главатарят ви да излезе! Предайте се и ще спасите кожата! Иначе с всички ви е свършено!

Авантюристите отвърнаха със залп. Два оръдейни снаряда направиха една от стените на укреплението на трески, разлетели се във всички посоки. Сега кръвта се стичаше в очите на Доминик и го заслепяваше.

— Изгубени сме! — кой бе извикал това? Имаше ли значение, когато и сам виждаше. Бяха безсилни срещу оръдията.

— Останете тук и ме прикривайте — нареди Доминик. — Излизам навън.

Щом испанците искаха кръв, щяха да получат неговата. Пушката му бе заредена и веднъж излязъл навън, щеше да я изпразни напосоки, пък да става каквото ще.

— Какво смятате да правите? — гласът на Трюдо.

— Махай се от пътя ми! И не стреляйте, докато не изляза.

— Искате да развеете бяло знаме пред онези свине?

— А ти навярно искаш да бъдеш разкъсан на парчета? Бъди разумен, Трюдо, като ми видят сметката, може би ще ви оставят на мира.

— На мъченик ли ще се правите? Мили Боже, кървите като свиня. Аз поемам командването, чувате ли? Обещах на малката...

— Трюдо, махай се от пътя ми!

Не забеляза дръжката на пистолета, усети само тъп удар в тила и се строполи по гръб. Някъде над него прозвуча гласът на Трюдо:

— Ако някой тук ще се прави на проклет герой, това ще съм аз, разбрано?

Последното нещо, което проникна в замъгленото му съзнание, преди да му причернее пред очите, бе един залп.

Педро Артеага не бе на себе си от радост. Чакаше този момент от деня, в който бе получил шифрованото съобщение на генерал Уилкинсън. Пет пари не даваше, че повечето от американците са избягали заедно с конете. В ръцете му бяха дузината, останали да защитават укреплението, а сред тях и главатарят им, неговият личен враг.

— Мъртъв си — изръмжа той, — ти си само една глава с изкълвани от лешоядите очи. Никой вече не може да те разпознае. Годеницата ти тъгува по теб и носи траур. Американците отвъд реката заплашват с отмъщение, но както обикновено, няма да сторят нищо, защото си навлязъл на наша територия незаконно. За тях също си мъртъв. Всъщност и на това ще му дойде времето. О, да, накрая ще умреш, ще бъдеш екзекутиран публично, след като саморъчно си подписал признанията си. Но преди това ще те накарам да проклинаш деня, в който си се родил. Разбра ли? Разбра ли?

Думите сякаш идваха от всички посоки едновременно и накрая Доминик отвори очи, за да разбере какво става.

— Костваше ми известни усилия да те оставя жив — още не е дошло времето да умреш. Не и толкова бързо и безболезнено. Друг умря вместо теб... Знаеш ли, тук още не са премахнали лова на вещици. Монасите правели всичко възможно да покръстят пленниците и да ги накарат да проговорят. За съжаление повечето от тях били индианци, а те, както знаеш, не са особено сговорчиви и не се боят от мъчения. Сега ще разберем дали поне малко приличаш на тях.

Нямаше представа къде се намира. Изглежда, в някаква крепост или мисия, където грижливо се пазеха уредите на испанската Инквизиция.

Бе завързан на дървено колело. Краката му бяха оковани за пода, а ръцете — завързани над главата.

— Още половин завъртане — нареди Педро Артеага и със скърцането се появи нетърпимото усещане, че го разчленяват. Мускулите на врата му се сгърчиха конвулсивно, когато се опита да съдържи напирания в гърлото му вик. Целият бе в кръв, струяща от разкъсаните капиляри.

— Пълни и собственоръчно подписани признания. Ще последва, разбира се, смъртна присъда, но тя ще е за предпочитане пред

мъченията, не е ли така?

— Не!

Не знаеше, че му е останал достатъчно дъх, за да изкрещи заседналата в гърлото му дума.

— Надявах се да се противиш — рече Педро Артеага.

С мъка извъръщайки глава, Доминик видя нажежения до червено нож в ръката му. Острието бавно мина по изопнатата кожа на жертвата. След това отново, и отново, преди това нажежавано в огъня. Накрая Педро го притисна към гноясалата рана на рамото му.

Не минаха и десет минути и волята на Доминик се прекърши. Не можеше повече да понася болките, не искаше да става мъченик. И без това щеше да умре. Бе готов да подпише всичко.

Педро изглеждаше разочарован от признанието му.

— Лъжеш, куче! — ядосано извика той. — Инес никога не би... Ти си отвлякъл Мариса, защото искаше да я имаш! А след това си я продал на команчите. Ще подпишеш и това!

Доминик го стори — вече нищо нямаше значение. Междувременно Мариса трябва да бе в безопасност при чичо си.

Трюдо бе умрял вместо него. Поне се бе разделил с живота бързо и почти безболезнено, докато останалите...

Останалите все още не бяха мъртви. Бяха пребити и сега лежаха приковани за ръцете и краката към пода на едно помещение, служило някога за склад за провизии. До Доминик достигаше едва доловим шепот.

— Капитане, мислите ли, че има някаква надежда? — Етън Стюърт бе най-младият от всички, почти хлапе, и бе възприел походката на моряк, за да изглежда по-мъжествен. Гласът му трепереше. — Защо просто не ни застрелят и всичко да свърши? Мисля, че това би било по-безболезнено от...

— Бесилото е също толкова необратимо като куршума — умишлено грубо рече Доминик. — Но докато сме живи, все още има надежда да се измъкнем. До Салтильо има много път, може би ще ни се удаде възможност да избягаме. Само трябва да се възползваш от нея.

Да избягаме... но къде? — мълчаливо си помисли той. Когато потеглиха, изостави мисленето и се концентрира върху това, да мести краката си един след друг.

— Хайде, янки! Нали сте дошли, за да опознаете страната? Пободро, по-бодро!

Сутринта бяха свалили веригите от краката им, но не и тези за ръцете, с които бяха приковани един към друг и които мъкнеха със себе си и денем.

Веднъж дневно получаваха царевична каша, понякога боб, а един-два пъти седмично и по няколко хапки сушено месо. Дажбите за вода бяха оскъдни, затова когато видеха поток или река, те се спускаха като животни, пиеха жадно и топяха глави в хладната вода.

Във всяко село, през което минаваха, биваха излагани на показ на площада, където се събираха зяпачи. Жените проявяваха повече състрадание от мъжете и зад гърба на войниците подаваха на нещастните американци по някой плод.

— Доставя ли ти удоволствие разходката? — Педро Артеага се засмя от гърба на коня си.

Бе почти невероятно, че някога са били приятели, преди политиката и една жена да ги превърнат в смъртни врагове.

— Нищо особено. Не това е целта ти, нали?

Педро среща мрачния поглед на Доминик. Беше го принудил да подпише признание, но гордото копеле все още не бе прекършено. Бе все същият негодник, който преди време бе отказал да стане любовник на кралицата на Испания, а след това я бе взел само за да я захвърли като ненужна играчка. И Мариса... какво всъщност се бе случило между тях? Къде бе тя сега?

— Да, възнамерявам да те накарам да страдаш възможно най-дълго, преди да увиснеш на бесилото. Време е някой като теб да послужи за назидание. Ще те накарам да съжаляваш, че не си паднал в престрелката.

Доминик бе съжалил за това при първите мъчения, но още повече, когато Етън Стюърт на бърза ръка увисна на бесилото, след като си бе изкълчил крака и не бе в състояние да продължи. Доминик бе преживял много тежки моменти — отначало в Ирландия, а след това в затворническата килия в Англия и по корабите на негово величество, и бе разбрал, че човек е в състояние да понесе много повече, отколкото се смяташе обикновено.

Той пестеше дъха си и стискаше зъби. Ходилата му бяха в мехури и кървящи рани, но продължаваше да върви. Духът му сякаш бе

угаснал и подигравателният глас на Педро, който понякога проникваше през замъглените му сетива, не предизвикваше никаква реакция в душата му.

— Господин полковник, известие от Сан Антонио!

Мръщейки чело, Педро прочете подадената му депеша и изруга под носа си.

— Проклятие! Изглежда, губернаторът се е събудил. Трябва да откараме пленниците в Сан Антонио, където ще бъдат съдени.

Почти бяха стигнали Рио Гранде, та трябваше да се върнат. До Сан Антонио водеше прашен път, белязан от конски копита и колела на каруци.

Той бе най-старата и силна мисионерска крепост в Югозапада. Тук-там от малките прозорчета на къщите надничаше по някоя любопитна глава, опитваща се да зърне американците, които скоро щяха да увиснат на въжето.

Залязващото слънце бе обагрило небето в яркочервено.

Мариса остана зад стените на манастира. Не искаше да вижда пленниците. Дали би познала някой от тях? За ужас на монахините, които се молеха за душата ѝ, сега тя бе любовница на капитан Игуера, а понякога споделяше леглото и на губернатора Елкизабал — застаряващ мъж, чиято съпруга вечно боледуваше.

Мариса мислеше за това, че на вечерята в дома на губернатора трябва да се срещне с Педро Артеага — полковник Артеага. Той не знаеше нищо за присъствието ѝ в града, лично се бе погрижила за това. Беше решена да го убие. Щеше да го намушка с ножа си веднага щом успееше да го накара да я целуне. След това щеше да си пререже вените.

Да го убие! Това хладнокръвно решение се бе родило в най-тъмната част от душата ѝ, наследена вероятно от маврите или от някоя африканска магьосница.

Излезе от ваната. Беше като съвършена златна статуя на някоя езическа богиня. Монахините не държаха огледала в манастира, но тя се бе оглеждала в очите на много мъже.

— Приличаш на Диана, богинята на лова — бе възкликнал веднъж Наполеон, а за Кямил си бе останала божествено красив

младеж. Само Доминик бе видял в нея жената. За Фернандо бе сън, на който сам той не можеше да повярва, а за губернатора — спомен за младостта и една илюзия. Но за Педро Артеага щеше да бъде смъртта.

— Какво смятате да правите? — недоверчиво попита сестра Вера.

Мариса бе облякла бяла муселинена рокля с дълбоко деколте и висока талия. Косите ѝ бяха прибрани на кок на тила и само няколко кичура обрамчваха лицето ѝ.

— Поканена съм на вечеря у губернатора. Би било неучтиво да не приема.

— Но роклята, дете! Как само изглеждате!

— Ще наметна един шал. Ето. Така по-добре ли е?

— Ах, кога най-сетне ще пристигне негово преосвещенство! — сестра Вера кършеше безпомощно ръце. Ако Мариса бе индианка, монахинята щеше да нареди да я нашибат с камшик — за спасение на душата, но тя бе знатна испанка и племенница на архиепископа. Какво друго можеше да стори човек, освен да се моли за нея?

Педро Артеага, който се бе облегнал удобно и тъкмо поднасяше към устните си чаша вино, замръзна.

Света Богородице... не! Не можеше да е истина! Много скоро се убеди, че очите не са го излъгали, тъй като губернаторът я представи по старомодния си официален маниер:

— Доня Мариса Антониа Каталина де Кастелянос и Гаярдо — след това внезапно отказвайки се от официалния тон, добави: — Всички ние обаче я наричаме Мариса.

Педро се изправи подобно на всички присъстващи мъже, но за разлика от тях го направи съвсем механично. Въпреки семплата си рокля Мариса изглеждаше като принцеса.

Тя поздрави хладно, кимвайки с глава, и седна до капитан Игуера, когото дари с лъчезарна усмивка. Какво, по дяволите, правеше тук? Кой вятър я бе довял насам?

Вечерята мина толкова официално, сякаш бяха в Испания, а и Педро през цялото време бе като на тръни.

За щастие, сътрапезничката му, някаква роднина на губернатора, не бе от жените, които умеят да си държат езика зад зъбите.

— Познавате ли доня Мариса? — попита го тя.

— Бегло — заекна той, с мъка откъсвайки поглед от нея.

— Късметлия. Тя обърна всичко тук нагоре с краката. Представете ли си, бе откупена от команчите? Човек не би помислил, виждайки я колко надменно се държи — тя сбърчи нос. — Бедният капитан Игуера направо не е на себе си, откакто го оплете в мрежите си, а девер ми, който при това е женен... ъ-ъ, сам разбирате! Не, че искам да кажа нещо. Та значи я познавате?

Любопитството ѝ бе толкова очевидно, че той се опита отговорът му да прозвучи възможно най-безразлично.

— Познавах госпожицата... преди няколко месеца, но нямах представа...

— О? Струва ми се... ами, да, когато човек живее с мръсните индианци, не може да не закоравее поне малко. Все пак... О, не бих

искала да критикувам никого, но...

Той разбра какво имаше предвид жената. Макар че гледката вливаше в сърцето му отрова, бе неспособен да откъсне очи от Мариса, която открито флиртуваше с непохватния Игуера и същевременно правеше мили очи на губернатора. Все пак, от време на време, Мариса хвърляше по някой непроницаем поглед и към неговия край на масата.

През цялото време си бе играла с него — той разбра това още щом вечерята приключи.

— Ще позволите ли сега да се посветя на дон Педро Артеага? Не сме се виждали от месеци, по-точно откакто братовчедка му, моята мащеха, си присвои плантацията на покойния ми баща. О, простете! Не исках да злепоставям господин полковника. Може би той изобщо не е знаел за това. Знаеше ли, а, Педро? Как е доня Инес?

Ясният ѝ глас накара всички да наострят слух, макар тактично да се преструваха, че не дават ухо на разговора. Педро изпита желание да ѝ извие врата, но си наложи да запази спокойствие.

— Повярвай ми, не знаех нищо — не бе по силите му да стори така, че гласът му да не прозвучи дрезгаво. — А Инес... Инес е мъртва.

Златистите ѝ очи искряха като тези на дива котка.

— Колко тъжно. Трябва да ми разкажеш всичко...

Губернаторът се приближи към Мариса и привидно бащински стисна ръката ѝ.

— Скъпа, не бъдете прекалено рязка с нашия храбър полковник, който съвсем неотдавна рискува живота си, за да ни защити от проклетите янки. Сигурен съм, че между вас е възникнало някакво недоразумение. Не съм ли прав, полковник Артеага? Ако искате да поговорите насаме, с удоволствие ще ви предоставя работния си кабинет. Но за кратко — дяволито добави той, — все пак сме се събрали, за да танцуваме и да се повеселим.

Мариса, която очевидно добре познаваше дома на губернатора, нетърпеливо тръгна напред и се обърна, едва след като Педро бе затворил след себе си вратата на работния кабинет.

— Е? Искаше да ми обясниш нещо — тя стоеше с гръб към камината, в която гореше огън, по това време на годината вечер ставаше доста хладно. — Какво имаш да ми казваш? Посрещнаха те

като герой, така че не вярвам да се уплашиш от мен? Казваш, била мъртва? Как стана това? Надявам се, не очакваш съчувствие от мен — засмя се сухо. От светлината на огъня около главата ѝ се бе образувало златисто сияние. — Преди да ме продаде, Инес каза, че трябвало да склоня да се омъжа за теб. Знаеше ли?

— Не! Кълна се. Бе ме докарала почти до лудост с постоянните си игрички, но това не знаех — той понечи да пристъпи към нея, но държанието ѝ го спря. — Мариса — театрално рече, — може би си чула, че робите в „Конграсия“ се разбунтуваха. Повечето от тях успяха да избягат, други загинаха, но преди това запалиха къщата. Инес умря седмица по-късно... конят ѝ я хвърли и тя си счупи врата. Черните говореха, че старата магьосница, която загина в пламъците, я била проклела. Всичко изгоря, разбираш ли? Всичко, включително и документите!

— Но в Луизиана все още биха гледали на мен като на робиня, или греша? *Gens de couleur*. Как ти се струва? Радваш ли се, че не се ожени за мен?

— Щях да се ожения за теб, независимо от всичко, ако не бе проклетото американско копеле, което...

— Твоят приятел! Или си забравил времето в Испания?

— Не, не съм. Помня и случилото се във Франция! А също и след това в Начес, където ме направи за смях и опетни името си! Изглежда си забравила, че се заклех да отмъстя. Бог ми е свидетел, отмъщението може да бъде сладко.

Тя пристъпи толкова близо до него, че Педро усети парфюма ѝ.

— Герой! Ти си го убил. Толкова храбър...

— Човек би казал — хапливо рече той, — че не си безразлична към този шпионин, този американски престъпник, който те е изнасилил, а когато ти се е наситил, те е продал на индианците. И ти ли тъгуваш за него като богатата му годеница?

Тя се отдръпна от Педро и от издайническата светлина на огъня.

— Приличам ли ти на жена, която би тъгувала за някой мъж? И да не би да си въобразяваш, че ме интересува какво мислиш за мен? Казваш, че отмъщението можело да бъде сладко. Око за око, зъб за зъб. Ти разбираш от тези неща, нали?

Колко променена бе, колко различна. Всъщност нищо чудно. Без съмнение бе преживяла много след последната им среща. В ума му се

въртеше една дума, която той изрече на глас:

— Курва!

Тя се засмя оглушително.

— Плаши ли те това, Педро? Или те възбужда? Все още ли би искал да се ожениш за мен?

— Не, това не, но бих искал да те имам. И тъй като, доколкото разбирам, ти също намиращ, че отмъщението може да бъде сладко, ще ти предложи това скъпоценно усещане.

— Какво искаш да кажеш?

Сега бе негов ред да се засмее. Изведнъж бе станал самоуверен.

— Утре, на пазара. Там ще се състои военен съд. Ако дойдеш, може би ще разбереш, че не съм глупакът, за когото ме мислиш и че си сгрешила в избора си.

Известно време и двамата мълчаха. Педро бе обсебен от мисълта за отмъщението си, а Мариса се питаше какво ли означават думите му. В този момент на вратата се почука и губернаторът обяви, че са имали достатъчно време да си поговорят. Преди Педро да успее да отвърне нещо, Мариса вече бе отворила вратата.

— Тъкмо се канех да дойда — чу я да казва той. — Не съм забравила, че ви обещах първия танц.

Тя се остави да бъде отведена от Елкизабал, без да удостои Педро с поглед. Двамата сякаш бяха забравили полковника.

През остатъка от вечерта, Артеага не откъсна от нея свъсения си взор. Мариса го избягваше, опасяваше се да не се издаде, докато танцуваха. И макар да имитираше безгрижие, загадъчните му думи не й излизаха от главата.

Имаше още един мъж, който тази вечер не изпускаше от очи Мариса, и я последва незабелязано, когато излезе на терасата, за да глътне малко свеж нощен въздух.

— О, ти ли си... — сепна се тя, когато Фернандо Игуера постави ръце на раменете ѝ.

— Мариса зле ли ти е? Какво има? Мисля, че знам... — гласът му секна от възмущение. — Боже мой, заради него ли е? Полковникът ли е... Не виждаш ли, че можеш да го имаш, стига да пожелаеш? Той е луд по теб. А ти... не го ли искаш повече? — той замълча за миг, след това попита отчаяно: — Защо правиш това? Ех, да можех да те разбера...

Тя тъжно погали сериозното му лице.

— Ах, Фернандо, още си твърде млад. Правя го от омраза или от любов. Разликата съвсем не е толкова голяма.

— Аз съм по-възрастен от теб — ядоса се той. — Моля те, забрави всичко! Омъжи се за мен, стани моя жена и се кълна, че ще те направя щастлива. Заплатата ми е малка, но скоро ще бъде повишен, а може би дори ще успея да си издействам да ме преместят в Куидад де Мексико. Там ще се чувстваш по-добре, почти като в Испания. Моля те, забрави миналото!

— Не мога. Не знаеш, ах, няма откъде да знаеш на какво съм способна... Дай ми време, Фернандо, на всяка цена трябва да свърша нещо...

— Забрави го! Той не е добър човек, виждам това. Обещавам ти да те нося на ръце. За теб съм готов на всичко!

— На всичко?

— Да, на всичко! Не ми ли вярваш, Мариса?

Беше пребледняла като платно и това го безпокоеше дори повече от безумния ѝ поглед.

— Мога ли да разчитам на теб? Ще направиш ли нещо, което е много важно за мен, без да задаваш въпроси?

Той я слушаше смутен, а в главата му бучаха въпросите, които не биваше да изрича на глас.

— Мен няма да допуснат при американските пленници, но теб... Войниците, които ги пазят няма да те спрат. Моля те! Ще отвлече вниманието на Артеага, докато се върнеш. След това ще се сбогуваме и ще се видим по-късно. Трябва да бъде сигурна!

— Но...

— Знам, че не можеш да разбереш. Моля те само за тази дреболия, заради душевния ми покой. Иначе ще полудея! По-късно ще ти обясня всичко, обещавам.

Той наблюдаваше напрегнатото ѝ лице, пламналите очи.

— Казах ти, че съм готов на всичко за теб. Но това! Не би ли могла да ми кажеш поне какво искаш да разбереш? Определен човек ли търсиш? Кого? Не зная дали ще ми позволят да разговарям със затворниците...

— Не е необходимо. Просто разбери дали сред тях има мъж с тъмна коса и светлосиви очи, необикновени светлосиви очи...

Мариса се върна в препълненото с гости помещение, веейки си развълнувано с ветрилото.

Неочаквано пред нея изникна Педро.

— Цяла вечер ме избягваш. Около теб е толкова пренаселено, че сигурно трябва да се смятам за истински щастливец, задето най-сетне успях да те заваря сама. Чуваш ли, свирят валс. Най-сетне са го научили. Доколкото си спомням, това е любимият ти танц. Ще позволиш ли да те поканя?

Без да дочака отговор, той обви ръка около кръста ѝ. Мариса забеляза много глави да се обръщат към тях. Педро я бе притиснал към себе си, така че сега двамата можеха да си шепнат, без да бъдат чути.

— Моля те, не толкова бързо! Завива ми се свят.

— Дръж се за мен тогава. Къде е верният ти капитан? Видях ви да излизате заедно.

— Ние... ние се скарахме. Заради теб, ако те интересуват подробности. Изглежда има нужда да се поохлади малко, преди да ме изпрати до вкъщи.

— Вкъщи? Какво имаш предвид? Да не би да си наела къща?

— Живея в манастира. Защо правиш такава физиономия, нещо друго ли очакваше?

— Манастир! — той се засмя хладно.

— Не се дръж толкова арогантно — тросна му се тя.

— До гуша ми дойде от вечните ти игрички. Вече не си някоя невинна девица...

— Не искаше ли да ми докажеш, че съм направила погрешен избор?

Той се усмихна ехидно и изведнъж ѝ заприлича на змия.

— Обещах ти отмъщение, нашето отмъщение. Ще го имаш, но в замяна очаквам благодарност.

Тя се насили да се усмихне, при което угълчетата на устните ѝ потрепериха. За щастие Педро не забеляза това.

— Човек може да бъде истински благодарен чак след като е получил нещо.

— Тази нощ! — невъздържано прошепна той.

— Не. Едва когато съм готова за това. Сама решавам кога да се отдам на някого — тя бе опряла ръце на гърдите му, така че волю-неволю, се наложи да я пусне, за да не привлече внимание.

Мариса се насочи право към губернатора, който ги бе наблюдавал със загадъчна усмивка на устните.

— Съсипана съм — задъхано обясни тя. — А полковникът не пропусна да поспори с мен. Двамата с него винаги се спречкваме, нали, Педро? Според него аз си позволявам прекалено много волности. Но това не е вярно, нали? — нацупи се като дете. — Когато дойде чичо ми, със сигурност ще ме затвори в някой манастир до края на дните ми. Защо преди това да не се позабавлявам? Но аз мога да бъда и сериозна. Интересува ме например какво е станало с пленените американци.

Беше изплюла камъчето. Погледна най-невинно първо единия, а след това другия, мислейки: *Къде се бави Фернандо? Не мога да продължавам още дълго тази комедия. Нервите ми направо ще се скъсат.*

— Скъпа моя — поде Елкизабал, почти бащински потупвайки я по рамото, — защо да говорим за толкова неприятни неща? За съжаление те ще трябва да послужат за назидание.

— Имаме подписани признания от всеки — намеси се Педро със суетна усмивка. — Знам, че сърцето ти е меко като на всички жени, но в случая не става дума просто за непозволено нахлуване на наша територия и кражба. Един от тях е извършил много по-тежко престъпление: шпионаж. За съжаление и това не е всичко. Има престъпления, особено срещу жени, които никой испанец не би търпял. Все пак мисля, че негово превъзходителство... — той хвърли бегъл поглед към губернатора — ще бъде достатъчно тактичен да не разкрие имената на нещастните жертви.

Мариса бе пребледняла и Елкизабал угрижено обви ръка около раменете ѝ.

— Престанете, Артеага! Това не е разговор за ушите на една дама. Между другото, не сте ми споменавал за признанията. Не смятате ли, че би трябвало да зная всичко, преди негодниците да бъдат изправени пред съда?

— Моля за извинение — отвърна Педро, — но войнишкият живот... нали разбирате, човек отвиква да общува. Мариса, мога ли да поправа всичко, като те изпратя до вкъщи?

— Много мило, но виждам капитан Игуера, с когото сме в една посока. Вярвам, че той няма да има нищо против да ме съпроводи до

манастира.

Тя благодари на домакините за приятната вечер и с радост се остави да бъде отведена от Фернандо.

— Не издържам повече това напрежение — призна и го погледна уплашено.

Отговорът му не закъсня:

— Той е сред тях, мъжът, когото търсиш. Всички доста си приличат, но него държат отделно от останалите, откакто при прекосяването на някаква река е помогнал на един затворник да избяга.

— О, Боже! — изхлипа тя.

— Не зная защо поиска това от мен — объркано рече той, — а и ти обещах да не задавам въпроси, но ще ти кажа едно: в случай че кроиш планове за освобождаване на някой от тях, по-добре се откажи. Още повече, ако става дума за него. Той е окован във вериги. Пазачите казват, че на полковник Артеага му доставяло удоволствие лично да го наказва и...

Мариса се олюля и той я улови в последния миг, преди да се бе свлякла на земята. През останалата част от пътя до манастира я носи на ръце.

Мариса не помнеше как се бе озовала в манастирската си килия, но сега се строполи върху тясното легло като счупена кукла. Сестра Мария Беатрис я съблече, нахлузи ѝ груба памучна риза и ѝ даде някакъв горчив горещ чай.

— Изпийте това, ще ви помогне да заспите. Бедно изгубено дете! Кога най-сетне ще се откажете от безпътния живот?

Монахинята коленичи край леглото ѝ и започна да се моли за спасението на душата ѝ. Мариса вече спеше, когато сестра Мария Беатрис безшумно излезе.

Спа неспокойно. Измъчваше я кошмар: Педро бавно я събличаше пред очите на Доминик, който стоеше с каменно лице и не отвърщаше на молбите ѝ за помощ. Изведнъж забеляза, че той стоеше под някакво бесило, а на врата му бе нахлузена примка.

— Помогни ми! Помогни ми! — крещеше тя, но той само поклати глава. Неочаквано бесилото се превърна в ешафод, а зад Доминик изникна палачът, Педро, който се хилеше зловещо.

— Доминик! Доминик!

Събуди се обляна в пот. Собствените ѝ викове още отекваха в ушите ѝ и кънтяха между четирите стени на тясната манастирска килия.

Скоро дотича сестра Мария Беатрис.

— Дете, дете, какво има пак? Ездата под това слънце, алкохолът, развратът — нищо чудно, че ви измъчват кошмари! — макар тонът ѝ да бе строг, монахинята изглеждаше угрижена и когато Мариса зариде отчаяно, седна до нея и я заговори. — Стига, стига, било е просто един кошмар. Ако дойдете с мен в параклиса, ще се почувствате по-добре. Ще изпратя да извикат отец Хуан, за да се изповядате, не мислите ли, че е време? Не бива да таите всичко в себе си. Молихме се за вас...

— Не мога! Не сега! Не още! — промълви Мариса.

Колкото и крехка, и нежна да изглеждаше сестра Беатрис, тя бе направена от твърдо дърво.

— Защо не ме послушате? Трябва да се покаете, преди да е станало късно. Какво ще каже негово преосвещенство? Че не сме се грижили за вас.

— Лошо ми е — простена Мариса.

Сега сестра Беатрис изглеждаше още по-угрижена.

— Може би трябва да се омъжите час по-скоро, дете. Нямам опит в тези неща, но си спомням... — монахинята стисна устни, сякаш бе казала повече, отколкото е трябвало.

Мариса почти не я слушаше. Погледът ѝ отчаяно се луташе из тясното помещение.

— Колко е часът? Къде са дрехите ми? Трябва да изляза!

— Да излезете! И дума да не става. Пладне е. Навън няма никой, освен онези нещастници, които са изложени на площада като животни. Не бива да гледате подобни неща. Останете в леглото и се успокойте. Поне веднъж проявете малко разум!

Отмъщението на Педро... Гърлото ѝ се сви и отново ѝ прилоша, но тя бе твърдо решена да излезе, стана и се облече трескаво. Сестра Беатрис се бе втурнала в коридора и бе събрала с виковете си всички монахини. Сега те наобиколиха Мариса със строги лица.

— Не можете да ме спрете! — извика тя. — Ще се оплача на губернатора. Ще се оплача и на чичо ми, когато дойде. Ще си разбия главата в стената... ще си прережа вените! Тогава ще можете да се молите за спасението на собствените си души!

— Мисля, че е полудяла — рече една от монахините и се прекръсти.

— Дете, не разбирате ли, че просто сме загрижени за вас? — с успокоителен тон попита игуменката. — Къде трябва да отидете толкова спешно? Можем да изпратим съобщение...

— Няма да стигне до него... до човека, с когото трябва да говоря. Наистина трябва да отида лично — сега Мариса бе съвършено спокойна и леденостудена.

— Кой е този човек? Защо трябва да ходите? Точно сега...

Тя извади ножа си и монахините се пръснаха като подплашени кафяви врабчета.

— Ако не ме пуснете, ще използвам ножа... срещу самата себе си. Отивам на площада. Елате с мен, ако искате. Би трябвало да го направите. Какъв смисъл има да се криете зад тези стени и да се

молите? Знаете ли изобщо за какво се молите и за кого? Имате ли представа за страданията и мизерията навън? Интересува ли ви това? По-лесно е да си затваряш очите пред действителността и да се молиш, нали? Не и за мен! Излизам, и отивам — щом толкова искате да знаете — да открия мъжа си, своя съпруг, бащата на детето, с което го дарих преди две години и на това, което нося в утробата си.

Облечена в пола и блуза, Мариса се втурна босонога край тях и никой не се опита да я спре. Тя отлости тежката дървена порта и я отвори сама, след това я затръшна след себе си. Втурна се по прашните улици, покрай сградите със спуснати капаци на прозорците.

На площада нямаше много хора, така че не бе трудно да открие с поглед, каквото търсеше. Сама не знаеше какво бе очаквала — може би ешафод, подобен на онзи от съня ѝ? Бесилки, на които се люлееха телата на обесени мъже?

Видя скована от грубо издялани дъски клетка в дървена талига. В нея клечаха окъсани, безпомощни мъже. Бяха изложени на показ като животни, недалеч от едно бълбукащо хладно ручейче. Мариса обходи с поглед нещастниците. Кой от тях бе Доминик? Тогава си спомни думите на Фернандо: *Държат го отделно от останалите.*

Най-сетне го съзря и дъхът ѝ секна.

Останалите американци бяха оковани за китките в предната част на клетката. Доминик бе коленичил в другия край, а на врата му имаше примка, завързана за дървен прът така, че при всяко помръдване се затягаше.

Без да се замисли, Мариса се втурна към него. Тя изтръгна манерката от ръката на един от войник, който тъкмо я бе вдигнал към устните си.

— Хей, момиче! — мъжът посегна да я сграбчи за рамото.

— Не ме докосвайте! — изфуча насреща му тя. — Не знаете ли коя съм? Тогава попитайте губернатора!

От множеството се разнесе някакъв глас:

— Истина е, войниче! Тя се познава с губернатора Елкизабал и е племенница на нашия архиепископ. Капитан Игуера може да го потвърди.

Войниците запристъпваха към нея, но думите ѝ ги спряха.

— Вие ли сте храбрите войници на Педро Артеага? Мили Боже, какви герои само! Още по-големи животни от индианците, от които

толкова се боите! Затова ли получавате заплатата си, за да издевателствате над беззащитни затворници? — когато се обърна към зяпачите, тонът ѝ стана още по-презрителен. — Ами вие, нямате ли си друга работа, освен да зяпате тези нещастници? На това ли ви учат всяка неделя в църквата? Християни! Мислите ли, че заслужавате да се наричате така? Вие сте по-безчовечни и от римляните, които се смеели, хвърляйки християните на зверовете! Трябва да се срамувате!

Тя отблъсна ръката на войника.

— Наистина ли сте лишени от всякакви човешки чувства?

Пясъкът под босите ѝ нозе пареше. Тя не можеше да откъсне поглед от подутите устни и напукани лица, върху които болката и отчаянието бяха отпечатали дълбоки следи. Нещастниците бяха голи от кръста нагоре. По телата им имаше следи от насилие и глад. А Доминик...

Цялото му тяло бе покрито с язви и рани от изгаряния и тя не можа да сдържи сълзите, които рукоуха по страните ѝ, когато се приближи към него и поднесе манерката към устните му.

— Доминик...

Той отвори очи, но сякаш не я виждаше. Лицето му имаше сивия цвят на мъртвец.

С треперещи ръце тя наля в устата му вода, част от която се стече по сплъстената му брада. Погледът му постепенно се проясни и той, изглежда, я позна. Мариса понечи да го погали през решетките, но мускулите му неволно потръпнаха от докосването. Тя веднага отдръпна ръка и се съсредоточи върху това, да влее безценната вода в устата му.

Устните му се раздвижиха, а мускулите на врата му се изопнаха от усилието да изрече заседналите в гърлото му думи.

— Върви си! — в очите му имаше сълзи. — Мариса, моля те! Не тук... не така... защо не си тръгваш? Не видя ли достатъчно?

Един от войниците се приближи и изтръгна от ръката ѝ манерката.

— Хей, какво ви става? Не знаете ли, че е строго забранено да се разговаря с пленниците? Трябва да ви...

Изопнатите до скъсване нерви на Мариса я превърнаха в съскаща котка с искрящи очи.

— Ти, дръвнико! Какво трябва да направиш? Да ме набиеш? Да ме застреляш? Хайде, давай! По-лесно е да се бият жени и да се измъчват оковани мъже, отколкото да се воюва с индианците, нали? Хайде, направи го, какво чакаш?

Смутен и още по-ядосан, той понечи да я изтика обратно в тълпата, но тя го ритна с босия си крак по глезена и издра лицето му.

— Проклятие! — ядосан от неочакваната ѝ съпротива и от разнеслия се от тълпата смях, той я сграбчи за китките и понечи да я хвърли в поточето, когато един глас го възпря.

— Редник, веднага пуснете госпожицата!

Мариса се олюля. Фернандо Игуера се спусна към нея и я задържа, за да не падне.

— Елате, моля ви, доня Мариса. Доведох ви кон — той даде знак на един от войниците. — Помогнете на госпожицата да се качи на седлото.

— Не! — извика тя. — Не искам, не мога да си тръгна сега! Не бива да допускаш! Слънцето... и никой не им дава вода. Всички ли сте варвари? Нечовешко е!

Фернандо никога не я бе виждал толкова гневна и никога не се бе отнасял толкова грубо с нея.

— Качвайте се! Или държете да продължите този театър? — след това тихо, но твърдо ѝ прошепна: — Ако изпитваш нещо към този мъж... не разбираш ли какво му причиняваш? Да не би да искаш да му отнемеш и последните остатъци от гордост? Достатъчно му навреди.

— Така е — прошепна тя. Без нито дума повече се остави да бъде вдигната на седлото на златистокафявия си жребец, опитвайки се да не мисли за пленниците и най-вече за един от тях...

— Дайте им вода. Така ще останат живи, докато дойде време да увиснат на бесилото — гласът на Фернандо ли бе това — толкова жесток, толкова безчувствен.

— Но полковникът нареди...

— Аз съм комендант на тази крепост. Изпълнете заповедта ми!

Един от пазачите сръга с лакът другаря си.

— Какво ти казах? Капитанът има нещо с нея.

Мариса бе отчаяна. Какво бе постигнала с намесата си, с желанието си да стори нещо?

Върви си! — бе казал Доминик — *Не тук, не така...* След това Фернандо ѝ бе отворил очите и сега тя предпочиташе да умре.

Вдигна глава едва след като площадът остана зад тях. Фернандо я гледаше по-скоро тъжно, отколкото гневно.

— Защо го направи?

— Не зная. Просто трябваше да сторя нещо. Не можех да допусна... и няма да допусна! Поне го видях. Няма да допусна да умре! Не, не, ще направя всичко...

— Значи той е причината да дойдеш при мен през онази нощ, а след това да се сближиш с губернатора. Да не би да се каниш да сториш същото и с полковник Артеага? Мислиш ли, че би могла да попречиш на неизбежното?

— Ще сторя онова, което трябва — твърдо отвърна тя.

Лицето му издаваше дълбока загриженост, преди внезапно да застине и от него да изчезне и най-малката следа от чувства.

— Разбирам — хладно рече той. — Монахините бяха много загрижени за теб. Съобщиха ми...

— Благодаря. Прости ми, Фернандо — в очите ѝ се появиха сълзи. — Не исках... не знаех...

— Ти ме излъга! Кого от двамата имаше предвид? Или за теб това няма никакво значение?

Горчивината му я засегна болезнено.

— Смятах Доминик за мъртъв. Разбираш ли? Мислех, че Педро го е убил. Единствената причина, поради която те помолих да потърсиш Педро, бе решението ми да го убия. Едва не го сторих вчера вечерта, но той направи някои намеци, които ме накараха да мисля, че е възможно Доминик да е сред пленниците. Това е истината, Фернандо.

— Не мога да го спася заради теб, трябва да разбереш това. Въпреки всичко... все още те обичам, Мариса. Мисля, че си страдала достатъчно. И не мога да гледам повече да страдаш.

— Тогава ми помогни! — тя хлипаше безпомощно.

— Ще те отведа при губернатора — лаконично рече той. — Всичко останало зависи от теб.

— Скъпо дете, защо ми казвате това едва сега? — губернаторът кръстосваше стаята, докато Мариса хлипаше в едно кресло. В дъното на душата си той бе човечен и болката ѝ не го бе оставила безразличен. Но какво очакваше от него тя? Говореше припряно, за да не ѝ даде възможност да възрази. — Да, ако ми бяхте казала! Разбирам, че сте го смятала за мъртъв и едва вчера вечерта... Винаги сте ме карала да мисля, че проявявате интерес към полковник Артеага. Между другото, трябва да ви предупредя, че обвиненията, които повдигнахте срещу него вчера вечерта, са доста сериозни. Знам, разбира се, че душевното ви състояние предразполага към преувеличения, но не бива да правите това пред хора, които навярно няма да проявят същото разбиране като мен. Пък и тези заплахи, че сте щяла да го убие, това вече е прекалено. Скъпо дете, знатните млади дами не крият под роклите си ножове. Трябва да разберете...

Тя го прекъсна:

— Как можете да очаквате от мен да разбера така нареченото испанско правосъдие, когато всичко, което казах, е самата истина? Открих, че Доминик ме е спасил от ужасната съдба, която ме очакваше, ако доня Инес бе успяла да осъществи префинения си план. Освен това, той е дошъл в Нова Испания само заради мен, не разбирате ли? Ако онзи негодник, генерал Уилкинсън, не го бе принудил да предприеме тази експедиция, за да спечели необходимите му за моето освобождение средства...

— Скъпа моя, вие сте разстроена. Доколкото знам, тогава той е бил сгоден за богатата млада жена и е имал намерение да се завърне при нея, за да се венчаят. Не мислите ли, че въображението ви си играе с вас? Генерал Уилкинсън открай време е приятел на испанците. И в крайна сметка не бива да се забравя, че този американец доброволно е подписал признание...

— Доброволно? — кипна тя. — Трябва да видите раните му! При такива мъчения и най-силният мъж би признал всичко, което поискат от него! Какво бихте сторил вие на негово място.

За пръв път губернаторът изглеждаше подразнен, макар че запази внимателния си бащински тон.

— Но аз не съм на негово място. Аз не съм шпионин. А що се отнася до физическото му състояние, полковник Артеага просто му е наложил допълнително наказание, защото е помогнал на един от пленниците да избяга. Е, може би е попрекалил, но това е несъществено. Не разбирате ли, че сега не е по силите ми да сторя каквото и да било? Тази сутрин се състоя военен съд, на който лично аз осъдих престъпниците на смърт. Мога да ви уверя, че мъжът, за когото така пламенно се застъпвате, потвърди пред съда доброволното си признание. Нито дума за опровержение. Ако тогава знаех това, което ми казвате сега, навярно би било възможно да се смекчи присъдата на доживотен затвор, но дори и то, би създавало трудности. Трябва да изпълнявам дълга си, искам да кажа, че го изпълних. За мен случаят е приключен. Те ще бъдат отведени в Салтильо, а оттам в Чихуахуа, където ще се състои екзекуцията. Моля ви, не се разстройвате... — той се изплаши, че Мариса може да изгуби съзнание и неумело се опита да я успокои. — Виж, обещавам ти да изпратя при него лекар. Освен това, докато са тук, няма да бъдат излагани повече на показ. Ще накарам полковник Артеага да отмени заповедта за тръгване по изгрев-слънце и да даде възможност на пленниците да се възстановят, преди да продължат...

— Да се възстанови, за да увисне на бесилото? — горчиво рече тя. — Мислите ли, че ще ми благодари за това? Ах, няма да го понеса, ако той умре! Нищо ли не мога да направя? Няма ли някой човек, към когото бих могла да се обърна? — тя скочи и се хвърли в краката му, което накара губернатора да се почувства извънредно неловко. — Моля ви! Винаги сте бил толкова добър с мен и аз ви се отблагодарих по свой начин. Няма ли някоя инстанция, към която бих могла да се обърна? Може би кралицата на Испания?

Елкизабал я погали по главата. Не знаеше какво да прави и мислеше за това, колко топло и сърдечно му се бе отдала, когато той два или три пъти бе имал нужда от любов. О, да, той бе задължен на тази нежна, неустойчива жена, която сега бе разкъсвана от безнадеждна страст. С радост би ѝ помогнал, но не виждаше никаква възможност. Отгоре на всичко, трябваше да бъде предпазлив в думите си, тъй като в тази къща и стените имаха уши.

— Кралицата на Испания е прекалено далеч, гълъбче. Остава, разбира се, вицекралят, но той е в Куидад де Мексико, а пътят до там трае с месеци. Освен това, той едва ли би проявил снизхождение. Тъй като от всички страни посягат към земите ни, трябва да наказваме строго всеки, който премине незаконно границата.

— Не би ли могъл да остане тук, докато се върна от Куидад де Мексико?

Той въздъхна и отново я погали по главата.

— Скъпа моя, не мога да направя нищо! Аз съм само губернатор на тази малка провинция. А той е пленник на полковник Артеага. Присъдата вече е произнесена. Но докато е тук, ще направя всичко, което е по силите ми. Стига, стига, няма смисъл да плачете. С времето ще го преодолеете. Все пак, имате младия капитан, който пламенно ви обича, а и животът все още е пред вас. Идете и си починете. Мислете за детето си. Може би бихме могли да издействаме синът ви да бъде докаран тук, какво ще кажете? Каквото и да мислите за генерал Уилкинсън, той винаги е бил отзивчив и готов да помогне. Със сигурност и този път няма да ни откаже тази дребна услуга. Вижте, сега имате нещо, на което да се радвате. Трябва да се опитате да забравите тревогите.

Да забрави... Не, невъзможно! Губернаторът ѝ помогна да се изправи и за кратко я притисна към себе си. Мариса разбра, че той щеше да стори всичко, което бе по силите му — лекар, храна, вода. И никакви публични унижения. Но трябваше да може да се направи още нещо! Нещо, което да предотврати тази ужасна съдба!

Безнадеждно е — бе казал губернаторът. Не, не! Преди време се бе запознала с вицекраля и той ѝ се бе сторил много мил човек. Да можеше да поговори с него или поне да му пише! Монахините се молеха за нея, но каква полза, когато тя имаше нужда от чудо?

Когато сестра Мария Беатрис влезе в килията ѝ, Мариса лежеше на леглото си, вперила поглед в тавана.

— Доня Мариса... дете...

— Няма нужда да ме пазите. Взеха ми ножа, така че не мога да навредя на никого. Не съм гладна и не мога да се моля. Моля ви, оставете ме сама.

— Игуменката ме изпрати. Имате посещение. Полковник Артеага настоява да говори с вас.

— Не искам да го виждам!

— Той се кълне, че не е знаел за плана на братовчедка си. Казва, че баща ви е искал да се омъжите за него и още, че сте му била обещала. Дете, не бъдете несправедлива към него. Той е много загрижен за вас.

Какво искаше от нея Педро? Дали това не бе последната ѝ надежда?

Тя обу само сандали и наметна един шал върху измачканата си блуза. По настояване на сестра Беатрис среса косите си, но ги остави да падат свободно върху раменете. Какво искаше той? За какво бе дошъл?

Педро бе с току-що изпрана и изгладена униформа, а ботушите му блестяха. Той се поклони учтиво и поднесе безжизнената ѝ длан към устните си.

— Трябваше да дойда — рече той. — Сърце мое, защо не ми се довери? Когато научих за случилото се днес на обяд и след като губернаторът ми разказа за посещението ти, как си се унижила и си го молила...

Тя издърпа ръката си.

— Стига преструвки, Педро. Кажи ми защо си тук?

Той я погледна с упрек, но в тъмните му очи имаше пламък, от който по гърба ѝ полазиха тръпки.

— Сега разбирам защо се държа така, сякаш ме мразиш, но откъде можех да знам? Бях воден от желанието да ти отмъстя, разбира се, също и от ревност — достатъчно искрен съм, за да призная това. Не съм ли бил винаги честен с теб? Ако ми беше казала, че в цялата история е забъркано и дете, щях да проявя разбиране. А сега отново си бременна, вярно ли е? Нищо чудно, че си толкова раздразнителна...

— Престани, Педро! Кажи ми само защо си дошъл.

— Изглеждаш като притисната натясно кошута с големите си влажни очи — меко каза той. — Би ли плакала и за мен? Губернаторът ми каза, че си плакала. Той бе много развълнуван и нещастен. Аз обаче дойдох по собствена воля, защото сега те разбирам по-добре и защото искам да ти направя едно предложение...

Той направи изкуствена пауза, така че Мариса се принуди да попита:

— Какво предложение?

— О, разбира се, почтено решение на всичките ти проблеми, какво друго? Нещо като компенсация за всичко, което ти е причинила братовчедка ми. Бедната Инес! — той поклати мрачно глава. — Винаги е била прекалено алчна. Колко пъти съм я предупреждавал! За съжаление тя прекрачи границата. Ако бях там, всичко това нямаше да се случи, но ти ме отблъсна със студенината си, знаеше ли това?

— Говори по същество! Какво имаш да ми казваш?

— О, мислех, че вече ти е ясно. Предлагам ти женитба. Губернаторът знае и вече даде съгласието си. Известил е генерал Уилкинсън и няколко наши... наши приятели в Начиочес. Пратеникът потегли преди час. След около месец синът ти, чието бъдеще, сигурен съм, не ти е безразлично, вече ще бъде на път за насам. А детето, което носиш сега — бременна си, нали? — ще се роди мой законен син. Тогава четиримата ще бъдем едно истинско семейство — той се усмихна.

Тя отстъпи крачка назад.

— Не! Да не си полудял? Снощи каза...

— Това бе снощи, съкровище. Тогава още не знаех. Мислиш ли, че бих те зарязал при толкова неблагоприятни обстоятелства? Синът ти има нужда от мъжка закрила. В тази дива страна всичко е възможно, както сама добре знаеш. Тук той постоянно е изложен на опасност. Когато приключача със службата, бихме могли да се върнем в Луизиана и да възстановим „Конграсия“. Децата ни ще израснат там...

Тя поклати глава.

— Невъзможно е да го искаш. Забрави ли каква съм? Една робиня, цветнокожа...

— Глупости! Наистина ли си повярвала на това? Старата вещица беше побъркана, Инес също. Мога да докажа, че в състоянието след раняването баща ти е бил готов да подпише всеки документ, който му тикнат в ръцете! С помощта на генерал Уилкинсън направих някои разследвания. Вярно е, баща ти е имал дете от любимата си робиня, но то е починало на път за Мартиника. Делфин те е обичала толкова силно, защото е виждала в теб заместител на детето, което е изгубила... най-малкото твърде вероятно е да е станало така.

— Откъде да знам дали това е истина? Майка ми никога не дойде да ме посети в манастира, докато Делфин идваше много често...

— Моето свидетелство ще бъде от решаващо значение, а аз мога да намеря и други свидетели. Нима преди време не повярвах безрезервно на думата на Инес? Като моя жена навсякъде ще се радваш на признание и уважение. Дори само този факт ще е достатъчен да накара хората да променят мнението си за теб. Инес бе невярна съпруга и ламтеше за наследството ти — стара история, нали? — той пристъпи към нея и я погледна с пронизващ поглед. — Предлагам ти уважение, сигурност... бъдеще. Дори ако собственото ти бъдеще ти е безразлично, помисли за това на децата си!

Разкъсвана от противоречиви чувства, Мариса не можеше да реши какво да стори, какво да отговори. Беше ѝ напомнил за опасностите, на които щеше да бъде изложена, за скандала, заплашващ нея и децата ѝ. А Доминик щеше да умре... Бе решена на всичко, за да го спаси. Тя извърна глава и рече тихо:

— При едно условие. То е...

— Ще се пазариш ли?

— Наричай го както искаш. Няма значение? Каквото и да кажеш и както и да ме заплашваш, ще ме имаш само ако пуснеш Доминик. Не забравяй за чичо ми, който има безрезервното доверие на вицекраля. Той ще повярва на всяка моя дума.

— Каква полза, ако вече е късно? Чуй ме, Мариса. Доминик ще бъде прегледан от лекар и ще получи храна и вода. Няма да го докосна с пръст, докато сме тук, но това ще продължи още няколко дни. Ясно ли ти е какво мога да сторя с него по дългия път до Чихуахуа? Онова, което е трябвало да понесе досега, ще му се стори детска игра, уверявам те. Няма да доживее да бъде обесен, но ще има достатъчно време да пожелае смъртта.

Тя простена от ужас и болка. Педро се засмя сухо.

— Достатъчно силна ли си да поемеш отговорността за това? Аз обаче ще отстъпя, за да ти докажа колко те желая. Нека се венчаем още днес — губернаторът може да го уреди. След това ще те заведа при Доминик и ти ще му кажеш, че сама си взела това решение. Напомни му и за детето. Не искам много, като се има предвид какво ще направя за теб. Кълна ти се, ако му кажеш, че решението е било твое, ще направя така, че да успее да избяга. Разбира се, едва след като стигнем

в Мексико, където ще трябва да се оправя с тамошните индианци, но все пак ще бъде свободен и аз ще го оставя на мира. Е, не е ли това една добра сделка?

Свещеникът, който ги венча, заекваше нервно, така че припряната, почти тайна церемония граничеше с фарс. Губернаторът, на който се падна честта да отведе булката до олтара, грееше бащински и когато всичко свърши, сърдечно целуна Мариса. Колко по-различна беше тази венчавка от онази с Доминик! Мариса предпочиташе да не мисли за това.

Беше се изповядала, осквернявайки тайнството с лъжата, че Педро е баща на детето, което растеше в корема ѝ.

Губернаторът изрече, заеквайки, някакво благопожелание към младоженците, след което двамата се отправиха към затвора. Сърцето на Мариса бе свито от страх. Часовите отдадоха чест. Един от тях я позна — изглежда, бе присъствал на сцената на площада. Възможно ли бе за толкова кратко време да се случат толкова много неща?

— Хайде, идвай! — по всичко личеше, че Педро също иска всичко да свърши час по-скоро.

От малките, потънали в мрак, килии се разнасяха стонове. През дебелия каменни стени се просмукваше хлад — сякаш дъхът на смъртта. Педро осветяваше с факла тесните, водещи към подземията на затвора, стъпала. Когато свършиха, двамата се озоваха пред голяма кръгла дупка в пода, оградена с висока около педя стеничка.

— Внимателно, съкровище. Това е кладенец. Вътре спускат най-твърдоглавите затворници. Не е приятно, но след една нощ долу излизат по-меки от памук.

Той пхна факлата в една халка на стената, а когато се обърна, зъбите му блестяха.

— Доволен ли си от мен, amigo? — попита той, заставайки пред решетките на малка полутъмна килия. — Доведох жена си, която по природа е с меко сърце, за да се увери, че сега си добре. Тя успя да се наложи пред губернатора. Бива си я да убеждава, когато поиска — гласът му бе като камшик — Кажи му, скъпа. Никакви тайни повече между нас тримата, нали такава беше уговорката? Приближи се спокойно, не може да ти стори нищо. Кажи му го сама.

Тя се насили да погледне Доминик, ако и само за да се увери, че все още диша. Той лежеше по гръб върху мръсен сламеник с прикована към стената ръка. Тялото му бе превързано от кръста нагоре, а погледът — вперен в нея, но не издаваше никакви чувства.

— Доминик! — прошепна тя.

Той продължаваше да я гледа безизразно. Това ѝ помогна да изрече научените наизуст думи.

— Двамата с Педро се венчахме. Най-късно до половин година ще се върнем в Луизиана. Педро ми обеща да ти позволи да избягаш, но трябва да ни оставиш на мира. По всяко време можеш да се върнеш в Европа, не е ли така? Генерал Уилкинсън ще изпрати Крисчън при мен. Детето ще бъде щастливо, само че ти не трябва...

Гласът ѝ секна и Педро се намеси, собственически поставяйки ръка на раменете ѝ.

— Жена ми искаше да каже, че не трябва да се месиш в живота ни. Надявам се, че си разбрал. Ще проявя великодушие, но трябва да знаеш, мога да бъда и лош. Готов съм да отгледам копелетата ти като собствени деца, ако майка им ми бъде вярна и покорна съпруга и ти не се мяркаш пред очите ни. Разбра ли? Не отговаряш. За твое и за нейно добро се надявам да си разбрал!

— Педро, стига толкова. Не издържам вече...

— Наистина ли, съкровище? Но тъй като бившият ти любовник, изглежда, си е глътнал езика, бих искал да му покажа как стоят нещата между нас с теб. Вече сме мъж и жена... Прекалено дълго чаках този миг.

Тя го погледна недоумяващо и срещна ехидния му поглед. Когато направи опит да се освободи от него, той я стисна още по-силно.

— Не си ли свикнала да го правиш при всякакви обстоятелства, съкровище? Сред природата, в индиански вигвам, в студената стаичка на капитан Игуера, пред вратата, на която стоят часови? Не би трябвало да те притеснява, че ще изконсумираме брака си тук, пред свидетел, който ще може да потвърди случилото се. Не се преструвай на срамежлива. Ако тук ти се струва неудобно, ще постеля куртката си на пода. Доминик те е виждал гола, нали?

Едва сега тя се отърси от вцепенението си.

— Не, Педро, не! Ти ми обеща... каза...

— По този въпрос не съм обещавал нищо. Ще се подчиниш на желанието ми, както и на всичките ми желания и настроения оттук насетне. Запомни това още от самото начало!

Пламъкът на факлата потрепери, сякаш някакъв полъх на вятъра бе проникнал чак тук долу, а по каменните стени затанцуваха призрачни сенки. Мариса направи опит да му се изплъзне. Бореше се така, сякаш от това зависеше животът ѝ. Преодолял първоначалното стъписване, Педро се хвърли към нея и разкъса роклята ѝ от горе до долу. След миг той вече притискаше ръцете ѝ към стената и се хилеше в лицето ѝ.

— Сега си моя жена, доня Антониа Каталина, и ще те любя, където и когато си пожелаеш. Като свършим тук, никога повече няма да легнеш с друг мъж, иначе ще те убия. Няма да позволя да ми увесиш на врата още копелета!

— Ще те убия, ще те убия!

Тя крещеше отчаяно, без сама да съзнава това, и сякаш някъде много отдалеч долавяше зловецото ехо от думите си. Бореше се с всички сили, но скоро се умори и той я повали върху каменния под. Докато с едната си ръка държеше нейните, с другата разкъса бельото ѝ. След това коленичи между бедрата ѝ.

— Сега ще се научиш на кого принадлежиш — просъска той.

Мариса извика отново, но той я зашлеви през устата, така че устните ѝ се обагриха в кръв. Бе започнал да разкопчава униформата си.

— А сега...

— А сега ще махнете ръцете си от нея, полковник Артеага. Станете и се бийте, иначе ще бъда принуден да ви промуша.

— Какво значи това, капитан Игуера? — изрева Педро. — Самозабравяте се! Предизвиквате ме на дуел заради жена ми, така ли? На ваше място бих размислил. В крайна сметка и двамата знаем що за стока е тя.

Все пак Педро се бе изправил, така че сега Мариса бе свободна. Тя понечи да прикрие голотата си, но не намери нищо друго, освен няколко парцала. Видя Фернандо да стои с мрачно изражение на най-долното стъпало с извадена шпага. Ръката на Педро бавно пълзеше към кобура.

— Няма да позволя да я оскърбите, господин полковник — глухо рече Фернандо. — Така че, моля, защитавайте се.

— Вие сте полудял, капитане! Забравихте ли кой сте и кой съм аз? Искам да дам урок на жена си в присъствието на бившия ѝ любовник, това е всичко. Галантността ви е неуместна и безсмислена! Или бихте искал да сте на мое място? Това ли е причината? — Педро се засмя. — Имам по-голям опит в дуелите от вас, мой малки капитане, и ми се струва, че се надценявате.

— Ще видим — гласът на Фернандо бе дрезгав, но прозвуча решително.

Най-сетне отърсила се от вцепенението, Мариса се изтърколи настрана.

— Внимавай, той има пистолет! — наистина ли тези думи бяха излезли от устата ѝ или само си ги бе помислила? Възможно ли бе това да е бил гласът на Доминик? Не ѝ остана много време за размисъл, защото последвалите събития се развиха светкавично.

Педро пристъпи напред, изваждайки пистолета си. Фернандо бе замръзнал на място, а шпагата му отразяваше светлината на факлата. Усмехнат, Педро свали предпазителя и насочи пистолета към противника си. В този момент Доминик протегна крак през решетките и с всичка сила го ритна в слабините. Артеага изгуби равновесие в мига, в който бе натиснал спусъка. Изтрещя изстрел, куршумът се заби в една от стените. Педро се олюля напред, правейки гротескни танцови стъпки в усилието си да запази равновесие.

Кладенецът! Кракът му срещна ниската стеничка, ръцете му разцепиха въздуха, търсейки опора, а викът му дълго отеква между влажните каменни стени. След това се разнесе тъп плясък, като от хвърлен много от високо във вода камък.

— Всемогъщи! Този кладенец е бездънен...

Мариса не чуваше нищо. Тя се изправи бързо и се спусна към решетките.

— Доминик, Доминик!

Най-сетне я забеляза. Тя протегна ръце към него, но дрезгавият му, горчив и уморен глас, я накара да ги отдръпне. Той все още с мъка си поемаше дъх.

— Не! Не прави нещата още по-лоши! Мъжът ти е мъртъв. Върви с приятеля си и се омъжи за него! — затвори очи, сякаш не

издържаше повече вида ѝ, и промърмори: — Защо трябваше да идваш на площада? Защо не ме оставиш на мира? Искях да умра с чест, но не, ти трябваше да се продадеш за лекар, малко храна и вода, за да доживея да увисна на въжето. Боже мой, това не е ли достатъчно?

— Ти не разбираш! Педро ме заплашваше... казваше...

— Не искам да слушам! Да не мислиш, че ми е било приятно да лежа тук и да гледам как тези двамата се боричкат за теб като два котарака за някоя разгонена котка? Сега принадлежиш на победителя. Защо не тръгваш с него? Той започва да става нетърпелив.

Фернандо бе пристъпил към нея, а откъм стълбите се чуваха стъпки и гласове. Той я загърна в остатъците от роклята ѝ и каза твърдо:

— Мариса, трябва да се махаш оттук.

Въпреки че Доминик бе извърнал глава, тя каза с треперещ от вълнение глас:

— Ако съм направила нещо, то е защото те обичам. Няма да те оставя да умреш, чуваш ли? Ще сторя всичко...

— Тогава се махни. За Бога, трябва ли да те моля? Не искам от теб нищо друго, освен милостта, да умра спокойно — той извърна лице към нея и я погледна. — Остави ме на мира. Не отнемай и последната останала ми гордост!

Фернандо я дръпна настрана и я загърна по-плътено в разкъсаната рокля. Дотичалите войници се тълпяха около кладенеца, надничаха вътре и мърмореха:

— Какъв край! Как стана? И жена му...

Фернандо нареди:

— Няколко от вас идват с мен. Лично ще докладвам на губернатора, а вие ще си затваряте устата, разбрано?

— Но, господин капитан...

— Губернаторът ще ви каже онова, което сметне, че трябва да знаете.

— Трупът няма да бъде намерен никога, освен ако сам не изплува някъде — мрачно забеляза един войник.

Мариса потръпна. Наоколо бяха разхвърляни части от дрехи, така че всеки можеше да си направи извод за случилото се. Но какво значение имаше това? Тя бе като ударена по главата и само мислено повтаряше името на Доминик.

Навън студеният нощен въздух я прониза до кости. Ръката на Фернандо, която лежеше на раменете ѝ, бе топла. Наистина ли бе жена, която може да забрави толкова бързо? Нима бе способна без капчица съжаление да се хвърли от прегръдката на някой мъж в обятията на друг? Изглежда, така мислеше Доминик. Той я презираше.

Звездна нощ като тази... Доминик, който я притиска към себе си, докато изрича едно след друго имената на звездите и ѝ обяснява как човек би могъл да се ориентира по тях, ако се е изгубил. Сега тя се бе изгубила. Бе изгубила и него...

Трябва ли да те моля?

Не мислеше за Педро. Той бе отминал като някакъв кошмар. Мариса не чувстваше нищо. Дали и с Доминик бе така? Нищо... пустота... Душата ѝ бе празна черупка.

— Фернандо, как... — насили се да проговори тя.

— Последвах ви. Беше някакво предчувствие, не можех да те изпусна от очи. Тогава те чух да викаш. Успокой се. От теб се иска само да кажеш истината. Аз ще поема цялата отговорност.

Мислите ѝ все се връщаха назад като махало.

— Какво ще стане с Доминик?

— Нищо не се е променило. Трябва да се примириш. Ти го обичаш, нали? Боя се, че е прекалено късно, той също разбра това. Трябва да се примириш.

По лицето и се стичаха сълзи.

— Омъжих се за Педро само защото той обеща...

— Замълчи, не искам да слушам. Пет пари не давах за гордостта ми.

— Гордост, гордост! — тази дума я накара да побеснее. — Гордостта ли е най-важното нещо за един мъж? А какво ще кажеш за мен? За моята гордост и моите чувства? Те са без значение просто защото съм жена, така ли? Както и онова, което наистина искам? До гуша ми дойде да бъда насилвана и закриляна! О, тази мъжка себичност! От днес насетне ще се боря за онова, което искам. С всички възможни средства.

— Мариса!

— Не искаш да чуеш истината, нали, Фернандо? О, благодарна съм ти за това, което стори за мен. Не знам какво щях да правя иначе, вероятно щях да го понеса. Но душевно никой не може да ме изнасили,

никой от вас, надути мъже с вашата проклета гордост. Докато във вените ми има живот, няма да изменя на себе си и не ще бъда ничия.

Пред къщата на губернатора тя облече куртката на Фернандо, който ѝ помогна да я закопчее.

— Сега се успокой.

— Напълно съм спокойна. Мисля, за пръв път в живота си изцяло съм господарка на себе си. Радвам се, че Педро е мъртъв и че Доминик го уби. И това ще кажа на губернатора. Пет пари не давам за глупавата гордост на Доминик. Вие, мъжете, може да водите за мен своите безсмислени войни, но аз ще се боря за онова, което искам... с моите оръжия.

Вратата се отвори и пред тях изникна губернаторът. Зад него любопитно надничаше някой.

— Какво значи това... — той разпозна Мариса и видът ѝ го накара да зяпне слисано. — Мариса! Искях да кажа, госпожо...

— Моля ви, не ме наричайте с това име. Не зная дали бракът ми с Артеага е законен, тъй като детето в утробата ми е от Доминик Чалънджър, но дори да е така, вече съм вдовица. Педро ме взе със себе си в подземие то на затвора и се опита да ме изнасили, Фернандо ми се притече на помощ, но Доминик...

— Всичко това е много интересно — намеси се един спокоен глас, който тя добре помнеше. — Но може би мястото не е твърде подходящо, скъпа племеннице.

— Чичо — извика тя и се спусна към него. Лицето ѝ бе огряно от надежда. — Ще ми помогнеш, нали? Ти ще ме разбереш!

— Преди това обаче трябва да се облечеш — строго рече той.

Вече не го държаха в подземиято на тъмницата и се отнасяха с него малко по-човешки, ала все още бе затворник. Получаваше достатъчно вода и храна, лекарят идваше и си отиваше, но не говореше много, а само даваше нареждания. След седмиците, в които бе толкова близо до смъртта, че бе копнял за нея като за избавителка, сега не му бе лесно да усеща как с всеки изминал ден се чувства все по-силен. Животът му бе натрапен, а смъртта — само отложена за известно време. Още го държаха в единична килия, но сега поне имаше прозорец — светло петно високо над главата му. Единият му крак бе окован, но веригата бе достатъчно дълга да може да кръстосва килията. Откакто бе укрепнал дотолкова, че успяваше да се задържи на крака и да прави по някоя крачка, той установи, че на места каменният под бе изтърган — изглежда, мнозина преди него бяха правили същото в продължение на дни, месеци, а може би дори години.

Сега пред него сковано стоеше младият капитан, за когото Доминик си спомняше с нежелание.

— Тук съм, за да ви съобщя... — тонът му бе хладен и официален, но погледът му издаваше човештина.

Доминик се бе облегнал на стената и слушаше безизразно.

— Дължите го на архиепископа и вицекраля... — на Фернандо му бе трудно да говори свързано. — Мъжете, които бяха с вас, са помилвани. Те могат да се завърнат в Съединените щати. Да се надяваме, че съдбата им ще послужи за пример на останалите. Но във вашия случай, господине...

Доминик ясно долавяше неувереността на младия мъж, но нямаше намерение да улеснява задачата му, затова попита сухо:

— В моя случай?

Лицето на Фернандо стана напълно безизразно. Той се покашля.

— Вие не сте помилван и не можете да се върнете с останалите. Между другото... за малко да забравя. Докато бяхте в безсъзнание, ви преместихме в друг затвор. На хората ви беше казано, че сте умрял от изтощение. Те, разбира се, нямаха причини да се усъмнят в това —

продължи припряно, сякаш искаше да приключи с това час по-скоро. — Някой ги е чул да се уговарят да кажат на годеницата ви, че сте загинал в престрелката... за да ѝ спестят мъчителните подробности, нали разбирате.

— Значи вече не съществувам — усети да го обзема огорчение, примесено с безсилен гняв. — Мили Боже, за какво тогава бяха всички тези усилия да остана жив? Защо просто не ме... — той преглътна следващите думи и само сви рамене. — Мога ли да попитам какво възнамерявате да правите с мен? Или ми готвите изненада?

Сарказмът му смути Фернандо, но той запази каменното си изражение.

— Ще узнаете, но едва след като останалите американци си заминат. Дотогава ще останете тук, в единична килия. Аз, разбира се, ще ви навещавам от време на време.

Защо бе подчертал думата „аз“? Или това бе просто случайност? Доминик продължи да се взира във вратата дълго след като бе чул превъртането на ключа.

Имаше достатъчно време хиляди пъти да прехвърли през ума си думите на Игуера, кръстосвайки килията, доколкото му позволяваше веригата. Само по себе си, времето беше без значение — поредица от дни и нощи, които той различаваше единствено благодарение на светлото петно на прозореца високо горе над главата му.

Неведнъж бе лежал в окови, а този затвор бе по-добър от повечето, но съществуваше ли арестант, който никога не си е задавал въпроса, кога и при какви обстоятелства ще напусне затвора си?

Той се хранеше, когато бе гладен, спеше, когато бе уморен, а през останалото време кръстосваше килията си, за да се умори и да може да заспи. Дали нещастниците, изпълвали подземията на Бастилията преди революцията, се бяха чувствали като него? След известно време навярно човек биваше обзет от безразличие. Въпреки обещанието на Игуера, в килията му не се появяваше жив човек, освен мустакатия тъмничар, който — винаги въоръжен — му носеше храна и вода. Мъжът никога не отронваше нито дума, а само го оглеждаше като да бе някое диво животно. Доминик, от своя страна, бе твърде горд, за да го заговори или да му задава въпроси.

Въпреки това, нервите му се изопваха всеки път, когато ключът се превърташе в ръждясалата ключалка. *Какъв глупак съм* — казваше

си винаги след това. Наистина ли очакваше, че тя ще го посети? Радваше се, че не идва. Щеше да е безсмислено и дори болезнено. Мариса. Образът ѝ не излизаше от ума му, колкото и да се опитваше да го прогони. Най-често го преследваше насън. Той я държеше в обятията си — един мокър, треперещ юнга и усещаше сърцето ѝ да бие уплашено. Друг път се носеха под звуците на валса и той усещаше парфюма ѝ, а искрящите скъпоценни камъни на бижутата ѝ го заслепяваха. Той я любеше, сломяваше съпротивата ѝ, когато тя се бореше като дива котка, наслаждаваше се на борбата, но още повече се наслаждаваше на дивата ѝ страст, когато му се отдаваше.

Мариса! Кога си бе дал сметка, че я обича? В нощта на сватбата им в Париж, когато бе избягал с нея, или по-късно? Когато бе разбрал, че трябва да я отпрати с команчите? От самото начало — когато още не я желаше? Това бе чувство, от което почти се срамуваше и не искаше да си признае. Не искаше да знае кога бе продала тялото си — още в самото начало, за да му отмъсти, или по-късно в отчаяния си опит да го спаси. Бе пожертвала гордостта си, а той се бе вкопчил в своята — за какво?

Надяваше се чичо ѝ да я вземе при себе си. Но кой по-добре от него знаеше, че тя заслужава друга съдба? Не, не искаше да я вижда!

Кямил бе добър с мен. Той ме обичаше. Ех, да можеше да се отърве от спомените! Дори Филип Синклер по свой начин се бе показал добър с нея. Само той не.

Сънят все не идваше. Стана, проклинайки и продължи да обикаля килята. Защо никого не го бе грижа за него? Скоро ли щеше да свърши всичко?

Дори и Мариса да дойдеше, той щеше да я отпрати. Прекалено често бе усещал хладния дъх на смъртта и вече бе уморен. Един човек, който нямаше нищо, един жив мъртвец. Мариса живееше, тя бе животът. Тя щеше да го забрави въпреки страстните си думи: *Ако съм сторила нещо, то е защото те обичам.* За пръв път бе изрекла тази дума, а той я бе отблъснал.

Защо не идваше никой? Завинаги ли бе погребан тук?

Килята бе тъмна и Доминик тъкмо бе задрямал, когато се появи капитан Игуера. Тъмничарят, който му бе отключил, държеше в ръка

горяща факла.

— Трябва да ви попитам дали ще дойдете с мен доброволно и без да се съпротивлявате — каза капитанът с надутия си тон. — Ако ми дадете думата си, оковите ви ще бъдат свалени. Така или иначе ще дойдете с мен и ако не го сторите доброволно, ще трябва да стане под дулото на пистолета ми.

— Кой... кой ви е натоварил да ме изведете оттук? — очите на Доминик вече не бяха сънени, а искряха като сребърни остриета. Той скочи на крака и се взря в лицето на Фернандо, сякаш думите му не го засягаха ни най-малко.

Фернандо осъзна, че мрази този мъж и се чувства засегнат от държанието му. Въпреки това отвърна делово:

— Архиепископът и вицекралят, който е пристигнал с него. Но вие още не сте отговорил на въпроса ми, господине.

— Имам ли избор? Честно казано, до гуша ми дойде от тези вериги. Имате ли нужда от думата ми, че няма да направя опит да избягам. Пистолетът ви без съмнение би го осуетил.

Седяха един до друг върху грубо скованата капра на някаква открита кола. Тъмничарят седеше зад тях, с опряна в гърба на Доминик пушка. Изглежда, капитанът не бе особено щастлив от това поръчение, но Доминик не даваше и пет пари за него. Бе погълнат от това, да вдишва с пълни гърди хладния нощен въздух и да наблюдава обсипалите небосвода звезди.

Засега му стигаше, че отново е под открито небе. Скоро щеше да разбере какво възнамерява да прави с него архиепископът. Архиепископът. Що за човек бе той?

Пътуването му се стори прекалено кратко, макар да бяха изминали няколко километра. По пътя тъмничарят му бе подал един мях с вино — все така мълчаливо и без да сваля оръжието си. Доминик бе промърморил някаква благодарност и бе оставил скъпоценната течност да се стече по гърлото му. Игуера мълча през целия път, постоянно подканяйки конете да ускорят ход.

В далечината изникнаха светлини, които с всяка изминала минута ставаха все повече, и повече. Доминик съзря множество войници и говедари със запалени факли. Навсякъде се виждаха готови за път или току-що пристигнали коли.

— Негово преосвещенство ви очаква в работния си кабинет.

Все така с опряно в гърба му дуло, Доминик мина покрай светлините и множество безразлични лица. Бе въведен в малко, скромно обзаведено помещение. Високият мъж, обърнал се към него при влизането му, бе облечен също толкова семпло — съвсем иначе от онова, което си бе представял Доминик. Носеше черно расо като тези на йезуитите, а на гърдите му висеше сребърен кръст. Само сините очи, които изпитателно наблюдаваха Доминик изпод светлите вежди, напомняха за Андре Кастеляно.

Тъмничарят бе излязъл и Доминик чу вратата да се затваря зад него. Откакто му бяха свалили веригите, с които почти се бе сраснал, чувстваше необичайна лекота. Какво трябваше да стори? Да падне на колене и целуне пръстена?

В този момент от един тъмен ъгъл към него се втурна Мариса.

— Доминик, Доминик!

Тя се притисна към него и ръцете му сякаш от само себе си се разтвориха и склупчиха около нея. Забравил за архиепископа, той усещаше само топлото ѝ тяло, което се притискаше към него, както толкова често в сънищата му. Но това не бе сън.

ЕПИЛОГ

ПРИ ЦЕЛТА

— В една тъмна нощ, изгарян от любовни желания, о, сладко щастие, аз си тръгнах незабелязан, когато моят дом вече спеше... — тя нашепваше в ухото му словата на свети Хуан де ла Круз, забравила, че става дума за религиозен текст. — Добре знам, че изворът извира и тече, макар да е нощ. Този вечен и таен извор — добре знам неговото скривалище, макар да е нощ. Не познавам извора, може би дори няма такъв..., но аз знам, че всичко води началото си от него, макар да е нощ. Знам, че не може да има нищо по-хубаво, макар да е нощ.

Мариса усети топлия му дъх, когато той попита леко развеселен:

— На това ли са те учили в училище?

Тя поклати глава.

— Научих го по-късно, в манастира. Винаги ми е звучало чудесно, но едва сега го разбирам. Доминик? — погледът ѝ потърси лицето му в тъмнината, но съзря само бледата лунна светлина, отразявана от очите му.

— Какво има? Никакви приказки повече, скъпа. Нощ е, а ти си красива и аз копнея за теб. Мисля, че винаги ще бъде така.

— И аз изгарям за теб — прошепна тя.

Устните му потърсиха нейните.

В такива моменти, само в такива моменти, когато реалност и блян се сливаха, тя имаше сили да мисли за изминалите седмици и месеци.

Американците си бяха тръгнали. Тя непрекъснато досаждаше на своя винаги мил и внимателен чичо, не го оставяше на мира нито за миг. Непрекъснато усещаше движенията на растящия в утробата ѝ живот. Междувременно Зелма Мийкър бе пристигнала с Крисчън.

— И къде отиваме сега — попита тя. — Бедното дете е замаяно от пътуването и от всички тези промени.

— В Калифорния — любезно, но категорично отвърна архиепископът. — Имам работа там. Вицекралят ми отпусна голямо

парче плодородна земя. Договорът е на името на племенницата ми и съпруга ѝ.

Набожната Зелма се успокои едва когато се убеди, че всичко е в съгласие с църковните канони.

— Създаде ми доста щекотлив теологически проблем — бе обяснил архиепископът с присъщия си сух тон. — Когато издействах обявяването на първия ти брак за невалиден, не знаех, че връзката ви не е останала без последици. А сега отново си непразна... — той с въздишка бе допрял показалците на двете си ръце. — За по-сигурно ще ви венчая отново. Надявам се този път и двамата да го желаете.

Да, те го желаеха. Архиепископът ги съпроводи по дългия път до Калифорния. Полъс и Лейли, на които не бе потръгнало според очакванията им, щяха да пристигнат малко по-късно.

Чрез женитбата си за Мариса, Доминик бе получил испанско гражданство. Отначало това бе подразнило гордостта му, но щастieto, че могат да бъдат заедно, бе по-силно от всичко и той се примири.

Възнамеряваха да започнат всичко отначало в една млада, дива страна. Това бе истинско предизвикателство, още повече че Мариса роди второто им дете — отново момче — още преди да бяха имали време да построят нещо повече от примитивен подслон от вършини и изсушени на слънце цигли.

И този път Зелма бе до нея, държеше ръката ѝ и попиваше плувналото ѝ в пот чело. Това преживяване сближи тези толкова различни жени.

Когато всичко свърши, Доминик седна до нея, загледан в новороденото.

— Ако знаех, че толкова ще страдаш, може би щях да ти го спестя — той повдигна влажните ѝ руси кичури и нежно я целуна по слепоочията.

— Ако винаги беше толкова нежен — усмихнато отвърна тя, — сега нямаше да изпитвам този душевен покой.

Неговите дяволи бяха изчезнали.

През една дупка в набързо направения покрив надничаше луната и сякаш вещаеше светло бъдеще.

Издание:

Розмари Роджърс. Развратни игри

ИК „Ирис“, София, 2000

ISBN: 954-455-039-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.